

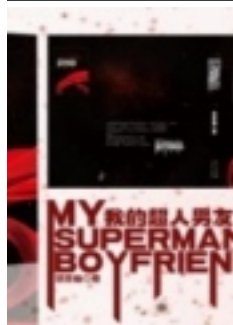
Bạn Trai Siêu Nhân Của Tôi

Contents

Bạn Trai Siêu Nhân Của Tôi	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	8
4. Chương 4: Chương 4	11
5. Chương 5: Chương 5	14
6. Chương 6: Chương 6	17
7. Chương 7: Chương 7	20
8. Chương 8: Chương 8	22
9. Chương 9: Chương 9	25
10. Chương 10: Chương 10	28
11. Chương 11: Chương 11	31
12. Chương 12: Chương 12	35
13. Chương 13: Chương 13	38
14. Chương 14: Chương 14	41
15. Chương 15: Chương 15	44
16. Chương 16: Chương 16	47
17. Chương 17: Chương 17	49
18. Chương 18: Chương 18	53
19. Chương 19: Chương 19	55
20. Chương 20: Chương 20	58
21. Chương 21: Chương 21	61
22. Chương 22: Chương 22	63
23. Chương 23: Chương 23	66
24. Chương 24: Chương 24	69
25. Chương 25: Chương 25	72
26. Chương 26: Chương 26	75
27. Chương 27: Chương 27	78
28. Chương 28: Chương 28	80
29. Chương 29: Chương 29	83
30. Chương 30	86
31. Chương 31	90
32. Chương 32: Chương 32	94
33. Chương 33: Chương 33	97
34. Chương 34: Chương 34	100
35. Chương 35: Chương 35	102
36. Chương 36: Chương 36	105
37. Chương 37: Chương 37	108
38. Chương 38	111
39. Chương 39	115
40. Chương 40	118
41. Chương 41	120

42. Chương 42	123
43. Chương 43	125
44. Chương 44	129
45. Chương 45	132
46. Chương 46: Chương 46	134
47. Chương 47	137
48. Chương 48	140
49. Chương 49: Trước Hôn Lễ	143
50. Chương 50	145
51. Chương 51	148
52. Chương 52	151
53. Chương 53	153
54. Chương 54	156
55. Chương 55	160
56. Chương 56	163
57. Chương 57	166
58. Chương 58	169
59. Chương 59	172
60. Chương 60	174
61. Chương 61	176
62. Chương 62	179
63. Chương 63	181
64. Chương 64: Kết Thúc	184

Bạn Trai Siêu Nhân Của Tôi



Giới thiệu

Khoảng cách từ cô giáo Trương Dung đến tiểu thư quý tộc Amy, có lẽ không chỉ là một thế kỷ. Cơ th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-sieu-nhan-cua-toi>

1. Chương 1: Chương 1

“Anh, em có thể tự chăm sóc cho bản thân mình, anh đừng lo lắng mãi thế.”

Amy vừa bịt lỗ tai, vừa đẩy cái điện thoại ra xa, chờ bên kia lải nhải xong, nói mệt rồi mới đưa lại gần nói tiếp. Đúng là tra tấn, cô biết anh trai là vì yêu thương mình, nhưng còn bị “ca” như vậy, cô sợ mình thật sự cúp điện thoại, rồi sau đó anh trai sẽ lập tức lao qua đây giết chết mình.

“Em bảo anh làm sao mà không lo lắng đây? Amy, em lớn như vậy cũng chưa từng rời khỏi nhà, bây giờ đột nhiên đi xa như vậy, cái nước vừa thô tục kiêu ngạo vừa tham tiền, Chúa ơi, anh thật sự rất lo lắng!”

Amy, em là công chúa nhỏ của gia tộc Richmond, cao quý tao nhã từ bé, nơi dơ bẩn hỗn loạn như thế sao có thể thích hợp? Em sẽ cảm thấy không quen đâu, hay là chúng ta đổi địa điểm nhé! Tin anh đi, Cambridge và Oxford đều là những trường đại học tốt nhất, tuyệt đối hơn một ngàn lần so với NYU (viết tắt của New York University) kia của Mĩ.” – Công tước Gloucester giọng lo lắng, là một người anh trai tốt, cực kỳ yêu thương em gái, khi Amy không ở bên cạnh, anh luôn lo lắng cho sự an toàn của cô.

“Anh, em biết anh là lo cho em, nhưng anh cũng biết, hiện giờ em không muốn ở nơi đau buồn đó.” Amy cố gắng làm cho giọng mình nghe có vẻ tràn ngập bị thương hoài niệm.

“..... Thôi được rồi, có lẽ em đúng, cứ đi học chăm chỉ, làm chuyện mà em thích, đừng lo lắng điều gì, anh đã sắp xếp vệ sĩ rồi, bọn họ sẽ bảo vệ em.”

“Chỉ cần bọn họ đừng xuất hiện trước mặt em là được.” Biết mình qua ải, giọng Amy lại tươi tỉnh trở lại. “Anh có biết là cả ngày bị người ta nhìn chăm chăm thật kinh khủng!”

Bên kia cười nhẹ nhàng đồng cảm:

“Ừ, cảm giác đó thật đáng ghét, nhưng đây là cần thiết mà! Đừng lo lắng, công chúa nhỏ của anh, anh cam đoan bọn họ sẽ không quấy rầy cuộc sống của em đâu, bọn họ là những người xuất sắc nhất.”

“Dạ, em tin tưởng anh trai.” Amy nở nụ cười ngọt ngào.

“Chúng ta tạm thời không nói chuyện này nữa, nói chuyện chỗ ở mới của em đi, tại sao lại chọn một phòng nhỏ trong nhà trọ cũ nát đó? Chỗ đó thậm chí còn không lớn bằng phòng tắm nhà chúng ta.”

“Chỉ là tạm thời thôi mà anh, em chỉ ở lại đây một thời gian ngắn, chờ cho phòng mới dọn dẹp xong sẽ chuyển đến, kỳ thật nơi này cũng không tệ như anh nghĩ, nó chỉ hơi nhỏ một chút.... Được rồi, còn bản một chút thôi.” Amy le lưỡi, nhìn một con gián nghênh ngang dạo qua trước mặt.

“Tin anh đi, anh biết rõ mà, chỗ đó không phải nơi em nên ở.”

“A, một đám cấp dưới trung thành!” Amy thấp giọng mắng một tiếng. “Anh, nơi này không phải tệ như anh nghĩ đâu, ít nhất an ninh ở đây rất ổn, chỉ có mấy ngày mà thôi, em sẽ tự chăm sóc mình ổn thỏa. A! Muộn rồi, em còn muốn dọn phòng nữa, lần sau nói chuyện tiếp nhé! Bye.” Hôn gió một cái vào điện thoại, Amy dứt khoát tắt máy, bằng không còn tiếp tục bị lải nhải nữa.

Thân mình ngã về phía sau, Amy trực tiếp đổ xuống chiếc giường nhỏ sau lưng, thở phào một hơi: “Cuối cùng cũng qua ải!”

Amy, tên đầy đủ là Elizabeth Alice Richmond Lee, công chúa nhỏ của gia tộc Richmond nước Anh, đương nhiên, nhìn họ của cô cũng biết cô không phải huyết mạch chính thống của dòng họ Richmond.

Mẹ Amy là con gái cả của nữ hoàng Anh – công chúa Leah Anne Elizabeth Ai Lisi Louis, còn cha cô là Lí Kiệt, một người Trung Quốc.

Công chúa Leah Anne bốn mươi mấy năm trước lấy công tước Richmond, ba mươi năm trước, khi Gloucester được năm tuổi, công tước Richmond cưới ngựa không may bị ngã, chết ngay tại chỗ, hai mẹ con thành mẹ góa con côi.

Khi Gloucester mười ba tuổi, Lí Kiệt đến nước Anh du học, sau khi tốt nghiệp, cha mẹ cũng không còn, ông ở lại nước Anh trở thành một luật sư giỏi, một lần ngẫu nhiên, Lí Kiệt quen biết Gloucester, trở thành cố vấn pháp luật của anh, cũng vì vậy, Lí Kiệt mới gặp được Leah Anne, hơn nữa hiểu nhau rồi yêu nhau. Năm năm sau, hai người cùng với sự giúp đỡ của Gloucester tổ chức một hôn lễ đơn giản, trở thành một đôi khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Tuy rằng Lí Kiệt ít hơn Leah Anne mấy tuổi, nhưng cuộc sống sau hôn nhân của họ vẫn vô cùng hạnh phúc, sau hai năm Leah Anne sinh ra Amy, cô bé đáng yêu này vừa ra đời đã được mọi người ai nấy đều yêu quý, dù là cha mẹ anh trai hay là Nữ hoàng từ trước vốn cũng không thích Lí Kiệt mấy, từ cái tên của cô bé do nữ hoàng đặt cho cũng có thể nhận ra điều này.

Cha mẹ Amy vô cùng yêu nhau, thỉnh thoảng lại bay đi đó đây hưởng một kỳ trăng mật, đem Amy bé nhỏ giao anh trai lớn hơn cô bé gần hai mươi tuổi chăm sóc, cho nên Gloucester vô cùng sủng ái cô em gái bé

nhỏ này. Nhưng không lâu sau sinh nhật mười chín tuổi của Amy, cũng chính là tháng trước, máy bay riêng của vợ chồng Lí Kiệt gặp phải bão lớn, máy bay rơi, cả hai đều thiệt mạng.

Đã kích này quá lớn, Amy vừa nghe tin đã lập tức khiếp sợ mà ngất xỉu, sau khi cô tỉnh lại, đưa xong lễ tang cha mẹ, liền yêu cầu chuyển trường đến NYU của Mĩ tiếp tục học đại học, lý do là không muốn ở lại nơi tràn ngập những kỷ niệm đau thương này, cô cần đến một nơi khác để bình tĩnh lại, còn nói muốn học sự độc lập mà không phải là những người quen thuộc theo sau.

Đương nhiên, đây không phải nguyên nhân thực sự, nguyên nhân thực sự là, khi cô bé Amy đáng yêu ngất đi, một du hồn của thế kỷ hai mươi mốt đã nhập vào và hợp nhất, hai linh hồn trở thành một, bắt đầu một cuộc sống mới, một “Amy” mới với tư tưởng và cá tính của cô giáo mầm non Trương Dung thế kỷ hai mươi mốt, cùng với thói quen và giáo dục của tiểu thư quý tộc Amy.

Một sự dung hợp hoàn mỹ, trừ bỏ đôi khi cô chợt không hiểu chính mình rốt cuộc là ai.

Nhưng biến hóa bất ngờ đó làm cho Amy hiện tại lo lắng mình sẽ bị người khác phát hiện, nên biết rằng dù là anh trai cô hay bà ngoại đều không phải là người đơn giản, thậm chí ngay cả quản gia cũng có thể sẽ nhìn ra cô trở nên khác thường, bởi vì chính cô cũng không rõ mình có phải là Amy lúc trước hay không, cô lo mọi người trong nhà sẽ không chấp nhận mình nữa. Bởi vậy, cô lựa chọn tạm thời rời khỏi đây một thời gian, khiến mọi người tin rằng bản thân thay đổi là do cha mẹ qua đời cũng với thời gian du học tạo thành.

Tuy rằng những người trong gia đình đều không muốn, nhưng bọn họ vẫn chấp nhận sự tùy hứng của cô, tuy rằng số vệ sĩ không thể giảm đi. Vì thế, Amy bề ngoài đi là một người, kỳ thực là cả một phái đoàn theo cô từ thủ đô Anh quốc đi sang thành phố lớn nhất của nước Mỹ – Metropolis (cũng có nghĩa là đô thị, thành phố).

Khi mới biết đến thành phố này, Amy đã hoang mang một thời gian, trong trí nhớ của Trương Dung ở thế kỷ hai mươi mốt, nước Mỹ không có thành phố nào tên như vậy, về sau, cô đoán thành phố lớn này có lẽ là New York – tha thứ cho cô một cô giáo mầm non cả ngày dạy trẻ không hiểu gì nhiều về địa lý thế giới.

Nằm trên giường một lát, Amy trở mình lấy chiếc lap, gõ ra một từ, chậm rãi tra tìm.

Hiện tại là năm 1993, mà thời gian của Trương Dung là năm 2011, nếu lịch sử của thế giới này giống với thế giới của cô, vậy cô có thể làm được nhiều điều, về việc này cô đã lần theo trí nhớ của Amy, chứng thực từ các loại báo chí cùng thư viện của nhà Richmond.

Khi học đại học, Trương Dung là một nhà văn nghiệp dư trên internet, mãi cho đến khi cô chết do tai nạn giao thông bất ngờ, ham thích này vẫn không thể bỏ được. Bởi vì cần tư liệu cho sáng tác, cô từng thu thập rất nhiều tư liệu lịch sử, hơn nữa lại sử dụng không chỉ một hai lần, tuy rằng không thể nhớ kỹ toàn bộ nhưng phần lớn thì không quên.

Vì đề phòng mình sẽ quên, trong khoảng thời gian này Amy vẫn ghi chép lại những gì mình thuộc, tính toán đến lúc thích hợp lại sẽ giao cho anh trai, giúp hắn nắm trước tình thế một chút, đương nhiên đây là một lý do tốt cô nghĩ ra sau đó.

Gõ đến chữ cuối cùng, gấp laptop lại, Amy ngồi dậy vươn thắt lưng, đã quá trưa, ánh nắng chiếu thẳng vào mái tóc dài đen óng như mực, một đôi mắt xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ tinh xảo đáng yêu của cô đắm chìm trong ánh nắng, trông như một thiên thần.

Con lai luôn xinh đẹp hơn so với người bình thường, Amy cũng không ngoại lệ. Dung mạo phần lớn được thừa hưởng từ cha, so với người phương Tây mềm mại hơn, ngũ quan thâm thúy sắc nét khiến gương mặt trông giống như búp bê, thân mình cũng không thô như người phương Tây mà có một vẻ đẹp tinh tế. Màu da của cô cũng là lai giữa hai chủng tộc, trắng nõn so với người da vàng truyền thống nhưng không xanh xao nhạt nhẽo như người da trắng, có màu giống như ngà voi, vô cùng xinh đẹp, chạm vào cũng không thô ráp như da người phương Tây dễ bị tàn nhang mà có vẻ bóng mịn nhẵn nhụi như người phương Đông, hơn nữa lại được bảo dưỡng từ nhỏ đến lớn, thật giống câu: “tay mềm như lá, da mịn như kem”.

Muốn nói có điểm gì chưa hoàn hảo thì chính là chiều cao cơ thể thiên hướng như người phương Đông, tại thế giới ai ai cũng cao này, Amy thân một mét sáu năm có thể dễ dàng mất hút trong đám đông ngay lập tức. Nhưng bề ngoài như vậy vẫn khiến Amy vô cùng hài lòng, thân thể vậy cũng đã đủ xinh đẹp đáng yêu,

là phong cách Lolita ngọt ngào yêu thích nhất của cô – trước đây cũng bởi vì thích những chuyện nho nhỏ đáng yêu, nhất là trẻ con đáng yêu, Trương Dung mới có thể lựa chọn làm một cô giáo dạy trẻ.

Bò xuống giường, Amy đến trước vali, lấy ra một chiếc váy kiểu dáng đơn giản màu đen, cổ và tay áo gấp lá sen có viền ren phong cách Victoria, cô biết loại váy phong cách này mặc trên người mình, trông sẽ càng xinh xắn đáng yêu hơn. Sống ở thế kỷ hai mươi mốt, cô thật sự chịu không nổi kiểu trang phục thập niên chín mươi của thế kỷ hai mươi của Anh quốc này, quá bảo thủ, phục sức khoa trương, cũng không thích loại phong cách gợi cảm hấp dẫn hiện tại ở Mỹ hiện tại đang lưu hành – công tước Gloucester cũng không đồng ý cho cô mặc như vậy, cho nên tất cả quần áo của cô đều là tự mình tìm trong trí nhớ rồi vẽ kiểu dáng ra cho người khác may, hình thức tuy rằng có chút Lolita, nhưng cách ăn mặc này ít nhất còn trong phạm vi cho phép của Gloucester. Thậm chí khi cô lần đầu tiên mặc quần áo chính mình vẽ ra đó xuất hiện trước công chúng, cơ hồ các tiểu thư quý tộc đều mắt mở to, tìm kiếm xem quần áo do ai thiết kế. Amy ngay lập tức đem việc này đổ lên công ty trang phục may mặc của anh trai, buôn bán lời thêm chút là được.

Đương nhiên, cô cũng không phải không có quần áo đơn giản bình thường, nhưng lần đầu tiên chào hỏi hàng xóm, cũng nên có chút lễ nghi nghiêm chỉnh. Trương Dung không hiểu lễ nghi xã giao của thế kỷ mười chín, trong phương diện này hoàn toàn là ngốc, chỉ có thể dựa vào trí nhớ ban đầu của Amy mà thôi.

Nhưng, sinh ra trong gia đình đại quý tộc, định nghĩa của Amy đối với “lễ nghi nghiêm chỉnh” hoàn toàn khác hẳn, bất quá lúc này cô còn chưa chú ý đến điều đó.

2. Chương 2: Chương 2

Hàng xóm Amy phải đi chào hỏi không nhiều lắm. Ngay từ đầu cô đã nói rõ với những vệ sĩ đi theo mình, có thể bí mật bảo vệ nhưng không được đến gần trong vòng mười mét, có thể ở trọ cùng ngôi nhà với cô nhưng không được cùng tầng, cho nên Amy tin rằng, nhà trọ mà cô đang ở này, trừ những căn hộ cùng tầng với mình, tầng trên tầng dưới đều đã đổi chủ.

Mà hàng xóm cùng tầng với cô cũng chỉ có một, hôm nay mới chuyển đến – chủ nhà trọ đã sớm nói cho cô biết – cho nên cô mới chuẩn bị đi chào hỏi người nọ, ah, buổi chiều ba giờ rồi, nhà hàng xóm hẳn đã chuyển đến.

Đi đôi giày da nhỏ, cầm theo chút quà chào hỏi, Amy mở cửa ra, vừa lúc nhìn thấy trước cửa phòng đối diện một người cao to xách chiếc vali màu vàng bằng da cũ kỹ đang mở cửa.

“Xin chào, xin hỏi anh là người mới đến thuê phòng ở đây phải không?”

Clark Kent vừa mới ở nhật báo Hành tinh trở về, tâm trạng không mấy vui vẻ, tuy rằng chủ biên Nhật báo Hành tinh Perry White tỏ ra khá lịch sự, nhưng ông ta vẫn từ chối không nhận anh vào làm. Việc này khiến cho ý muốn vào Nhật báo Hành tinh trở thành phóng viên của Clark trở nên khó khăn, nhất là anh vừa đến Metropolis, khoản tiền tiết kiệm đã hao đi không ít trong chuyến đi, Clark lại không muốn bố mẹ phải lo lắng.

Clark vừa mở cửa, đang nghĩ nên nói với bố mẹ thế nào trong điện thoại để họ khỏi lo, chợt nghe thấy tiếng hỏi phía sau, theo phản xạ anh xoay người nhìn lại.

Trong hành lang nhỏ hẹp hơi u ám, một cô gái xinh xắn đáng yêu giống như búp bê đang đứng, khiến Clark nhớ đến búp bê Barbie yêu thích của các bé gái học cùng lớp thời tiểu học của mình.

Cô gái này rất đặc biệt, cử chỉ của cô lộ ra sự tao nhã cao quý không có ở người thường, khiến Clark liên tưởng đến công chúa xinh đẹp thường có trong truyện cổ tích, làm người ta khát vọng mà không thể có được, nhưng nụ cười của cô lại thật dịu dàng, đôi mắt đen tỏa ra ánh sáng trong suốt đang nhìn anh khiến anh bất giác nhớ đến mẹ. (tác giả tiết lộ: ánh sáng này gọi là “tình thương của mẹ”, sát chiêu của Trương Dung dùng để đối phó với bọn trẻ, tuy rằng cô rất yêu trẻ con nhưng không thể phủ nhận rằng bọn chúng khá là khó hòa hợp).

Cho đến khi cô gái đã không còn cười, mặt nghi hoặc nhìn anh, Clark mới phục hồi tinh thần lại, có chút lúng túng, trời mới biết anh đã bao lâu không có loại cảm giác thế này. Anh gật đầu đáp:

“À vâng, tôi là Clark Kent, còn cô?”

Vừa dứt lời, Clark liền thấy cô gái trước mặt tỏ ra kinh ngạc.

Clark Kent? Amy cảm thấy đầu óc mình hỗn loạn, cái tên này đối với cô quen thuộc đến cỡ nào?

Clark Kent– Siêu nhân, là siêu anh hùng mà Trương Dung khi còn nhỏ cực kỳ yêu thích. Một tháng trước ở thế kỷ hai mươi mốt, cô còn bởi một bài hát “Siêu nhân X Batman, chúng ta đều biết~ ” (ý gì đây?? = =) mà mỗi ngày đều xem lại phim truyền hình ‘Những cuộc phiêu lưu mới của Siêu nhân’ của Mỹ những năm 90, vừa xem vừa gõ máy tính viết chuyện về hắn và các siêu anh hùng.

Mà bây giờ, tên này lại đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của cô, có thể sao?

Amy mở to hai mắt cẩn thận nhìn Clark trước mặt, tóc đen mắt lam, cặp kính đen to oành trên mặt gần như chấn hết cả gương mặt đẹp trai. Anh ta rất cao, khoảng 6 thước 3 tấc Anh (6 feet 3 inches – 1,905m) – Amy cảm thấy mình đứng trước anh ta càng giống như một đứa trẻ – anh mặc một chiếc áo khoác màu nâu sẫm cũ dài nhưng vẫn không che giấu được vóc dáng cao lớn của mình.

Càng nhìn càng giống...

“Cô gái? Cô gái?..”

Thấy đối phương ngẩn người nhìn mình chằm chằm, Clark gơ tay quơ quơ trước mắt cô.

Amy hồi phục lại tinh thần, được nuôi dạy trong gia đình quý tộc nhiều năm, cô trước tiên tỏ vẻ xin lỗi:

“A, xin lỗi, tôi hơi phân tâm.”

Nói xong, cô liền rầu rĩ nắm tay trước miệng, phân tâm trước mặt người khác chẳng phải hành vi lịch sự gì cho cam, cô hơi đỏ mặt, tự giới thiệu:

“Xin chào anh Kent, tôi là Amelia Lee, anh có thể gọi tôi là Amy, tôi ở ngay căn hộ bên cạnh.” Cô chỉ tay vào cánh cửa sau lưng mình, “Tôi cũng vậy, mới dọn đến đây từ mấy hôm trước, nghe chủ ngôi nhà này cho biết hôm nay sẽ có người mới chuyển đến, tôi nghĩ nên đi chào hỏi một chút, xin hỏi có làm phiền anh không?”

Amy cố nhịn phần khích, cố làm mình nhìn trông không tỏ rađiên cuồng, dù sao đối phương có thể là (một trong số) thần tượng của cô – uhm, cô có rất nhiều thời gian để từ từ kiểm tra điều này.

Đối với nhiệt tình của Amy, Clark khá ngạc nhiên, anh cứ nghĩ việc thế này chỉ có thể xảy ra ở thị trấn quê mình mà không phải thành phố lớn phồn hoa nhưng lạnh lùng, điều này khiến tâm trạng đang chán nản trở nên tốt hơn không ít: “À, đương nhiên không, tôi rất vui vì có một hàng xóm đáng yêu như cô.”

Đối phương có thể là thần tượng của mình, Amy theo bản năng cầm váy làm một động tác cúi chào nhỏ: “Cảm ơn lời khen của anh, vậy xin hỏi tôi có thể mời anh dự bữa trà chiều không? Ban đầu tôi định tặng anh ít bánh nướng để uống trà, nhưng có lẽ phòng anh còn chưa được thu dọn?” Amy nói đến món quà trong tay, lại nhìn vali bên cạnh Clark.

“Tôi nghĩ tôi không nên từ chối lời mời của một cô gái!” Clark cười cười, cầm lấy tay cô và đặt lên đó một nụ hôn. Từ khi đặt chân đến Metropolis, cô gái đáng yêu này là người đầu tiên tỏ ra thân thiện với anh, ấn tượng của anh về cô rất tốt.

Amy nhìn anh hôn tay mình, không kìm được mặt lại đỏ lên, “Vậy anh Kent nghỉ ngơi trước đi, nửa giờ sau có thể sang chỗ tôi chứ?”

“Tôi rất hân hạnh, cô có thể gọi tôi là Clark.”

“Được, Clark, gặp sau nhé.”

Amy lại cầm váy hơi nhún mình, xoay người về phòng chuẩn bị.

“Gặp sau.”

Trở lại phòng, Amy cầm điện thoại, vốn định nhờ mấy vệ sĩ giúp chuẩn bị một tiệc trà chiều thịnh soạn, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại đặt điện thoại xuống, vào phòng bếp nhỏ của căn hộ, tự tay làm.

Amy trước đây có tay nghề nấu ăn không tồi, cô rất thích nấu nướng, hưởng thụ sự khoái khẩu khi nếm một món ăn ngon, cho nên khi vào đại học liền chọn ngay ngành dinh dưỡng học – tuy rằng cô thích làm đầu bếp hơn, nhưng người nhà tuyệt đối không cho phép cô chọn nghề này, hoàng gia sẽ bị bêu xấu. Mà Amy hiện tại, vì cần thiết cho viết văn, cô từng xem qua không ít thực đơn, cũng giúp ích nhiều cho tay nghề càng thêm tiến bộ.

Vì không có chuẩn bị tốt, bữa trà chiều của Amy không có nhiều món, một bình hồng trà nóng thơm ngát, hai chiếc bánh ngọt nhỏ mua buổi sáng, một phần bánh nướng cô định mang làm quà, cùng với bánh sandwich thịt hun khói còn lại trong tủ lạnh.

Về phần những đồ dùng cho bữa trà chiều, Amy là một quý tộc Anh đích thực, nơi của cô làm sao có thể thiếu đồ dùng ột tiệc trà?

Trải lên chiếc bàn duy nhất trong phòng một chiếc khăn sạch sẽ có thêu những bông hoa nhỏ, Amy sắp đặt mọi thứ xong xuôi, chỉnh lại một chút, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ.

“Thời gian vừa đủ.” Amy mỉm cười, sửa sang lại mình một chút, đứng dậy ra mở cửa.

Ngoài cửa, Clark đã thay chiếc áo khoác cũ của mình bằng một chiếc vest mới, nhìn cô tươi cười, lại nhìn chiếc bàn đằng sau: “Xin chào, tôi nghĩ là tôi đến đúng giờ.”

Amy nở nụ cười ngọt ngào, mời anh vào: “Vâng, anh đến rất đúng giờ, mời vào.”

“Mọi thứ đều là cô chuẩn bị? Trông thật tuyệt!” Clark ngồi vào một chiếc ghế, nhìn Amy rót trà ình.

“Cám ơn, kỳ thật còn có thể tốt hơn, nhưng hôm nay đột ngột mời anh nên chưa có thời gian chuẩn bị gì nhiều.” Amy rót trà đưa cho Clark, lấy bánh sandwich trong chỗ điểm tâm ra đặt vào một chiếc đĩa nhỏ đặt trước mặt anh.

“Như thế này đã là rất tuyệt rồi, tôi cá cô nhất định là người Anh, chỉ có nơi đó mọi người mới tổ chức một buổi tiệc trà chiều thịnh soạn.” Clark nhận lấy chén đĩa, nói cảm ơn.

“Chính xác thì tôi là người mang hai dòng máu Trung và Anh.” Amy ngồi xuống ghế đối diện.

“Cho nên nên trông cô rất....đặc biệt.” Clark cắn một miếng sandwich, mắt sáng lên: “Ngon thật.”

“Thật vui vì anh thích nó. Tôi rất tự hào vì mình mang hai dòng máu của hai đất nước.” Amy nhẹ gạt đầu, biểu hiện ra một khí chất cao quý tao nhã.

“Vậy sao cô lại đến Metropolis? Chẳng phải ở đó các cô đều không thích nước Mĩ này sao?” Chính xác mà nói, cơ hồ tất cả mọi người Anh đều cho rằng Mĩ là một đất nước thô lỗ.

“Có lẽ tôi là ngoại lệ chẳng.” Amy mỉm cười, tuy rằng cô không thích nước Mĩ lắm, nhưng cũng không phải là ghét.

“Cô chỉ có một mình? Ý tôi là.. cha mẹ cô sao lại cho phép một mình cô đi đến đây?” Clark phát hiện, tựa hồ như có một sức mạnh bí ẩn dẫn dắt khiến anh không thể không tìm hiểu về cô gái trước mắt, dù hai người vừa mới quen nhau.

“Cha mẹ tôi đã qua đời.” Amy nói với chính mình không cần quá thương tâm, nhưng trong nụ cười của cô vẫn trông thấy vẻ đau lòng.

“Xin lỗi, tôi xin lỗi...” Nhìn Amy cười chua xót, Clark lúng túng.

“Không sao.” Amy nhấp một ngụm trà để trầm tĩnh lại, “Còn nữa, tôi đã mười chín tuổi, không cần người giám hộ vẫn có thể sống tốt.”

“Mười chín tuổi?” Clark không tin, “Trông cô giống như một học sinh trung học.” Người phương Tây thường trưởng thành rất sớm.

“À, tôi đã học đại học năm thứ hai rồi.” Amy không phục, tuy rằng đây không phải lần đầu có người nói cô như vậy, nhưng vẫn không thể nào vui nổi.

Về việc này, Clark cũng chỉ có thể thở dài: “Người phương Đông hình như không có tuổi.”

“Đừng nói đến tôi, nói về anh đi. Tại sao anh lại đến Metropolis?” Amy chuyển đề tài, bắt đầu thử xem anh ta rốt cuộc có phải là siêu nhân hay không.

“Mục tiêu của tôi là trở thành một phóng viên xuất sắc, cho nên tôi đến đây.” Clark nhún vai, đáp.

“Đến... Nhật báo Hành tinh xin việc?” Amy hỏi.

“Ồ vâng, sáng nay tôi đã đến đó, đáng tiếc là không được nhận, họ nói rằng cách viết của tôi quá nhàm chán.” Clark tiếc nuối thở dài, nói ra xong cảm giác tâm trạng khá hơn nhiều.

“Tin tôi đi, không nhận anh vào là tổn thất của họ.” Amy nháy mắt cười khế, nhờ việc này cô đã khẳng định được, người trước mắt quả thật là Siêu nhân trong trí nhớ của mình rồi.

“Cám ơn cô đã an ủi, tôi đã thấy khá hơn nhiều.” Clark cười nói.

“Không phải an ủi, tôi thật sự nghĩ vậy, tôi nhìn người chuẩn lắm.”

“Ah, tôi tin, nếu không cô sẽ không mời một người vừa gặp lần đầu về nhà làm khách, tuy rằng người đó chính là tôi.”

“Clark, tôi phát hiện ra một điều, da mặt anh thật sự rất dày.” Amy trêu chọc, “Nào có ai tự khen mình là người tốt đâu.”

“Tôi quả thật là người tốt, hàng thật giá thật đấy.” Clark thành khẩn nói.

“Tôi tin.” Amy rót thêm trà cho anh, “Tôi đã nói rồi, tôi nhìn người rất chính xác mà.” Không chính xác cũng không sao, những người tầng trên tầng dưới đều sẽ kiểm tra kỹ đến tận tám đời, “Mà này, khi xem tin tức ban sáng tôi thấy có tin chính phủ ngày mai sẽ phá bỏ nhà hát số 42, có lẽ anh nên đến đó xem có gì có thể viết được không.”

“Cám ơn, tôi sẽ đến đó xem.” Clark nhớ đến trước đó Perry White chủ biên Nhật báo Hành tinh có nhắc đến nơi này, anh cũng đang tính ngày mai đến đó xem thế nào.

Hai người trò chuyện vui vẻ, không khí vô cùng hòa hợp, khiến Clark sau khi về phòng gọi điện về cho bố mẹ vẫn giữ được tâm trạng rất tốt.

3. Chương 3: Chương 3

Tiến Clark, Amy bắt đầu thu dọn, trong lòng lại không thể bình tĩnh.

Hiện tại cô có thể chắc chắn Clark là siêu nhân rồi – tuy rằng hiện tại thì chưa phải – như vậy, cô đối với tương lai thế giới này không còn chắc chắn như trước. “Super Man” dù sao cũng chỉ là một câu chuyện, không phải thế giới thực, nếu tương lai không giống với cuộc sống mà Amy từng sống cũng là dễ hiểu, chỉ riêng thành phố này được gọi là “Metropolis” là có thể minh họa cho điều này.

Hơn nữa thế giới có “Siêu nhân” thật sự nguy hiểm hơn so với thế giới thực, siêu nhân mỗi ngày chạy ngược chạy xuôi cứu người, hoả hoạn, các vụ án giết người ở Metropolis nhiều hơn bình thường, trong khi nhân vật phản diện lớn nhất là Lex Luther vì diệt trừ siêu nhân, lại thường xuyên gây ra những chuyện nguy hiểm cho thế giới, đây không phải việc một cô gái trẻ như Amy có thể giải quyết, điều này khiến cô từ bỏ ý định ban đầu là tìm cơ hội rũ bỏ đám vệ sĩ theo đuôi kia, dù tự do là quan trọng nhưng cũng phải còn mạng mới có thể hưởng thụ.

Tuy nhiên, hưng phấn và kích động khi nhìn thấy thần tượng vẫn giúp cho cảm giác nguy hiểm trong lòng Amy giảm xuống. Sau khi dọn dẹp xong, Amy lại mở laptop, lần này cô muốn đem những diễn biến phim có liên quan đến “siêu nhân” viết ra đại khái, đương nhiên, cô sẽ dùng cách ghi chép chỉ mình mình hiểu được, để phòng ngày nào đó không cẩn thận bị thần tượng bên hàng xóm nhìn lén.

Tuy rằng trước đó không lâu cô vừa mới xem qua phim “siêu nhân”, nhưng không may đó phim truyền hình, rất nhiều chi tiết nhỏ Amy không chú ý nhớ rõ, cho nên bận rộn đến quá nửa đêm, Amy mới viết hết ra được những điều mình còn nhớ, nhưng đều không được đầy đủ, chỉ có những tình tiết chung chung đại khái của bộ phim, còn chi tiết, tên địa điểm..v.v.... đều nghĩ không ra .

Thêm vào bản ghi chép những mật mã linh tinh mà chỉ Trương Dung trước đây và Amy bây giờ mới hiểu, Amy gập máy tính, đứng dậy cầm áo ngủ vào phòng tắm, định tắm rửa xong rồi ngủ, ngày mai cô còn phải đến trường học làm thủ tục nhập học.

Căn hộ nhỏ giá rẻ, diện tích cũng không lớn, đương nhiên không thể mong đợi có một phòng tắm tốt, còn may mắn là phòng tắm có bình nóng lạnh có thể cung cấp nước nóng cả 24 giờ.

Trong phòng tắm nhỏ hẹp, Amy cởi quần áo bỏ vào trong giỏ quần áo bên cạnh treo trên cửa, lại lấy một mũ tắm bao kín mái tóc dài để lúc tắm rửa khỏi bị ướt.

Mở vòi nước nóng, nước từ trong vòi sen lập tức phun ra , Amy đợi một lát, sau khi xác định độ ấm thích hợp, lúc này mới đứng ở dưới vòi hoa sen, vừa tắm vừa ngâm nga khe khẽ hát.

Nhà trọ cũ thường thường sẽ có một vài loại sinh vật đáng ghét tồn tại, cho nên khi Amy đang tắm, từ lỗ thoát nước trên nền phòng tắm chui ra một con chuột bị cắn cũng là một điều rất bình thường. (tự mình trải qua, làm ta sợ muốn chết ==)- tác giả nói).

“A...!!!!...” Tiếng thét chói tai vang lên trong nhà trọ im lặng.

Clark đang tắt đèn, bị tiếng thét chói tai nhà bên làm kinh động, phản ứng đầu tiên chính là bỏ kính ra, hướng nơi phát ra tiếng thét chói tai nhìn lại.

Vách tường dày qua mắt anh trở nên trong suốt, Clark nhìn thấy người hàng xóm mới của mình, tiểu thư Amy đang đứng ở trên chiếc ghế nhỏ, cầm cây chổi ra sức chà đạp con chuột chết trên nền đất, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn ngập kinh hoàng cùng tức giận, miệng còn lẩm bẩm: “Cho mày biết thế nào là làm ta sợ, chết này, chết này!!”.

Điều quan trọng nhất là, Amy hiện tại không có mặc quần áo. Clark nhìn thấy Amy người đầy bọt không sót một mảnh, không tự chủ được mà nuốt nuốt nước miếng.

Clark biết hiện tại chính mình không nên giống như kẻ chuyên đi rình trộm mà nhìn một cô gái đang tắm rửa, nhưng mắt lại không sao dời đi được, bộ dáng Amy nhìn qua thì nhỏ con, nhưng thân thể của cô lại tuyệt không “nhỏ”, trên bộ ngực sữa cao thẳng là hai điểm hồng nhạt xinh đẹp, vòng eo thon tinh tế như rần nước, cặp mông tròn trĩnh mượt mà, một đôi chân trắng như tuyết mảnh mai thon dài, – có chút khác với người phương Tây, nhưng thân hình cô vốn là nhỏ nhắn, cho nên kích thước như vậy so với người phương Tây cao lớn có thể coi là ba vòng chuẩn, thân hình nóng bỏng mê người.

Clark chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, biết không thể nhìn nữa, vừa định thu hồi ánh mắt, lại thấy một người thanh niên diện mạo bình thường bước nhanh đến trước cửa Amy, vội vàng gõ cửa phòng: “Tiểu thư Amy, cô làm sao vậy?”

Clark không biết người này, nhưng từ khi vào nhà trọ anh đã biết bên người Amy có người đi theo, cũng nhận thấy bọn họ không có ý đồ xấu, hiển nhiên là bảo vệ Amy. Điều này anh có đôi chút tò mò với thân phận thực sự của Amy, lại nghĩ đến sự quý phái trên người Amy, trong lòng nghĩ, có lẽ Amy thật sự là một tiểu thư quý tộc .

Amy không biết đã bị Clack nhìn sạch sẽ, nghe thấy có người gõ cửa, liền quàng khăn tắm đi ra, không mở cửa, nói vọng ra ngoài : “Không sao, chỉ là con chuột thôi, hoảng sợ một chút, anh trở về đi.” Amy không phải nhất gan nhưng cũng có sợ hãi vài thứ , đều là những thứ đại đa số con gái ghét như là chuột, rắn, sâu... đương nhiên không dám xem phim kinh dị cũng vì nguyên nhân đó, cô rất sợ bóng tối.

Nói với vệ sĩ xong, Amy trở về phòng tắm, cầm vòi nước dọn sạch con chuột chết, lúc này mới tiếp tục tắm rửa, bất quá lần này cô đứng ở trên ghế, miễn cho lại có con chuột khác chạy đến dọa mình.

Clark cũng thu hồi ánh mắt, quay đầu ngủ, nhưng tiếng hát cùng hình ảnh trong phòng tắm nhà bên kia lại quấy rầy anh hết cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, Amy ăn xong bữa sáng, trang phục chỉnh tề, lấy ba lô chuẩn bị đi học, khi ra ngoài thì gặp Clark cũng đang bước ra khỏi cửa.

Amy mỉm cười, nhẹ nhàng hướng Clark chào hỏi:

“Buổi sáng tốt lành, Clark, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Clark không được tự nhiên gật đầu:

“À vâng, ngủ ngon, còn cô thì sao?”

Kỳ thật anh có ngủ được đâu, lúc đầu là vì chuyện công việc, đến nửa đêm thì bị cô gái trước mắt làm cho rối loạn .

“Cũng được, chỉ có điều giường của tôi hình như có vấn đề, vừa nằm xuống là kêu kèn kẹt.”

Amy có chút ngại ngần nói, cô không phải là người dễ ngủ, gặp phải việc này lại càng khó ngủ hơn.

“Có lẽ là đinh ốc bị lỏng, có cần tôi giúp cô xem chút không?”

Clark hỏi một cách lịch sự, anh còn nhớ rõ cô gái trước mặt này có không ít người bảo vệ.

“Vậy thật sự rất cảm ơn anh, tuy nhiên bây giờ chúng ta đều phải ra ngoài, hay là buổi tối anh xem giúp tôi nhé ?” Amy vừa nói cảm ơn vừa đề nghị.

“Được, tôi rất vui lòng .”

“Mà anh đang muốn đi đâu đấy?”

Hai người cùng đi xuống lầu, Amy tuy rằng biết Clark đến Nhà hát số 42 nhưng vẫn lễ phép hỏi một câu.

“Tôi đến Nhà hát số 42 xem thử, hy vọng tìm được điều gì đó hữu dụng.”

Clark nhún nhún vai, hai tay dứt túi, nhảy vài bước xuống tầng dưới, sau đó quay đầu lại nhìn Amy còn đang đứng trên cầu thang.

Amy bị hành vi trẻ con này của anh làm bật cười: “Tôi nghĩ anh sẽ được như ý .”

“Ha ha, hy vọng lời chúc của cô có thể trở thành sự thật.”

“Tin tôi đi, nó là sự thật.” Amy cười thần bí.

Clark nghi hoặc nhìn Amy, nhưng cũng không đem lời của cô để trong lòng.

Tạm biệt Clark, Amy bắt xe đến NYU, thủ tục chuyển học đã được Gloucester làm xong từ lâu, bây giờ cô đi chỉ để làm nốt những việc còn lại, như là lấy giáo trình, chọn môn học, chương trình học..vv., đương nhiên sau khi báo cáo xong còn phải theo giảng viên đến đúng lớp mình học, rồi cuối cùng mới là đi học.

NYU khai giảng đầu tháng chín, thời gian Amy chuyển đến là đầu tháng mười, đối với sinh viên chuyển trường Amy này tất cả mọi người đều tò mò, không như trung học, ở đại học rất hiếm thấy sinh viên chuyển trường, nhất là trường đại học hàng đầu thế giới như NYU này, cho nên sinh viên chuyển trường ngoại trừ có thành tích tốt còn cần bối cảnh gia thế hơn người.

Hai điều này đối với Amy đương nhiên không thành vấn đề , thành tích của cô ở trường học quý tộc trước đây là hạng nhất hạng hai, mà nhà Richmond ở Anh quốc, ngoại trừ hoàng gia là gia tộc quý tộc lớn nhất thì dù thân phận địa vị hay là quyền lực tiền tài đều không thể khinh thường, gia thế như vậy ngay cả tổng thống Mỹ cũng phải kính trọng ba phần, sao lại không đủ tư cách vào NYU nhập học?

Đương nhiên những điều này cũng chỉ có mấy người cấp cao ở trường biết thôi, Amy cũng không hy vọng bởi vì thân phận sáng chói mà đưa đến bao nhiêu phiền phức, cô muốn có một cuộc sống tự do .

Sau khi được giới thiệu với các sinh viên cùng học, tầm vóc nhỏ nhắn đáng yêu của Amy tự nhiên thu hút rất nhiều ánh mắt, cô lại làm bộ như không biết, chỉ nhìn thời khóa biểu, hỏi nữ sinh ngồi cùng bàn, sau khi tiếng chuông hết giờ vang lên , Amy rời khỏi phòng đi học môn tiếp theo .

Chương trình học của NYU áp lực không lớn nhưng yêu cầu rất cao, thành tích Amy vẫn rất tốt, tuy vừa mới chuyển đến chưa kịp thích ứng hoàn toàn nhưng cô tin mình rất nhanh có thể vượt qua .

Hôm nay môn học không nhiều, buổi sáng chỉ có hai tiết, cho nên Amy sớm rời khỏi trường, bắt xe về nhà.

Lúc này, cô lại gặp Clark.

Nhìn thấy người trước mắt giống cô cũng vừa trở về , Amy không khỏi hoài nghi mình có phải đụng tới định luật xuyên qua không – đến đâu cũng có thể gặp được diễn viên.

Clark có vẻ khá vui, trên mặt vẫn còn thấy vẻ tươi cười, Amy đoán anh hẳn là đã được Nhật báo Hành tinh nhận vào làm.

Quả nhiên, sau khi hai người chào hỏi, Clark vui vẻ nói:

“Amy, tôi đúng là đã trở thành phóng viên của Nhật báo Hành tinh, cảm ơn khách lệ ban sáng của cô.”

“Việc đó tôi không thấy bất ngờ chút nào, nhưng dù sao cũng chúc mừng anh, về phần lời khách lệ kia, cũng có gì đáng kể đâu, tôi chỉ là nói ra quan điểm của mình thôi.”

“Dù sao vẫn phải cảm ơn cô, một buổi trà chiều thì sao? Coi như là quà đáp lễ ngày hôm qua .”

“Anh có thể chuẩn bị sao?”

“Đương nhiên....không, tay nghề của tôi kém lắm. Nghe nói quán cà phê nhỏ góc phố đằng kia cũng không tồi, tuy rằng không được giống như buổi trà chiều mà cô đã làm.”

“Vinh hạnh.”

Amy cười vui vẻ vì thân thiện và nhiệt tình của Clark, lại nói dù sao cô cũng là người nước khác, có thể có một người bạn thân thiết cũng hay, hơn nữa người bạn này còn là một “Siêu nhân” .

“Vậy xin mời.” Clark giơ tay, Amy mỉm cười khoác lên, hai người đi đến quán cà phê góc phố đó.

4. Chương 4: Chương 4

Tới quán cà phê, Amy cũng không gọi trà bánh như buổi trà chiều truyền thống mà chọn bánh pho mát, trà xanh và bánh sandwich cá ngừ, điều này làm Clark thấy hơi bất ngờ:

“Tôi nghĩ cô thích một buổi trà chiều truyền thống kiểu Anh.”

“Ăn nhiều một thứ mãi cũng ngán, thỉnh thoảng đổi vị khác sẽ giúp thể xác và tinh thần khỏe mạnh, đối với tôi, buổi trà chiều truyền thống thường sử dụng nhiều trong những dịp chính thức thì nhiều hơn, hơn nữa tôi cũng thích thử những lựa chọn khác, nhất là khi ở cùng bạn bè.” Amy cười tủm tỉm nói.

Clark giờ tách lên:

“Như vậy, nâng cốc cho tình bạn của chúng ta ?”

Anh rất vui vì Amy thừa nhận mình là bạn của cô, vì anh cũng vậy, cho rằng đối phương sẽ là một người bạn rất tuyệt .

“Đương nhiên, chúc công việc của anh thuận lợi.”

Amy cũng nâng tách nói.

“Chúc cô học tập thuận lợi.”

Hai chiếc tách trắng nhẹ nhàng đụng nhau, báo hiệu cho sự bắt đầu của một tình bạn, mà tình bạn này dường như có chen lẫn vài cảm xúc khác , trong tương lai sẽ tỏa sáng chói mắt (tác giả: có đủ văn vẻ hay không = =).

Sau buổi trà chiều thú vị, Amy tạm biệt Clark ở cửa phòng trọ rồi vào phòng gọi điện thoại cho Gloucester. Đây là một trong những điều kiện để đến Mỹ của cô — mỗi ngày phải gọi điện cho anh ít nhất một lần.

“Chào buổi tối, em gái yêu quý, anh vẫn đang chờ điện thoại của em đây.”

Metropolis và Luân Đôn chênh lệch nhau khoảng 5 tiếng đồng hồ, Metropolis bây giờ là ba giờ chiều trong khi Luân Đôn đã là tám giờ tối.

“Xin lỗi anh, hôm nay em đến trường đăng ký cho nên chậm một chút.”

“Được rồi, lý do này anh có thể chấp nhận, thế nào, chuyển đi buổi sáng tốt chứ?”

“Tốt lắm ạ, đăng ký xong hết rồi, giảng viên trong trường và các bạn sinh viên đều tốt, việc học mặc dù có vài khó khăn, nhưng em tin rằng sẽ theo kịp nhanh thôi.”

“Ha ha, công chúa nhỏ của chúng ta vẫn là tốt nhất. Hứa với anh là xảy ra chuyện gì đều phải nói cho anh biết, đừng làm cho anh lo lắng.”

Anh trai quan tâm khiến Amy rất vui vẻ :

“Hi hi, anh, em đang muốn nói cho anh, em gặp một người hàng xóm rất tốt, em nghĩ em và anh ta sẽ trở thành bạn tốt.”

“Anh ta? Một người đàn ông?”

Gloucester giọng cao lên, như là em gái sắp bị người ta cướp mất.

Amy không phát hiện ra sự thay đổi đó, vui vẻ nói với anh trai về người bạn mới của mình:

“Đúng vậy, một người đàn ông rất tốt, hiểu biết rộng, nói năng hào phóng, em nghĩ bọn em ở cùng sẽ rất vui, đúng rồi, anh ấy vừa mới nhận được việc làm ở Nhật báo Hành tinh, sẽ nhanh chóng trở thành một phóng viên xuất sắc.”

“Phóng viên? Anh ghét phóng viên.” Bây giờ lại càng ghét, công tước Gloucester thậm chí nói, đối với người bạn mới của Amy, anh không có dự cảm tốt.

“Đương nhiên, em cũng không thích, bọn họ luôn mọi chỗ mọi nơi làm bất cứ chuyện gì để đào ra chuyện riêng tư của mọi người ngay cả khi đó không phải là sự thật, nhưng Clark ngoại lệ, anh ấy không quan tâm đến tin đồn.”

“Anh tin là, chỉ cần hẳn ta biết danh tính của em là sẽ có được một tin tức sốt dẻo có một không hai. Bảo vệ tốt chính mình, cô bé của anh.” Gloucester không tin các phóng viên sẽ có trường hợp ngoại lệ.

Amy tuy không nghĩ vậy nhưng vẫn hứa: “Thôi được, em cam đoan sẽ không lộ ra chuyện của mình, không nói chuyện này nữa, anh, em có vài thứ cần gửi cho anh, chỗ anh có mạng không?” Amy vừa nói vào điện thoại vừa mở laptop ra.

“Đương nhiên, đây là dịch vụ cần thiết mà, em có cái gì cho anh sao?”

“À, mấy thứ lặt vặt, tuy rằng đối với anh có thể sẽ có ích đó.”

Amy thừa dịp cười hi hi, sau đó đem tư liệu về kinh tế từ quá khứ đến tương lai đã được sắp xếp gửi đi, “Xong rồi, em đã gửi cho anh một món hàng lớn đó, nhớ rõ đừng để cho ai khác nhìn thấy, đây là chuyện lớn.”

“Điều gì mà thần bí như vậy. Đây là?” Câu nói kế tiếp pha chút ngạc nhiên, hiển nhiên là bên kia đã nhận được thư của Amy.

“Em nghĩ anh cần chút thời gian tiêu hóa mấy thứ này, phí điện thoại đường dài đắt lắm, tối nay anh gọi lại nhé, em sẽ nói cho anh câu trả lời thỏa đáng.” Amy nói tạm biệt xong liền cúp điện thoại.

Ngã xuống giường, Amy thấy hơi bồn chồn, cô vốn không tính đem thứ những điều kia giao cho Gloucester nhanh như vậy, nhưng sự xuất hiện của siêu nhân khiến cô có dự cảm không tốt, cô không biết thế giới này tương lai có thể lệch khỏi quỹ đạo như thế nào, chỉ có thể đem những điều này giao cho Gloucester phân tích nghiên cứu, cô tin anh trai mình có năng lực đó.

Chưa nghỉ ngơi được bao lâu – có lẽ chỉ trong thời gian uống một tách trà – tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

“Xin chào, tôi là Amelia.” Điện thoại phòng trọ không có chức năng hiển thị số cuộc gọi, Amy không thể biết chắc đầu bên kia là Gloucester.

“Amy, những điều em gửi cho anh là thật chứ?” Gloucester giọng nghiêm túc pha một chút háo hức hỏi.

Amy nhẹ nhàng thở ra, ít nhất anh ấy không có ngay từ đầu liền hỏi những điều này ở đâu ra:

“Đương nhiên là thật, em đã kiểm tra.”

“Kiểm tra như thế nào?”

Amy có chút chột dạ:

“Uhm, anh biết trong phòng làm việc của anh cũng không có gì ngăn cản đối với em, em đã xem một ít tư liệu, ví dụ như: quyết định ‘theo nhu cầu phát triển nội bộ và bên ngoài, Cộng đồng châu Âu được đổi tên thành của Liên minh châu Âu (EU)’, sẽ được tuyên bố ngày 01 tháng 11, em nói đúng không?”

“Xem ra anh nên chú ý sự an toàn của mình.” Gloucester giọng vui đùa, ngữ khí đã thoải mái hơn nhiều.

“Đương nhiên, an toàn của anh là quan trọng nhất mà.”

“Amy!” Giọng Gloucester lại trở nên nghiêm túc, “Anh sao biết được em lấy được nó ở đâu? Phải biết rằng những thông tin đó quá quan trọng cũng quá. thực khó nói, anh quả thực tìm không thấy câu chữ để hình dung nó nữa..”

“Em sẽ nói cho anh, nghe có vẻ vô lý khó tin. Những điều này một tháng trước đột nhiên xuất hiện ở trong đầu em, khi em bị ngắt đã nghe được thông tin đó.” Amy tâm tình có chút trầm xuống, việc dung hợp linh hồn khiến cô không quá bị thương vì việc cha mẹ đã qua đời như trước, nhưng đau đớn trong lòng không phải nhanh như vậy đã có thể bình ổn lại.

“Mỗi ngày một chút, thông tin càng ngày càng xuất hiện nhiều và phức tạp trong đầu em, khiến em muốn nổi điên, em không biết những điều đó đến như thế nào, nhưng em hiểu được tầm quan trọng của nó, cho nên em dành thời gian một tháng để sắp xếp lại rồi giao cho anh.” Amy không nói nhiều lý do, lý do khéo léo cỡ nào cũng là nói dối, mà nói dối, luôn luôn sẽ bị vạch trần vào một ngày nào đó.

Gloucester dĩ nhiên không thể nào tin được lời nói của Amy, nhưng anh không dă động gì:

“Em chắc chắn không có di chứng gì chứ? Có lẽ anh nên sắp xếp một cuộc kiểm tra toàn thân cho em.”

“Anh đừng lo, hiện giờ em rất tốt. Nhưng anh có tính toán gì không?”

“Có những điều này, chúng ta có thể làm được nhiều việc, phải biết rằng từ sau chiến tranh thế giới thứ nhất, địa vị nước Anh liên tục trượt dốc, đến bây giờ thì bị Mỹ thay thế hoàn toàn, mà quyền lực của hoàng gia cũng bị cướp đi quá nửa, chỉ còn là biểu tượng để gắn kết của các lực lượng quốc gia mà không có quyền lực thực sự. Tuy anh không có dự định khôi phục địa vị bá chủ thế giới cho Anh quốc, nhưng một lần nữa trở thành cường quốc là điều cần thiết.”

“Dù anh định làm gì, hãy chia sẻ cho Trung Quốc, đó là quê hương của cha, em hy vọng nó cũng có thể trở nên mạnh mẽ.” Ở trong lòng Amy trước đây, địa vị Trung Quốc không thể so sánh cuộc sống ở Anh quốc, nhưng đối với Amy hiện tại mà nói, Trung Quốc là quê hương của cô.

“Đương nhiên, tài liệu em gửi có rất nhiều sự kiện lớn về quốc gia kia, chúng ta cần đưa người đến đó phát triển, việc này phải thông báo bọn họ một tiếng.”

Dù Gloucester có tính toán gì, hiện tại anh cũng đã quyết định giúp đỡ Trung Quốc, việc này không ảnh hưởng ích lợi gia tộc, ngược lại còn có thể có thêm đồng minh. (May cho là thế giới giả tưởng này ư phải thật, chứ ko thì mình ko muốn nhắc đến cái nước TQ...=,.=)

Cho đến khi nói chuyện xong, Gloucester cũng không nhiều lời với Amy về tính toán của anh, đối anh Amy vẫn là một cô bé con, không cần để cô biết quá nhiều. Amy cũng không hỏi nhiều, cô không phải thiên tài,

đối với kinh tế lại không hề hiểu biết nhiều, nếu không bởi vì cần viết văn, cô ngay cả những sự kiện này cũng không biết đến.

Giải quyết xong phiền não vẫn làm mình nhức đầu, tâm trạng Amy tốt hẳn lên, cô vừa ngân nga hát vừa chuẩn bị bữa tối, nhắc con dao lên bất chợt nhớ tới hàng xóm của mình, phòng bên kia có bếp không nhỉ? Phòng trọ này là cô đã đặc biệt yêu cầu, cho nên căn phòng vốn không lớn lắm nay lại càng thêm nhỏ.

Ngẫm nghĩ, Amy quyết định mời đối phương cùng ăn bữa tối, tuy rằng Clark cũng không cần ăn cơm (theo tư liệu cho thấy siêu nhân dùng năng lượng mặt trời để bổ sung năng lượng), nhưng làm hàng xóm và bạn tốt, biết người kia không thể nấu ăn, mời anh ta cùng ăn tối cũng là một loại lễ nghi và một cách để tăng cường quan hệ.

So với “Siêu nhân”, Amy thích bản thân “Clark” hơn, “Siêu nhân” là một siêu anh hùng, còn “Clark” là bạn của cô.

5. Chương 5: Chương 5

Chương trình học của NYU không phải quá khó, nhưng đối với sinh viên chuyển trường như Amy mà nói, phải đuổi kịp tiến độ học ở đây vẫn gặp chút khó khăn – cách giáo dục của mỗi trường học đều giống nhau, dù trước đây hay hiện tại, nhưng Amy chẳng phải thiên tài gì, chỉ có thể cố gắng để khắc phục lại sự chênh lệch này.

Sau khi xong ba tiết học buổi sáng, buổi chiều không có giờ, Amy thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ăn một chút đồ gì rồi đến thư viện giết thời gian.

Ở trong thư viện, Amy thuận tay cầm một tờ Nhật báo Hành tinh, nhìn thấy bài viết về tên lửa “Sứ giả” phát nổ lần nữa, cô mới nhớ lại mình đã quên cái gì – nhà khoa học già yêu thương con gái – Amy nhớ rõ nhà khoa học đáng kính này bị ám sát, dùng điện giật chết ở trong phòng.

Nghĩ đến đây, Amy có chút lão đạo, cô không phải thánh mẫu hay kẻ giả nhân giả nghĩa, nhưng thân là người thế kỷ hai mươi mốt, lớn lên dưới lá cờ đỏ ít nhiều còn chút lương tâm, nếu bạn biết một người sẽ chết, bạn lại có thể cứu người đó một mạng mà không cần đánh đổi cái gì, có lẽ bất kỳ ai cũng sẽ vui vẻ mà đi làm việc thiện.

Sau khi lựa chọn sách mình cần, làm xong thủ tục mượn sách, Amy ôm sách ra khỏi thư viện, vừa đi hướng cổng trường vừa lấy di động ra – khiến cho rất nhiều người chú ý, phải biết rằng những năm này chỉ có một số ít người có thể dùng di động – gọi cho Clark, số điện thoại là anh cho cô.

“Xin chào, đây là Nhật báo Hành tinh, tôi là Clark Kent. “ Một giọng nói nam tính dễ nghe từ đầu dây điện thoại bên kia truyền đến.

“Chào Clark, tôi là Amy.”

“Amy? Tìm tôi có chuyện gì sao?” Clark giọng có chút nghi hoặc nhưng chứa đựng ngạc nhiên vui mừng.

“Ah.. Tôi có quấy rầy anh làm việc không?” Amy cũng không đề cập ngay đến chuyện của mình.

“Không, không sao đâu, thực ra tôi mới ra ngoài về, số cô rất tốt đấy.”

“Ha ha, số tôi vẫn luôn tốt mà, là thế này, tôi mới đọc bài viết về việc tên lửa “Sứ giả” phát nổ, ngày hôm qua chẳng phải anh nói anh và đồng nghiệp đang điều tra chuyện này sao? Có kết quả gì không?” Ngày hôm qua Clark không nói nhiều đến chuyện này, cho nên Amy cũng quên.

” À vâng, có chút manh mối, còn nhớ tôi đã nói với cô là tôi được lệnh đi gặp người diên kia không? “

“Vâng, tuy nhiên lúc ấy tôi còn nói thêm, gọi người ta là diên không phải là thói quen của một quý ông.” Amy cười nói.

“Đã biết, quý cô thích giảng đạo.” Clark cũng cười, “Chúng tôi phát hiện tiến sĩ Pratt có lẽ thật sự không phải là một kẻ điên, cho nên tôi và Louise đi tìm ông ta, lại từ chỗ ông ta phát hiện được không ít manh mối, biết được có người muốn phá hủy trạm vũ trụ Prometheus, nhưng tôi không nghĩ ra được là ai sẽ làm như vậy, đây là việc có lợi cho dân chúng, các phòng thí nghiệm trên trạm vũ trụ không trọng lực, có thể cung cấp đầu mối cho công việc trị liệu mấy trăm loại bệnh trên trái đất, rất nhiều người mắc bệnh có thể được cứu, một việc tốt như vậy, người nào lại có ý định muốn phá hủy nó? “

“Dĩ nhiên là người có lợi nhất rồi.” Amy thuận miệng trả lời, trong phim truyền hình, nhân vật phản diện lớn nhất là Lex Luther không phải vì ích lợi của mình mới gây ra nhiều chuyện như vậy sao?

Đầu Clark chợt sáng lên: “Cám ơn cô nhắc nhở, tôi nghĩ tôi biết nên đi đâu tìm hiểu rồi.”

“Thật vui vì lời tôi nói có thể giúp anh một chút. Đúng rồi, về tiến sĩ Pratt kia, tôi nghĩ anh tốt nhất nhắc nhở ông ta một chút, nếu thực sự có người muốn phá hoại kế hoạch ‘trạm vũ trụ’, ông ta có thể sẽ gặp nguy hiểm, bảo ông ta tốt nhất là đổi nơi ở, tìm một nơi an toàn tránh tạm.” Amy giọng có chút lo lắng tuy không nhiều lắm, cô tin rằng Clark sau khi được nhắc nhở, nhất định sẽ không để cho thảm án xảy ra.

Quả nhiên, bên kia thoáng sửng sốt, rồi giọng nói trở nên nghiêm túc thành khẩn đáp: ” Được, tôi sẽ nói cho ông ta, cám ơn cô. “

“Việc này không có gì, tôi giờ đang muốn về nhà, còn anh?” Nói xong việc chính sự, Amy đương nhiên là thay đổi đề tài nói chuyện riêng.

“Tôi dĩ nhiên là phải làm việc, buổi tối phải đưa Louise đi tham gia một tiệc rượu, vì bạn nhảy của cô ấy bị cảm nên không thể đưa cô ấy đi.”Clark không biết mình sao lại giải thích, nhưng anh vẫn nói, tâm trạng đang có chút rung động vì Louise mời cũng bình ổn lại, biến thành có chút căng thẳng bất an.

“Tiệc rượu? Tôi không thích tiệc rượu chút nào.” Amy nhớ tới vũ hội nhàm chán của quý tộc, “Nhưng vẫn hy vọng anh có thể vui vẻ.”

” Uhm, vâng. ” Giọng Clark có chút mất mát, gác điện thoại.

Cúp điện thoại, Amy vẫn thấy hơi lo lắng, dù sao Clark không thể ngày hai tư giờ đều đi theo tiến sĩ Pratt, cho nên cô lại cầm điện thoại, khi bên kia nhắc máy liền nói: “Tìm địa chỉ của một nhà khoa học họ Pratt, ông ta hôm qua ở ‘Nhật báo Hành tinh’ làm loạn một hồi, sau khi tìm được thì theo sát ông ta hai tư trên hai tư giờ, bảo vệ cẩn thận.”

“Vâng, tiểu thư.”

Amy lúc này mới yên lòng.

Buổi tối, Clark vội vàng về nhà ăn cơm chiều, suýt chút nữa bại lộ về khả năng đặc biệt của mình, khi anh về đến nhà, cha mẹ hỏi anh về cuộc sống ở Metropolis, Clark nói rất nhiều, nhưng tất cả đều luôn không nhận được mà xoay vòng quanh Amy, khiến cho ông bà Kent cười thầm mãi không thôi.

“Con rất có cảm tình với cô ấy.” Ông Kent khẳng định, ra dáng người từng trải.

“Sao có thể? Con coi cô ấy như em gái.” Tuy nói như vậy nhưng ngay cả Clark cũng không thể thuyết phục mình.

“Con xem cô ấy là một cô gái, con trai ạ.” Bà Kent tiếp lời, ” Con cả buổi tối đều nói về cô ấy, hơn nữa khi nói đến cô ấy, mắt con tỏa sáng kia kìa.”

Clark không nói gì.

“Thích thì phải theo đuổi, nếu không, ra tay chậm sẽ không đến lượt con đâu, mẹ nghe con nói Amy là một cô gái tốt, nhất định có không ít người theo đuổi, đừng để mình phải hối hận.” Đến gần nửa đêm bà Kent vỗ vỗ vai Clark, chân thành nói.

“Cha mẹ biết con không thích hợp.” Clark còn đang phân vân giãy dụa.

“Không có gì không thích hợp, con là tốt nhất.” Ở trong mắt cha mẹ, con mình luôn xuất sắc nhất , hơn nữa con trai họ thật sự vô cùng hoàn mỹ.

Tạm biệt cha mẹ, Clark đến đón Louise đi tham gia vũ hội, khi nhìn thấy Louise ăn mặc trang điểm gợi cảm khác với ngày thường, Clark thoáng chút lay động, nhưng anh rất nhanh liền trở lại bình thường.

Tiệc rượu của Lex Luther vô cùng long trọng, đây là vũ hội lớn sang trọng nhất của Metropolis, tất cả những người có tiếng tăm ở Metropolis đều đến dự, Clark cũng không thích nơi như vậy, nhưng đến cuối cùng khi Lex Luther tuyên bố trước mọi người: “Sau khi quốc hội dừng kế hoạch ‘trạm vũ trụ Prometheus’ , tôi sẽ tài trợ cho hạng mục này.” , Clark biết mình đến không vô ích, anh đã biết là ai muốn phá hủy kế hoạch này.

Trở lại phòng trọ, Clark đứng trước cửa phòng đóng chặt của Amy, nói hai tiếng ‘ngủ ngon’, rồi mới vào phòng.

Khi Clark cùng Louise chạy đến chỗ tiến sĩ Pratt thì mọi chuyện đã được giải quyết , một người đàn ông tóc nâu rối bù tướng mạo bình thường đang đứng bên tiến sĩ Pratt đang hoảng hồn kinh ngạc, trước mặt bọn họ, một người đàn ông to lớn đang nằm ở trong vũng máu .

Người đàn ông tóc nâu khiến Clark có cảm giác giống như đã từng gặp ở đâu, nhưng bởi dung mạo của anh ta thật sự không có chút gì đặc biệt, anh nghĩ không ra được đã gặp qua ở đâu, điều này lần đầu xảy ra đối với bộ nhớ ưu việt của Clark.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Louise gần như thét chói tai, gặp phải chuyện này dù phụ nữ gan dạ đến đâu cũng phải khiếp đảm .

Người đàn ông tóc nâu không trả lời cô, chỉ nói với tiến sĩ Pratt: “Ở đây tạm thời không còn phiền toái, tôi đi trước đây .”

“Cám ơn. . . Cám ơn.” Tiến sĩ Pratt thở mạnh một hơi, mới hồi phục lại khả năng nói chuyện .

Khi người đàn ông tóc nâu rời đi còn hướng Clark hơi gật đầu, tỏ vẻ lễ độ, đồng thời khiến Clark nhớ ra anh ta là ai – là người gõ cửa phòng trọ Amy đêm khuya hôm đó , một trong những vệ sĩ của Amy.

Đợi vệ sĩ đi rồi, Clark trực tiếp nhìn về phía tiến sĩ Pratt : “Sao lại thế này?”

“Tôi cũng không biết, người bạn này chiều hôm qua đột nhiên xuất hiện ở nhà của tôi , nói là được lệnh đến bảo vệ tôi, tôi đoán thế nào cũng không đi, tuy nhiên cũng nhờ anh ta , bằng không hôm nay tôi chết chắc rồi.” Tiến sĩ Pratt chưa hoàn hồn nhìn người chết trên mặt đất, “Các vị biết ai phái anh ta đến không?”

“Tôi nghĩ tôi biết.” Clark cười thần bí.

“Là ai?” Louise nhìn về phía Clark, trực giác nói cho cô biết việc này nhất định có chuyện, có chuyện là có tin tức.

Nhưng Clark không nói gì , dù Louise truy hỏi như thế nào, anh cũng không giải đáp thêm về vấn đề này.

Cảnh sát đến rất nhanh, sau khi kiểm tra hiện trường, hỏi là ai giết người, tiến sĩ Pratt cùng Louise đều nhìn về phía Clark.

Clark nói: “Là một người bạn của tôi , anh ta là một vệ sĩ, vì nghe nói có người muốn hại tiến sĩ Pratt nên tôi nhờ người bạn đó đến bảo vệ tiến sĩ Pratt .”

“Vậy người bạn kia của anh hiện tại ở đâu?”

“Anh ta có một số việc phải làm nên đi trước, tôi sẽ thông báo cho anh ta đến cục cảnh sát lấy khẩu cung .”

“Được rồi, hy vọng anh ta có thể đến sớm một chút, đây chính là một vụ án mạng.” Cảnh sát hỏi rất nghiêm túc.

“Tôi sẽ mau chóng báo cho anh ta.”

6. Chương 6: Chương 6

“Amy !”

Amy theo đám đông đi ra vườn trường, đang định đáp xe bus trở về, chợt nghe có người gọi tên, cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Clark đứng đối diện đang vẫy tay.

“Clark, sao anh lại ở đây ?” Bây giờ chỉ mới bốn rưỡi chiều, Clark hẳn là ở chỗ làm mới đúng. Amy không ngờ được, nhưng cũng có chút vui mừng, cô mang ba lô chạy qua .

“Ừ, tôi tới tìm cô.”

“Tìm tôi? Sao anh biết tôi tan học giờ này?”

“Cô quên tôi là phóng viên sao? Chuyện nhỏ này rất dễ hỏi thăm. Có thời gian không? Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi, tôi có mấy việc muốn hỏi cô.” Clark nói.

“Được .” Amy có chút nghi hoặc, vì vừa trên lớp học nên vệ sĩ còn chưa cho cô biết chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Tìm quán cà phê yên tĩnh gần đó ngồi xuống, mỗi người tự gọi đồ uống ỉnh, Clark đang chưa biết nên mở miệng như thế nào, cứ nhìn Amy muốn nói lại thôi.

Amy thấy Clark hôm nay kỳ lạ như vậy, nghi hoặc hỏi han: “Xảy ra chuyện gì vậy? Anh hôm nay thật lạ.”

Clark rối rắm nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định trực tiếp hỏi: ” Có phải cô phái người bảo vệ tiến sĩ Pratt ?”

“Đúng vậy.” Amy thẳng thắn thừa nhận, cô chưa từng nghi ngờ rằng những người vệ sĩ bí mật bên mình có thể thoát khỏi mắt Clark, ánh mắt kia xuyên thấu có thể sánh với tia X quang.

Amy thẳng thắn lại khiến Clark sửng sốt, anh vốn tưởng Amy sẽ không muốn người khác biết bên cạnh cô có một đám người như vậy, nhiều ngày ở chung khiến Clark hiểu Amy là một cô gái thích cuộc sống tự do bình thường .

Amy thấy anh sửng sò, liền tự mình giải thích nói:”Chẳng phải tôi đã nói vị tiến sĩ Pratt kia có thể gặp nguy hiểm sao? Anh mỗi ngày luôn luôn bận rộn sẽ có lúc không thể bảo vệ ông ta, vậy nên tôi cũng chỉ có thể nhờ người hỗ trợ. Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao ? “

“Ồ vâng, hôm nay có người muốn giết tiến sĩ Pratt, vệ sĩ của cô đã giải quyết hắn ta, hiện giờ cảnh sát cần anh ta để lấy khẩu cung , không thành vấn đề chứ?”

“À, để tôi hỏi một chút.” Amy lấy di động ra, cũng không tránh Clark, dù sao tai anh ngay cả tiếng con kiến đang bò đều nghe rõ: “Cady, hôm nay ai phụ trách bảo vệ tiến sĩ Pratt ?”

“Buổi sáng là Bernie, anh ta đã giải quyết một sát thủ nên mục tiêu bị bại lộ , buổi chiều là Tabitha sẽ tiếp nhận bảo vệ ông ấy. “

“Bảo Bernie đến cục cảnh sát lấy khẩu cung, đem sự việc kể rõ ràng, tôi sẽ bảo anh trai phái luật sư đi cùng bọn họ .”

“Vâng, tiểu thư.”

Cúp điện thoại, Amy nhìn Clark, cười nói: “Như vậy không có vấn đề gì chứ?”

“Vâng.” Clark gật gù đầu, “Lại nói tôi cũng phải cảm ơn cô, nếu không có cô giúp đỡ, có lẽ tiến sĩ Pratt đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn .” Vừa mới nhận việc , có rất nhiều chuyện phải làm, cũng khiến anh lơ lửng chú ý đối với tiến sĩ Pratt, nếu không có Amy , tiến sĩ Pratt có lẽ đã.

“Không có gì phải cảm ơn, tôi cảm thấy tiến sĩ Pratt là một người đáng được kính trọng.” Có lẽ ông ta sẽ đồng ý đến làm việc ở cục hàng không Anh quốc? Amy suy nghĩ cân nhắc. Tất cả mọi người không ai phát hiện tên lửa khác thường, chỉ có tiến sĩ Pratt tìm ra , từ điều đó có thể thấy được ông ta là một nhà khoa học nghiêm túc xuất sắc có năng lực, có thể có được nhân tài như vậy, bà ngoại cũng sẽ cao hứng .

Clark không biết suy nghĩ của Amy, anh hưng phấn đưa ra lời mời: “Việc chính nói xong rồi, hay là chúng ta đi ăn cơm chiều đi? Tôi mời cô.”

“Tôi đây cũng không khách khí .”

“Sự tình có tiến triển gì không? Có biết là ai đang giở trò?” Amy buông nĩa, cầm lấy khăn ăn tào nhả lau miệng.

Clark cũng buông xuống: “À, có một chút, tôi nghi ngờ là Lex Luther giở trò.”

“Lex Luther? Người này nghe nói là người đàn ông độc thân vàng thữ ba trên thế giới?” Amy khê gật đầu, đồng ý với cách nhìn của anh, “Nghe nói hần ta gần đây muốn tài trợ cho kế hoạch ‘trạm vũ trụ Prometheus’ , quả thật khả năng lớn là hần.”

Clark ngạc nhiên nhìn cô.

“Làm sao vậy?” Amy cúi đầu nhìn lại mình, không có gì không ổn mà!

“Tôi nghĩ cô sẽ không tin lời tôi nói, dù sao hình tượng của Lex Luther ở trước mặt mọi người luôn là chính trực , không giống như người có thể làm ra loại việc xấu này.”

“Tại sao lại không, theo tôi, một thương nhân thành công luôn luôn không muốn cho người khác biết mặt khác của mình, nhất là như Luther loại tỷ phú nổi danh thế giới này, nếu không dùng thủ đoạn nào, làm sao có thể leo lên được đến địa vị như bây giờ ? Hơn nữa tôi thường nghe anh trai nói, nhà tư bản của Mỹ chẳng phải là loại người tốt, hần làm chút việc xấu cũng là bình thường, huống chi với hần mà nói, loại chuyện xấu này còn có thể mang đến lợi ích to lớn.” Ngay như anh trai của cô cũng có cơ sở và những việc làm ăn bí mật, Luther là kẻ như vậy, làm sao lại không có ?

“Cô nói rất có lý, tuy nhiên tôi còn chưa có tìm được chứng cứ chứng minh chuyện này là do hần làm.”Clark có chút rầu rĩ.

“Nhất định phải có sơ hở .” Amy nghiêng đầu tự hỏi, liệu có nên nói với anh trai một tiếng không nhỉ, để anh nhân lúc nào đó kiếm được một miếng từ cái bánh ngọt bự “Lex Luther” này? Câu truyện đã bắt đầu, Lex Luther cũng sắp xong đời, mặc kệ là hần rơi đài trước hay là sau, đều có lợi.

“Hy vọng là như vậy.” Clark hơi lo lắng, nếu thật sự là Luther làm, hần chắc chắn sẽ không dừng tay.

“Tin tôi đi, trực giác của tôi rất chuẩn.” Hai ngón tay Amy khép lại chỉ chỉ vào đầu mình.

Clark bị vẻ đáng yêu của cô làm cho bật cười, trong lòng lập tức thấy thoải mái.

“Đi thôi, chúng ta nên về, tôi còn có bài luận phải làm.” Amy đứng lên khỏi ghế.

“Vậy thưa công chúa thân mến, tôi có thể được vinh hạnh tiễn cô một đoạn đường không? Tốt nhất là toàn bộ hành trình.” Clark cũng đứng dậy, giọng khôi hài cúi đầu chào kiểu kỵ sĩ.

“Đương nhiên, kỵ sĩ của tôi.”

Bản tin đặc biệt ngày hôm sau đưa tin về quyết định của quốc hội, họ dự định tiếp tục tiến hành kế hoạch trạm vũ trụ “Prometheus”, hơn nữa còn có kế hoạch, quyết định vào cuối tuần này sẽ đưa đoàn các nhà du hành đầu tiên lên trạm vũ trụ .

Lex Luther vô cùng tức giận, hần thậm chí hủy đi cả mô hình thiết kế của mình, mà so với hần ngược lại, mấy người nhóm Clark có thể nói là hoan hô nhảy múa. Tiến sĩ Pratt lại càng vui vẻ vì con gái ông cũng là một trong số những nhân viên du hành đầu tiên này.

Tuy nhiên, vẫn phải nhanh chóng tìm ra chứng cứ, bắt được kẻ xấu đang đứng phía sau màn, nếu không cuối tuần lúc tên lửa phóng ra nhất định lại xảy ra tiếp vấn đề.

Amy nghe việc này cũng đồng ý, nhưng là cô không định sẽ tiếp tục nhúng tay vào, mà chờ đợi lần đầu tiên xuất hiện của siêu nhân.

Tuy nhiên Amy cũng không phải không làm gì, cô đã thông báo cho anh trai Gloucester, nhờ anh phái người đến gặp với tiến sĩ Pratt, bảo đảm mau chóng thành công mời ông ta, dù sao chuyện này chỉ cần tra ra manh mối, lệnh cấm không cho phép tiến sĩ Pratt tiến hành thí nghiệm khoa học sẽ bị bãi bỏ, ông ta thậm chí còn có thể được thăng chức . Thế kỷ hai mươi mốt thiếu nhất là nhân tài, mà hiện tại cũng không khác biệt mấy.

Gloucester yêu quý cô em gái nhỏ hơn mình 20 tuổi này đến mức nói gì nghe nấy, nên rất nhanh đã có nhân viên đặc biệt cơ từ Anh quốc đến, Bernie – người vệ sĩ từng cứu người – cũng theo đi tìm tiến sĩ Pratt .

Bởi vì từng có ơn cứu mạng nên cuộc gặp với tiến sĩ Pratt rất thuận lợi, ông ta đã đồng ý chờ sau khi con gái trị liệu xong sẽ chuyển đến Anh quốc .

Vì thế Bernie lại trở thành vệ sĩ của tiến sĩ Pratt , bảo vệ ông ta cho đến khi an toàn rời khỏi Mỹ.

Louise cùng với anh chàng chụp ảnh Jimmy vốn định đi xem việc sửa chữa tàu con thoi, lại phát hiện thứ đang được sửa chữa chỉ là một cái vỏ giả, tàu con thoi thật đã sớm bị người đánh tráo, bọn họ lén lút tránh thoát nhân viên bảo vệ tìm kiếm nơi đặt tàu con thoi thật sự, bị tình nhân đồng thời cũng là đồng lõa của Lex Luther, người phụ trách kế hoạch trạm vũ trụ “Prometheus” , cũng là kẻ điều hành việc lần này – tiến sĩ Anrui Nate Berndt phát hiện, cô ta không quan tâm đến Lex Luther ngăn cản, một lòng muốn giết chết Louise có thể trở thành tình địch của cô ta, may mắn Clark đến kịp nếu không Louise và Jimmy chỉ sợ đã bị giết.

Lex Luther là loại người để đạt mục đích không từ thủ đoạn, hẳn đã cho người cài bom sẵn trong trục thẳng của Anrui Nate Berndt từ sớm, giết người diệt khẩu .

Khi tin tức và các báo chí đưa tin hành vi phạm tội của Anrui Nate Berndt, tất cả mọi người đều vui mừng, chỉ có Clark nhú mày, anh cảm thấy được việc quá trùng hợp, nếu không tại sao bọn họ mới vừa tìm được ít manh mối, đang muốn điều tra tiếp thì đầu mối quan trọng liền bị đứt đoạn? Chuyện này nhất định Lex Luther có liên quan.

Tuy nhiên manh mối không có, việc điều tra đành phải hoãn lại.

“Mày anh vẫn nhú lại thế, có chuyện gì sao?” Amy gấp ít rau vào bát Clark, hôm nay ăn cơm Trung Quốc, mà Clark thông minh, căn bản cũng không cần lo anh có thể dùng đũa hay không.

Gần đây hai người khi có thời gian sẽ ăn cơm cùng nhau, Amy xuống bếp, mà nhân tiện lại có người giúp mình nhận xét đánh giá một chút, mặt khác hai người cùng ăn dù sao cũng vui vẻ hơn là một người ăn một mình. Hơn nữa Amy cũng muốn nhân đó rút ngắn khoảng cách giữa hai người, gìn giữ tình bạn là điều cần thiết, nhưng không chỉ bởi vì thân phận của đối phương, Amy quả thật rất thích người bạn mới này – đương nhiên chỉ là kiểu yêu mến ưa thích bình thường.

“Không, không có gì, chỉ là có chút vấn đề nghĩ không ra.” Clark không muốn phiền não của mình ảnh hưởng đến Amy, anh nhìn món ngon trước mắt, dùng nó để thay đổi đề tài: “Món này vị thật thơm, là gì vậy?”

“Thịt nướng Phở Nhĩ, dùng trà Phở Nhĩ* để chế biến đấy.” Amy cũng ăn một miếng, ở NYU không thiếu du học sinh người nước ngoài, cô đã kết bạn với mấy người Trung Quốc. trong đó có một cô gái cũng thích nấu ăn, món này là cô ấy dạy Amy.

*Trà Phở Nhĩ: một loại chè sản xuất ở Vân Nam Trung Quốc, được ép thành từng bánh.

“A, một đất nước tuyệt vời, cái gì cũng có thể đem dùng để nấu ăn, đương nhiên Amy, tài nghệ nấu nướng của cô cũng thật là tốt.”

“Cám ơn vì lời khen.” Amy cong khóe mắt, có thể được khen hơn nữa lại là thần tượng của mình, Amy dĩ nhiên cực kỳ vui vẻ.

Nhìn thấy Amy mặt mày rạng rỡ, Clark đang sầu não tâm trạng cũng tốt lên theo, trong lòng vui vẻ liền muốn ăn nhiều hơn, vì thế đuôi tay ra, bỏ qua đĩa rau của Amy, tiếp tục tấn công đám thức ăn ngon lành.

7. Chương 7: Chương 7

“Tôi nay tôi phải về thị trấn, ngày kia mới có thể trở lại, ngày mai không được ăn món ngon cô làm, thực đáng tiếc.” Ăn sạch đồ ăn trên bàn không thừa lại chút nào, Clark ngồi phịch xuống ghế than thở, đương nhiên thân thể anh thì không thật sự cần ăn, chỉ là anh cảm thấy làm như vậy thì mình càng giống một người bình thường, mà Amy cũng sẽ vui vẻ.

“Tôi tin tay nghề bác Kent nhất định tốt hơn tôi nhiều, sẽ không để anh bị đói, chiều nay tôi vừa làm bánh hoa quả, anh mang một ít về đi, giúp tôi hỏi thăm hai bác, có cơ hội tôi nhất định sẽ đến thăm bọn họ.” Amy lấy ra trong tủ lạnh bánh hoa quả mới làm từ chiều, vốn là định cho các vệ sĩ vẫn bảo vệ mình nên làm rất nhiều, lấy ra đem tặng vẫn còn lại không ít, Amy vẫn rất tự tin về tay nghề nấu nướng của mình, tin chắc rằng ông bà Kent cũng sẽ thích, đối với hai vợ chồng già đã nuôi lớn Clark, cô vẫn luôn rất kính trọng, không phải ai khi gặp được đứa trẻ kỳ lạ như vậy còn có thể toàn tâm toàn ý quan tâm yêu thương và nuôi nó lớn lên, con người vẫn luôn luôn cảm thấy hoang mang và sợ hãi đối với những gì mình không hiểu rõ.

“Tôi nghĩ bọn họ nhất định rất vui khi cô đến thăm.” Clark quả quyết nói, vì thực ra anh cũng rất mong Amy đến.

“Như vậy là tốt rồi, chờ khi nào tôi được nghỉ học mà anh có thời gian chúng ta cùng đi được không? Anh cần phải chăm sóc tôi thật tốt đấy.” Amy quay đầu cười cười đáp lại Clark, sau đó lấy túi trong tủ ra gói bánh lại cẩn thận.

“Đương nhiên.” Clark cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, có lẽ là bị cảm, nhưng anh biết rõ mình sẽ không mắc phải loại bệnh như vậy, anh nhắc tách hồng trà trên bàn lên nhấp một ngụm trà thơm ngát.

Có lẽ mẹ nói đúng, anh đối Amy quả thật không giống như bình thường, phụ nữ Metropolis luôn nhiệt tình và cởi mở, đến nơi này dù thời gian chưa lâu nhưng anh cũng đã nhận được không ít nụ hôn, nhưng những nụ hôn nồng nhiệt và quyến rũ đó chưa bao giờ mê hoặc được anh, dù anh có ấn tượng tốt với Louise, nhưng anh không cảm thấy mất tự nhiên, thỉnh thoảng ngẫu nhiên nói đùa trêu chọc v.v.. rất thoải mái, nhưng khi đối mặt với Amy, Clark lại luôn thấy mình trở nên luống cuống, mỗi lần nhìn thấy cô trong lòng cảm thấy vô cùng hưng phấn, dù rằng bọn họ hầu như mỗi ngày đều có thể gặp gỡ.

Có lẽ bởi vì chuyện ngoài ý muốn lần trước? Nhớ tới đêm mới đến vô tình nhìn thấy thân hình xinh đẹp ấy, Clark trở nên căng thẳng, tách trà đang cầm trong tay cũng bị bóp nát.

“Sao vậy?” Amy ngẩng đầu, thấy trong tay Clark chỉ còn những mảnh vỡ, nước trà đang nhỏ giọt chảy xuống, cả kinh: “Mau mau buông ra!”. Cô nhanh chóng bước đến, mở tay anh ra, nhìn rõ không bị thương mới nhẹ nhàng thở phào, chợt nhớ ra người này chính là siêu nhân, làm sao có thể dễ dàng bị thương, nhưng vẫn là nhện không được nói nhỏ: “Sao không cẩn thận như vậy, nếu bị thương thì làm sao bây giờ, cái tách này chất lượng cũng kém quá đi, ngày mai tôi phải đi chọn một bộ đồ trà mới tốt hơn.” Trong giọng có chút tiếc nuối, trời biết bộ đồ trà này là gốm sứ Thanh Hoa mà cô thích nhất, nào có dễ dàng vỡ được như vậy.

Clark cũng biết Amy rất yêu thích bộ đồ pha trà này, trong lòng thấy áy náy: “Đừng đi mua, tôi biết chỗ có đồ giống như vậy, ngày kia tôi trở về sẽ mang cho cô một bộ được không?”

“Được, dù sao đây là chuyên môn của anh.” Amy đoán rằng anh có lẽ định bay đi mua, nhưng không nói thêm gì, lấy khăn sạch cho anh lau tay rồi tự mình thu dọn mảnh vỡ trên mặt đất. “Đúng rồi, phòng tôi thuê trước đây đã sắp sửa sang lắp đặt xong, sau khi anh trở về phải giúp tôi chuyển nhà đó.”

“Cô phải chuyển đi?” Động tác lau tay dừng lại, Clark hỏi, giọng có chút ảm đạm.

Amy còn đang dọn rác không trông thấy vẻ mặt của anh, chỉ gật đầu: “Vâng, đáng lẽ đã chuyển đến đó ngay từ đầu, nhưng vì chưa sửa sang hoàn chỉnh hết nên mới ở đây tạm vài ngày, anh cũng biết đấy, anh trai luôn không yên tâm về tôi.”

“Vậy, sau này tôi còn có thể đến gặp cô không?” Clark cảm thấy buồn bực khó chịu vì sẽ không thể được gặp cô mỗi ngày.

“Dĩ nhiên là được.” Amy gật đầu, đổ bỏ những mảnh vụn, rồi vừa bỏ dụng cụ dọn dẹp xuống vừa sửa sang lại quần áo nhìn Clark, nở nụ cười nhẹ nhàng đáng yêu: “Anh không phải cũng muốn tìm chỗ ở mới sao?”

Chỗ kia không tệ, chờ anh trở về tôi dẫn anh đi xem, nếu cảm thấy thích hợp chúng ta có thể lại làm hàng xóm.”

Clark tinh thần rung lên, cảm thấy mình như vừa sống lại: “Tôi tin tưởng mắt đánh giá của cô.”

“Ha ha, Clark, hôm nay tôi mới biết, thì ra anh lại có thể nói như vậy.” Amy cảm thấy vui vẻ vì Clark tin tưởng cô.

“Tôi nói là sự thật, mắt quan sát của cô tốt lắm, nhất là mắt nhìn người, ha.”

“Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa, chẳng phải anh nói phải về thị trấn sao, cầm cái này rồi đi nhanh thôi, nếu không sẽ không kịp chuyến xe muộn mất.” Amy đặt gói bánh vào tay Clark, cô biết Clark lần này trở về, “Siêu nhân” sẽ ra đời, đây là lần đầu tiên “Siêu nhân” xuất hiện trước công chúng, cô rất chờ mong.

Ừm, tay nghề bà Kent thật tốt, bộ đồ bó sát chuyên dụng của “Siêu nhân” kia khiến nàng cười lăn lộn gần chết, có cơ hội nhất định phải theo bà học tập một chút, nhớ tới mình chỉ biết chút kiểu thù đơn giản (nhờ chương trình học của thực nữ), Amy hơi chút hy vọng có thể sớm được gặp bà Kent

“Vâng ngủ ngon nhé, chúc cô có một giấc mơ đẹp.” Clark hôn lên trán Amy, đây là lần đầu tiên anh hôn cô, trời biết anh có bao nhiêu khẩn trương.

Amy ngây ra một lúc, sau đó tinh thần phục hồi lại, kiễng chân hôn phớt qua má anh: “Vâng, ngủ ngon.” Khoảng cách chiều cao chết tiệt, cô vốn định hôn lên trán kia.

Về mặt cô tự nhiên thoải mái, tuyệt không ngượng ngịu, tuy rằng đây là lần đầu tiên Clark hôn cô, nhưng hôn chúc ngủ ngon v.v.. cũng là lễ nghi phương Tây không thể thiếu, lấy quan hệ bạn bè tốt đẹp của bọn họ hiện tại, có loại hành động thân thiết này là rất bình thường.

Clark lại cảm thấy đó là một chuyện tốt, cô không đẩy anh ra không phải sao, “Tôi đi rồi nhớ khóa cửa kỹ, con gái ở nhà một mình nên cẩn thận một chút.”

“Vâng, tôi hứa, hơn nữa chẳng phải không chỉ có một mình tôi hay sao.” Amy tiễn anh ra cửa.

Sáng sớm hôm sau, Amy không đi học mà ngồi cạnh trước TV, vừa viết bài luận vừa chờ tin hiện trường tên lửa “Sứ giả” bắt đầu phóng, biết sẽ xảy ra vấn đề và v.v.. Cô vừa khẩn trương vừa hưng phấn, làm thế nào cũng không bình tĩnh nổi, luận văn trong tay nửa ngày cũng không viết ra được dòng nào, vì vậy cô dứt khoát gấp laptop, pha ình một tách trà, vừa uống trà vừa chờ đợi.

Có điều rõ ràng là cô đã quên hỏi thời gian tên lửa được phóng, bởi vì thời gian phóng là buổi tối, mà cô lại ngồi ngốc chờ từ sáng sớm.

Màn đêm buông xuống, mục tin tức rất cục bắt đầu phát sóng trực tiếp cảnh tên lửa được bắt đầu khởi động rồi phóng lên, Amy mắt không chớp nhìn màn hình TV, trong lòng nghĩ siêu nhân khi nào thì xuất hiện đây nhỉ...

Tên lửa “Sứ giả” bắt đầu vào tiến trình đếm ngược, khí đẩy dưới chân tên lửa bắt đầu cháy phóng ra, Amy biết siêu nhân sắp xuất hiện.

Quả nhiên, không bao lâu thiết bị đẩy phát nổ, trong TV truyền đến tin tức phóng tên lửa đã thất bại, sau đó một thân ảnh mặc áo choàng đỏ với bộ đồ bó màu lam xuất hiện trên màn hình, anh ta nâng tên lửa “Sứ giả” đã phóng thất bại lên rồi đẩy nó về phía vũ trụ.

Amy cảm thấy tim mình sắp ngừng đập, bởi vì thật sự rất kích thích, tuy rằng cô đã sớm biết, nhưng đây là sự thật mà không phải là phim truyền hình ngay từ đầu cô đã biết là giả dối.

Báo muộn đêm hôm đó và tất cả những báo chí ngày hôm sau toàn bộ đều viết về siêu nhân, thậm chí Nhật báo Hành tinh còn đăng cả ảnh chụp được của anh, rất gần.

Amy nhìn bức ảnh kia, quả thật không giống lắm với bộ dáng bình thường của Clark, so với khi đeo kính thì đẹp trai hơn cũng có khí thế hơn, nhưng chỉ cần là người quen, hẳn là vẫn có thể nhìn ra bọn họ giống

nhau chứ? Sao lại không ai phát hiện, chẳng lẽ giống như lời bà Kent nói, tất cả mọi người chỉ chú ý tới dáng người của anh?

Giữ mãi suy nghĩ này trong đầu, Amy đợi Clark trở về.

Clark đến tòa soạn báo trước, suốt một ngày đêm làm việc mới trở về nhà. Lúc Amy nhìn thấy anh, rất dễ dàng nhìn ra tâm trạng anh đang không được tốt, thậm chí có phần u ám.

“Hey man, nhìn anh không được tốt lắm!” Amy thử dùng hết sức cao giọng gọi anh.

Clark nở nụ cười: “Cách gọi này không hợp với cô đâu, nhưng cô nói đúng, hôm nay thật sự là một ngày rất tệ. Cái này... cho cô.”

Clark ngoài mang về một cái chén trà giống hệt như cái anh làm vỡ, còn theo về đây không ít bánh ngọt cùng rau củ quả.

“Đều là mẹ tôi chuẩn bị, bà rất thích bánh cô làm, bảo tôi đem những thứ này tặng lại cho cô, bánh ngọt là mẹ tôi làm, còn rau củ quả là trang trại trồng được, hy vọng cô thích.”

“Vâng, tôi rất thích, giúp tôi cảm ơn người nhà anh nhé.” Amy cười hì hì nói, không cầm mà để cho Clark bỏ luôn vào tủ lạnh, đồ anh mang về khá nhiều, còn tay mình thì nhỏ thế này, sao mà giữ nổi.

“Tôi thấy anh xuất hiện ở trong mục tin tức trên TV, bộ quần áo kia trông đẹp lắm, là mẹ anh làm sao?”

“Lạch cạch”, có tiếng đồ vật rơi xuống đất, còn có thanh âm vật cứng bị vỡ, có thể nhận ra, cái tách mới lại bị vỡ mất rồi.

Amy có chút hối hận, cô đáng lẽ nên chờ anh buông đồ xuống rồi nói mới phải, “Sao không cẩn thận như vậy, nhìn xem, cái tách lại vỡ.” Cô nhặt rau củ quả trên mặt đất lên, nhét từng thứ vào tủ lạnh, xếp riêng từng loại.

Clark hiện tại không có tâm tình để ý tới mấy thứ đó, anh dè dặt hỏi: “Cô vừa mới nói quần áo gì?” Chỉ hy vọng mình đã nghe nhầm.

“Còn quần áo gì nữa, chính là áo choàng màu đỏ với bộ đồ bó màu lam ấy, không ngờ dáng người anh tốt như vậy.” Amy dọn dẹp xong, hứng thú xoay quanh Clark, hôm nay anh mặc âu phục, chỉ cảm thấy dáng người rất cao, nhìn không rõ cơ thể bên trong.

“Cô đang nói cái gì? Quần áo bó gì chứ?” Clark căng thẳng nuốt nước miếng, trong lòng hối hận mình đã quay về, anh hẳn nên nhận lời mời của Kate, đến nhà cô ta ăn cơm mà không phải là mạo hiểm bất chấp nguy cơ bị phát hiện để quay về đây.

“Àh hah?” Amy ngẩng đầu híp lại mắt nhìn anh, thấy rõ Clark trong lòng đang hốt hoảng.

8. Chương 8: Chương 8

“Clark, tuy chúng ta quen nhau chưa lâu nhưng anh cũng đừng xem thường tôi chứ, cho dù anh không mang kính nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra được.” Nói xong cô giơ tay kéo cà vạt Clark khiến anh cúi đầu xuống theo phản xạ, tiếp đó cướp đi cặp kính.

Clark căn bản có thể né tránh, nhưng ánh mắt Amy khiến anh không thể làm gì khác, chỉ có thể trở mắt nhìn cô lấy mất cặp kính của mình.

Đây là lần đầu tiên Amy nhìn thấy đôi mắt xanh lam tuyệt đẹp kia ở khoảng cách gần như vậy, hơn nữa lại không có gì ngăn cách, đôi mắt còn tỏa sáng hơn cả đá quý khiến cô nhất thời thần hồn điên đảo, có cảm giác như bị hút vào, Amy phải chớp mắt mấy cái mới thoát khỏi cảm giác này, sau đó vươn tay lật lật vuốt tóc anh, lui ra phía sau một bước, vừa lòng nhìn thành quả của mình:

“Xem này, giống nhau như đúc, tôi làm sao lại không nhìn ra được chứ.”

Tại sao cô lại vạch trần anh ngay bây giờ? Thứ nhất là Amy lo mình ngày nào đó nếu lỡ miệng nói ra thì thật khó giải thích, thứ hai trong tình bạn tuy rằng có thể có những bí mật nhỏ, nhưng loại bí mật sẽ tạo ra ngăn cách giữa bọn họ như thế này không nên tồn tại thì hơn.

“Ánh mắt của cô thật sự rất lợi hại.” Clark nói một câu xuất phát từ đáy lòng, ngoài cha mẹ, cô là người thứ nhất phát hiện một ... bộ mặt khác của anh, điều đó khiến Clark vừa vui mừng vừa lo sợ.

Vui mừng vì cô hiểu rõ mình, cũng lại sợ cô sẽ cảm thấy mình là quái vật. Nhớ những kẻ đến tòa soạn hỏi về siêu nhân hôm nay, thái độ của bọn họ không hề tốt, còn dùng đến cả máy phát hiện nói dối, mục đích chính là tìm siêu nhân, ở trong mắt bọn họ mình chính là người ngoài hành tinh gây nguy hiểm cho địa cầu.

“Đương nhiên, nói nhỏ cho anh nghe nhé, mắt nhìn của tôi rất lợi hại, giác quan thứ sáu cũng cực kỳ mạnh đó!” Amy ra vẻ đắc ý nói, coi như tìm thấy một cái cớ cho năng lực biết trước sự việc của mình.

“Ừ, tôi tin.” Clark gật gù đầu, “Vậy cô cảm thấy tôi thế nào? Có đáng sợ không?”

“Đáng sợ? Vì sao phải sợ? Anh cứu người nhiều như vậy, lại không có làm chuyện xấu, hơn nữa Clark mà tôi biết là một người nhiệt tình tốt bụng.” Amy mỉm cười nói, sau đó ôm cánh tay anh kéo đến bên bàn, “Anh còn chưa ăn bữa tối, biết anh về nên tôi đã chuẩn bị không ít món, đợi một chút là có thể ăn rồi.”

“Uhm, cảm ơn.”

“Cảm ơn gì chứ, khách khí quá, hơn nữa tôi đây cũng chẳng phải mời không anh, ngày mai chuyển nhà anh phải giúp đỡ hết mình đây.”

Amy vào căn bếp nhỏ, giờ mới đem thịt cùng các nguyên liệu đã được tẩm ướp chuẩn bị sẵn từ trước đi nấu nướng, trong chốc lát trong phòng liền tràn ngập mùi thức ăn thơm phức.

“Tất nhiên rồi.” Clark đang vô cùng vui vẻ, hận không thể lập tức trở về nhà chia sẻ niềm vui của mình cho cha mẹ, bởi vì Amy không hỏi không nói điều gì, không giống Louis thấy siêu nhân thì bộ dáng si mê, nhưng khi nhìn đến anh lúc bình thường lại chỉ lộ ra vẻ xem thường một người mới, còn Amy thì vẫn vậy, ngay cả nụ cười cũng không chút thay đổi.

Kỳ thật là Clark hiểu lắm, Amy đã biết thân phận của anh từ trước nên mới như vậy, có điều việc tốt này tuy là hiểu lắm nhưng lại khiến ấn tượng tốt đẹp của Clark đối Amy càng thêm sâu sắc, thật sự đáng mừng.

“Nói như vậy, hôm nay là người của cục điều tra liên bang nào đó cầm lệnh khám xét đến tòa soạn báo tìm các anh, sau đó lại đột nhiên bỏ đi?” Amy nhíu mày, đây không phải kẻ đang muốn giết siêu nhân, còn phát hiện ra đá Kryptonite sẽ làm siêu nhân yếu đi tên là Jason Track xuất hiện trong bản phim truyền hình sao? Amy nhớ kỹ tên hắn bởi vì tên đáng ghét này suýt chút nữa đã giết chết siêu nhân.

“Đúng vậy, họ có vẻ rất kỳ lạ, nói cái gì mà có người xâm nhập xong rồi nhanh chóng bỏ đi.” Clark nhớ lại, phát hiện một số chỗ kỳ lạ.

“Anh có khẳng định những người đó đều như vậy không? Dựa theo pháp luật của Mỹ, bọn họ làm vậy là trái pháp luật.” Trước khi Amy đến Mỹ đã bị anh trai cưỡng chế đọc qua bộ luật của Mỹ để biết những khác biệt giữa hai quốc gia.

“Tôi cũng cảm thấy vậy.” Clark gật đầu chắc chắn, lúc ấy anh đang kích động mà không chú ý tới những điều này, giờ càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi.

” Cho nên anh vì bọn họ mà trốn trốn tránh tránh? Vậy tại sao còn đến tìm tôi, phòng chúng ta chỉ cách nhau có một bức tường.” Amy nghi hoặc hỏi han, một bên kẹp miếng thịt bò bít tết chín bảy phần rắc hạt tiêu đen đặt vào đĩa của Clark rồi đem mấy món ăn phụ còn lại cùng với những lát bánh mì được cắt đều tẩm tắp bày lên bàn.

“Chẳng phải nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất sao?” Clark nói, cắt miếng thịt bò bít tết to thành những miếng nhỏ đều nhau rồi đưa lên miệng ăn.

“Tôi nghĩ bọn họ không đến nổi thông minh như vậy, nhưng anh nói cũng đúng.” Amy gật đầu.

Clark đang muốn nói cái gì đó, máy nhắn tin bên hông đột nhiên kêu lên. “Xin lỗi”, Clark nói, nhìn dãy số hiện lên trên máy nhắn tin: “Tôi có thể mượn điện thoại được không?”

Amy chỉ điện thoại có khe để nhét đồng xu vào trên tường, ý bảo anh cứ tự nhiên.

“Tôi là Kent.”

Người nhắn tin là chủ biên tòa soạn báo Perry White ở đầu dây bên kia: “Kent, có phát hiện mới, anh đang ở đâu, tôi bảo Jimmy lái xe đến đón.”

“A, không cần, tôi đang ở nhà, có chuyện gì vậy?”

“Tôi không phải đã nói dừng về nhà sao? Thôi thôi, mau lên đến tòa soạn nhanh lên.”

Clark quay lại nhìn Amy, phát hiện cô cũng đang nhìn mình: “Được, tôi đến ngay đây.”

Buông điện thoại, Clark trở về bàn ăn, cầm lấy áo khoác: “Bên tòa soạn có một số việc cần tôi lập tức quay lại, thật có lỗi không thể ăn tối cùng cô.”

“Không sao, công việc quan trọng hơn, nhưng bít tết thì bắt buộc phải ăn hết, tôi nghĩ tốc độ của anh nhất định rất nhanh.” Amy chỉ đĩa của anh.

Clark vui vẻ chấp nhận yêu cầu của cô, cầm lấy dao nĩa, như gió cuốn mây tan chén sạch miếng thịt bò, tốc độ nhanh đến nỗi các động tác hầu như không nhìn thấy, cuối cùng cầm khăn ăn lau miệng: “Tay nghề của cô không kém với mẹ tôi chút nào.”

“Cám ơn đã khen ngợi, đi sớm về sớm nhé, tôi sẽ để phần đồ ăn cho anh.” Amy thưởng thức xong màn ăn bít tết thần tốc của anh mới vừa lòng thả người đi.

Những người đến điều tra siêu nhân hôm đó quả nhiên là giả mạo, hoặc người là thật nhưng lệnh lục soát là giả, Clark và Louis đi tìm người chịu trách nhiệm sự việc lần này là Thompson, từ chỗ đó tìm ra không ít manh mối – trong tủ của Thompson có tài liệu liên quan đến thị trấn nơi anh được tìm thấy, thời gian trong tài liệu đúng là năm anh đến trái đất, năm 1966, Lois theo dõi phát hiện được nơi Jason Trask đang ở tạm – một kho hàng bỏ hoang, còn Clark thì về nhà hỏi cha mẹ rõ ràng những chuyện gì đã xảy ra khi bọn họ phát hiện mình.

Ông Kent nói cho Clark biết tất cả những gì bọn họ nhìn thấy, còn dẫn anh đến chỗ phi thuyền của mình, nhưng Clark không gặp được, nó đã không còn ở đó...

Chuyện càng ngày càng phức tạp, anh ý thức được chuyện lần này cùng việc phi thuyền bị mất có liên quan đến nhau.

Rất nhanh, suy nghĩ của anh đã được chứng thực, khi Clark và Louis đến kho hàng bỏ hoang kia, Clark tìm thấy ở trong đó phi thuyền mình đã dùng để đến trái đất khi còn nhỏ, trên phi thuyền có ký hiệu chữ “S” giống với bộ quần áo siêu nhân của anh, ngoài điều này, anh còn tìm thấy một quả cầu tròn, giống như là một mô hình hành tinh, quả cầu anh vừa cầm vào trong tay bắt đầu sáng lên.

Sau đó bọn họ bị Jason bắt được, bị đưa lên máy bay, lại bị ném từ trên cao xuống, trở thành mối nhử để dụ siêu nhân xuất hiện.

Louis hét to mong siêu nhân có thể nghe được và tới cứu cô, siêu nhân đương nhiên đến, bởi vì anh bị ném ngay sau Louis.

Siêu nhân cứu Lois rồi quay lại đối phó với tên lửa đang bắn vào mình, sau đó biến mất trong một vụ nổ...

Louis thất hồn lạc phách trở lại tòa soạn báo, cô nghĩ siêu nhân đã xảy ra chuyện, nhưng Clark trở về làm cô lại dấy lên hy vọng, cô quên hết tất cả chạy đến ôm chầm lấy anh: “Clark, anh không chết? Mọi người, Clark không chết!”

“Đúng...” Louis nhiệt tình làm Clark cũng thấy kinh ngạc.

“Nếu Clark không chết, siêu nhân sẽ không chết, chuyện này càng ngày càng thú vị, chúng ta còn chờ gì nữa ~” Louis buông Clark ra, vung hai tay trở lại bàn làm việc chuẩn bị viết bài báo tiếp theo của mình.

Clark gượng cười, anh biết sẽ vậy mà.

Sau đó bọn họ dẫn người đến kho hàng bỏ hoang kia nhưng đã không còn gì ở đó.

Đây là toàn bộ những việc đã xảy ra lần này.

“Thật là một ngày thú vị, Clark, cuộc sống của anh luôn ngập tràn kích thích.” Amy nghe xong Clark kể những chuyện anh đã trải qua, kết luận bằng một câu như thế..

“Đối với tôi một chút cũng không thấy thú vị.” Clark cười khổ, “Phi thuyền kia không tìm được, tôi có thể vĩnh viễn không có cách nào biết được thân thế của mình nữa.”

“Sẽ không đâu, những kẻ đó nhắm vào anh, bọn chúng nhất định còn xuất hiện. Hơn nữa chẳng phải anh nói tìm được một thứ rất thú vị đó sao? Nếu đúng là của anh, cha mẹ anh nhất định sẽ không để lại một thứ vô nghĩa ở trong phi thuyền.”

“Nó có thể là một loại đồ chơi, ngoài lần đầu tiên ra , nó không sáng lên thêm lần nào nữa.”

“Tin tôi đi, cha mẹ sẽ không cho đứa con còn quá nhỏ của mình một món đồ chơi như vậy, nó nhìn trông giống đồ dễ vỡ.” Thật sự rất giống, tựa như quả cầu pha lê hoặc trái bóng thủy tinh .

“Lại là trực giác của cô ?” Clark nhú mày.

“Có lẽ.” Amy gật đầu, sau đó cô chỉ vào một cái rương to, bên trong là quần áo của cô, tầm khoảng hai ba mươi bộ, là Gloucester phái người đưa tới. “Giúp tôi đem cái này xuống lầu, có thể không?”

Bọn họ hiện tại đang chuyển nhà.

“Không thành vấn đề, rất dễ.” Clark nhẹ nhàng nhắc lên, để tỏ ra còn rất nhẹ, anh chỉ dùng một tay nâng nó.

“Vậy thuận tiện mang cái này luôn.” Amy chỉ vào vào cái rương nhỏ hơn, bên trong là giấy của cô .

“Cô cũng thật biết sai người.” Clark đẩy đẩy mắt kính, nhắc tiếp cái rương kia lên.

“Đó là vinh hạnh của anh.” Amy ngạo mạn hất cằm.

“Đúng vậy, công chúa của tôi.” Clark cười đùa nói, anh phát hiện mình thực thích hai tiếng “của tôi” này.

9. Chương 9: Chương 9

Nhà mới của Amy ở đường Clinton Avenue, số 344, đó là một toà nhà lớn cũ kỹ, nơi này vừa rộng rãi vừa yên tĩnh, lại không xa trường học, giao thông thuận tiện, quan trọng nhất là giá tiền rẻ.

Amy rất vừa ý chỗ này, nhất là sau khi cô nhìn bên trong đã được lắp đặt các thiết bị và sửa sang tân trang lại tốt hơn trước đây rất nhiều.

Clark cũng rất thích, bởi vì kế bên phòng Amy còn có một phòng còn trống, vì điều kiện quá kém nên tiền thuê lại càng rẻ, nằm trong khả năng của anh có thể thuê được.

Có điều muốn tu sửa lại chắc sẽ mất không ít thời gian.

“Đội sửa chữa lắp đặt lần trước tôi thuê không tệ, giá cả cũng hợp lý, anh có thể liên lạc với bọn họ.” Amy đề nghị, cô đã xem qua phòng trọ kia quả thật không tốt, cửa tủ thì bung, vòi nước thì chảy ra màu đen xì, ngoài cửa sổ trừ bức vách tường cao chót vót thì không nhìn thấy gì nữa. Có điều như vậy lại thích hợp với Clark, có thể phòng ngừa kẻ khác phát hiện ra bí mật của anh .

“Cám ơn, nhưng tôi nghĩ việc nhỏ này tôi có thể tự làm.”Clark từ chối đề nghị, anh không muốn vì tu sửa mà phải bỏ ra một khoản tiền nữa .

“Cũng được , vậy anh tính khi nào thì chuyển đến đây?”

“Ngày mai đi, bây giờ tôi phải dành chút thời gian sửa sang chỗ này lại đã.” Clark nhìn mớ bần thủ lộn xộn xung quanh.

Clark tốn mất một buổi chiều mới đem đồng dơ bẩn này dọn sạch, sơn lại tường, sửa chữa cửa sổ, cầu thang, tủ tường, quét tước vệ sinh, anh nhất định không cho Amy giúp nhưng bằng lòng để cô ở bên cạnh quan sát và góp ý, với điều kiện là cô phải mang khẩu trang.

Nhìn gian phòng trở đã sáng bừng hẳn lên, Amy không kiềm chế được mà hâm mộ siêu năng lực của Clark: “Anh thật sự rất tuyệt! Đúng là vạn năng aa.”

“Cám ơn lời khen, nếu cần bất cứ điều gì cô đều có thể tìm tôi.” Clark lần đầu tiên vui vẻ đến thế vì sự đặc biệt của mình.

“Tất nhiên rồi.”

Tiếp theo, phiền phức lại tìm tới cửa, đầu tiên Louise lấy trộm tin tức của anh, sau đó Clark lại phát hiện, Lex Luther vì để thử năng lực của siêu nhân mà cố ý gây ra những chuyện xấu cho người dân: phá người tự sát, đặt bom... đủ loại nguy hiểm liên tiếp xảy đến.

Clark lấy thân phận siêu nhân cảnh cáo Lex Luther, lại bị hấn cảnh cáo lại, chỉ cần siêu nhân còn ở Metropolis một ngày, thử nghiệm vẫn sẽ tiếp tục, Clark bắt đầu do dự có nên làm siêu nhân xuất hiện nữa hay không.

Mấy ngày sau đó, siêu nhân đúng là không xuất hiện nữa, Amy đọc tin trên báo thấy tội phạm càng ngày càng tăng, nhìn không được nhịu mày, tuy rằng cô biết Clark sẽ nhanh chóng bị Louise thuyết phục, nhưng cảm giác nhìn thấy nơi nơi đều là tội phạm cũng không khá gì, hơn nữa siêu nhân này lại là bạn của cô, bạn bè gặp khó khăn thì nên giúp đỡ đúng không?

Cho nên Amy gõ cửa phòng bên tìm Clark, hỏi thẳng vào vấn đề: “Anh mấy hôm nay làm sao vậy?”

Clark vừa thấy tờ báo trong tay cô liền hiểu cô muốn hỏi gì, dẫn cô vào phòng, Clark đưa cô một ly nước trái cây, đem mọi việc kể lại, cuối cùng nói: “Luther uy hiếp tôi, nếu ‘siêu nhân’ còn xuất hiện ở Metropolis nữa, hẳn sẽ tiếp tục thử nghiệm, tôi không muốn vì mình mà có người bị thương.”

“Vậy những người đã bị thương này thì sao?” Amy chỉ tờ báo, bên trên đưa tin về một nhóm khủng bố gây bạo loạn trên đường.

“Tôi không biết.” Clark rầu rĩ ôm lấy đầu.

“Siêu nhân nên xuất hiện, thành phố này cần anh ấy, Luther có thể sẽ tạo ra nhiều phiền phức, nhưng phiền phức trong thành phố này cũng không phải chỉ có hắn, anh muốn vì hắn mà để những người đáng lẽ anh có thể cứu được lại phải chết sao?” Amy vừa nói vừa mở tủ quần áo của Clark, “Hơn nữa những thí nghiệm đó dù đã ngừng lại một ngày đêm, nhưng tội phạm và tai nạn sẽ không biến mất, anh cần gì phải mất nhiều hơn được như vậy?”

“Nhưng, tôi cứ không được mọi người.”

“Đúng vậy, siêu nhân không thể cứu được tất cả mọi người, nhưng anh ấy có làm được hay không không quan trọng, quan trọng là ... sự tồn tại của anh, một người được tất cả mọi người tin tưởng, người mà mọi người gửi gắm hy vọng, anh có thể làm được bao nhiêu là tốt bấy nhiêu rồi.” Amy nói như lời của Louise trong phim, bởi vì cô tìm không ra lời nào khác để an ủi anh.

Clark hiểu những điều Amy nói, trong lòng cảm động, sau đó anh thấy bộ quần áo bó màu lam và áo choàng đỏ kia xuất hiện phía trước.

“Bộ quần áo này chẳng phải rất đẹp sao? Anh muốn cho nó cứ mãi ở trong góc tủ tối tăm để rồi bị thời gian làm mục nát?” Amy ngồi xuống sofa nghiêng đầu nhìn anh, mái tóc đen dài xoa bóng xuống ghế, một lọn rủ xuống phơ phất trong không khí, ánh sáng xuyên qua khiến những sợi tóc trông như đang phát sáng.

Clark nhìn không được đưa tay bắt lấy, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Mặc vào đi, tôi vẫn luôn muốn tận mắt nhìn thấy anh trong bộ đồ này.” Amy kéo quần áo đến trước mặt anh.

“Được rồi cô bé, tôi đã hứa sẽ làm bất cứ yêu cầu gì của cô, không phải sao?” Clark nở nụ cười, có chút lưu luyến buông lộn tóc đen ra, cảm giác trong lòng cũng mát mát theo.

Clark thay đồ rất nhanh, đứng ở trước mặt Amy .

“Oa, trông anh cao quá đi mất.” Amy mắt tỏa sáng như thấy vàng, Clark mặc bộ đồ bó sát thoát nhìn rất cao to, nhất là cơ thể toàn cơ bắp của anh kia, khiến Amy nhìn mà mặt đỏ tim đập..

“Cô thích là tốt rồi .” Clark được người mình ngưỡng mộ trong lòng ca ngợi mà vui vẻ vô cùng.

“Tất nhiên rồi, mà sau anh có thể đưa tôi cùng bay lên được không? Chờ tôi nói chuyện với anh trai chút thôi.” Amy khát vọng nhìn anh .

“Đương nhiên, là vinh hạnh của tôi, bất quá hiện tại tôi phải đi một chút, hình như lại có phiền toái.” Clark chỉ ra ngoài cửa sổ .

“Uhh , anh cứ đi làm việc của anh đi, tôi ở nhà chuẩn bị cơm chờ anh trở về, tốc độ nhanh lên một chút đừng để cho lâu trên lầu dưới nhìn thấy.” Không cần phải nói, lầu trên lầu dưới đều là vệ sĩ của cô .

“Ừ, tôi sẽ về nhà sớm.” Clark nghe cô nói “Nhà” mà cao hứng, hình như chỉ cần ở cùng một chỗ với Amy anh sẽ rất khó mà không cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Đối với việc Louise trộm tin tức, Clark trả lại cho cô một vỏ ác – anh vẽ một bản đồ gửi đến nhà Louise, Louise nóng lòng muốn tìm được siêu nhân, tin rằng địa điểm phi thuyền khắc tinh của siêu nhân bị giấu cùng tấm bản đồ giả này có liên quan, vì thế cô nàng liền đi tìm, bị lạc trong cống thoát nước của Metropolis, khi ra khỏi đó cả người đã trở thành nhếch nhác thảm hại.

Siêu nhân một lần nữa xuất hiện làm ọi người ở Metropolis lại trở nên tràn đầy hy vọng, tỉ lệ phạm tội trong thành phố lập tức giảm xuống không ít, mà Lex Luther đã lấy được tài liệu mình muốn nên ngừng thí nghiệm lại, vì thế thời gian này tạm thời gió êm sóng lặng.

Bất quá ngay sau đó lại có phiền phức, như Amy đã nói, bên người Clark luôn không ngừng xảy ra chuyện.

Chính quyền Metropolis muốn tặng huy chương cho siêu nhân, tuyên bố anh trở thành cư dân hợp pháp của Metropolis, Clark lấy thân phận siêu nhân mà đến, mà tất cả mọi người gọi ngày này là ngày Siêu nhân – thú vị nhất là người có nhiệm vụ tặng huy chương cho anh chính là Lex Luther. Hai đối thủ một mất một còn này ở trước mặt công chúng không thể không biểu hiện ra vẻ tôn kính trang trọng.

Cảnh mọi người cuồng nhiệt khiến Clark thấy hãi, hiện tại trong thành phố khắp nơi đều là siêu nhân: áp-phích, khẩu hiệu, bong bóng, đồ chơi, quần áo, đồ dùng hàng ngày. Mọi người đem siêu nhân thành hàng hóa buôn bán, điều này làm cho anh khủng hoảng.

“Siêu nhân, đêm nay có một dạ hội từ thiện, chỉ cần bỏ ra thời gian một ngày để trợ giúp người mù, tôi có thể mời anh tham dự không?”

“Tất nhiên rồi, tôi rất vui khi có thể giúp được mọi người.”

Một cuộc nói chuyện đơn giản ,Clark được mời tham dự dạ hội từ thiện, hơn nữa anh còn bị đem ra bán đấu giá: Một bữa ăn trưa dã ngoại trên mây ngày chủ nhật cùng Siêu nhân.

Sau khi Amy biết chuyện này, cười đến lăn lộn: “Ha ha, mọi người nhất định tích cực mua bữa trưa này của anh, ha ha, không được rồi bụng của tôi cười muốn đau quá.”

“Cô gái, chú ý đến lễ nghi của mình đi, cô là một thực nữ.” Clark nhìn Amy ôm bụng lăn lộn trên sofa, bắt mắt dĩ ngồi xuống bên cạnh cô, anh thật sự không biết chuyện này có gì buồn cười.

“Quên chuyện thực nữ đi, dù sao tôi ở trước mặt anh cũng không có hình tượng gì đáng nói, anh để cho tôi cười đủ đi, bán đấu giá một quý ngài, ha ha ha.” Amy cười ngả lăn thẳng vào trong lòng anh, một tay còn vỗ vỗ ngực anh.

“Ah, cô thật khiến tôi đau lòng quá, cười nhạo một người đáng thương không phải là thói quen tốt, cô không biết tôi nhìn đầy đường đều là vật phẩm về siêu nhân , quả thực muốn chạy mất luôn.” Nói là nói như vậy, nhưng có người đang ở trong lòng lại làm Clark trở nên vui vẻ, hàng lông mày đang nhíu lại cũng giãn ra.

“Có sao đâu, chẳng phải chứng minh rằng mọi người đều thích anh sùng bái anh sao? Giống như diễn viên , các cửa hàng luôn luôn bán sản phẩm của bọn họ đúng không? Anh cứ nghĩ như vậy là được rồi.” Xoa xoa bụng có chút phát đau, Amy thoải mái nói, “Hơn nữa cũng không phải không có lợi mà, thành phố dùng cách của mình chấp nhận anh, anh được nhận rồi. Còn có thứ đồ nhỏ này thú vị lắm nhé, này là tôi mua, đáng yêu chứ.” Amy lấy ra cái chìa khóa, trên cái khuyên tròn của móc chìa khóa có treo một búp bê siêu nhân nho nhỏ.

“A, sao ngay cả cô cũng như thế vậy.”

“Không tốt sao? Tôi nhờ người làm riêng đó, thuận tiện còn làm một cái của chính mình nữa.” Amy lại lấy ra một cái dây đeo khác, cô bé búp bê tóc đen mắt đen xinh đẹp, mặc váy liền áo màu đen phong cách Victoria, là cô lần đầu tiên gặp Clark, “Anh có muốn không?”

“Cho tôi ?” Clark kinh ngạc nói.

“Ừ, tôi dùng búp bê của anh, đương nhiên phải cho anh một cái làm bồi thường ấy mà.” Amy gật đầu, thoải mái ngồi dựa vào trong lòng Clark, một chút cũng không cảm thấy có gì không bình thường, quả nhiên cô đã theo người Mỹ học xấu, “Tuy nhiên nếu anh không thích tôi sẽ lấy lại, làm quà cho anh trai khi trở về cũng không tồi.”

“Sao vậy được, tôi đương nhiên thích.” Clark cơ hồ là dùng tay đoạt sợi dây đeo lại.

“Anh thích là tốt rồi.” Đẩy Clark ra , Amy đứng lên đi pha trà, ” Anh vẫn muốn uống trà ô long lạnh cùng với bánh nho khô chứ?”

“Ừ, trước kia mỗi khi tôi có chuyện phiền não mẹ thường làm cái này cho tôi.” Tuy rằng anh hiện tại đã không còn phiền não .

“Tay nghề của tôi có lẽ không được như mẹ anh đâu.” Amy lấy trà trong tủ ra, chậm rãi pha .

“Tin tôi đi, đồ cô làm cũng giống mẹ tôi làm, rất hợp với khẩu vị của tôi.”

“Vậy sao.”

10. Chương 10: Chương 10

Dạ tiệc từ thiện là nơi người giàu khoe khoang sự giàu có của mình, mà được đem ra bán đấu giá cuối cùng hôm nay là cơ hội dùng bữa cùng với những người đàn ông độc thân có danh tiếng nhất ở Metropolis, cho nên cơ hồ tất cả phụ nữ ở Metropolis cảm thấy mình không kém đều đến đây, ngay cả Louis người từ trước đến nay không bao giờ thấy hứng thú đối với chuyện thế này cũng đến, mục tiêu của cô tất nhiên là siêu nhân rồi.

Cùng đến đây với Louis còn có Kate , một nữ tác giả gợi cảm xinh đẹp và nhiệt tình cởi mở, Clark rất thích những bài viết của cô.

Louis nhìn bộ lễ phục màu vàng kia trên người Kate nửa người trên giống như đồ bơi chỉ che được bộ ngực, giọng trào phúng nói: “Đồ của cô không che nổi thân thể sao ?”

Kate khinh thường nhìn lễ phục màu đen chỉ lộ ra bả vai của Louis, cười khẽ thành tiếng: “Có đôi khi, ít mới tuyệt vời.”

Hai người không vừa mắt nhau..., tuy rằng là đồng nghiệp nhiều năm nhưng tính cách hoàn toàn bất đồng làm cho các cô không thể ở chung. Tuy rằng đầu đó trong đáy lòng cũng có thừa nhận đối phương là bạn của mình.

Trong lúc các cô còn đang nói chuyện vô bổ, cơ hội được cùng tỷ phú sáng giá còn độc thân giàu thứ ba thế giới Lex Luther ăn tối và khiêu vũ đã được bán với giá mười ngàn đôla, đối tượng là một quý bà đã nhiều tuổi, không phải hẳn muốn bỏ qua một cô gái trẻ và xinh đẹp, có điều quý bà này có tiền.

Tiếp theo, siêu nhân từ ban công đáp xuống, đi vào hội trường từ thiện, nhận được sự hoan nghênh của mọi người.

“Tiếp theo...” người điều khiển bán đấu giá cố ý ngừng lại một chút, sau đó ánh đèn rơi vào người siêu nhân mới bước vào, “Một cuộc hẹn vô cùng đặc biệt — Bữa trưa dã ngoại trên mây ngày cuối tuần ~”

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, siêu nhân đi lên bục đấu giá .

“Các quý bà, người đàn ông thép này, các vị ra bao nhiêu?” Người điều khiển đấu giá hưng phấn hỏi, hâm nóng không khí toàn thể hội trường.

“Một ngàn.” Lập tức đã có người ra giá, lúc này đồng đôla rất có giá trị.

“Một ngàn năm.” Louis cũng ra giá, vì muốn hẹn hò cùng siêu nhân, cô đã tính toán đem toàn bộ tiền dành dụm lâu nay vốn dành để đi Tahiti ra dùng .

Kate nhìn Louis, cũng ra giá: “Hai ngàn.”

“Hai ngàn năm.” Louis không cam lòng yếu thế .

“Năm ngàn.” Người phụ nữ ra giá đầu tiên lại hô lên.

“Sáu ngàn.” Kate hô.

“Tốt lắm, được lắm, mau tránh sang một bên đi.” Louis thấp giọng cảnh cáo.

“Sao vậy Louis, cô không trả nổi à?” Kate khiêu khích nói.

“Bảy ngàn năm.”

“Tám ngàn.”

Giá ra càng lúc càng cao, đã muốn vượt qua con số Louis có thể trả.

“Chín ngàn.” Kate tiếp tục nói, nhưng đây cũng đã là cực hạn của cô, các cô dù sao cũng không phải kẻ có tiền.

“Chín ngàn lần một , chín ngàn lần hai.” Người điều khiển đấu giá hô lên, giục giã mọi người muốn trả giá tiếp phải nhanh lên.

Đang lúc Kate lộ ra ánh mắt thắng lợi nhìn về phía Louis , một giọng hô lên giá năm mươi ngàn.

Giá này vừa ra, toàn trường khiếp sợ.

Ngay cả Lex Luther vẫn thờ ơ lạnh nhạt cũng lộ ra một ánh mắt tức giận, bởi vì hắn thấy người ra giá là người mà hắn tưởng muốn mua cơ hội ăn tối với mình, một hắn trước lúc bắt đầu còn muốn trêu chọc một chút.

Siêu nhân đứng ở trên đài cảm thấy có chút xấu hổ, nhất là trong những người ra giá còn có hai người quen.

“Năm mươi ngàn lần một, năm mươi ngàn lần hai, năm mươi ngàn lần” Người điều khiển đấu giá rất nhanh báo giá, chuẩn bị dứt điểm, giá này đã là vượt qua giá dự đoán ban đầu .

“Năm mươi mốt ngàn.” Một giọng nói có chút ngây thơ non nớt từ góc phòng truyền đến, khiến mọi người tò mò nhìn.

Siêu nhân cũng nhìn lại, chỗ đó có một bồn hoa to nên anh trước đó không nhìn rõ người nọ, đợi cho đối phương từ phía sau bồn hoa đi tới, Clark mới giật mình ngạc nhiên.

Tóc đen dài xõa ra, trên người là bộ lễ phục màu trắng theo phong cách Victoria, trước ngực thắt dải lụa thành nơ hình bướm, tay áo rộng măng sét được trang điểm bằng những đường viền hoa, váy bên dưới phía trước ngắn dài dần ra phía sau, viền váy thêu hoa văn hoa lệ, lộ ra tất lưới ở đùi, chân mang một đôi giày đế cao bằng da mũi tròn, thoát nhìn như một cô búp bê.

Là Amy, siêu nhân nhú nhú mày, không biết tại sao cô lại ở đây.

Trang phục của Amy khác với những người ở đây, tuy rằng khiến tất cả mọi người có chút cảm giác chói mắt, nhưng điều bọn họ quan tâm hơn cả là kết quả cuộc bán đấu giá này.

Quý bà ra giá năm mươi ngàn kia dĩ nhiên không chịu thua, không chút do dự ra giá: “Sáu mươi ngàn.”

“Sáu mươi một ngàn.” Amy từ góc phòng đi ra, tự nhiên hào phóng bước đến trước đài bán đấu giá, đón nhận sự chú ý của mọi người.

“Bảy mươi ngàn!”

“Bảy mươi một ngàn.” Amy nghịch ngợm ra giá, mặc kệ đối phương ra bao nhiêu cô chỉ tăng thêm một ngàn, tuy rằng cô rất muốn thử tăng một đôla xem thế nào, nhưng điều này thật sự là rất nhục nhã người khác, dễ dàng đắc tội với họ, cô không cần tự tìm phiền toái.

Dù vậy đối phương cũng vẫn tức giận, giá ra đến một trăm ngàn, Amy như trước bỏ thêm một ngàn, bà ta trừng mắt tức điên nhìn Amy liếc mắt một cái rồi bỏ đi.

Người điều khiển đấu giá tuyên bố kết quả, siêu nhân nhanh chóng đi xuống, kéo Amy đi ra hướng ban công, không chút chú ý tới lúc anh bước đến, Louis lộ ra vui sướng sau đó là mất mát.

“Sao cô lại tới đây?” Xác định không ai có thể nghe được bọn họ nói chuyện, Clark hỏi.

“Tôi nhận được giấy mời, cảm thấy có chút hay ho nên đến.” Amy lắc lắc ly rượu trong tay, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó vừa lòng nhắm mắt, cô thích hương vị của rượu nho, nhưng về bề ngoài non nớt làm tất cả mọi người không cho phép cô đụng vào loại rượu nào khác ngoài rượu vang đã pha.

“Vậy cũng không cần tiêu tiền uống phí như thế, nếu cô muốn cùng tôi dã ngoại trên mây chỉ cần nói một tiếng là được.”

“Vậy sao được, tôi không muốn nhìn thấy anh ở cùng người xa lạ một chỗ, hơn nữa đây là dạ tiệc từ thiện, có thể giúp những người không may không tốt sao? Cũng không phải là chỉ có anh mới có thiện tâm.” Amy lắc lắc đầu, lại uống một ngụm nhỏ.

“Tôi đương nhiên biết cô có lòng tốt, nhưng một trăm ngàn đôla. . . . Cô còn sinh hoạt phí sao?” Clark thật sự có chút lo lắng, bình thường Amy tiêu tiền không nhiều.

“Đương nhiên, chút tiền ấy không làm khó được tôi.” Amy rút rờ gật đầu, lập tức lại ngượng ngùng thè lưỡi, “Kỳ thật trước khi tôi đến đã nói qua với anh trai, chi phí cho dạ tiệc từ thiện hôm nay anh ấy trả hết.”

“Wow, kẻ có tiền.” Clark khoa trương nói, tuy rằng anh biết Amy gia cảnh tốt nhưng không ngờ anh trai cô dung túng em gái như vậy.

“Đúng vậy đúng vậy, nhà chúng tôi ở Anh quốc rất có danh tiếng đó.” Amy không thèm để ý phát tay, kỳ thật lần này Gloucester phối hợp với cô như vậy là vì những điều mà cô đưa ra cho anh đã giúp gia tộc phát triển thuận buồm xuôi gió, vì thế anh mới vung tay hào phóng, lại sắm sửa cho Amy không ít tài sản xem như đồ cưới cho cô sau này — điều này không thể thiếu trong giới quý tộc. Hơn nữa tiền tiêu vặt cũng tăng không ít. “Không nói chuyện này nữa, anh muốn về chưa?”

“Hả?”

“Đồng nghiệp của anh uống say nhanh quá.” Amy chỉ chỉ Louis ở quầy bar nốc một ly lại một ly không ngừng, “Không đưa cô ấy trở về sao? Cô ấy như vậy trông không được tốt lắm.”

Clark cũng đã chú ý đến, “Vậy còn cô, cô gái tốt không nên uống nhiều quá.” Anh nhìn nhìn ly rượu không trong tay Amy.

“Hi hi, một ly nhỏ không say đổ tôi được.” Amy lắc ngón tay.

“Vẫn là đừng uống nhiều, tôi đưa Louis trở về trước, cô ở chỗ này chờ tôi được không?” Clark bắt đầu bay ra bên ngoài.

“Đi đi, tôi còn muốn ở đây một lát.” Amy gật đầu, nửa đêm có người đưa cô về cũng tốt, tuy rằng bên người cô vẫn có người đi theo.

“Như vậy, gặp lại sau.” Clark vẫy tay, đang định bay đi, lại bị một bóng người đột nhiên lao tới ngăn cản.

“Siêu nhân, đợi một chút, tôi là Murray, Murray Brown.”

“Nghe này Brown” Clark đương nhiên biết người này , bởi vì đã từng gặp qua anh ta, một thằng cha muốn làm người đại diện cho siêu nhân.

“Anh có thể gọi tôiMurray,Arnoldcũng gọi tôi như vậy.” Murray căn bản không cho anh cơ hội nói chuyện, một khi mở miệng liền thao thao bất tuyệt, thuyết phục anh đến một thành phố khác .

Clark bắt đầu nhìn Amy đang cười trộm, nói vớiMurray: “Xin lỗi, anh Brown, tôi không có hứng thú với đề nghị của anh, tôi không phải hàng hóa để bán.” Nói xong liền bay đi.

Mà Murray hiển nhiên không dễ dàng bỏ qua như vậy, Amy nhìn anh ta rời khỏi ban công, vẻ mặt của anh ta tuyệt không giống người bị thẳng thừng cự tuyệt.

Cầm ly rượu không đi vào hội trường, Amy đặt ly vào khay người phục vụ, lấy một ly mới tiếp tục uống, vệ sĩ của cô chỉ bảo vệ an toàn chứ không hạn chế cô, đây là để cô thoải mái một chút.

Sau đó, cô thấy Clark đã thay áo phục đi vào cửa hội trường, cô nâng ly rượu hướng anh chào.

Clark cười gật gật đầu, sau đó đến chỗ Louis đang say gục trên quầy bar nói mê sảng, bọn họ nói vài câu, tiếp theo Clark đưa Louis đi.

Amy nhìn qua đồng hồ, tính thời gian Clark trở về, cảm thấy có thể uống thêm chút nữa, vậy là cô ngồi vào quầy bar, gọi người pha rượu lấy một ly rượu pha chế, cô đã sớm muốn nhìn thử, thế kỷ hai mươi mốt vì là giáo viên mầm non thời gian làm việc và nghỉ ngơi có quy định, hơn nữa lại không có bạn thích đi quán bar , một mình cô cũng không dám đến chỗ long xà hỗn tạp đó, cho nên chưa từng được uống thử loại rượucock-tai pha chế.

Người pha rượu nhìn bộ dáng trẻ con của cô , không dám chọn rượu có độ cồn à pha một ly “Ice Cream” hồng nhạt — dùng đá bào, chuối cùng các loại rượu hỗn hợp pha trộn, chua ngọt rất ngon miệng, lượng cồn vừa phải có thể giúp dạ dày tiêu hóa tốt hơn, thường dùng làm món tráng miệng vừa ngon vừa đẹp sau bữa ăn — đưa cho cô .

Amy không chê, dù sao cô cũng chẳng hiểu về cái này, chỉ cảm thấy màu sắc rất đẹp, vị chua ngọt cũng rất ngon miệng.

11. Chương 11: Chương 11

Rượu ngon liền uống nhiều thêm một chút, Amy rất không khách khí gọi người pha rượu pha thêm mấy ly có hương vị khác, dù sao hôm nay cô ở trong này tiêu không ít tiền, không uống cho đã không được.

Người pha rượu nhìn hai vệ sĩ đã đến bên cạnh Amy, thức thời lại pha thêm vài loại rượu có độ cồn thấp thích hợp cho phụ nữ uống.

Nhưng rượu là thứ dễ dàng làm cho người ta say, hơn nữa lại là rượu pha chế, sau khi Amy uống hai ly có vị khác nhau đã cảm thấy hơi choáng váng, cảm giác có chút khó chịu, cô không uống tiếp nữa, liền úp sấp xuống quầy bar, vừa nhìn chất lỏng sặc sỡ màu sắc trong ly rượu, phía trên trang trí bằng một quả anh đào đỏ mọng, vừa chờ Clark đến đón.

Lex Luther ngay từ đầu đã chú ý tới Amy, bởi vì cách ăn mặc của cô khá đặc biệt, có điều khi đó hắn cũng không quá quan tâm, chỉ nghĩ cô là con gái nhà giàu đi theo người lớn đến chơi, không ngờ cô lại có thể cạnh tranh với Lilya, thậm chí còn thắng cả nữ tỷ phú kia, hơn nữa sau khi siêu nhân nhìn thấy cô, hiển nhiên là hai người biết nhau, từ lúc đó Lex Luther đối với cô càng thêm tò mò.

Hiện giờ nhìn thấy Amy ở chỗ này, Luther vốn định qua chào hỏi cô một chút xem có thể tìm hiểu chút gì không, lại nhìn thấy hai vệ sĩ xuất hiện ở phía sau cô, mắt lộ ra vẻ đe dọa ngăn cản mọi người tới gần, cho nên hẳn cũng chỉ có thể nhìn từ xa mà than thầm.

“Đi điều tra cho tôi cô gái kia, tôi muốn có toàn bộ tư liệu về cô ta.” Lex Luther thấp giọng phân phó. Kế hoạch của hắn không thể cho phép bất kỳ vấn đề gì xảy ra.

“Dạ.”

Clark đưa Louis về đến căn hộ của cô giao cho em gái cô chăm sóc liền lập tức quay trở về dạ tiệc từ thiện, thậm chí anh không kịp cởi âu phục, vì bay quá nhanh nên khi về đến nơi thì quần áo đã sộc sịch nhẵn nhúm cả, làm anh không thể không dành chút thời gian sửa sang lại.

Trở lại hội trường, Clark nhìn thấy Amy đang ngủ ở trên quầy bar.

“Cô ấy làm sao vậy?” Clark tiến lên xem xét, hai vệ sĩ chỉ nhìn anh liếc mắt một cái rồi mở đường.

“Tiểu thư uống say.” Một người nói.

“Ừ, sao các anh không ngăn cản cô ấy?” Clark có chút trách cứ bọn họ không can thiệp.

Hai vệ sĩ liếc mắt nhìn nhau một cái, vệ sĩ A mở miệng trước: “Trách nhiệm của chúng tôi là bảo vệ tiểu thư Amy, nhưng không thể hạn chế hành động của cô ấy.” Chủ nhân của bọn họ là Công tước Gloucester, mà Công tước Gloucester đã ra lệnh chỉ bảo vệ mà không được ngăn cản, cho nên bọn họ chỉ có thể nhìn cô uống say...

“Được rồi, tùy các anh, bây giờ tôi muốn đưa cô ấy về, được chứ?”

“Không sao, tiểu thư có dặn, lời của anh có thể tin được.” Vệ sĩ B nói.

Clark vì được Amy tin cậy mà cảm thấy vui vẻ, đồng thời nhìn hai vệ sĩ này lại có chút cảm giác bất lực.

Thật cẩn thận nâng Amy dậy, trọng lượng của cô đối Clark mà nói thật sự rất nhẹ, nhưng Clark có cảm giác đang nâng trên tay cả thế giới, dường như chỉ cần không cẩn thận chút thôi cả thế giới sẽ bị hủy diệt.

“Anh Kent, chúng tôi lái xe đến đây.” Vệ sĩ A kịp thời nhắc nhở.

“Đậu ở chỗ nào?” Clark ôm cô xuống lầu.

“Bãi đỗ xe dưới lầu, tôi đi lấy.” Vệ sĩ B nói.

“Làm phiền anh.”

Đưa Amy đến trước cửa phòng trọ, hai vệ sĩ rất ăn ý mà dừng bước.

“Các anh sao không vào? Tôi nghĩ cần có người giúp chăm sóc cô ấy.” Clark không cho rằng chỉ có một mình mình có thể chăm sóc một cô gái đang say.

“Tiểu thư có nói, trừ phi cô cho phép hoặc có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, còn lại chúng tôi không thể vào phòng trọ của cô.” Vệ sĩ A nói.

“Bây giờ không phải là ngoài ý muốn?”

“Loại này không tính, là chuyện cá nhân.” Vệ sĩ B lắc đầu.

Hai người này thật đúng là đầu gỗ, anh trai Amy sao lại phái bọn họ bảo vệ cô? Clark dở khóc dở cười.

Kỳ thật hai vệ sĩ này bởi vì vấn đề về tính cách nên bị tách ra làm việc cùng những người khác, nhưng hôm nay người cùng vệ sĩ A hợp tác có một số việc riêng nên xin phép nghỉ, ngoài vệ sĩ B lại không tìm được người khác thay thế nên đành để bọn họ cùng đi làm việc...

Bất quá tuy rằng tính cách có chút thật thà nhưng năng lực của hai người đúng là số một số hai trong các vệ sĩ.

“Nhưng chúng tôi vẫn canh giữ ở bên ngoài.” Cho nên anh đừng nghĩ muốn làm cái gì tồi tệ, Clark nhìn thấy rõ ràng ý trong mắt bọn họ .

Đưa cô vào trong, Clark đối với xếp đặt trong phòng vô cùng quen thuộc, bởi vì thời gian anh dùng cơm phần lớn là ở đây.

Mở cửa phòng ngủ quen thuộc, khác với phong cách ăn mặc của Amy, gian phòng ngủ này bài trí rất đơn giản, một nơi ấm áp và thoải mái.

Clark giúp Amy cởi giày, đặt cô lên giường, kéo chăn đắp cho cô, lại lấy chút nước ấm lau mặt cô, sau đó ngồi ở bên giường nhìn cô ngẩn người.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn thoạt nhìn tựa như một cô gái nhỏ mười một mười hai tuổi, nhưng thân thể dưới chăn lại đầy đặn thành thực, Clark biết nó mê người cỡ nào. Clark mơ hồ cảm thấy được trầm mê như vậy ngày nào đó sẽ lấy mạng của anh mất, nhưng anh thật sự là chống cự không được mà cũng không muốn chống cự.

Nhưng đối với Amy mà nói, có lẽ anh chỉ là một người bạn tốt có chút đặc biệt mà thôi.

“Khi nào thì em mới có thể thấy được trái tim tôi?” Clark thở dài, cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô .

Tiếp theo, ý thức được mình vừa làm gì...Clark bật đứng dậy, chạy ra khỏi phòng ngủ tựa như chạy trốn.

Trong phòng ngủ, Amy vốn nên ngủ say hai mắt mở ra, có chút mông lung mờ mịt, nhìn cửa phòng chưa đóng lại trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

Ngoài phòng trọ , hai vệ sĩ nhìn Clark mang theo vẻ mặt kỳ lạ rời khỏi, liếc nhau, tiếp tục im lặng bảo vệ.

Sáng sớm, Amy xoa cái đầu phát đau từ trên giường đứng dậy, sờ soạng đi vào phòng tắm, vừa đi vừa cởi tất và găng tay, bộ váy mặc cả đêm trên người đã có thể quang vinh xuất ngũ .

Mở vòi nước ấm ra tắm rửa, Amy vừa chà vừa nhớ lại chuyện đêm qua.

Cô là người dễ say rượu, nhưng người dễ say cũng dễ tỉnh, hơn nữa còn tuy rằng làm mê man thân thể nhưng không làm mê man thần trí cô, ngược lại khiến suy nghĩ của cô càng thêm thanh tỉnh, cho nên hành động tối hôm qua của Clark, Amy nhớ rõ không sót chút nào.

Cô không nghĩ đến Clark sẽ có tình cảm như vậy, đúng hơn là không tin, cô vẫn nghĩ Clark sẽ chỉ thích Louis, dù sao trong phim bọn họ mới là một đôi – dù có lúc Clark bị những người đẹp khác hấp dẫn, nhưng không phải cuối cùng anh vẫn giữ tình cảm của mình sao?

Louis mới là một nửa đích thực của Clark, sao hiện tại anh lại nói với cô rằng trái tim anh thuộc về cô ?!

Thế giới này rốt cục bị gì rồi?

Biết mình có người thích , trong lòng Amy dĩ nhiên là có chút vui mừng và thích thú, đây là một niềm kiêu hãnh của con gái đúng không? Nhưng bản khoăn do dự còn nhiều hơn, dù sao cô còn chưa muốn yêu đương, hơn nữa đối phương còn đặc biệt như vậy.

Cô cần suy nghĩ lại, có lẽ trong ba ngày tiếp này không cần gặp Clark thì hơn. Jenny chẳng phải đã mời cô đến nông trại nhà mình chơi sao, không biết bây giờ đi được không nhỉ?

Vì sao phải là ba ngày? Bởi vì sau ba ngày nữa là cuối tuần, cô không muốn bỏ qua cuộc hẹn dã ngoại trên mây, buổi dã ngoại đó giá những 100 ngàn đô kia mà.

Không thừa nhận mình kỳ thật đã động lòng, Amy đã sẵn sàng chuẩn bị làm đà điểu, lấy ba lô ra ném mấy bộ quần áo và đồ vệ sinh cá nhân vào, nói mấy câu với vệ sĩ trước cửa, không quay đầu lại chuẩn mất.

Vì thế, khi Clark như mọi ngày định đến phòng Amy ăn sáng, đón anh là vệ sĩ A đang đứng ở cửa .

“Tiểu thư nhờ tôi chuyển lời với anh, cô đến nông trang của bạn học chơi, cuối tuần mới trở về.”

“Hà?!”

Amy bỏ chạy, Clark chỉ còn cách tự mình giải quyết vấn đề ăn uống, sắp xếp túi xách đi làm, còn không biết tại sao trong lòng lại có loại cảm giác tủi thân, giống như vật cứng bị chủ nhân vứt bỏ .

Có điều cũng may Amy chạy nhanh, bằng không cô đã có thể phát hiện mình trở thành người nổi tiếng ở Metropolis, hôm nay trong mục tin tức trên báo chí đăng toàn bộ đều là về cô, siêu nhân là đề tài nóng nhất ở Metropolis, những chuyện liên quan đến anh đều bị người ở Metropolis chú ý, vì thế Amy tự nhiên thành tiêu điểm. Tất cả mọi người đều tò mò cô gái thần bí đột nhiên xuất hiện này đến tột cùng là thần thánh phương nào, lại có thể trả giá trên trời như vậy để được hẹn hò cùng siêu nhân, xem ra siêu nhân của bọn họ thật sự quá quyến rũ rồi.

Lúc này Amy đang ngồi trên xe đến nhà Jenny, vốn tưởng rằng chỉ có hai người bọn họ đi chơi nhưng không ngờ lại có thêm cả một đồng người cả trai lẫn gái.

Trên xe buýt, Amy nhìn đám bạn học nhao nhao, lặng lẽ nói nhỏ vào tai Jenny: “Tớ tưởng chỉ có hai người chúng ta đến nhà cậu thôi chứ, sao cả bọn George cũng đến?”

Jenny nhún nhún vai, cười đùa: “Đám con gái này đương nhiên là đến chơi, về phần các anh bạn thì. . . . Cậu cũng biết, bọn họ luôn phiền nhiễu, hơn nữa lúc này còn có người đẹp là cậu ở đây.”

Bề ngoài của Amy trong mắt người nước ngoài rất được ưa thích, cho nên cô vừa vào NYU liền lập tức có một đám người đông đảo theo đuổi, nhiệt tình của người Mỹ luôn làm cho cô có chút ăn không tiêu, hận không thể tìm cái vợt đập chết đám người ồn ào này, mà George trong chuyện này là tên khiến cô phiền nhất.

“A, phải không? Tớ lại nghĩ là Carlo đến vì cậu chứ?”

Amy trêu chọc mà Jenny không chút xấu hổ, rộng rãi thừa nhận: “Anh ta cũng khá đáng yêu, nhưng tớ cảm thấy bọn tớ không thích hợp, anh ta quá ngây thơ.”

“Ngây thơ? Anh ta lớn hơn cậu hai tuổi đấy .”

“Amy, cậu phải hiểu, con trai trưởng thành hay không không liên quan đến tuổi tác, Carlo chính là loại này, tuy rằng thân hình anh ta rất cao to, nhưng tâm lý so với cái mặt tròn của cậu không phải còn ngốc hơn sao?” Jenny nhéo nhéo khuôn mặt của Amy, vừa lòng nhìn nó đỏ không ít.

Jenny là người đẹp điển hình kiểu Mỹ, gợi cảm nóng bỏng, bình thường hai cô gái cùng có bề ngoài xinh đẹp sẽ dễ dàng trở thành kẻ thù hơn là thành bạn bè, nhưng Jenny rất thích Amy, bởi vì bề ngoài của Amy rất trẻ con, điều này thỏa mãn tâm lý vẫn luôn muốn có em gái của cô .

Tuy rằng nội tâm Amy và bề ngoài hoàn toàn không giống nhau, nhưng chỉ cần bề ngoài phù hợp ý thích của cô là tốt rồi.

Amy đối với động tác của Jenny có chút lơ đãng, lúc trước anh trai của cô cũng thích làm động tác này, “Cho nên cậu thích ông già?”

“Là đàn ông trưởng thành và tâm lý, giống anh chàng phóng viên lần trước tới tìm cậu cũng không tồi.” Jenny gật gật đầu.

Clark?! Nghe cái tên đó, Amy ngẩn người, sau đó không được tự nhiên nhìn ra phía ngoài cửa sổ: “Bọn họ ở cùng với chúng ta bao lâu? Cậu chắc chắn nhà cậu có đủ phòng trống chứ?”

“Đừng lo lắng, phòng không đủ, nhưng tớ nghĩ bọn họ cũng không để ý lắm đâu.” Jenny ngạo nghễ, “Vừa lúc việc trong trại đang thiếu người, bọn họ tới thật là đúng lúc.”

Cho nên, đây mới nguyên nhân thật sự cậu đồng ý dẫn bọn họ tới? Amy nhìn đám con trai xung quanh, mặc niệm cho bọn họ.

12. Chương 12: Chương 12

Trang trại nhà Jenny rất lớn, công việc đồng áng dĩ nhiên rất nhiều, không may hai ngày trước bố Jenny đã đuối việc một tên nát rượu, cho nên đối với đám tiểu quỷ này, ông dĩ nhiên là tỏ ra rất nhiệt tình — sai bọn họ mặc tạp dề và giày vào, đi cọ rửa chuồng heo.

Cả đám rên lên.

Về phần đám con gái, mẹ Jenny thật là nhân từ, bà giúp bọn họ chuẩn bị bánh ngọt và nước trà, rồi bảo Jenny đưa các cô đi tham quan chung quanh.

Ngoại trừ Amy, các cô gái khác đều không muốn đi thăm thú chi hết, bọn họ thích nhìn đám con trai chiến đấu với heo hơn.

“Trang trại nhà cậu lớn thật, tất cả đất nơi này đều là của nhà cậu?” Amy mặc quần bò với áo sơ mi trắng đơn giản, trên đầu đội mũ rơm, vạt áo sơ mi buộc lại thành một nút thắt, coi như tăng thêm được chút khí chất vùng nông thôn.

“Ừ, đây là trang trại lớn nhất vùng này, từ đây đến đường quốc lộ bên kia đều là của nhà tớ.” Jenny chỉ chỉ phía con đường dài thẳng như một sợi dây thắt lưng phía đằng xa, “Đi thôi, tớ đưa cậu lên sườn núi xem, chỗ đó xem được rõ hơn, nói thật tớ cứ nghĩ cậu sẽ không thích chỗ nông thôn thế này, cậu thoát nhìn giống một cô tiểu thư quý tộc cầm tách bằng sứ ngồi uống trà ở vườn hoa.”

Mình quả thật đúng là vậy, Amy âm thầm thề lười, may là lúc trước đã thuyết phục anh trai, để anh đồng ý cho vệ sĩ không cần theo sát bên người mà chỉ bảo vệ ở từ xa, trời biết cô rốt cuộc làm sao lại nhìn giống như là người sẽ đi kiểm những chỗ phiền phức, anh trai thật sự là bảo vệ quá mức rồi.

Nghĩ tới đây cô lại nhớ tới mình đã đồng ý với anh, đến nơi sẽ gọi điện thoại báo an toàn, nhưng thôi, cứ để đợi lát nữa trở về gọi đi, anh trai hẳn là sẽ không tức giận...

May mắn di động của cô có thể bắt sóng vệ tinh, bằng không cô chỉ có thể dày mặt gọi nhờ Jenny một cuộc điện thoại quốc tế đường dài.

“Nơi này nhìn tuyệt vời quá.” Amy đứng ở trên sườn núi nhìn cánh đồng rộng lớn và đàn bò sữa phía dưới, đương nhiên, bò sữa không được thả trên cánh đồng, chúng được nuôi thả trong bãi cỏ rộng có vòng lan can bằng gỗ bao lại xung quanh, nhàn nhã gặm cỏ.

“Lại đây, cho cậu xem cái này hay lắm.” Jenny vẫy vẫy cô, ý bảo cô nhanh lên.

Amy tò mò theo sát cô, tới sườn núi bên kia, tò mò biến thành kinh ngạc.

“Trời ạ, nơi này thật là đẹp quá đi mất!”

Chỉ thấy phía dưới dốc núi kia là một cánh đồng hoa thật lớn, có đủ các loại cúc Ba Tư, hoa cúc Ba Tư màu đỏ, hồng, trắng, vàng, đủ các màu chen lẫn nhau vươn lên um tùm tươi tốt, trông đẹp đẽ vô cùng.

“Đẹp không, đây là nơi tớ thích nhất, là bố tớ trồng tặng mẹ tớ đấy, có điều bây giờ đều là của tớ rồi, khi tớ không ở đây mẹ giúp tớ chăm sóc chúng.” Jenny chạy nhanh xuống triền núi, giang hai tay xoay vòng trên cánh đồng hoa, giống như đang ôm những đóa hoa này.

“Ừ, sau này chờ khi tớ có trang trại của mình tớ cũng muốn có một cánh đồng hoa lớn như vậy, nhất định sẽ rất đẹp.” Amy chạy theo xuống dưới, ánh mắt sáng lấp lánh như có sao ở bên trong.

“Hi hi, tớ biết là cậu sẽ thích mà.” Jenny đắc ý nói, cánh đồng hoa này chính là báu vật mà cô tự hào nhất. Cô cúi người, lựa ra mấy bông hoa đẹp, cẩn thận bẻ cả thân, sau đó tay khéo léo kết thành một vòng hoa, đặt lên đầu Amy: “Tặng cậu này.”

“Cám ơn.” Amy sờ sờ vòng hoa trên đầu, vô cùng vui vẻ, “Đẹp không?”

“Cậu đội lên trông xinh đẹp lắm, cô nàng của tôi, bây giờ tâm trạng đã khá hơn chút nào chưa?” Jenny khen xong lại hỏi.

Amy sững sốt, sau đó nở nụ cười: “Ừm, cảm ơn.” Lời cảm ơn này có lẫn cảm kích trong đó, vì sự tử tế cần thận và sẵn sàng của cô bạn.

Jenny sờ sờ đầu Amy, ở trước mặt Amy cô luôn luôn tự coi mình là chị gái, tuy rằng các cô bằng tuổi nhau, “Không cần khách khí, tuy rằng không biết cậu buồn phiền cái gì, có điều cũng đừng tự ép buộc mình quá, không thích hợp với cậu.”

“Kỳ thật không có gì, chỉ là có chút chuyện nghĩ không ra mà thôi.” Amy nhìn hoa trên mặt đất có chút ngơ ngẩn.

“Buồn phiền về chuyện tình cảm sao? Xin lỗi, nếu cậu không muốn nói thì không cần nói ra đâu.” Jenny cảm thấy mình thật sự làm khó người khác, bọn họ chỉ mới quen biết nhau không bao lâu, mình lại hỏi về chuyện riêng tư như vậy.

“Không, cũng không phải bí mật gì, thật ra là tớ vừa mới phát hiện ra có người thích mình, chỉ có điều tớ vẫn nghĩ người đó hẳn là thích một người khác, cho nên vẫn coi tình cảm của anh ấy thành sự quan tâm đối với bạn bè.”

“A, là anh chàng phóng viên kia phải không?” Jenny kéo cô ngồi xuống cạnh mình trên cỏ.

“Cậu biết?” Amy thấy bất ngờ, Jenny chỉ gặp qua Clark một lần, chỉ là ngẫu nhiên gặp lúc anh tới đón cô ở cổng trường, không ngờ Jenny có thể nhìn ra.

“Thật là anh ta? He he tớ biết mà. Ánh mắt tên kia nhìn cậu không giống bình thường, bố tớ thường nhìn mẹ tớ như vậy đấy.” Jenny nhún nhún vai.

“Thì ra rõ ràng như vậy sao? Vậy mà tớ lại một chút cũng không nhìn ra.” Amy cười khổ, mình ngốc như vậy, cô còn tưởng rằng ánh mắt của mình rất chuẩn xác nữa cơ.

“Cậu ấy à, người Trung Quốc nói như thế nào nhỉ? Cái gì mê, cái gì nhớ ấy nhỉ?”

“Kể trong cuộc thì u mê.”

“Đúng, chính là thế, ánh mắt anh ta trắng trợn như vậy, cậu nhất định là chưa từng nhìn kỹ, mà anh ta thổ lộ với cậu à?”

“Không phải, nhưng cũng gần giống như vậy, cậu nói tớ nên làm gì bây giờ?”

“Rất đơn giản, thích thì hẹn hò thử xem, không thích thì từ chối thẳng luôn, nói thử xem, cậu thích hay là không thích?” Jenny đề nghị, vì muốn giống cha mẹ có thể duy trì và gìn giữ tình cảm cả đời, Jenny trước đến giờ đều vui vẻ chào đón tình yêu đến, có điều vận khí của cô không tốt lắm, chưa gặp được đối tượng như ý, trái lại gặp phải không ít loại tốt mã dễ cùi, bởi vì có ngoại hình quá xinh đẹp nên bọn họ tưởng rằng có thể tùy tiện chơi đùa với cô, có điều chưa ai đạt được ý đồ, Jenny biết phải bảo vệ mình như thế nào, cô cũng không phải là loại con gái đem tình cảm của mình ra làm trò chơi.

“Tớ không biết, trong lòng tớ đang rất phức tạp.” Amy mê mang dùng sức vằn vò cọng cỏ ở trong tay, vì thế nên giờ cô mới ở đây.

“Vậy cậu nghĩ xem, nếu anh ta hôn cậu, cậu có cảm thấy chán ghét không?”

Amy nhớ tới nụ hôn rất nhẹ kia, đỏ bừng mặt: “Cái này không thể nào đâu.”

“Cái gì mà không thể, căn bản là không, cậu đang mặt đỏ kìa.” Jenny nhìn trên mặt Amy đã đỏ ửng lên, cười trêu nói.

Amy không đánh đã khai che kín mặt lại.

“Sao vậy, anh ta thật sự đã hôn cậu?” Jenny dí sát mặt nhìn cô chằm chằm.

“Đó chỉ là ngoài ý muốn!” Amy hơi lớn tiếng, tựa hồ như đang phản bác điều gì...

“Được rồi cô nương, tớ đã nói gì đâu? Cậu đừng kích động.” Jenny giơ tay ôm vai cô, “Nếu tớ là cậu tớ sẽ đón nhận tình cảm này, bởi vì cậu hình như cũng có vẻ thích anh ta.”

con vật nhỏ, vẻ mặt đầy tình yêu tràn hết cả ra ngoài, người như vậy sao lại không chăm sóc chó con tốt được chứ.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi nhanh lên, cậu dẫn tớ đi xem! Tớ phải chọn một con đáng yêu nhất mới được.” Lần này đổi thành Amy kéo Jenny chạy..

13. Chương 13: Chương 13

Khi Eddie sinh con đã được chuyển đến một góc của nhà kho – ngôi nhà cho chó nhỏ bé của nó không tiện cho bác sỹ thú y đỡ đẻ – sau đó cũng không chuyển đi chỗ nào khác, mỗi ngày Jenny hoặc bố mẹ mang đến thức ăn giàu dinh dưỡng cho nó, ngoại trừ bọn họ ai cũng không thể tới gần Eddie vừa mới sinh, chỉ cần nhìn thấy người nào khác Eddie sẽ lên tiếng gầm gừ cảnh cáo, tư thế như sắp chuẩn bị tấn công.

Là chó chăn cừu, khả năng của Eddie ai cũng có thể thấy rất rõ, cho nên không người nào dám thử xem liệu nó có dám cắn thật không.

Có điều từ lúc Eddie đẻ con đến nay đã hơn một tháng, bây giờ Eddie đã không còn gầm gừ với người đến gần nữa, bố Jenny đang định cho nó về ổ cũ, nhưng đám chó con lại hơi khó xử lý.

Năm con chó nhỏ giống như Eddie đều là chó chăn cừu có hai màu đen trắng, chúng giống nhau như đúc, vừa đầy tháng đã mở mắt, cặp mắt màu lam gần như ngả sang sắc đen, tròn xoe ngây thơ rất xinh đẹp. Đôi tai màu đen thỉnh thoảng lại vẫy vẫy, nhìn thẳng trông cái đầu thật bé bỏng dễ thương vô cùng, giống như có con bướm đang đậu bên trên.

Mấy con cún đều rất khỏe mạnh nhanh nhẹn, nhà kho rộng trở thành thiên đường vui chơi cho bọn chúng, chúng luôn đợi bạn không chú ý sẽ trốn vào một góc nào đó, cho bạn phải đi tìm mất cả nửa ngày. Bố Jenny lo đám chó con sau khi được đưa ra khỏi nhà kho sẽ chạy lung tung, cho nên mới tính xem có nên chờ chúng lớn thêm một chút rồi mới chuyển chỗ cho chúng hay không, dù rằng Eddie tuy rằng đã sinh con bốn lần, nhưng nó chưa bao giờ nuôi con trong cái ổ đó, hoàn toàn là một tay nghề.

“Bố, con muốn cho Amy một con cún, cậu ấy là cô gái tốt bụng giàu tình cảm, nhất định chăm sóc cún con rất tốt.” Jenny đưa Amy đến xem đám cún con, vừa lúc bố cô cũng ở đó, vì thế cô liền nói thẳng.

Lúc này Amy đang cúi đầu nhìn một con chó nhỏ chạy đến bên chân mình, rồi nó ngồi xuống ngẩng đầu nhìn cô, trong con mắt đen lay láy phản chiếu lại hình dáng đối diện, chỉ nhìn một cái thôi Amy liền thích ngay con cún, cô ngồi xuống sờ sờ đầu nó, cún con cũng không trốn, ngược lại thè lưỡi liếm liếm tay cô, khiến Amy cười ha ha không ngừng.

Bố Jenny thấy cảnh này, ấn tượng tốt đối Amy lại tăng lên không ít, nhìn vào mắt cô cũng biết cô sẽ là một người chủ yêu thương vật nuôi của mình, nhưng bố Amy vẫn muốn hỏi ra rõ ràng: “Cháu thật sự thích nó sao?”

“Vâng thưa bác Keynes, cháu rất thích nó, bác có thể cho cháu không? Cháu sẽ chăm sóc nó thật tốt.” Amy ôm lấy con cún trên mặt đất, dù nó nghịch ngợm nhiều quá nên trông rất bẩn – bàn chân nhỏ đen thui còn để lại mấy vết trên áo cô, và chó nhỏ mới 1 tháng tuổi chưa thể tắm nên trong bộ lông của nó cũng không ít bọt chó.

Ông Cairns nhìn động tác của cô, càng thêm hài lòng: “Chăm sóc chó con cũng là việc phiền phức, phải có kiên nhẫn và cẩn thận, hơn nữa cháu không thể chỉ vì thích nhất thời, rồi nuôi được một thời gian lại không muốn nuôi nữa, sẽ phải luôn luôn chăm sóc nó, cháu cũng sẵn lòng chứ?”

“Dạ vâng, tuy rằng cháu chưa từng nuôi chó, nhưng cháu sẽ cố gắng học cách, hơn nữa Jenny cậu cũng sẽ dạy mình đúng không?” Amy nhìn về phía Jenny hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Jenny gật đầu.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, NÓ LÀ CỦA CHÁU .” Ông Cairns rộng rãi nói, ông khá là quý người bạn này của con gái, cô bé không giống như đám bạn trước đây của Jenny.

“Cám ơn bác Keynes!” Amy thật lòng cảm tạ.

Nhưng Amy chưa thể đem ngay con cún nhỏ kia đi, Amy phải theo ông Cairns học một vài cách chăm sóc chó con rồi mới có thể mang nó đi.

Nhưng dù là vậy, Amy vẫn thật sự rất vui vẻ.

Chơi đùa với cún con một lát, rồi Amy đi theo Jenny quay về nhà chính.

Lúc này những người khác cũng đã trở lại, Amy ở cửa nhìn đám bạn bốc mùi thối hoắc, len lén theo Jenny cười trộm mãi.

“ĐƯỢC RỒI ĐƯỢC RỒI, CÁC CHÁU NHANH TẮM RỬA ĐI, TẮM XONG LÀ CÓ THỂ ĂN CƠM.” Mẹ Jenny cũng cười, nhưng vẫn còn nhớ rõ việc chính .

Một đám người ồn ào đi tắm rửa, Jenny ở lại giúp bà Cairns đang bận rộn, nhân lúc này Amy chạy về phòng Jenny – hai ngày này họ phải ở cùng một phòng – lấy di động trong ba lô ra gọi điện thoại cho anh trai.

“Chào buổi chiều, anh trai.” Giọng cô rất vui vẻ, biểu hiện tâm tình của chủ nhân đang rất tốt.

“Anh thì không tốt chút nào, hơn nữa bên này là buổi tối.” so với Amy, trong giọng công tước Gloucester có cảm giác yên lặng trước cơn bão tố.

“Anh làm sao vậy, ai chọc giận anh à?” Amy hơi chột dạ.

“Trừ em ra còn có ai dám chọc anh nữa?” Công tước Gloucester tức giận nói.

“Ack, xin lỗi anh!” Kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn nói cho Amy biết, bất kể chuyện gì, trước nhận sai đã là được.

Quả nhiên, Gloucester ngữ khí khá lên không ít, “Sau này đừng uống rượu nhiều như vậy nữa, con gái đang hoảng không nên say rượu.”

Thì ra là chuyện này, Amy lè lưỡi, ngoan ngoãn nói: “Em đã biết rồi anh, xin lỗi, em chỉ cảm thấy vị rất ngon, không ngờ lại dễ say như vậy.”

“Phải biết chừng mực, mê rượu không phải là thói quen quý tộc nên có , phải chú ý lễ nghi của mình, nếu không anh sẽ mời bà Buckman đến chăm sóc em đấy.” Giọng Gloucester lại trở nên nguy hiểm.

Bà Buckman là gia sư của Amy, là người cực kỳ nghiêm túc.

“Dạ, em cam đoan không có lần sau đâu ạ.” Amy vội vàng cam đoan.

“ĐƯỢC RỒI, LẦN NÀY CHO QUA, GIỜ CHÚNG TA NÓI ĐẾN VẤN ĐỀ KHÁC, EM CÓ QUAN HỆ GÌ VỚI SIÊU NHÂN?” Ngữ khí càng lúc càng nguy hiểm .

“Bạn bè! Anh ta giúp em nhiều lắm, cho nên em mới đến dạ tiệc từ thiện hôm đó.” Amy vội vàng tách rõ ràng quan hệ của họ, nếu không thế nào cũng lại bị nghe giăng.

“Thật sao? Hai người làm sao quen biết?” Công tước Gloucester không dễ lừa như vậy, cấp dưới chưa bao giờ báo cáo với anh chuyện này. Siêu nhân là người của công chúng, Gloucester có thể nghĩ được nếu có liên quan với anh ta, Amy sẽ có nhiều phiền toái.

“Là quen qua Clark, anh biết tòa soạn báo của họ luôn có thể nhận được những tin tức mới nhất, nghe nói người đầu tiên đưa tin mới về siêu nhân cũng là bọn họ. Em quen anh ta qua chỗ Clark. Anh trai à, anh ta là người không tồi, em nghĩ nếu mình có nhiều bạn bè cũng là chuyện tốt mà.” Nếu là bí mật của mình Amy sẽ nói rõ, cô không thích lừa gạt người nhà, nhưng bí mật này thuộc về Clark, cô không có quyền nói cho bất kỳ người nào khác.

Gloucester cũng thừa nhận có một người bạn như vậy đối với Amy lợi nhiều hơn hại (anh sẽ hối hận, anh trai đại nhân): “Có thể bí mật làm bạn, nhưng đừng để mọi người biết được, siêu nhân có rất nhiều kẻ thù,

anh không hy vọng vì anh ta mà em phải chịu bất luận thương tổn nào, chuyện lần này anh đã phai người lo, em không cần nghĩ nhiều.”

“Chuyện gì vậy ạ?” Amy nghi hoặc, cô còn không biết phiền phức đã rơi xuống đầu mình.

“Không có gì, nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt là được.” Theo như tính toán của công tước Gloucester, chờ Amy trở lại Metropolis phiền phức lần này cũng đã giải quyết xong, cho nên không cần cho cô biết chỉ thêm phiền lòng.

“Dạ.” Amy tuy rằng không hiểu, nhưng cũng không tiếp tục kéo dài vấn đề này nữa, “Anh ơi, bạn em tặng cho em một con chó chăn cừu, em muốn nuôi nó ~” đến cuối câu thì giọng chuyển thành trực tiếp làm nũng.

“Chó chăn cừu? Sao lần này không phải chó sói hay chó ngao nữa? Thật không hiểu nổi một cô gái nhỏ như em sao lại thích đám to xác đó nữa.”

“Biết ngay là sẽ không cho em nuôi.” Amy lẩm bẩm nói thầm.

Đối phương hiển nhiên nghe được lời nói thầm của cô, khẽ cười một tiếng, “Nuôi chó chăn cừu cũng được, có thể chơi cùng em, nhưng nhớ mang đi kiểm tra một chút, nếu không có vấn đề gì thì nuôi.” Nhà bọn họ không thiếu những thứ này, chỉ là sở thích trước kia của Amy không thể nào chấp nhận được, những loại chó cỡ lớn đó không dễ dàng thuần phục như vậy.

“Em biết rồi.”

“Bên cạnh em có ai khác không?” Gloucester đột nhiên hỏi bằng tiếng Trung Quốc.

Amy đi đến cạnh cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu, cũng trả lời bằng tiếng Trung: “Không có ai anh ạ.”

“Anh đã xem tư liệu em đưa, quả thật rất có ích, cho nên anh đem tư liệu nộp lên trên cho nữ hoàng, nhưng chưa nói là em đưa mà lấy danh nghĩa của một nhân vật bí ẩn, sự xuất hiện siêu nhân khiến phiền hà của chúng ta giảm không ít.” Công tước Gloucester báo cáo lên trên, ngoài việc tỏ ra trung thành với hoàng gia, còn có ý kéo nữ hoàng xuống nước, dù sao muốn chấn hưng Anh quốc không thể chỉ trông vào sức của một người là anh. Mà siêu nhân, chỉ cần vào một cái là có thể xuất hiện rồi, nếu thêm người có thể tiên đoán cũng không phải quá kỳ lạ, huống chi tư liệu Amy đưa cũng có một chút không khớp với thực tế.

“Bà ngoại nói thế nào?” Không giống anh trai Gloucester, quan hệ giữa Amy và nữ hoàng lại thân thiết hơn một chút.

“Bà rất kinh ngạc, nhưng sự thật xảy ra trước mắt bà cũng không thể không tin.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Những chuyện có trong tư liệu không xảy ra ở Anh, những sự kiện xảy ra ở Mỹ và Trung Quốc là nhiều nhất, phía Trung Quốc chúng ta đã tìm được đối tượng hợp tác tốt, còn về phía Mỹ anh muốn nghe một chút ý kiến của em.” Mỹ hiện tại có nhiều chuyện bất ổn, nhưng lại có một siêu nhân, mà hình như không phải chỉ có một người đặc biệt.

“Anh có tính toán gì?”

“Người lý tưởng nhất đương nhiên là Lex Luther, có thể nói bây giờ hắn là một trong những người giàu nhất nước Mỹ.”

“Hắn, hắn không được.” Amy dứt khoát từ chối.

“Sao?”

“Bối cảnh của hắn không được tốt, nhưng đây không phải điều quan trọng nhất, dù sao một nhà kinh doanh thành công không thể nào sạch sẽ hoàn toàn, mà nhân cách của hắn mới là quan trọng, vì ích lợi hắn sẽ bất chấp không từ thủ đoạn, hơn nữa còn là kẻ cực kỳ kiêu ngạo.”

“Hắn làm gì mà khiến em phản cảm như vậy?” Gloucester cảm thấy hứng thú hỏi, đây là lần đầu tiên anh nghe Amy nói ghét một người rõ ràng như vậy.

“Em không tin anh không phát hiện ra những phiền phức gần đây của Metropolis quá nửa đều là từ hắn?”

“Ừ, có nghe.” Đầu chỉ là nghe thấy, Gloucester còn nắm giữ không ít chứng cứ, tuy rằng Lex Luther có thể lực rất lớn ở Mỹ nhưng hẳn không phải là bất khả chiến bại.

“Hắn coi Metropolis là đồ chơi trong lòng bàn tay mình, cho nên rất căm ghét siêu nhân, trong mắt hắn anh ta chính là kẻ xâm lược, em không nghĩ hắn sẽ vui vẻ tự nguyện hợp tác cùng chúng ta, ngược lại, nhiều khả năng một khi hắn nắm được thông tin trong tay rồi sẽ diệt cỏ tận gốc, tuy rằng hắn không nhất định có thể làm được như vậy.”

14. Chương 14: Chương 14

“Phân tích tốt lắm, em gái của anh, em trưởng thành rồi.” Gloucester ở đầu dây bên kia vỗ tay, vui mừng khen ngợi. Tuy rằng trong kế hoạch của anh cho đến giờ vẫn không để đối phương biết những thông tin mình có trong tay, nhưng Lex Luther quả thật như Amy nói không thể tin được.

“Cám ơn anh.” Amy đỏ mặt, cô chỉ biết nhiều một chút thôi, “Chuyện này, nếu anh cho người để ý đến hành động của Lex Luther, sẽ biết được không ít điều tốt đâu.” Cô nhớ sau này còn có gì đó như là cánh tay robot quyền anh, nước sirô thông minh gì đó ..vv...

“Cũng là tiên đoán của em?” Gloucester trêu chọc.

“Là trực giác.”

“Được rồi, anh sẽ làm theo lời em nói.”

“Vậy nói một chút về những ứng cử viên tiếp theo đi.”

“Chủ tập đoàn Wayne là Bruce Wayne, thực lực tập đoàn Wayne rất lớn, nhưng Bruce Wayne là một kẻ chơi bời, đây là điều khiến anh do dự, chúng ta còn chưa hiểu rõ về anh ta”

“Bruce Wayne? Bruce Wayne ở thành phố Gotham?!” Amy kinh ngạc kêu lên, trời ạ, không thể nào.

“Đúng vậy, sao thế, em biết anh ta?” Gloucester thăm cảm thấy kỳ lạ, Bruce Wayne mới tiếp nhận tập đoàn Wayne gần đây, còn chưa công khai chuyện này ra ngoài, tin tức báo chí muốn biết chuyện này cũng phải thêm một thời gian nữa.

“À. Uhm.” Amy cũng không biết nên nói gì. Thì ra thế giới này không chỉ có một siêu anh hùng, nhưng sao từ trước đến giờ chưa từng nghe tin tức gì về Batman nhỉ?

“Vậy em cảm thấy anh ta thế nào? Có nên tiếp tục với anh ta không?”

Cả hai đều hiểu tiếp tục trong miệng Gloucester là cái gì.

“Rất thích hợp, năng lực tài giỏi hơn nữa là nhà từ thiện thật sự, anh đừng để vẻ bề ngoài của anh ta lừa gạt, người này sẽ khiến anh bất ngờ nhiều đấy.” Amy rất coi trọng sản phẩm công nghệ cao của Batman.

“Thật sao?” Gloucester có chút dăm chiêu, có thể khiến Amy nói như vậy, hiển nhiên sẽ không phải nhân vật đơn giản, “Anh sẽ thử tiếp xúc với anh ta trước xem sao. Amy!”

“Dạ?”

“Có thể yêu đương, nhưng nhớ phải bảo vệ tốt chính mình.”

“Hả?” Amy đỏ mặt, ngay bản thân mình vừa mới hiểu được tình cảm, tại sao anh trai lại đã biết nhanh như vậy nhỉ.

“Anh không ngốc, gần đây em nhắc tới anh ta nhiều lắm, con gái trưởng thành cũng nên có trải nghiệm tình cảm, nhưng đừng để cho anh ta chiếm tiện nghi, nếu để anh nghe được chuyện gì, em cứ bảo anh ta rửa cổ mà chờ.” Gloucester nguy hiểm nói, kinh nghiệm sống gần bốn mươi năm nói cho anh biết có một số việc cho dù không muốn cũng phải làm, như Amy là báu vật của anh nhưng sẽ không vĩnh viễn thuộc về anh,

cho nên anh chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi, đương nhiên Clark Kent vẫn nằm trong thời kỳ bị quan sát, anh muốn xác định xem anh ta có đủ tư cách hay không!

“Anh mới nên suy nghĩ, Adriana đã qua đời nhiều năm rồi, anh cũng nên tìm người bầu bạn.” Amy vừa nói xong, mới sợ hãi phát hiện mình đã lỡ lời, “Xin lỗi anh.”

“Quên đi, anh còn có việc, ngày mai lại nói tiếp.” Gloucester ngắt điện thoại, đây là lần đầu tiên anh không đợi Amy cúp máy trước.

“Chán quá, sao mình cứ lỡ lời vậy!” Amy rầu rĩ buông điện thoại. Cô không nên nói tới người phụ nữ đó mới phải.

Adriana Boniface Broadfield, vợ của Gloucester, năm năm trước khó sinh đã qua đời.

Adriana là một phụ nữ vô cùng xinh đẹp, đồng thời cũng rất có tài văn chương, tính tình lại dịu dàng sẵn sốc, cũng bởi vậy, Gloucester mới cưới cô, cuộc sống hôn nhân của họ sau khi cưới quả thật rất hạnh phúc.

Nhưng không may mắn là hai người kết hôn gần mười năm cũng không có con, vì thế bọn họ làm kiểm tra, cuối cùng biết được là Adriana bị mắc chứng vô sinh, khả năng có con rất thấp hơn nữa tuổi cô cũng đã lớn, nếu mang thai sẽ rất nguy hiểm.

Nếu nói không tiếc nuối thì là nói dối, nhưng Gloucester vẫn rất yêu Adriane như trước, cũng vì vậy mà nhớ tới cô, anh thậm chí nghĩ nếu vẫn không có con, vậy thì nhận đứa con tương lai của Amy làm con nuôi cũng được.

Nhưng Adriana vẫn tự trách, cho rằng do lỗi của mình mới làm cho dòng họ Richmond phải xấu hổ, có lần gặp một cú sốc quá mạnh cô thậm chí còn đưa ra quyết định ly hôn với Gloucester, để anh cưới người khác.

Gloucester đương nhiên không đồng ý, anh phải mất khoảng thời gian rất dài để thuyết phục Adriana bỏ đi suy nghĩ này trong đầu.

Anh thuyết phục còn chưa thành công thì Adriana đã bỏ qua ý nghĩ này, bởi vì cô phát hiện mình mang thai.

Niềm vui thật lớn, lúc đó dòng họ Richmond ai nấy đều vui mừng, nhưng không được bao lâu, khi Adriana mang thai gần 8 tháng, cô vô tình bị ngã trong vườn, bị động thai, xuất huyết không ngừng.

Tuy rằng có bác sĩ riêng cho gia đình, nhưng thời gian này kỹ thuật chữa bệnh còn chưa tiên tiến như thời hiện đại, hơn nữa sự cố lớn thế này bác sĩ gia đình không thể một mình xử lý, cho nên Adriana được đưa đến bệnh viện, nhưng bởi vì mất quá nhiều thời gian, cuối cùng đứa bé không giữ được, không chỉ vậy, cơ thể Adriana bị tổn thương rất lớn, lại đau lòng vì mất con, Adriana cũng nhanh chóng đi theo đứa trẻ.

Từ thiên đường bị ném xuống địa ngục, cú sốc như vậy không phải ai cũng có thể chịu được, nhưng sau 1 tháng sa sút tinh thần Gloucester đã hồi phục lại, có điều sau này bất luận người khác khuyên như thế nào anh cũng không có ý định tái hôn, còn Adriana thì trở thành từ cấm kỵ.

Bây giờ, Amy rạch lại miệng vết thương, loại cảm giác này không hề dễ chịu, đặc biệt vì là em gái nên anh không thể nổi nóng.

Nhưng Amy cũng đoán được trong mấy ngày này, tính tình Gloucester sẽ không tốt lắm, hy vọng mọi người bên cạnh không ai bị xúi quẩy.

“Amy, cậu ở tầng trên không? Xuống nhà ăn cơm thôi.” Dưới lầu vọng lên tiếng gọi của Jenny.

“Ừ, tớ xuống ngay đây.” Amy cất di động vào trong túi, sửa sang đầu tóc một chút rồi đi xuống lầu.

Mấy ngày ở nhà Jenny trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến cuối tuần, mấy ngày nay Amy đi theo ông Cairns học không ít kiến thức nuôi chó, còn tự mình chăm sóc cún con, sự cẩn thận và kiên nhẫn của cô khiến ông Cairns rất vừa lòng, cho nên buổi sáng ngày cuối tuần quay trở về thành phố, hành lý của Amy có thêm một chú chó nhỏ đáng yêu tên gọi là “Bakersfield”.

Nhắc tới ba ngày này có gì không như ý thì chính là mấy tên con trai quây rầy bên cạnh, nhưng thái độ lạnh nhạt của Amy rõ ràng khiến bọn họ không được dễ chịu, chỉ trong hai ngày, trong cả đám mười người

đã xuất hiện hai cặp đôi, một đôi trong số đó là George vẫn tuyên bố phải theo đuổi cô, giờ đã cặp với người đẹp tóc vàng Anthea Dadehuore, mỗi lần hai người xuất hiện trước mặt Amy đều tỏ vẻ khoe khoang khiêu khích, khiến Amy cảm nhận sâu sắc hai người này thật sự rất ngây thơ.

Mặc dù Clark cũng có lúc ngây thơ, nhưng chỉ khiến Amy cảm thấy anh đáng yêu đến không ngờ.

Để tiện cho Amy, Jenny cố ý dặn lái xe đưa cô quay về đường Clinton Avenue số 344 trước.

“Mai gặp lại nhé.” Hai người vô cùng thân thiết chạm má nhau tạm biệt.

Ba lô trên lưng, ôm Bakersfield, Amy đi vào nhà trọ, sau đó thấy Clark đứng trên hành lang.

Vẫn bộ vest và cà vạt như trước, cách ăn mặc của Clark dường như chưa bao giờ thay đổi. Lúc này anh rút hai tay trong túi, nghiêng người tựa vào tay vịn cầu thang bên cạnh, trên mặt nở nụ cười: “Đã trở về.”

Amy thấy dáng vẻ anh trông như đã đợi thật lâu, nhìn không được cũng cười: “Vâng, anh xem đây là cha Jenny tặng cho tôi, Bakersfield chào đi nào.” Nàng cầm hai chân Bakersfield hướng Clark vẫy vẫy, nhóc cún kia rất phối hợp “gâu” một tiếng.

“Nhóc cún này thật thông minh, cô định nuôi nó?” Clark nhìn không được đưa tay vuốt vuốt đầu Beckers, nó cũng không phản đối anh tỏ ý thân thiết.

“Tất nhiên.” Amy gật đầu, nhét Bakersfield vào trong tay anh, “Giúp tôi giữ nó một lát.” Sau đó xoay người mở cửa, “Trang trại nhà Jenny rất lớn, cũng rất đẹp, cậu ấy còn có một cánh đồng hoa cúc Ba Tư nữa, là cha cậu ấy tự trồng tặng ẹ, thật là lãng mạn, sau này nếu có người tặng tôi một cánh đồng hoa như thế, tôi nhất định sẽ lấy người đó!” Amy say sưa không ngừng, con gái luôn mơ mộng mình có thể có một tình yêu lãng mạn, không hề chú ý tới trong lời nói của mình có ẩn chứa lời gợi ý.

“Thật sự?” Clark mắt sáng lên.

“Ừ, nếu người kia không đáng ghét, nhưng tôi không thích tất cả đều là cúc Ba Tư, nhiều loại thì hay hơn, nếu còn có thêm công dụng kèm theo lại càng tốt, như hoa nhài, oải hương ..vv.., có thể dùng để pha trà.” Amy tùy ý nói xong, ném ba lô đeo trên người xuống sofa, quay đầu lại xem Bakersfield, “Nó từ lúc sinh ra đến bây giờ chưa được tắm thì phải, cũng tội anh phải ôm nó.”

“Thảo nào trên người nó có mùi.” Clark xoa xoa cái mũi.

“Trước khi trở về tôi đã dùng khăn lau qua, vẫn còn ngửi thấy mùi sao? Mũi của anh thật thính đấy.” Amy buông Bakersfield ra, để cho nó ở chạy loạn trong phòng một lát, cô lấy trong phòng chứa đồ ra một thùng các tông, lại vào phòng ngủ cầm lấy một tấm thảm lông ngắn sạch sẽ gấp lại, lót vào trong thùng làm một cái ổ đơn giản cho cún con.

“Giác quan của tôi thật sự rất tinh.” Clark có chút đắc ý nói.

“Hmm, thế nào, còn bữa trưa đã ngoại trên mây khi nào thì bắt đầu?” Amy dọn xong cái ổ, vỗ vỗ tay xoay người chống nạnh nhìn Clark.

Clark cứng đờ, đẩy đẩy mắt kính, “Có lẽ hôm nay không được.”

“Hả?” Amy nghi hoặc, sau đó hiểu ra, “Có phải anh lại gặp phiền phức gì rồi?”

“Xem như là vậy, tin tức gần đây cô có xem không, về người tàng hình.”

“Ừ, có xem một ít, thật sự có người tàng hình ? Hẳn làm cách nào, siêu năng lực? Hay có loại nước tàng hình?” Tuy rằng đã sớm biết chuyện này từ đầu đến cuối, Amy vẫn tỏ ra hứng thú, hơn nữa quả thật cô cũng thực sự thấy hứng thú với bộ đồ có thể giúp người ta tàng hình, rất muốn nhìn thử xem nó ra sao.

“Là một sản phẩm công nghệ cao, nếu cô có hứng thú, có thể trực tiếp hỏi Aaron, anh ta là người phát minh ra áo tàng hình.”

“Trong tin tức không phải nói anh ta là tên tội phạm cướp giật hơn nữa hành tung không rõ sao ?”

15. Chương 15: Chương 15

“Vụ cướp trên mục tin tức là kẻ khác ăn cắp áo tàng hình của Aaron làm, ông ấy vô tội.” Clark giải thích.

“Vậy giờ ông ta ở đâu?”

“Ồ trong nhà tôi, tình hình bây giờ của ông ta không được tốt lắm.”

“Thật sao, anh đã có việc bận như thế, buổi dã ngoại lần này đành thôi vậy.” Amy có chút tiếc nuối, sau khi hiểu được cảm giác trong lòng mình, cô đã rất mong chờ chuyến “hẹn hò” này.

“Xin lỗi Amy, chờ chuyện này kết thúc chúng ta lại đi được không?” Clark thấy vẻ mặt cô chán nản lập tức giải thích, bàn tay to duỗi ra vuốt vuốt mái tóc đen của Amy dỗ dành.

“Được.” Amy gật đầu, “Tôi có thể sang phòng anh xem không? Không biết ông Aaron đó có đồng ý kể một chút cho tôi về áo tàng hình của mình hay không nhỉ?”

“Chắc chắn rồi, ông ấy là người có tính cách thân thiện, nhất định sẽ không làm cô thất vọng.”

“Có thể mang Bakersfield theo không? Tôi không yên tâm để nó một mình ở nhà.” Amy tìm thấy Bakersfield cạnh sô pha, nó đang rất hăng hái cắn xé một chiếc dép lê lông vải nhung, Amy liền quyết định đem cả đôi dép quăng cho nó đùa nghịch, dù sao chỉ còn một chiếc cũng không thể sử dụng được nữa, Bakersfield tuy còn nhỏ nhưng những chiếc răng sữa của nó thì uy lực tàn phá không hề kém, chiếc dép lê kia đã rách thủng lỗ chỗ.

“Tất nhiên là được rồi, tôi rất vui về hoan nghênh, đương nhiên nếu cô có thể thuận tiện giúp tôi nấu cơm nữa thì rất tốt.” Clark cười đùa, nhưng đề nghị này của anh cũng là xuất phát từ đáy lòng, mấy ngày nay Amy không ở nhà anh chỉ có thể ăn bên ngoài hoặc là mấy thứ đồ ăn nhanh, thật sự là rất rất nhớ đồ ăn cô làm.

Amy bị anh trêu chọc nở nụ cười, “Từ từ, tôi đi thay đồ chút đã rồi sang.”

Amy cởi áo khoác trên người ra, thay quần áo ở nhà, lại buộc tóc cao lên, cả người thoát nhìn tinh thần lên cao không ít, ôm Bakersfield đi theo Clark sang phòng anh, không ngờ ở đó ngoài Aaron còn có Lois.

Aaron quả thật như lời Clark, là một người đàn ông tóc vàng tầm tuổi trung niên rất thân thiện, Amy vừa gặp ông ta đã có ấn tượng khá tốt, cho dù không xem qua nguyên tác trong phim cô cũng rất khó tin tưởng người như vậy lại là tội phạm cướp giật, còn bỏ trốn khỏi trại giam.

Có điều bọn họ tới không đúng lúc, Aaron và Lois lúc này đều đang ngủ trên sô pha phòng khách.

“Anh không nói Lois ở đây.” Amy không vui nói, dĩ nhiên là cô không thích nhìn thấy tình địch..

Biểu cảm rõ ràng trên mặt của Amy khiến Clark rất vui, anh khẽ cười nói: “Là Aaron tìm đến Lois trước, chỗ của cô ấy không tiện giấu người nên tôi dẫn ông ta về đây, Lois đến vì có vài điều chúng tôi muốn hỏi ông ta.”

“Được rồi, tôi nghĩ tôi nên đem Bakersfield về, nó sẽ làm ồn đến bọn họ thôi.” Amy thấp giọng, mà Bakersfield trong lòng cô cũng im lặng trở lại, không hề vùng vẫy nghịch ngợm như trước.

“Không cần lo, nó đúng là rất ngoan sẽ không làm họ thức dậy, hơn nữa họ cũng sắp tỉnh, chúng ta vào phòng bếp trước đã nhé...” Clark kéo Amy vòng qua phòng khách vào bếp.

“Anh đói đến vậy à?” Amy thắc mắc, siêu nhân chẳng phải là không cần ăn uống gì sao?

“Thật ra là tôi rất nhớ tay nghề nấu ăn của cô, cô xem, để chuẩn bị cho cô trở tài, tôi đã nhồi kín cả tủ lạnh rồi này.” Clark mở tủ lạnh ra, bên trong nhồi đầy thực phẩm nấu ăn, thịt, cá, trái cây rau dưa cái gì cũng có, tất cả đều là đồ Clark thích ăn.

“Mẹ anh muốn nuôi anh ăn no bụng nhất định không dễ dàng gì.” Amy buông Bakersfield, mặc vào chiếc tạp dề mà cô vẫn để ở nhà anh lên, rửa tay đeo găng tay, chọn thực phẩm trong tủ lạnh, nghĩ đến hai người trong phòng khách hẳn là không biết dùng đũa, cuối cùng không chọn đồ ăn Trung Quốc là món sở trường và cô cũng thích nhất nữa, dự định làm vài món ăn theo phong cách Anh ít dầu ít béo: gà trộn salad, tôm

nướng, khoai tây om thịt cừu, thịt cừu nướng, bánh put-đinh lạnh. Lại sợ nhiều người ăn không đủ, Amy còn chuẩn bị thêm một nồi súp nữa.

Lấy trong tủ lạnh ra những nguyên vật liệu cần thiết, Amy gọi Clark: “Giúp tôi rửa sạch hết chỗ này nhé.” Với tốc độ của Clark, anh làm nhanh hơn so với cô rất nhiều.

Clark rất tự nhiên đón lấy, sau đó theo lời Amy rửa sạch tất cả những thứ cần thiết theo yêu cầu, hai người phối hợp rất ăn ý, hiển nhiên không phải lần đầu tiên như vậy.

Khi món đầu tiên đã chín, mùi thức ăn thơm tràn ra phòng khách, rất nhanh đã đánh thức hai người đang nằm ngủ, Lois bước vào bếp: “Là cô?!”

Amy nghe được giọng nói, ngẩng đầu nói “Xin chào” một tiếng, rồi lại cúi đầu tiếp tục nấu ăn, không hề để ý tới Lois nữa, nói thật thì cô không thích Lois lắm, trong phim tình cảm của nhân vật này luôn phân vân lưỡng lự giữa ba người đàn ông (tuy rằng tất cả mọi người chúng ta đều biết chỉ có hai người là Clark (cũng chính là siêu nhân) và Lex Luther), quan điểm của Lois về tình yêu Amy khó mà đồng tình được.

Thấy Amy tỏ ra lạnh nhạt như vậy, Lois chỉ có thể quay qua nhìn Clark: “Sao cô ấy lại ở đây?” Đối với cô gái trả giá một trăm ngàn đô chiến thắng trong cuộc đấu giá bữa trưa đã ngoại với siêu nhân, Lois vừa ghen tị vừa ao ước, cô cũng từng muốn điều tra về Amy, lại luôn vấp phải trở ngại, đến bây giờ ngay cả tên cũng chưa tìm ra được, chưa bao giờ gặp phải trường hợp như vậy, dường như có người nào đó ngăn cản cô điều tra tiếp.

“Amy sống ở căn hộ bên cạnh, tôi nhờ cô ấy sang đây làm cơm trưa giúp, tay nghề nấu ăn của cô ấy thật sự rất giỏi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, hương vị này thật là thơm.” Aaron hít hít mũi, cảm thấy mình thật sự đã đói bụng.

Nghe lời ca ngợi của Aaron, Amy chỉ mỉm cười ngọt ngào: “Thật vui vì ông thích, có điều còn phải chờ thêm chút nữa mới có thể ăn.”

“Tất nhiên rồi, cho dù bao lâu tôi cũng muốn chờ.” Aaron cười nói, hiện tại là lúc ông được yên ổn nhất trong mấy ngày này.

“Là Amy phải không, cô có thể tìm được siêu nhân không? Tôi...chúng tôi cần gặp anh ta.” Lois đột ngột hỏi.

Amy nhìn Lois một cái, quyết định vẫn nên tiếp tục không thích cô nàng thì tốt hơn, lắc đầu: “Không tìm được.”

“Sao lại không tìm được? Không phải cô có bữa trưa đã ngoại cùng với anh ta sao?” Nhắc đến chuyện này, Lois quả thực là tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Clark hơi nhíu mày, anh cảm thấy hiện tại Lois có vẻ gay gắt quá mức, tuy rằng bình thường khi cô đi điều tra cũng sẽ như thế, nhưng đối tượng giờ trở thành Amy, Clark cũng cảm thấy khó mà chấp nhận.

Amy thì không bị thái độ gay gắt của Lois ảnh hưởng chút nào, vẫn đều tay đảo thức ăn, “Đáng lẽ hôm nay chúng tôi đi đã ngoại, nhưng anh ấy đột nhiên nói có việc bận cho nên chúng tôi đổi ngày, đến giờ tôi cũng không biết anh ấy ở đâu nữa.”

Lois còn muốn nói thêm gì, Clark ngăn cô lại, “Được rồi Lois, chúng ta chẳng phải còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi Aaron sao? Chúng ta đến phòng khách nói chuyện thôi, đừng quấy rầy Amy nấu ăn.” Anh kéo Lois đi ra, quay đầu lại hướng Amy chớp chớp mắt mấy cái.

Amy đáp lại Clark bằng một cái mặt quỷ đáng yêu.

Tiếng thảo luận ngắt quãng trong phòng khách truyền vào tai Amy, cô vừa nghe vừa đoán xem nội dung bộ phim đã phát triển đến đâu rồi, nhưng chưa suy nghĩ được bao lâu, Bakersfield chạy vòng vòng quanh chân của nó đã cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

“Này, Bakersfield, mấy thứ này không tốt ày, không được ăn, tao ày bánh bích quy dành cho cún nhé?” Amy rửa sạch tay, lấy túi bánh bích quy cho cún, ném một miếng cho Bakersfield cho nó vừa ăn vừa chơi.

Khi các món ăn được dọn lên bàn, cuộc thảo luận của mấy người kia cũng dừng lại, mọi người đều ngồi xuống thưởng thức món ăn ngon, cho dù Lois trong lòng có một loại định ý khó giải thích được với Amy thì cũng không thể không thừa nhận Clark nói rất đúng, tay nghề nấu ăn của Amy quả thật rất xuất sắc, so với đầu bếp chuyên nghiệp không kém hơn chút nào.

Hơn nữa các món ăn cô nấu còn có phần đặc biệt hơn, là cảm giác gọi là “gia đình”.

Bữa ăn ngon làm mọi người tạm thời quên đi phiền não, Clark vừa ăn vừa khen ngợi, đây là thói quen mỗi lần anh ăn cơm cùng với Amy, tựa hồ nếu anh không làm như vậy thì sẽ không chứng tỏ rằng anh rất thích đồ ăn Amy nấu.

Tuy nhiên Amy lại nhận ra Clark có lo lắng rất lớn trong lòng, hình như có chuyện gì đó ảnh hưởng đến anh, theo như trong phim trước đây cô xem, nguyên lý chế tạo áo tàng hình giống như bật tắt đèn gì đó, Amy đoán theo như trong phim, lúc này Clark hẳn là trong lột siêu nhân đi tìm chất hóa học có thể khiến áo tàng hình hiện hình – phốt pho, vậy tại sao bây giờ anh vẫn còn ở đây?

Thời gian ăn cơm vui vẻ nhưng ngắn ngủi, ăn cơm xong, Clark vẻ mặt xin lỗi nói với mọi người: “Tôi muốn đến phòng lưu trữ hồ sơ của toà án tìm hiểu về Burns và những hoạt động tội phạm trước đây của đám tay chân ‘Golden Boy’ của hắn.”

“Ý kiến hay, vậy anh đi đi, tôi và Aaron tiếp tục quan sát xem có phát hiện gì mới không.” Lois gật đầu nói, lại nhìn Amy liếc mắt một cái, “Nếu có thể tìm được siêu nhân thì thật tốt.”

Amy không để ý đến Lois, tiếp tục dọn bàn, “Tôi thu dọn xong sẽ trở về, Bakersfield cũng nên đi dạo một chút.”

Clark cũng không hy vọng Amy bị cuốn vào nên anh rất vui mừng khi Amy quyết định như vậy, “Vậy tối nay gặp lại nhé.”

“Tạm biệt.”

Amy thu dọn xong liền trở về căn hộ của mình, mặc áo khoác rồi lấy ra dây xích chó đeo vào cổ cho Bakersfield, dắt nó đến công viên gần nhà tản bộ.

Nắng trời buổi chiều thật thoải mái chiếu xuống khiến Amy cảm thấy thật ấm áp dễ chịu, cô khoan khoái ngồi rất lâu trên ghế dài trong công viên, còn đem cuốn sách mình mang theo ra lật xem, còn Bakersfield thì đã sớm ngủ quên bên chân ghế.

Cuốn sách trong tay Amy là một tiểu thuyết tình cảm mới ra, nghe nói là tác phẩm bán chạy nhất năm nay, nhưng đã trải qua bao nhiêu oanh tạc của internet tốc độ cao ở thế kỷ hai mươi mốt, cuốn sách nghe nói được rất đông đảo độc giả yêu thích này Amy đọc lại cảm thấy có nhiều tình tiết cổ lỗ, có điều nếu không kể đến những điều này, phong cách viết của tác giả cũng khá được, dùng để giết thời gian cũng không tồi.

Ngồi một lúc đã gần hết buổi chiều, trên đầu đột nhiên xuất hiện một bóng đen, Amy ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Clark, cô cười hỏi: “Chuyện giải quyết xong rồi?”

“Đúng vậy, tôi thật vui khi cô không giống Lois không chịu nghe khuyên bảo cứ nhất định tự mình đi mạo hiểm.” Clark ngồi xuống bên cạnh Amy.

“Những chuyện đó không thích hợp với tôi, thần kinh vận động của tôi không được tốt lắm.”

“Vậy là tốt mà. Hôm nay tôi ở ngoài ngân hàng gặp lại cái người cứ dính lấy đòi làm người đại diện lúc trước, anh ta còn mang theo cả hợp đồng nữa.”

“Vậy nên anh đồng ý?” Anh nhướn mi.

“Ừ, nhưng tất cả những khoản tiền thu được đều quyên góp cho các hoạt động công ích.”

“Bao gồm cả tiền thù lao của anh chàng Brown kia?”

“Tất nhiên, tôi nghĩ anh ta sẽ rất thích đấy.” Clark cười gian xảo.

“Anh biến thành kẻ xấu rồi Clark ạ.” Amy kết luận.

“Cám ơn vì đã khen ngợi.”

16. Chương 16: Chương 16

Sự kiện người tàng hình chấm dứt, Clark lại có thể thoải mái một thời gian, mà phương pháp thư giãn của anh chính là một mình chơi bóng chày, có điều lần này anh lại mời Amy.

“Ôi không không không, thần kinh vận động của tôi không tốt chút nào, anh đừng có hành hạ tôi chứ.” Amy nghe Clark nói xong liền lắc đầu quầy quậy, cô thấy anh điên rồi, mới sáng sớm đã lôi cô ra khỏi ổ chăn để đi chơi cái trò này.

“Cô có thể mang theo Bakersfield đi cùng, coi như đi dạo thôi cũng được mà!” Clark thuyết phục, anh rất muốn Amy cùng đi, đàn ông khi yêu luôn muốn thể hiện bản thân trước mặt người mình yêu thích, Clark không thể để cho Amy tận mắt nhìn thấy anh dùng thân phận siêu nhân cứu người, như vậy sẽ có nhiều nguy hiểm, nhưng chuyện như bây giờ lại rất thích hợp.

“Hả?” Amy nhìn xuống Bakersfield đang ăn bữa sáng bên cạnh, nó hình như cũng biết hai người đang nói về nó, cái đầu đang cúi vào bát ăn ngẩng lên, vẫy vẫy cái đuôi vui vẻ nhìn hai người, Amy nhìn miệng nó dính một vòng vệt sữa, buồn cười, “Được rồi, đúng lúc tôi mới mua một chiếc xe đạp, mang theo coi như đi tập thể dục vậy.” Amy biết đi xe đạp, có điều đó là Trương Dung ở thế kỷ 21, còn ở thời đại này cô chỉ có thể cưỡi ngựa, ở trong giới quý tộc sẽ không chơi những môn thể thao không thanh lịch nhã nhặn, khó có lúc được tách ra, cô liền mua thêm một chiếc xe đạp, dự định ngày thường không có việc gì thì đạp xe đi dạo, còn có thể dùng để rèn luyện thân thể, hôm nay vừa lúc đi luyện tập chút vậy.

Mặc một bộ đồ thể thao, Amy để Clark dắt xe giúp, còn mình thì nhàn nhã dắt Bakersfield đi song song với anh, vừa đi vừa trò chuyện: “Tôi đã bảo đảm Bernie hôm nay khỏi cần đi theo, sẽ không ai phát hiện bí mật của anh đâu.” Từ khi siêu nhân xuất hiện ở Metropolis, tỉ lệ tội phạm lập tức giảm xuống rất nhiều, hơn nữa trong khoảng thời gian này quả thực Amy làm việc và nghỉ ngơi đều bình thường, không dính dáng đến bất cứ phiền phức gì, Amy rất cục cựa cũng thuyết phục được Gloucester để anh thả lỏng vòng bảo vệ quanh mình một chút, mỗi ngày không có ai đi theo khiến Amy thoải mái hơn rất nhiều. Có điều cô vẫn đeo trên mình thiết bị định vị để các vệ sĩ có thể lúc nào cũng biết được vị trí của cô, phòng ngừa vạn nhất.

Trò đánh bóng chày của Clark chỉ có thể chơi một mình, dù là ném bóng, đánh bóng hay bắt bóng, Clark thật giống như người thuyết minh chuyên nghiệp vừa nói vừa chơi bóng, Amy nhìn động tác của anh vô cùng thành thạo, có thể nhận ra đây không phải lần đầu tiên anh chơi bóng như vậy.

Đúng thật, ai có thể có khả năng cùng anh chơi loại trò chơi kỹ năng cao như vậy chứ? Quả bóng nhỏ trước mắt Amy chỉ còn là một bóng mờ, đây còn là Clark dùng lực khá nhẹ nên cô mới có thể thấy, bằng không sợ rằng ngay cả chút bóng mờ đó cũng không nhìn được.

Amy tháo dây xích cổ cho Bakersfield để nó tự do chạy nhảy, cửa sân bóng chày đã đóng kín không sợ Bakersfield chạy mất, còn Amy thì vừa đạp xe lượn vòng quanh sân bóng vừa xem Clark chơi bóng.

Bakersfield chạy theo chủ, vẫn theo phía sau cô, thỉnh thoảng lại sủa lên ăng ăng mấy tiếng khiến Amy cười ha ha, lại càng trêu chọc cho nó chạy nhanh thêm.

Clark nhảy một bước, gần như bay lên chụp được quả bóng chính mình vừa đánh ra, khi hạ xuống vừa vịn ở ngay bên cạnh Amy.

Amy dừng xe, vỗ tay: “Tuy tôi không hiểu biết về bóng chày lắm, nhưng anh chơi rất tuyệt, lại nhảy cao như vậy, có muốn bỏ nghề phóng viên chuyển sang làm vận động viên không?”

“Như vậy, có lẽ trọng tài sẽ nghĩ tôi dùng doping mất.” Clark đẩy đẩy mắt kính, khi còn bé quả thật anh rất thích làm võ sĩ đấu quyền anh, nhưng sau khi hiểu được bản thân mình không giống người thường thì đã không còn mơ mộng những giấc mơ xa vời như vậy nữa.

Tuy nhiên để trốn vẹn giấc mơ thời thơ ấu, khi Clark đi du lịch từng theo học quyền cước với một tay quyền anh hạng nặng – Wildcats, (người này chính là thầy dạy võ của Batman), cho nên thân thủ của anh mới có thể tốt như vậy.

“Dopping cũng không có hiệu quả đến như thế, nói là người máy tôi còn tin, có điều cũng may anh không lựa chọn trở thành vận động viên.” Amy dựng xe xong, lấy nước và khăn mặt ở chỗ khăn đài bên cạnh đưa cho Clark, lại lấy một chai riêng mình, uống mấy ngụm rồi cho Bakersfield uống nữa.

“Sao lại nói như vậy?” Clark ngửa đầu uống một hớp lớn, tuy rằng anh không khát, vận động vừa rồi không ảnh hưởng đến anh chút nào, ngay cả mồ hôi cũng chưa thềm đổ.

“Bởi vì nếu anh làm vận động viên, vậy những người khác không phải sẽ thất nghiệp hết sao?” Amy nửa thật nửa đùa nói.

“Cho nên tôi chỉ có thể từ bỏ thôi.” Clark nhún vai, anh thích cùng Amy đối đáp như vậy, tuy rằng nội dung không có gì đặc biệt, thậm chí có phần nhảm, nhưng chính những chuyện bị người ta cho là tầm thường lại khiến anh chẳng muốn ngừng lại.

Amy nhìn đồng hồ, “Thời gian không còn sớm nữa, buổi sáng tôi có tiết học, anh có muốn sang nhà tôi ăn sáng không?”

“Rất vui lòng!” Tuy rằng mặc đồ thể thao không thích hợp, nhưng Clark vẫn làm một hành động rất lịch lãm – anh cầm tay Amy hôn lên lưng bàn tay tay.

Vì thế, mặt Amy đỏ suốt một ngày.

“Cô cảm thấy tôi thế nào?”

Trong bữa tối, Clark đột nhiên hỏi Amy một câu như vậy.

Amy bị câu hỏi đột ngột khiến cho sững người, một lúc lâu sao mới hồi phục tinh thần lại, mắt tự nhiên hỏi: “Sao anh tự nhiên lại hỏi vậy?”

“Hôm nay tổng biên tập nói muốn Lois và tôi cùng hợp tác, cô cũng biết Lois là một phóng viên rất giỏi, nếu như có thể hợp tác với cô ấy tôi có thể học được rất nhiều,” thuận tiện có thể xem chừng cô gái thích tìm phiền toái này một chút, “Nhưng Lois nói không cần hợp tác, có lẽ cô ấy cảm thấy tôi không đủ kinh nghiệm.” Clark có chút tủi thân, tuy rằng anh quả thật không như Lois đã làm việc nhiều năm ở “Nhật báo hành tinh”, có kinh nghiệm phong phú, nhưng anh từng làm việc một thời gian ở các tòa soạn báo khác, gần đây lại cùng Lois tìm ra không ít tin tức quan trọng, anh cho rằng năng lực của mình hẳn là đã được công nhận, nhưng giờ đối phương lại nói với anh, cho rằng anh còn chưa đủ tư cách?!

“Tính cách cô Lane có phần hiếu thắng, tuy cô ấy nói như vậy nhưng tôi nghĩ trong lòng cô ấy có lẽ là vẫn công nhận anh, nếu không thì cô ấy đã có thể yêu cầu đổi thành người khác đúng không? Chuyện này chứng tỏ cô ấy hẳn là cảm thấy trong tòa soạn báo của các anh, năng lực của anh so với những người khác hơn hẳn không phải sao? Tuy rằng cô ấy nhất định cho rằng anh không thể so với mình được.” Amy nói ra nhận định của mình, Lois vừa nhìn đã thấy là một nữ cường nhân, tuy rằng cô ấy nhất định cũng có mặt yếu đuối của riêng mình.

“Cô thật sự cho rằng như vậy?” Clark hỏi.

“Dĩ nhiên rồi, những bài viết của anh tôi cũng đều có xem qua, cách hành văn rất tốt, tôi còn đang muốn nhờ anh hướng dẫn cách viết luận văn thế nào đây, cách viết kiểu Mĩ không giống như kiểu Anh.” Amy nhớ tới một đồng bài phải viết kia liền gật đầu thật mạnh, cách hành văn của cô tuy rằng không tồi, nhưng chỉ là với tiếng Trung và tiếng Anh – Anh, còn đối với tiếng Anh – Mĩ thì có chút khó khăn.

“Tôi rất muốn giúp đỡ, có lúc nào cũng có thể tới tìm tôi.” Clark đương nhiên là không ngại cùng người mình thích ở chung nhiều một chút, anh cũng chỉ mong được như vậy.

“Vậy thì tôi cảm ơn trước nhé, các anh gần đây có tin tức lớn nào không? Trên báo chí đều là tin tức vớ vẩn, chẳng có gì thú vị cả.” Amy tiện tay lấy một tờ báo đặt bên cạnh, trên đó còn đưa tin về những hậu quả để lại của sự kiện áo tàng hình, Aaron được viện nghiên cứu nào đó mời đi, đã di dân sang Anh.

Nói thật thì cô thật sự không cảm thấy tên một người có thể làm chiếc áo tàng hình lại bị quần chúng bỏ quên, cho nên cô sớm nhắc anh trai chú ý đến các loại tin tức của “Nhật báo hành tinh” quả nhiên rất đúng, xem, công ty của gia tộc bọn họ lại vừa có thêm một người xuất sắc, tuy rằng áo tàng hình đã bị siêu nhân tìm ra cách phát hiện, nhưng mọi người không phải ai cũng có thể kiếm được phốt pho ngay lập tức phải không? Điều này chẳng phải vừa vận thích hợp với những nhiệm vụ đặc biệt của các đặc công sao?

Ồ, thuận tiện còn có thể bảo vệ hòa bình thế giới, ít nhất anh trai sẽ vận dụng nó rất tốt! Amy thầm đắc ý.

“Nghe cô nói cứ như sợ thiên hạ không loạn ấy, sao? Cô muốn xem tin tức lớn như vậy sao?”

“Tôi chỉ cảm thấy ngài Luther không phải người dễ dàng im lặng như vậy, hẳn ta gần đây cũng không tìm ‘siêu nhân’ gây phiền toái, đúng không?” Amy như vô ý nhắc nhở, hình như sau sự kiện người tàng hình thì sẽ đến vụ võ sĩ quyền anh nửa robot, lại là nhúng tay của Luther, hơn nữa cha Lois cũng liên quan đến – ông ta có thể xem như một trong những người khởi xướng, chịu trách nhiệm thay đổi các ngón tay robot cho võ sĩ quyền anh, chủ chốt cũng chính là ông ta.

Thật không biết nên nói thế giới này là thế nào nữa, nửa người nửa máy ở thế kỷ hai mươi mốt cũng còn chẳng có, nơi này quả thực là huyền huyền.

Đây là thế kỷ hai mươi sao? Hay là thế giới tương lai?!

Có điều những thứ này cũng khá thích hợp với người tàn tật, chỉ cần đem sức mạnh và tốc độ ..vv.... điều chỉnh trong giới hạn của người bình thường là được, Amy vượt cảm nghĩ, quyết định tối nay gọi điện thoại cho anh trai, bảo anh phái người theo dõi, tìm thời cơ trộm lấy một hai mô hình trở về, về phần cha Lois, cô không hứng thú.

“Nghĩ cái gì mà dăm chiêu như vậy?” Clark kể lại hôm nay anh đi phỏng vấn ở võ quán quyền anh, sau khi phát hiện cha Lois là bác sĩ Lane nổi tiếng kia, liền thấy Amy cứ trầm tư, dường như không nghe đến anh đang nói gì.

“À, không có gì.” Amy lấy lại tinh thần lác đác, cô ở trước mặt Clark càng ngày càng tùy tiện rồi, ngay cả lúc này cũng ngẩn người.

“Tổng biên tập hẹn tôi đi đánh bài, cô muốn cùng đi không?” Clark hỏi.

“Hả? Ông White không biết tôi, như vậy có tiện không?” Amy có chút do dự, tuy rằng cô cũng muốn cùng đi, dù sao cứ ngồi mãi ở nhà cũng rất chán, thời này internet còn chưa phát triển như tương lai.

“Cho nên mới phải giới thiệu hai người quen biết một chút, tổng biên tập là một người rất thú vị, cô nhất định sẽ thích, hơn nữa ông ấy mời không chỉ mình tôi, còn có Lois và Jim nữa.”

“Vậy được rồi, nhưng nói trước là tôi sẽ không đánh bài đâu, đến lúc đó cũng đừng bắt tôi lên sàn đấy.” Cô cứ bài bạc cá cược gì là đều bị thua sạch.

“Được rồi.” Clark cam đoan.

17. Chương 17: Chương 17

Nhận lời mời của Clark, Amy cũng không định đi một mình mà gọi Jenny đi cùng, cô không quen người của tòa soạn, không mang theo bạn đến nếu không có ai nói chuyện cùng thì thật là xấu hổ...

Jenny nhận được điện thoại xong lập tức chạy tới, cô nàng đương nhiên không phải vì chơi, mà là muốn tìm cơ hội kiểm tra Clark.

“Hi, anh chàng đẹp trai, lại gặp rồi.” Jenny ăn mặc gợi cảm xinh đẹp ngồi trong taxi chào Clark.

“Chào cô Cairns.” Clark đương nhiên nhớ rõ cô gái xinh đẹp đầy ấn tượng này, bởi vì ngoài việc bản thân cô quả thật rất khó khiến người khác quên được thì cũng bởi vì Amy thường xuyên nhắc tới cô, các cô là bạn rất thân nhau.

“Xem ra không cần tôi giới thiệu nữa nhỉ.” Amy cúi người ngồi vào trong xe, thuận tiện ôm Jenny chào hỏi, cô đã để Bakersfield cho vệ sĩ chăm sóc, lúc này không thể mang theo nó được, mà Amy cũng không yên tâm để nó một mình ở nhà.

Clark mở cửa ghế trước ngồi xuống, nói địa điểm cho tài xế taxi rồi mới quay đầu lại nói với Jenny: “Rất vui được làm quen với cô, Amy bình thường hay nhắc tới cô lắm.”

“Nếu đã quen biết thì cứ gọi tôi Jenny là được, tôi có thể gọi anh là Clark không?”

“Tất nhiên, tôi rất hân hạnh.” Jenny đã đưa càn ô-liu ra, Clark rất vui vẻ mà tiếp đón.

*càn ô liu: tượng trưng cho hòa bình (trong truyện này thì ý muốn nói đến thái độ thân thiện chẳng?)

Trên đường đi, Jenny cứ liên tục tra hỏi Clark: tuổi, gia đình, nghề nghiệp, những việc từng làm, hoàn toàn giống như một nhân viên điều tra hộ khẩu, Amy biết cô bạn đang giúp mình xem xét xem Clark có thích hợp với mình hay không.

Clark bị tra hỏi rất nhiều vấn đề, người bình thường có lẽ đã chịu không nổi nữa, nhưng anh vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa, Jenny có lẽ chẳng soi mói thể nào cũng không tỏ ra một chút gì bất mãn.

Đến cuối cùng, Jenny cũng phải bội phục anh, “Nếu bộ dạng này của anh ta không phải giả vờ thì anh ta quả thật là một sự lựa chọn tuyệt vời, ngay cả tớ cũng sắp động lòng rồi đấy.” Jenny nói nhỏ vào tai Amy.

“Jenny!” Amy đỏ mặt, khẽ đẩy cô bạn một cái, Jenny không biết tại Clark thính đến thế nào đâu.

Len lén nhìn gương chiếu hậu trước mặt, nụ cười trên môi Clark đã tươi thêm mấy phần, Amy thực bất đắc dĩ, có lẽ không cần Jenny hỗ trợ, nếu như chính mình chủ động đề nghị kết giao là có thể khiến Clark rất vui rồi?

Có điều nếu vậy, Jenny nhất định sẽ nói cô không đủ rụt rè.

Nơi Clark hẹn cùng Perry White là một quán bar, không lớn, giống như các quán bar hay có các cao bồi thường lui tới trong những bộ phim về miền Tây, khá đặc biệt ở nơi xa hoa rực rỡ như Metropolis.

Tham gia buổi hẹn lần này, ngoài chủ biên White và Lois Amy đã gặp, còn có anh chàng phóng viên chụp ảnh Jimmy và Wicks là một tay phóng viên người qua đường nào đó trong phim mà Amy không nhớ ra.

Lois thấy Amy thì vẻ mặt không được tốt lắm, rõ ràng là cô nàng còn nhớ rõ chuyện ở đêm tiệc từ thiện.

“Clark, cậu còn dẫn theo người đến hả? Sao, muốn tìm người làm chứng cho con đường thất bại của mình à?” White cười lớn trêu chọc, nhưng thật ra ông ta không để bụng chuyện nhiều thêm ra hai người chút nào.

“Xin chào, tôi là Amelia Lee, còn đây là bạn tôi Jenny Cairns, rất xin lỗi vì không mời mà đến, hy vọng không quấy rầy đến mọi người.” Amy lễ phép chào hỏi.

Jimmy cướp cơ hội mở miệng trước White, trông mắt trực tiếp dính trên người Jenny, “Đâu có, có thể gặp được hai quý cô xinh đẹp thế này sao lại nói là quấy rầy chứ, phải không tổng biên tập?” Anh chàng hỏi sang White ngồi bên cạnh, sau đó bị trừng mắt một cái liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Nhiều người càng vui, các cô muốn đặt bao nhiêu?” White kêu mọi người ngồi xuống, bắt đầu xếp bài.

“Tôi không chơi, chỉ xem thôi.” Amy lắc đầu, tự giác ngồi ra phía sau Clark.

“Tôi có thể tham gia chứ?” Jenny quay sang Wicks cười cười.

“Tất nhiên rồi, mời cô.” Đối phương rất tự giác dành ra một vị trí bên cạnh.

“Xem ra cô bé rất tự tin vào kỹ năng chơi bài của mình, đêm nay tiền đặt cược hơi cao đấy, cô chắc chắn là muốn tham gia chứ?” White tuy rằng muốn thắng nhưng vẫn nhịn không được khuyên nhủ, tuổi Jenny cũng không phải là lớn.

“Tất nhiên rồi, như ông nói đấy, tôi rất tự tin về bản thân mình.” Jenny cầm lấy bài trong tay White, thể hiện một chút kỹ thuật xếp bài. Trước đây cô đã từng đi theo bố tham gia không ít lần những cuộc tụ tập ở quê, đánh bài là món giải trí không bao giờ thiếu, có bố là cao thủ chơi bài, cô tự nhiên là học được không ít, dù không là 10/10 nhưng cũng được đến 7, 8 phần.

Quả nhiên như Jenny nói, cô quả thật có vốn để tự tin, những ván đầu hầu như đều là cô thắng, không bao lâu sau trên bàn trước mặt cô là một đồng tiền giấy lẫn tiền xu, tất cả đều là chiến lợi phẩm của cô.

White thấy tình hình khó khăn không thể không dùng mười phần tinh thần ứng phó, thậm chí còn gian lận – đây là tình tiết trong phim có nhắc tới, có điều Amy nhìn không ra – cuối cùng mới cứu vãn được tình thế.

Clark bài vận không tốt, cứ thua mãi đến lúc anh nhin không được muốn hạ mắt kính dùng khả năng của mình nhìn xuyên thấu đám lá bài, có điều cuối cùng anh vẫn không làm như vậy, tinh thần tôn trọng chính nghĩa không cho phép anh gian lận.

Amy vẫn luôn chú ý đến anh, thấy vậy nhin không được híp mắt nhìn sang, White gian lận là không tốt, nếu Clark cũng gian lận như ông ta cũng chẳng phải hay ho gì.

Clark ném bài tỏ vẻ bỏ cuộc, White cười to muốn vợ số tiền đặt cược trước mặt, Jenny liền chặn ngang, làm White đang từ thắng thế biến thành kẻ thua cuộc.

“Chúng ta qua bên kia ngồi đi! Tôi khát nước.” Amy kéo góc áo Clark, anh thoát nhìn có vẻ không vui, vẫn là đừng ngồi ở chỗ này chịu đả kích nữa thì hơn.

“Được.”

Clark rời khỏi bàn, Jimmy đã thế chỗ, anh đưa Amy đến quầy bar, gọi một cốc bia ỉnh và nước trái cây cho Amy, “Cô uống rượu không tốt, vẫn là đừng nên uống những thứ này.”

“Ồ, tôi biết, anh trai tôi cũng cấm tôi uống rượu, mà chuyện say rượu lần trước tôi còn chưa cảm ơn anh, nếu không có anh giúp đỡ, hai người kia có lẽ sẽ gọi cho Bernie, sau đó anh trai tôi nhất định sẽ biết mất.” Tuy rằng sau này Gloucester cũng biết, nhưng lúc đó cô đã tỉnh táo lại rồi, anh trai nhiều lần cũng chỉ “ca” vài câu, nếu đang lúc say mà bị phát hiện, giáo sư gia đình của nhà cô có lẽ giờ đã đứng bên cạnh cô rồi.

“Hả?” Clark hiển nhiên không ngờ Amy đột nhiên lại nhắc tới chuyện đêm đó, về mặt anh có chút không tự nhiên, “Cô còn...nhớ chuyện đêm đó không?”

Amy hơi hơi sững sốt, sau đó sáng khoái gật đầu, “Tất nhiên.” Sở dĩ thừa nhận sáng khoái như vậy, chính là bởi vì cô đột nhiên cảm thấy loại chuyện tình cảm thế này, mình có lẽ cũng nên học cách chủ động một chút.

Clark đang uống bia, bị hai tiếng “Tất nhiên” làm sặc, ho mạnh mấy tiếng mới khá lên một chút, khuôn mặt đẹp trai Amy vốn tưởng rằng không có loại biểu cảm đỏ mặt thẹn thùng lại dần dần đỏ ửng lên.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Amy giúp anh vỗ vỗ lưng.

“Không sao, ” Clark run run tay, yên lặng nhìn Amy, ” Cô nhớ rõ đêm đó tôi nói gì?”

“Ừ, tuy rằng tôi say nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, tôi... vẫn cảm giác được ...” Amy bị anh nhìn rất không tự nhiên, nhưng vẫn cố nén không dời tầm mắt.

“Vậy...” Clark không biết nên nói gì, anh cảm thấy dù nói gì cũng chỉ làm ỉnh càng thêm xấu hổ vô cùng, như vậy cũng đã rõ, ngày hôm sau tại sao Amy lại đột nhiên nói muốn đi về nhà bạn chơi, ngay cả thời gian chào hỏi anh cũng không có.

“Khi tôi ở nhà Jenny đã suy nghĩ rất nhiều, Jenny cũng giúp tôi suy nghĩ rất nhiều, tôi cảm thấy, hình như tôi cũng có chút thích anh...” Cái gì mà chút, là vô cùng thích! Amy lúc này thật ra là vẫn còn nhớ rứt rề.

“Thật sự?!” Clark đột nhiên gia tăng âm lượng giọng nói khiến mấy người đang chơi bài cũng đưa mắt nhìn sang.

“Xin lỗi, mọi người cứ tiếp tục.” Clark ném lại một câu, rồi kéo Amy chạy...

Amy chạy theo Clark mấy bước, ra đến con hẻm nhỏ ở cửa sau quán bar, cô không để ý đến cảnh tượng xung quanh, chỉ cảm thấy bàn tay to đang nắm trọn tay mình này vô cùng ấm áp cũng vô cùng an toàn, tựa hồ như chỉ cần bàn tay anh nắm lấy, cô không cần lo lắng đến điều gì cả.

“Amy, em có thể lặp lại lần nữa không?” Clark dừng lại, nhìn Amy đầy hy vọng, tuy rằng bọn họ quen nhau chưa phải là lâu, nhưng Clark chờ câu nói kia cũng đã sắp phát điên.

“Câu nói kia?” Amy phục hồi tinh thần lại, nhìn bộ dáng anh vội vàng khẩn thiết, đột nhiên phát hiện mình tựa hồ như không còn căng thẳng nữa, cô nhẹ nhàng mỉm cười, như lần đầu tiên họ gặp nhau, chỉ là nụ cười bây giờ lại càng khiến người ta thấy rung động trong lòng, “Em thích anh, vậy anh có muốn hẹn hò với em không?” Người ta nói trong chuyện tình cảm, yêu đối phương trước là người thua, cô đã là người thắng, tại sao lại không thể cho đối phương cảm nhận một chút cảm giác tốt đẹp khi được yêu chứ?

“Chúa ơi!” Clark đột nhiên ôm chặt Amy, dùng sức rất mạnh, nhưng không làm cô đau, cho dù là lúc này anh cũng vẫn như trước đối với cô thật cẩn thận, “Những lời này hẳn là anh nói, Amy, em có đồng ý làm bạn gái anh không?”

“Vâng, em rất vui lòng.”

Từ thần tượng đến làm bạn, lại từ bạn bè trở thành người yêu, quan hệ bọn họ cứ thay đổi, vị trí Clark ở trong lòng Amy cũng càng ngày càng nặng, cô tin tưởng địa vị này theo thời gian sẽ càng thêm quan trọng, bởi vì Clark đáng giá, làm người yêu, có lẽ anh không phải là người tốt nhất, bởi vì tinh thần chính nghĩa quá mạnh mẽ khiến anh luôn có sứ mệnh phải hoàn thành, nhưng Amy sẽ không hy vọng xa vời rằng bạn trai mình phải là người hoàn mỹ không một chút khuyết điểm, cô không phải hoàn hảo, sao có thể yêu cầu đối phương cũng phải hoàn mỹ? Amy tin rằng, chỉ khi hai người không hoàn hảo ở cùng một chỗ mới có thể cùng nhau tạo thành một cuộc sống trọn vẹn.

Clark hiện tại đang vô cùng vui vẻ, bởi vì người anh yêu cuối cùng cũng thuộc về mình, anh nhận không được rất muốn tuyên bố điều này với tất cả mọi người, mà cũng thật sự làm như vậy, anh dắt Amy trở lại quán bar, chen ngang giữa ván bài, tuyên bố: “Amy đã đồng ý hẹn hò với tôi.”

Mọi người đều sửng sốt, Jenny có chút hờn giận Amy không suy nghĩ, lại không để cô hỗ trợ, nhưng cô nàng vẫn chúc mừng cho bạn.

Mấy người của tòa soạn đều lấy lại tinh thần chúc mừng hai người, White còn vỗ vỗ cánh tay Clark chúc mừng anh rất cực cũng tạm biệt cuộc sống độc thân.

Về mặt Lois thoát nhìn không được tốt lắm, nhưng sau đó không biết cô nàng nghĩ đến điều gì, lông mày cũng giãn ra, vừa có chút mất mát lại vừa vui vẻ chúc mừng bọn họ.

(Theo như phim thì mình đoán Lois cũng có chút thích Clark, có điều thích siêu nhân nhiều hơn, giờ Clark có ng ỉu rồi, khỏi cần lựa chọn nữa tập trung vào siêu nhân luôn, có điều siêu nhân và Clark là một, nên trong truyện này thì cô nàng mất trắng rồi.)

Clark cười ngây ngô, anh biết bộ dáng mình hiện giờ trông rất ngớ ngẩn, nhưng anh thật sự nhận không được. Anh vẫy tay gọi người phục vụ lại, kêu một loạt gì đó tỏ ý đêm nay anh mời khách, lại kéo Amy đến góc khác nói chuyện tình yêu.

Amy thật muốn che kín mặt lại, người này tốc độ thật sự là nhanh quá đi, cô không kịp ngăn cản, chỉ là là nhận lời hẹn hò thôi, cũng không phải kết hôn, làm gì mà kích động như vậy?

Cô gái, nếu như cô có thể không cười đến mắt híp lại thành một đường như thế, chúng tôi đây có lẽ sẽ tin lời cô đấy. ^o^.

18. Chương 18: Chương 18

Chiến thắng hoàn toàn của Jenny đã đặt dấu chấm hết cho ván bài cuối cùng đêm đó, tuy rằng cô cũng phát hiện ra White gian lận nhưng không nói gì thêm, dù sao người ta vẫn còn biết chừng mực.

Tan cuộc, Jimmy ân cần muốn đưa cô quay về trường học, Jenny lập tức nhận lời, cô cảm thấy nếu giờ mà đi cùng Amy và Clark thì quả thực chính là làm bóng đèn, cô không làm chuyện phá đám nhân duyên người khác.

Mọi người đều lần lượt rời đi, có điều trước khi Lois đi, còn cố hỏi Amy: “Cô có biết siêu nhân ở đâu không?”

Amy liếc nhìn Clark đang nắm tay mình một cái, quay sang Lois lắc đầu: “Không biết.”

Lois thất vọng bước đi.

“Cô ấy rất thích ‘siêu nhân.’” Amy bình tĩnh nói với Clark, không hề che dấu vị chua trong giọng nói.

“Nhưng cô ấy lại không thích ‘Clark.’” Clark đối với cảm xúc của Lois thật ra cảm thấy khá phức tạp, Lois là cô gái đầu tiên anh quen khi đến Metropolis, xinh đẹp lại có năng lực, anh cũng không phủ nhận rằng mình từng rung động trước Lois, nhưng sau khi quen Amy, cảm giác này rất nhanh đã bị lãng quên. Lois năng lực xuất sắc, lại quá mạnh mẽ, người như vậy làm cộng sự có lẽ rất tốt, nhưng để làm người yêu lại chưa hẳn đã thích hợp, điều Clark hướng tới là một cuộc sống ấm áp giống như cha mẹ anh, giúp đỡ nhau trong hoạn nạn, mà không phải là một tương lai đối chọi gay gắt lúc nào cũng phải phân biệt thắng thua.

Huống chi, có Amy để so sánh, cách Lois đối xử khác nhau giữa “Clark” và “Siêu nhân” khiến anh khá thất vọng, tuy rằng anh biết đó là vì Lois không biết cả hai kỳ thật là một người, nhưng cách đối xử khác nhau như vậy vẫn khiến Clark cảm thấy bất mãn.

Chẳng phải “Clark” cũng từng cứu mạng cô sao? Tại sao cô chỉ đối với mình siêu nhân như vậy? Điều cô thích rốt cuộc là sự đặc biệt của siêu nhân, hay là khuôn mặt không bị che đi kia?

“Nghĩ cái gì mà chú tâm vậy?” Amy kéo tay áo anh, khoảng cách chiều cao hai người quá chênh lệch khiến cô rầu rĩ.

Clark đẩy mắt kính, “Không có gì, chúng ta về thôi.” Anh dắt Amy quẹo vào một con hẻm nhỏ.

“Ừa? Không phải đi về à? Sao lại đến chỗ này, đây không phải đường về mà.” Amy thắc mắc nhìn con hẻm nhỏ lộn xộn bẩn thỉu không một bóng người.

“Không phải em vẫn muốn thử cảm giác bay sao?” Clark buông Amy ra, tiếp theo Amy vừa hoa mắt đã thấy Clark đã đổi sang trang phục siêu nhân, “Thưa quý cô xinh đẹp quyến rũ, tôi có được hân hạnh mời cô cùng thưởng thức bầu trời đêm xinh đẹp hay không?”

Amy nhìn Clark đứng đối diện ngỏ lời mời, trong tay vẫn còn đang cầm bộ quần áo ngoài vừa thay ra, phì một tiếng nở nụ cười, “Anh thế này trông buồn cười quá đi mất.”

Clark nhìn quần áo trong tay, vô cùng bất đắc dĩ, “Bình thường anh đều tìm một chỗ để cất chúng.” Nhưng giờ không phải đi cứu người, đương nhiên là phải cầm theo.

Clark lấy áo khoác của mình ra khoác lên người Amy, giúp cô mặc nó vào, “Nhiệt độ trên cao rất thấp, em phải mặc nhiều hơn một chút.”

“Vâng.” Amy mặc áo khoác, đem quần áo còn lại và giày nhét vào ba lô, may là cô có thói quen mang balô khi ra ngoài, nếu không thật đúng là không có chỗ nào cất quần áo cho anh.

Có điều, Amy khá tò mò, Clark đổi giày như thế nào, đôi giày màu đỏ kia trông không giống như có thể giấu ở trong giày da đen, vậy làm thế nào mà anh chỉ cần cởi bỏ bộ đồ bên ngoài, giày liền xuất hiện?

Quả nhiên, thế giới này thực là kỳ diệu.

Clark bế ngang người Amy, chậm rãi bay lên, anh chỉ còn chút lo lắng gió đêm quá mạnh sẽ làm Amy cảm thấy không thoải mái.

Amy thấy mình càng lúc càng lên cao, cúi đầu nhìn xuống, những tòa nhà cao tầng trước nay đều phải ngó cổ nhìn lên thì giờ chỉ cần cúi đầu là có thể thấy, gió đêm thổi tung áo choàng màu đỏ, ào ào lật phật, nhưng không làm Amy thấy khó chịu, ngược lại thích thú vô cùng, cô thấy thích loại cảm giác này rồi.

Hai tay ôm cổ Clark, Amy nhìn bầu trời đầy sao, những ngôi sao sáng lóng lánh vốn không thể nhìn thấy ở Metropolis, nhưng hiện tại lại có thể nhìn ngắm một cách dễ dàng bình thường như vậy.

“Đẹp quá...” Amy không nén được thở dài, từ nhỏ cô đã rất thích ngắm sao, thậm chí cô còn có một chiếc kính thiên văn nhỏ, là quà sinh nhật năm mười tuổi người nhà tặng, giúp cô càng có thể thưởng thức gần hơn vẻ đẹp huyền diệu của những vì sao.

“Đúng vậy, rất đẹp.” Clark nhìn Amy nói, không biết là đang đùa theo cô hay là đồng ý lời của cô.

“Anh còn nợ em một bữa cơm dã ngoại, lần sau chúng ta bay đến đỉnh núi cao nhất ngắm sao nhé?”

“Vậy thì em cần phải chuẩn bị mọi thứ thật tốt, trên đó toàn băng tuyết, vô cùng lạnh giá.” Đỉnh núi cao nhất không phải là Everest sao? Clark từng đi qua nơi đó, tuy rằng nhiệt độ ở đó không ảnh hưởng đến anh chút nào, nhưng Amy thì lại khác.

“Ok, chờ em chuẩn bị tốt chúng ta sẽ đi.” Amy hai mắt tỏa sáng, đỉnh Everest đấy nhé, nơi tất cả nhà leo núi trên thế giới đều muốn chinh phục, giờ cô không cần tự leo cũng có thể lên được đó rồi, quả thực khó mà tin được.

“Dù em muốn đi đâu, anh đều có thể đưa em đi, chỉ cần em thích.”

Trong gió đêm, Amy nghe được lời Clark nói như thế, trong ngực nóng lên, hình như trong mũi cũng cảm thấy cay cay, cô rúc vào lồng ngực rắn chắc của Clark, nhẹ nhàng gập đầu..

Clark nở nụ cười, cánh tay ôm cô siết chặt hơn, kéo áo choàng phía sau đến trước ngực che chắn cho Amy, tăng tốc bay nhanh.

Sau khi xác định quan hệ, cuộc sống của hai người cũng không khác trước bao nhiêu, cùng nhau tản bộ thể dục buổi sáng, cùng nhau dùng bữa sáng, sau đó tạm biệt nhau, một người đến tòa soạn báo đi làm một người đến trường đi học, buổi tối khi có thời gian thì cùng ăn cơm, không có thì tự giải quyết, mọi việc đều giống như lúc trước.

Khác biệt chính là, những hành động thân mật nhiều hơn. Buổi sáng gặp mặt thì hôn chào buổi sáng, lúc đi dạo thì luôn nắm tay, thỉnh thoảng rảnh rỗi lại ở cùng một chỗ, xem TV hoặc là nói chuyện phiếm, đến đêm thì nụ hôn chúc ngủ ngon tất nhiên là không thể thiếu.

Hai người cũng chưa có buổi hẹn hò nào, mà chuyến dã ngoại trên mây kia vẫn chưa thể tiến hành, nguyên nhân tự nhiên là Clark bận quá, gần đây anh phải điều tra chuyện võ sĩ quyền anh nữa robot, căn bản không còn thời gian rảnh rỗi, bởi vì trận đấu quyết định sẽ diễn ra vào cuối tuần sau, hiện tại không còn nhiều thời gian cho bọn họ nữa.

Đối với việc này, Clark thật sự rất cảm thấy có lỗi, nhưng Amy không tỏ ra khó chịu, dù sao ngay từ đầu cô đã sớm hiểu rõ tên này sẽ rất khó có được thời gian rảnh, công việc và chuyện cứu người đã chiếm đại đa số thời gian của anh, nếu như không phải có thể chất đặc biệt thì sợ rằng anh cũng không chịu nổi.

Ngày hôm đó, Amy nói chuyện với Gloucester, báo cáo lại cuộc sống thời gian này của mình, tất nhiên là nói đến chuyện của mình cùng Clark đã xác lập quan hệ, hai người hẹn hò...

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu, nếu không phải Amy nghe thấy tiếng hít thở nặng nề, cô đã cho rằng người bên kia đã cúp máy.

“Anh?”

“Ừ, anh đây.” Gloucester hít sâu mấy cái, “Tuần sau anh sẽ đến Gotham bàn chuyện hợp tác với Bruce Wayne, cuối tuần này anh sẽ thăm em, nhớ rõ bảo tên kia chờ.” Anh nhất định phải cho cái tên dám can đảm lừa mất em gái anh một chút cảnh cáo, quyết không thể để anh ta dám có một hành động gì không tốt đối với Amy, càng nghĩ lại càng thấy khó chịu.

“A, anh muốn đến đây? Chuyến bay lúc mấy giờ? Bọn em đi đón anh.” Amy mừng rỡ, đã lâu cô chưa được nhìn thấy Gloucester, nếu nói không nhớ là không thể nào.

Amy vui mừng khiến tâm trạng đang phần nộ của Gloucester khi biết em gái mình bị cướp mất được an ủi, “Ừ, buổi sáng mười giờ rưỡi em đến sân bay đón anh đi.”

“Dạ.”

Buổi tối, Amy nói lại tin anh trai muốn tới cho Clark, lúc đó Clark đang ăn bánh pút-đinh, cô vừa nói xong, thìa trong tay anh liền rớt, một lúc lâu sau mới phun ra được một câu: “Đây.. có tính là gặp cha mẹ không?”

“Cũng có thể hiểu như vậy, nhưng em phải cảnh báo trước cho anh biết, anh trai em hình như không thích anh lắm.” Đầu chỉ là không thích, quả thực hận không thể mời anh ra quyết đấu, Amy cười cười đưa cho Clark chiếc thìa sạch khác, cô rất vui vẻ vì anh trai yêu thương mình như vậy.

“Bởi vì anh đoạt mất bảo bối của anh ấy?” Tất cả hiểu biết của Clark về Gloucester đều từ Amy, anh không biết rõ thân phận và bối cảnh của anh ta, nhưng sự yêu thương và bảo vệ của anh ta đối với Amy thì không thể nghi ngờ, anh cảm thấy tương lai rất có thể mình sẽ bị người anh vợ này “dạy dỗ” một phen.

“Vâng, anh ấy thường nói em là công chúa nhỏ của anh ấy.” Amy vênh vang đắc ý, “Cho nên sau này anh đừng đại dốt mà bắt nạt em, nếu không anh ấy sẽ cho anh biết, kỹ thuật đấu kiếm, bắn súng, còn cả đánh nhau nữa, anh ấy đều là cấp bậc cao thủ đấy.” Tuy rằng mấy thứ này ngay cả da của ‘siêu nhân’ không thể gây thương tổn, nhưng Clark hiển nhiên là không thể để lộ bí mật.

“Phải vậy không? Kỹ thuật đấu kiếm và đánh nhau của anh cũng không tồi đâu, có lẽ bọn anh có thể trao đổi một chút.” Clark cũng không muốn bị Amy xem thường.

“Yên tâm, sẽ có cơ hội, tin em đi, sẽ rất nhanh thôi.” Amy cười hả hê khi người có gặp họa, cô rất không nhân hậu mà vui vẻ muốn nhìn bộ dáng Clark bị đánh mà không thể trả đòn, “Đây còn là tốt đó, nếu anh trai em phản đối, không biết chừng em sẽ nghe theo anh ấy~ ” Trước dọa anh chút đã, miễn cho đến lúc đó anh trai không cẩn thận sẽ bị thương, không phải cô xem thường anh mà siêu nhân căn bản có phải người địa cầu đâu.

Phản đối cái gì, nghe theo cái gì, Amy chưa nói, trong lòng Clark lại hiểu rõ, anh cảm thấy, đây có thể sẽ là nguy cơ lớn nhất đối với mình.

19. Chương 19: Chương 19

Buổi chiều cuối tuần không có tiết học, Amy đến nhà thi đấu quyền anh, muốn trực tiếp “tham quan” ‘siêu nhân’ đấu quyền anh một chút.

Trận đấu quyền anh hôm nay là trận đấu mà mọi người yêu thích môn boxing đều mong đợi. Amy thậm chí còn thấy trên khán đài có những ông bà già 70, 80 tuổi, mọi người đối với thể thao đều vô cùng yêu thích, chẳng phân biệt tuổi tác.

Nhưng Amy biết bọn họ nhất định sẽ không được thấy kết quả trận đấu, một giờ trước, “Nhật báo hành tinh” vừa đăng tin về “Người máy quyền anh”, những võ sĩ quyền anh đã bị cải biến rất nhanh sẽ bị cấm thi đấu.

Quả nhiên, khi trận đấu sắp bắt đầu, trọng tài lại đột nhiên tuyên bố “Căn cứ theo hiệp hội quyền anh đã xem xét và quyết định, kết quả trận đấu hôm nay sẽ không được tính là vô địch.”

Khán giả kích động, vô số giấy vụn, vỏ trái cây, vỏ chai nhựa bay tới tấp về phía trọng tài, nhưng anh ta vẫn thờ ơ, hiển nhiên là đã quen thuộc với cảnh này lắm, vẫn bình tĩnh như trước, nói: “Tôi xin tuyên bố một tin xấu, năm người thách đấu sắp lên đài đêm nay, vi phạm luật thi đấu nên bị đình chỉ thi đấu vô thời hạn.”

Khán giả bên dưới càng lúc càng kích động, những tiếng chửi rủa hòa lẫn tiếng quát tháo ầm ĩ bên tai, Amy không nhìn được nữa rút lui về một góc phòng dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, cô chịu không nổi nữa, thật là loạn, chẳng lẽ hôm nay quyết định đến xem trận đấu này là sai lầm rồi sao?

Năm người thách đấu lại bị cấm thi mặt mày hung dữ lao ra khỏi phòng chờ của vận động viên, trong đó một người trèo lên võ đài, giật lấy microphone trong tay trọng tài, há mồm liên mắng chửi hiệp hội quyền anh bất tài ngu xuẩn, tiếp theo hẳn lại kêu ầm lên đòi siêu nhân xuất hiện đánh một trận với hắn.

Người nọ kêu gào hình như đã khơi gợi được sự chú ý và cảm xúc của người xem, tất cả mọi người dần bình tĩnh lại, cùng chờ đợi sự xuất hiện của siêu nhân.

Sau đó, siêu nhân thật sự xuất hiện, không ai biết anh đến đây từ lúc nào, khi mọi người chú ý tới thì anh đã đứng ở trên võ đài.

Amy nhú mày, cô cảm thấy Clark hiện tại hình như không được vui vẻ lắm, có chuyện gì xảy ra sao? Cũng do đã qua một thời gian khá dài, cô hiện giờ chỉ có thể nhớ đại khái nội dung bộ phim, một vài chi tiết bắt đầu dần dần quên đi mất.

Clark thắng lợi không chút bất ngờ, tuy lúc đầu anh sơ suất bị đối phương đánh một quyền ngã xuống, nhưng những cú đấm tiếp theo của đối thủ lại không ảnh hưởng đến anh chút nào, anh chỉ dùng một ngón tay nhẹ nhàng búng nhẹ trán đối thủ, người nọ liền lập tức bất tỉnh.

Lập tức, tiếng reo hò vang vọng khắp đấu trường.

Clark nhìn quanh bốn phía, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Amy.

“Em chờ anh ở bên ngoài.” Amy nhỏ giọng quay hướng Clark nói, âm lượng như vậy ngay cả vệ sĩ bên người cô cũng không nghe thấy vì nơi này thật sự là rất ầm ĩ, nhưng Amy biết Clark nhất định nghe được.

Quả nhiên, Clark nhẹ nhàng gật đầu, sau đó giống như khi đến biến mất trước mắt mọi người.

Không muốn đứng ở chỗ ồn ào này nữa, Amy rẽ đám đông, rời khỏi nhà thi đấu.

Ở cửa nhà thi đấu, Clark mặc âu phục bình thường đứng dựa cửa nhìn cô đi ra.

Hai vệ sĩ thức thời dừng chân lại, đứng cách xa mười thước.

“Hình như anh không vui, xảy ra chuyện gì à?” Amy rất tự nhiên nắm lấy bàn tay to đang gơ ra trước mặt, theo anh chậm rãi đi ra ngoài, hơi lo lắng nhìn Clark, cô không thích nhìn thấy anh không vui.

Clark trầm mặc trong chốc lát, anh không nghĩ tới Amy lại có thể dễ dàng nhìn ra mình đang mất hứng, đúng là cô thật sự rất hiểu anh sao? Nghĩ vậy, tâm tình vốn dĩ đang có chút sa sút liền tốt hơn rất nhiều. “Vừa rồi người đại diện cho tuyến thủ Mike muốn bắt Lois, ép bố cô ấy là bác sĩ Lane xuất hiện, anh đi cứu người, lại bị Luther nhanh chân hơn một bước, hiện giờ Lois quả thực coi hẳn thành ân nhân cứu mạng.”

“Lois không xảy ra chuyện chẳng phải là tốt sao? Anh tại sao lại không vui? Chẳng lẽ vì người cứu không phải là anh?” Amy thắc mắc, cô thực ra cũng không cho rằng hiện giờ Clark vẫn thích Lois, nhớ đêm đó anh mừng rỡ như điên tuyên bố chuyện bọn họ hẹn hò cho cả Lois cũng nghe, vì thế có thể khẳng định anh đối với Lois đã không còn cảm giác rung động gì nữa.

“Tất nhiên không phải vậy, tuy rằng tất cả mọi người gọi anh là siêu nhân, nhưng anh không phải thượng đế, làm sao có thể muốn cứu ai cũng được, tuy rằng chậm một bước, Lois không có việc gì anh đương nhiên rất mừng, nhưng anh cảm thấy sự xuất hiện Luther rất kỳ lạ, vốn dĩ anh còn muốn từ Mike tìm hiểu chủ mưu là ai, lại bị Luther giết người diệt khẩu, trực giác của anh cảm thấy việc này nhất định có liên quan đến Luther, thật đáng giận!”

Amy hiểu rõ, gật đầu, đúng là ở Metropolis người có khả năng và tiền bạc làm ra loại chuyện này quả thực cũng chỉ có Lex Luther, có điều.. “Từ lúc nào anh bắt đầu tin tưởng vào trực giác?”

“Từ khi quen em, anh liền tin.” Clark cười khổ, nói đến trực giác, còn ai có thể so được với cô bạn gái bé nhỏ của anh đây?

“Được rồi, em cũng tin tưởng trực giác của anh, chuyện này quả thật Luther không tránh khỏi liên quan, anh xem võ sĩ quyền anh ban nãy, rõ ràng trước nay anh chưa từng đụng đến hắn, hắn lại đối với anh cứ như có thâm thù đại hận, rõ ràng là bị ai đó tác động đến, mà ở Metropolis người căm thù anh như vậy, cũng chỉ có tên khốn kia thôi.”

“Có phải võ đoán quá không?” Clark ngần ngừ, vì đấu thủ bị anh đánh ngã khi nãy, lúc nhìn thấy ‘Clark’ cũng chẳng tỏ ra tốt đẹp gì.

“Tin em, là thật.” Amy tự nhiên ôm lấy cánh tay Clark, vô cùng thân thiết dựa vào người anh, chân bước nhẹ nhàng, bởi vì anh trai muốn đến, tâm trạng gần đây của cô vẫn rất tốt, “Nếu Luther bày ra chuyện cứu Lois, rõ ràng là hắn có âm mưu gì đó, anh phải để ý đến Lois, đừng để cô ấy bị lừa.” Tuy rằng chẳng yêu thích gì Lois, nhưng Amy không thể phủ nhận Lois là một cô gái tốt, một cô gái tốt không nên để một kẻ xấu làm hại, trong phim truyền hình thậm chí cô ta suýt chút nữa đã kết hôn với Lex Luther.

“Ừ, anh biết.” Clark vừa cong khóe miệng hưởng thụ sự thân thiết của cô bạn gái nhỏ, vừa hỏi: “Giờ em định đi đâu?”

“Giờ em đi siêu thị, ngày mai anh trai đến rồi, em phải mua thêm nhiều đồ nấu ăn một chút, chuẩn bị thịnh soạn một chút. Anh trai em thích nhất em làm món cá tuyết rán với khoai tây, còn có súp dăm bông sữa này, thịt bò cuộn tiêu đen này, thịt bò hầm với sữa hương hồi, bánh khoai tây...” Amy kể ra một tràng, hình như tất cả món cô làm anh trai đều thích?

Clark nghe nửa ngày, có chút ghen tị, “Vậy em biết anh thích ăn gì không?”

“Biết chứ, dưa hấp dăm bông, gà nướng táo, bít tết tiêu đen, thịt bò sốt rượu vang đỏ.... Anh toàn thích ăn thịt thôi, có điều cũng nên ăn nhiều rau một chút, lát nữa chúng ta mua thêm rau tươi nhé?” Amy tuy rằng cũng thích ăn thịt, nhưng cô học dinh dưỡng học, dĩ nhiên càng coi trọng cân bằng dinh dưỡng cho cơ thể.

Tuy rằng Clark không cần ăn gì cũng được.

“Em cứ quyết định là được rồi.” Nhìn Amy không chút nghĩ ngợi nói ra những món anh thích, ánh mắt Clark càng thêm dịu dàng yêu thương.

“Vậy mua thêm bột mì, buổi tối ủ cho lên men đến sáng mai em sẽ làm bánh bao.” Amy vừa đi vừa nghĩ đến những thực phẩm cần mua, không để ý thấy ánh mắt Clark hiện giờ có thể khiến cô đỏ mặt.

Cũng tại cách biệt chiều cao giữa hai người, nếu không ngẩng đầu thì căn bản cô sẽ không nhìn thấy được vẻ mặt của Clark.

Lúc này mới đến siêu thị mua đồ ăn, đại để cũng không có đồ gì tươi, Amy chọn tới chọn lui mới được hai loại rau còn hơi tươi một chút, cùng với một ít thực phẩm đông lạnh, về phần rau tươi mà cô muốn, đành sáng mai đi chợ sớm gần chỗ trọ mua vậy.

Amy chọn đồ, Clark thì phụ đẩy xe đi theo bên cạnh, khi ngang qua dãy đồ ăn vặt, Amy hỏi anh: “Anh có muốn ăn đồ ăn vặt không?”

Clark mắt sáng lên, báo ra một dãy dài tên: “Rau hộp Philippin, sủi cảo chiên, tôm viên, nem rán...” Từ khi thưởng thức tay nghề của Amy, anh đã không còn ăn mấy thứ đồ ăn vặt không dinh dưỡng nữa, có điều khi còn chưa hẹn hò với Amy anh cũng không tiện ăn uống chực, cho nên bình thường khi thèm ăn liền bay đến Trung Quốc mua một chút về ăn đỡ thèm, do đó còn biết thêm không ít đồ ăn vặt Trung Quốc.

“Đã biết đã biết, chúng ta mua nguyên liệu về nhà làm là được.” Amy đành bỏ qua ý tưởng mua đồ ăn vặt, những món ăn Clark vừa kể cô sẽ làm vài món, xem ra cô cần đến phổ người Hoa mua sách dạy nấu ăn tiện thể học hỏi thêm một chút...

Đi ngang qua khu đồ dùng sinh hoạt, Amy nhặt lên mấy bộ bát đĩa, còn có kem đánh răng và bàn chải, cốc thủy tinh, ánh mắt chợt nhìn thấy một bộ đồ pha trà rất đẹp, nhưng cô không dừng lại, trực tiếp lướt qua, mấy thứ này tuy rằng tinh xảo nhưng vẫn kém bộ đồ pha trà của cô, tuy rằng thiếu mất một cái chén.

Clark dĩ nhiên cũng nhìn thấy, vì thế sau khi bọn họ về nhà, Clark lấy có về phòng thay quần áo, khi quay lại phòng Amy, trong tay đã có thêm một chén trà bằng sứ Thanh Hoa, giống hệt hai cái chén mà anh đã làm vỡ.

20. Chương 20: Chương 20

Sáng sớm ngày cuối tuần, Amy kéo Clark đến khu chợ gần đó mua đồ nấu ăn, sau đó thay quần áo đi xe đến sân bay.

“Sao vẫn chưa đến nhỉ? Anh nói xem liệu có phải máy bay muộn giờ hay không?” Amy liên tục nhìn cửa đường dẫn ra sân bay, vẫn không nhìn thấy người muốn gặp.

“Em yêu, bây giờ mới 10h20, còn chưa đến giờ mà.” Clark bắt đầu đi kéo cô ngồi xuống, từ buổi sáng lúc mới đi Amy đã căng thẳng như vậy, rất sợ máy bay giữa đường gặp chuyện không may.

“Xin lỗi, em hơi lo lắng quá rồi.” Amy cũng không muốn mình căng thẳng như vậy, nhưng cha mẹ chết vì tai nạn máy bay khiến trong lòng cô cứ bị ám ảnh không thôi, thế nào cũng cảm thấy máy bay không an toàn.

“Không sao đâu, còn có anh ở đây mà. Anh trai em sẽ đến rất nhanh thôi.” Clark ôm cô dỗ dành.

“Vâng.”

Lại đợi một lúc, đến 10h40 máy bay rốt cục cũng đến.

Amy chen chúc trong đám đông tìm thân ảnh anh trai, may mà có Clark hộ tống, nếu không cô đã sớm bị chìm ngấm trong dòng người, còn có thể đứng đó chờ Gloucester đi ra khỏi cửa sao?

Hàng khách xuống máy bay đi ra rất đông, Amy tìm mãi vẫn không nhìn thấy bóng hình anh trai đâu cả, cô cũng không nóng nảy, chỉ nhìn chăm chú nhìn cửa ra, trong lòng biết với tính tình anh trai chắc sẽ không cùng nhiều người chen lấn như vậy.

Quả nhiên, chờ hành khách đi ra gần hết, một thân hình quen thuộc xuất hiện ở cửa đường dẫn.

Clark chưa từng gặp Gloucester, nhưng không ảnh hưởng đến việc chỉ cần nhìn một cái liền lập tức nhận ra anh ta, khác với những hành khách khác, Gloucester thật sự trông rất đặc biệt.

Nhìn đến anh ta, Clark liền hiểu được thế nào mới gọi là quý tộc, thế nào mới gọi là quý ông.

Khác với Amy nhỏ nhắn mà xinh xắn, Gloucester rất cao lớn – Clark đoán anh ta so với mình thậm chí còn cao hơn một chút. Tóc đen mắt xanh, những đường nét trên khuôn mặt sâu sắc góc cạnh thoát nhìn đã thấy vô cùng anh tuấn, là loại hình có thể khiến phụ nữ vừa gặp đã yêu, nhưng đáy mắt lạnh như băng cũng thành công dọa lui không ít những cô gái nhất gan.

Clark từng nghe Amy nói rằng Gloucester lớn hơn cô mười chín tuổi, nhưng ngoại trừ khí chất điềm tĩnh trầm ổn, Clark không nhìn ra đối phương giống như đã ba mươi tám tuổi, anh ta thoát nhìn trông như chỉ ngoài ba mươi, mái tóc đen giống màu tóc Amy được chải cẩn thận tỉ mỉ, không thấy một sợi nào lộn xộn, giống như cảm giác về bản thân anh, nghiêm cẩn và tỉ mỉ.

Gloucester mặc một bộ Dunhill* may bằng thủ công, kết hợp cả vẻ hiện đại và truyền thống, thiết kế hoàn mỹ đầy vẻ quý phái lịch lãm thể hiện phong cách tao nhã và cao quý, khiến nhất cử nhất động của anh càng thêm cuốn hút.

*Dunhill: thời trang hàng hiệu nổi tiếng dành cho nam giới của Anh quốc.

“Anh, anh, ở đây.” Không chờ Clark tiếp tục quan sát, Amy đã nhìn thấy người mình chờ, cô vẫy vẫy hai tay để Gloucester nhìn thấy mình.

Tầm nhìn của Clark rất tốt, anh có thể thấy rõ khi Gloucester nghe tiếng Amy gọi, lạnh lẽo trong mắt lập tức biến mất không còn dấu vết, mà khi anh ta nhìn thấy Amy, gương mặt tựa hồ như luôn vô cảm kia liền lộ ra vẻ tươi cười vui sướng, tuy rằng rất nhẹ, nhưng cũng rất thật.

“Amy.” Gloucester nói mấy câu với vệ sĩ và thư ký bên cạnh rồi bước đến, giang rộng hai tay ôm lấy Amy, hôn lên hai má cô em gái, “Để anh xem xem, công chúa nhỏ của chúng ta có tự chăm sóc tốt mình hay không nào?”

Amy rất tự nhiên nhận lấy sự thân thiết của anh trai, cười tủm tỉm hôn lại anh mấy cái, sau đó để mặc cho Gloucester ngắm nghía.

“Hình như hơi gầy đi.” Gloucester nhận xét.

“Không có đâu, hai ngày trước em vừa mới cân thử đây, tăng hai cân.” Amy meo máo, con gái quan tâm nhất là cân nặng của mình mà.

“Không thấy béo lên chút nào, nhưng không gầy đi là tốt rồi, nếu không anh cũng không yên tâm để em một mình.”

“Yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt chính mình mà. Anh, đây là Clark, em đã nhắc đến với anh đó.” Amy kéo Clark lại giới thiệu.

Vì thế một ánh mắt lạnh như băng bắn về phía Clark, suýt nữa thì khiến Clark tưởng rằng đối phương cũng có siêu năng lực, ánh mắt kia như sắp khiến anh đóng băng, thật sự là áp lực rất lớn.

Cố gồng mình chịu đựng áp lực nặng nề, Clark tươi cười vươn tay: “Xin chào, ngài Richmond.” Vốn anh đang định theo Amy gọi Gloucester là anh, có điều giờ anh không chắc nếu gọi như vậy liệu có khiến đối phương càng thêm thù hận mình không nữa.

Gloucester ánh mắt không chút nào che dấu quan sát đánh giá Clark hồi lâu, nhìn đến Clark sắp chống đỡ không nổi nữa, mới hơi chút vừa lòng gơ tay ra bắt, “Amy dạo này đã phiền anh phải chăm sóc.” Gloucester là một người rất lý trí, cho dù anh chẳng muốn nhìn thấy cái kẻ muốn cướp đoạt Amy của anh, nhưng anh không thể không thừa nhận đối phương quả thực không tồi, so với những kẻ người Mỹ đối trá khác, thái độ Clark cung kính mà không nhún nhường khiến anh cũng có chút hài lòng, nhưng không có nghĩa là anh sẽ dễ dàng dâng ra cô em gái bảo bối mà mình cưng chiều đã nhiều năm như vậy.

“Đâu có, là cô ấy chăm sóc tôi mới đúng.” Clark đáp, quả thực cũng đúng là vậy, đại đa số thời gian đều là Amy chăm sóc cuộc sống anh.

“Được rồi, các anh đừng ở chỗ này tán phét nữa, anh, chúng ta về nhà, đã lâu anh không ăn đồ ăn em làm, hôm nay phải nếm thử chút, xem em có tiến bộ hay không nha.” Amy ôm cánh tay Gloucester đi ra khỏi sân bay đi, đương nhiên, cô cũng không quên nắm tay Clark.

Gloucester nhìn cánh tay Amy khoác trên khuỷu tay mình lại nhìn tay kia của cô đang nắm tay Clark, không nói gì thêm, nhưng ý tưởng muốn mời Clark “luận bàn” trong lòng càng lúc càng bành trướng.

“Những người đó không đi cùng sao?” Clark quay đầu lại nhìn mấy người vốn trước đó đi theo Gloucester, nhưng giờ lại đứng tại chỗ nhìn bọn họ rời đi.

“Đúng vậy, đã đặt khách sạn trước, bọn họ sẽ tự đến đó.” Gloucester nói, anh vốn không muốn người khác quấy rầy anh cùng Amy ở chung, huống chi vệ sĩ bên cạnh Amy cũng đủ nhiều, hơn nữa chuyến đi lần này của anh vốn là bí mật, hành tung của anh không có ai biết, sẽ không nguy hiểm.

Nhưng, Gloucester rõ ràng là cẩn thận mấy cũng có sai sót, khi bọn họ ngồi trên xe đi được một đoạn liền có phiền phức tìm đến.

“Công tước, có người theo dõi.” Bernie phụ trách lái xe nhìn gương chiếu hậu, báo cáo.

Công tước? Clark nhìn Gloucester, xem ra Amy thật sự là một tiểu thư quý tộc, hoặc là người có thân phận địa vị như vậy. Clark kết luận, nhưng không vì việc cô giấu diếm mà cảm thấy phẫn nộ hoặc bất mãn, kỳ thực cẩn thận suy nghĩ thì, Amy cũng không từng lừa gạt anh, cô chỉ là không nói ra mà thôi, mỗi người đều có bí mật, hơn nữa cô một người sống một mình bên ngoài, quả thực phải cẩn thận một chút, nghĩ như vậy, chút ít vướng mắc trong lòng Clark cũng biến mất.

“Là ai vậy?” Amy muốn quay đầu nhìn, lại bị Gloucester ngăn lại.

“Đừng nhìn.” Gloucester nhú mày, không ngờ lại có người theo dõi. Thoáng nhìn qua Clark, thấy anh không có gì khác thường, mới tùy ý nói. “Cắt đuôi bọn chúng.”

“Dạ, mời ngồi yên.”

Tiếp theo đó là một màn biểu diễn đua xe phần khích ngoạn mục, có điều Amy không có tâm tình thưởng thức, cô chỉ thấy khó chịu như sắp ói ra, cảm giác xe phóng vèo vèo như bão tố chẳng phải ai cũng hưởng thụ nổi. Lúc này cô chỉ có thể nằm úp sấp trong lòng Gloucester, che miệng cố kìm ỉnh khỏi nôn ra, còn Gloucester thì đau lòng vỗ về lưng cô.

Clark rất muốn hỗ trợ, đáng tiếc nhìn bộ dáng Gloucester chẳng ai dám đoạt người.

Không bao lâu sau, tốc độ xe cũng chậm dần lại, kẻ theo dõi kỹ thuật đúng thật chẳng ra gì, hơn nữa bọn chúng hình như cũng không quen đường phố Metropolis, rất nhanh đã bị bỏ rơi.

“Dừng xe bên đường.” Gloucester ra lệnh.

“Vâng”. Bernie xoay một vòng đẹp mắt, dừng xe lại.

Amy lao xuống xe đầu tiên, cúi người nôn thốc nôn tháo một hồi.

“Uống nước đi.” Clark đến bên cạnh đưa cho cô một chai nước khoáng.

Gloucester chậm một bước híp mắt lại, anh không thấy Clark xuống xe lúc nào, hơn nữa chai nước ở đâu ra? Anh có thể chắc chắn là từ lúc lên xe trong tay Clark không bắt cứ thứ gì.

Nhìn xung quanh, ánh mắt Gloucester dừng trên quầy đồ uống ở tiệm tạp hóa chỗ góc đường, cùng một loại nước khoáng, ở giữa quầy hàng lại thiếu một chai, mà chỗ vốn để bày chai nước giờ lại dè lên một tờ đô la, ông chủ tiệm tạp hoá cầm lấy nó nhìn quanh, lại không tìm thấy người mua nước đâu cả.

Ánh mắt quay trở lại nhìn hai người trước mặt, xem ra người kia cũng không ít bí mật, không biết Amy có biết hay không. Gloucester sắc mặt không chút cảm xúc nghĩ, tiến lên giờ ra một chiếc khăn tay.

“Cám ơn.” Amy nhận lấy khăn tay, tay kia cầm nước khoáng súc miệng, lại lau lau miệng, cuối cùng mới cảm thấy thoải mái đôi chút, “Aiz, sau này ai dám nói với em đua xe là vui, em sẽ tấn cho anh ta một trận.” Nói xong còn trừng mắt lườm Clark một cái, ai bảo người này hai ngày trước còn nói bay cũng kích thích giống như đua xe, cô không trừng anh thì trừng ai.

Clark cười khổ đẩy đẩy mắt kính, biết lúc này nói gì cũng không đúng, cho nên anh ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Vì Amy bị say xe nên bọn họ không ngồi xe nữa, mà đi bộ dọc theo con đường dẫn đến đường Clinton, dù sao cũng chỉ còn lại một quãng không xa nữa.

“Anh, lúc này là ai vậy?” Amy thấy hơi lo lắng cho sự an toàn của Gloucester.

“Không có gì, chỉ là một ít rác thải tự ỉnh là đúng mà thôi, anh sẽ xử lý.” Gloucester không muốn Amy lo lắng, cũng không nói ra những người đó là vì hành động gần đây của anh quá lớn, ảnh hưởng đến lợi ích không ít người, cho nên tìm cách giết anh.

“Thật sự không có việc gì?” Amy vẫn lo lắng.

“Ừ, em cứ chăm sóc bản thân cho tốt là được, năng lực của anh em còn phải lo lắng gì chứ.” Gloucester cưng chiều xoa xoa đầu em gái.

“Dạ.” Amy gật đầu mỉm cười.

Vì thế hai anh em rất ăn ý mà lơ luôn Clark, ai bảo anh hiện giờ trở thành người không ai muốn nhìn thấy chứ?

Vậy nên, Clark cũng chỉ có thể tiếp tục cười khổ.

21. Chương 21: Chương 21

Hôm nay rõ ràng không phải là ngày tốt để ra ngoài, Amy thực sự hối hận sao mình không đi phố người Hoa mua một cuốn Hoàng lịch, tự mình kiểm tra, để bọn họ tránh khỏi cái ngày không may này.

Ban đầu vẫn rất tốt, cô cùng anh và bạn trai nhàn nhã đi dạo phố, nói đủ loại đề tài, chậm rãi quay trở về khu nhà trọ, sau đó liền nhìn thấy rất nhiều xe cứu hỏa rú còi lướt qua, sau nữa chính là khói đen mù trời từ khu Đông tràn đến, cho dù còn cách cả mấy dãy phố cũng khiến người ta ho sặc sụa vì khói.

“Khụ khụ, ở đâu cháy vậy?” Amy che miệng, nhìn về phía khói đặc bay tới.

“Là khu Đông, anh đi xem một chút, hai người ở đây nhé.” Tai Clark cho anh biết có người đang kêu cứu, anh không thể mặc kệ, chỉ để lại một câu rồi nhanh chóng chạy về phía có đám cháy, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt hai người.

“Cậu ta thường xuyên như vậy? Bỏ lại em một mình?” Gloucester nhíu mày nhìn về phía Clark vừa biến mất.

“Ồ, anh cũng biết mà, anh ấy là phóng viên, tin tức lớn như thế này sao có thể bỏ qua chứ?” Amy giải thích thay Clark, tuy rằng cô biết anh đi cứu người, nhưng anh trai cô lại không biết, nếu anh vì việc này mà không thích Clark thì thật phiền.

“Nhưng cậu ta không nên bỏ lại em như vậy, nhất là những lúc nguy hiểm như thế này.” Đôi mày Gloucester cũng không bởi vì lời giải thích của Amy mà giãn ra, “Trong mắt anh, không có gì quan trọng hơn so với em được, Amy, cậu ta không đủ tư cách.”

Amy ôm cánh tay anh làm nũng, “Anh, anh cho anh ấy một cơ hội nữa được không? Con người anh ấy thật sự không tệ đâu, chẳng lẽ anh muốn em lại đi tìm người khác? Có khi người đó còn kém hơn cả anh ấy nữa, em thừa nhận là Clark hơi quá coi trọng...công việc, nhưng tinh thần chính nghĩa không cho phép anh ấy khoanh tay làm ngơ, anh cũng đừng sớm kết luận như vậy, thử xem lại xem được không?”

Gloucester nhìn Amy, ngữ khí không hài lòng: “Em thích cậu ta như vậy?”

“Anh, nếu có thể, em chỉ muốn yêu một lần thôi.” Amy dùng thái độ nghiêm túc hiếm có nói.

Cả đời, chỉ yêu một lần, chỉ kết hôn một lần, chỉ sinh con ột người, chỉ sống cùng một người cho đến già, đó là giấc mộng lớn nhất của Amy. Có lẽ nhiều người không ủng hộ suy nghĩ như vậy, cho rằng yêu nhiều lần mới có thể trải nghiệm càng nhiều, tìm được một người thích hợp nhất với mình, nhưng Amy là người trọng tình, cô hy vọng mình có thể tìm được đúng người ngay từ lúc ban đầu, không cần lãng phí vòng vo, có thể thuận thuận lợi lợi đi đến cuối cùng, vậy không phải là hạnh phúc lớn nhất sao?

Gloucester có chút kinh ngạc, anh nghĩ đến vợ mình, họ kết hôn không phải vì yêu, phần lớn là chính trị, nhưng Gloucester vẫn cho rằng đây là lựa chọn tốt nhất trong đời mình, cho dù tình cảm giữa bọn họ cũng không hoàn toàn là tình yêu.

“Vậy em cho rằng cậu ta là người đó sao?”

“Ai biết được?” Amy nhẹ giọng nói, kỳ thật chính cô cũng không biết Clark có đúng là người duy nhất của mình không, nhưng cô muốn thử, vận khí của cô bình thường vẫn khá là may mắn phải không?

Sau đó, Amy không nói nữa, chỉ nhìn hướng khói đặc bay tới gần người, Gloucester không quấy rầy cô, nhìn theo hướng cô đang nhìn, đôi mắt tối đen không biết nghĩ gì.

Tiếng người ồn ào, tiếng còi xe rít chói tai, khói đặc vẫn chưa tan hết, một bóng người quen thuộc từ bên kia đi tới, là Clark.

Bộ dạng Clark trông hơi buồn cười, trên mặt lúc đầu vốn sạch sẽ bây giờ dính vết đen thui, không biết quẹt phải ở chỗ nào, trên tóc còn dính bụi than, nhưng quần áo trên người ngay nếp nhăn cũng không có, toàn thân trông có chút không ăn nhập.

“Anh sao lại thế này, bấn chết.” Miệng nói ghét bỏ, nhưng hành động của Amy lại không giống lời nói chút nào, lấy khăn tay sạch sẽ trong ba lô ra thấm ít nước cho ướt rồi kiễng chân lau mặt cho Clark, trông rất có bộ dáng thành thạo chăm sóc đám nhóc con ham chơi trong vườn trẻ.

Clark cúi người để Amy lau mặt cho, gương mặt nở nụ cười, “Phía kia cháy rất lớn, có người bị mắc kẹt bên trong, anh vốn là muốn hỗ trợ, nhưng sau đó siêu nhân đã đến, anh ta cứu người đó ra.” Anh nói nửa thật nửa giả, đơn giản là vì nơi này còn có người không biết thân phận anh.

Amy lén trợn mắt lườm anh một cái, nhưng không tính toán việc anh nói dối, chuyện này không thể để anh trai biết, không phải bởi vì giữ bí mật gì đó, chẳng qua cô lo rằng một khi anh trai biết được, chuyện tình cảm vừa mới bắt đầu của mình phỏng chừng sẽ phá sản.

Gloucester im lặng nhìn cử chỉ của hai người, trong lòng không thể không thừa nhận hai người trông rất xứng đôi, vui vẻ và dịu dàng trong mắt Clark không phải giả bộ, anh ta thật sự rất thích Amy.

Có lẽ, anh thực sự nên buông tay. Đáy lòng có chút phiền muộn, em gái yêu quý từ nhỏ anh đã nâng niu che chở trong lòng bàn tay nay tựa hồ sắp vỗ cánh bay đi, mà anh lại không thể nào ngăn cản.

Nhất thời, lạnh lẽo trống vắng nảy lên trong lòng, trông Gloucester vô cùng cô đơn.

“Anh, anh sao vậy?” Nhận ra Gloucester trông có vẻ bất thường, Amy đưa khăn tay cho Clark để tự anh lau, quay lại trước mặt Gloucester lo lắng nhìn anh.

“Không sao, chúng ta đi thôi, ở đây không khí thật tệ.”

“Vâng.”

“Lại một vụ hỏa hoạn, theo các cơ quan có thẩm quyền suy đoán, đây là một vụ án phóng hỏa liên hoàn do một đối tượng gây ra.... Đội cứu hỏa đã đến khu Đông, đang hết sức dập tắt hỏa hoạn, đây đã là vụ thứ sáu trong ngày hôm nay, nhưng cục phòng cháy chữa cháy Metropolis vẫn chưa tìm ra manh mối, lần này là một công ty may ở khu Đông bị cháy, một người quản lý của công ty bị mắc kẹt trên tầng cao nhất, thang chữa cháy của đội cứu hỏa không đủ độ cao, chưa tìm ra cách nào đưa anh ta xuống, trong khi các cầu thang đều đã bị lửa lớn đốt cháy, người quản lý này hiện giờ đang vô cùng nguy hiểm....”

Amy bưng trái cây từ phòng bếp đi ra, liền nhìn thấy trên TV đang đưa tin về vụ phóng hỏa mới nhất, Gloucester một mình ngồi xem ở sofa, mà Clark thì, xem trong TV đột nhiên xuất hiện siêu nhân, liền biết anh đi đâu.

“Anh, ăn chút trái cây nè, đều rất tươi.” Amy đem trái cây đặt trước mặt anh, đưa nĩa cho anh.

Gloucester tùy tay xiên một miếng cho vào miệng từ từ ăn, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi màn hình TV.

“Siêu nhân này trông hơi quen quen.” Gloucester đột nhiên lên tiếng, khiến Amy đang ăn trái cây giật mình hoảng hốt, suýt nữa thì bị nghẹn sặc.

“Hả, vậy à?” Amy chột dạ cầm tách trà trên bàn uống một ngụm.

“Hình như đã từng gặp qua ở đâu đó.” Gloucester gật đầu, trí nhớ anh vốn rất tốt, đặc biệt là với người khác, “Kent đâu rồi?”

“À, anh ấy đến tòa soạn, nói là tạm thời phải tăng ca.” Giờ chỉ còn cách lấy cớ này.

“Thế này?” Gloucester chỉ TV, bên trong đang chiếu đến hình ảnh siêu nhân đã cứu người quản lý ra, “An ninh trật tự Metropolis thật sự quá tệ, em có muốn chuyển trường không?”

“Anh, anh lại thế nữa rồi, nơi này trị an tuy không phải tốt lắm, nhưng chỉ là một số khu vực thôi, chỗ em đang ở này thật sự rất an toàn, hơn nữa bình thường em ra ngoài đều có người đi theo, không chạy lung tung, cũng không gặp sự cố không may gì. Ngược lại là anh, kẻ ban nãy là chuyện gì xảy ra? Em thấy anh bây giờ còn nguy hiểm hơn cả em đấy.” Amy đẩy đề tài về phía Gloucester.

“Chỉ là một vài tên hề mà thôi, anh sẽ nhanh chóng giải quyết đám đó.” Gloucester không muốn nói nhiều, trực tiếp thay đổi đề tài, ” Gọi cho Kent, bảo cậu ta trở về sớm, nói anh có việc muốn nói chuyện ‘riêng’ với cậu ta.”

“Anh, anh sẽ không thật sự muốn quyết đấu với anh ấy đấy chứ?” Amy còn nhớ rõ anh trai từng không chỉ một lần nói rằng nếu cô có người yêu, đối phương trước nhất định phải thắng anh mới được.

“Sẽ không.” Anh chỉ muốn kiếm một bao cát để xả một chút bực bội trong lòng mà thôi.

“Vậy thì được.” Amy yên tâm.

Vì thế, sau cuộc điện thoại (Amy đã đưa di động của mình cho Clark để phòng ngừa vạn nhất), Clark suốt một ngày bận bịu vừa mới trở về đã bị Gloucester lôi đi ra ngoài nói là muốn tiến hành “nói chuyện riêng”.

Amy không biết bọn họ nói những gì, nhưng lúc trở về, Clark nhìn Gloucester với ánh mắt hoàn toàn kính sợ, mà Gloucester thì cứ mãi đắm chiêu đánh giá Clark, tựa hồ như phát hiện ra điều gì đó đặc biệt, nhìn đến nỗi khiến Clark sờn cả gai ốc.

Nếu nói Gloucester phát hiện ra được gì, đúng là có, hôm nay anh kéo Clark đến trung tâm thể hình gần đó, chuẩn bị độ sức với Clark một phen, mà từ trận đấu này, anh phát hiện ra rất nhiều điều..

Gloucester chọn môn quyền thuật, đánh với Clark một hồi, cuối cùng cũng không thể không bội phục quyền cước Clark đặc biệt vững vàng, bọn họ đánh nửa giờ, bản thân đều đã có chút mệt mỏi, Clark lại không toát một giọt mồ hôi. Chỉ riêng điểm này cũng đã khiến Gloucester nhớ rõ trong lòng.

Đánh xong tự nhiên là phải đi tắm, Gloucester tốc độ nhanh hơn Clark một chút cho nên khi anh tắm xong ra ngồi uống nước ở phòng nghỉ, Clark mới lau tóc đi ra.

Khi đó, Clark không đeo kính.

Trí nhớ của Gloucester rất tốt, tốt đến nỗi dù có là người chỉ gặp một lần cũng sẽ tuyệt đối không quên, cho nên anh rất dễ dàng nhận ra khuôn mặt không có gì che giấu của Clark cùng siêu nhân trên TV kia là giống nhau. Không phải chỉ tương tự, mà là giống nhau như đúc.

Nhớ lại buổi sáng anh ta chạy đến chỗ xảy ra hỏa hoạn xem, quần áo không chút xộc xệch mà đầu và mặt lại bẩn, ban nãy vẻ mặt Amy lại hơi có vẻ kinh hoảng, Gloucester đã hiểu.

Vì thế, sau bữa tối, sau khi Clark bị Gloucester đuổi đi, anh liền nói với Amy một câu: “Em có biết Kent và siêu nhân là một người.” Không phải nghi ngờ, mà là khẳng định.

Amy ngồi bên cạnh nhất thời kinh ngạc

22. Chương 22: Chương 22

“Anh, anh nói gì vậy?” Amy không thể tin nổi, tuy rằng cô vẫn biết anh trai mình rất thông minh, nhưng không ngờ anh lại có thể vừa gặp đã nhận ra được bộ mặt thật của Clark.

“Xem ra là em biết.” Gloucester nhướn mày.

“Ah, em biết, nhưng mà sao anh lại nhận ra được vậy?” Nếu không có cách nào giấu được, chỉ có thể nhận tội thôi, Amy thẳng thắn thừa nhận quả thực mình biết thân phận kia của Clark.

“Hừ, chỉ bằng chút mảnh khoe đó thì lừa được ai chứ, chỉ cần người quen biết sơ sơ với cậu ta thôi cũng có thể nhận ra được.” Gloucester đối với Clark đúng là vô cùng không vừa mắt, chỗ nào có thể dìm hàng được thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua, tuy rằng trong mắt anh Clark đích thực là chẳng có chút nào xem được cả.

“Kỳ thực cũng đâu đến nỗi kém vậy ạ, ở đây chưa có ai phát hiện ra điều đó đâu.” Amy nói đỡ cho Clark.

“Vậy chỉ có thể chứng tỏ cậu ta làm người quá thất bại, ngay cả một người quan tâm mình cũng không có.”

Amy cười gượng: “Anh à, đừng nói ác như vậy chứ, anh ấy mới đến thành phố này chưa được bao lâu, hơn nữa cố ý giấu mình, đây cũng là không thể tránh khỏi.” Clark quả thật không kết giao bạn thân bạn tốt gì, trong nguyên tác, ngoài người nhà và Lois Lane, hầu như lúc nào anh cũng đều lẻ loi một mình.

“Em muốn che chở cậu ta thì tùy em, có điều phải cảnh cáo trước, cậu ta có làm gì em cũng đừng có tham dự vào.” Gloucester tuy rằng không vừa ý lắm với thân phận của Clark, nhưng cảm giác của Amy mới là quan trọng nhất, anh không muốn bắt ép em gái phải quyết định rời xa Clark, cho dù tên kia có là một người ngoài hành tinh.

Lần đầu tiên siêu nhân xuất hiện, Gloucester đã tiến hành điều tra phân tích – phân tích xem sự tồn tại của người này có thể ảnh hưởng đến Amy hay không – kết luận cuối cùng là nơi siêu nhân xuất hiện quả thực coi như an toàn, cho nên anh mới không bắt Amy về nước ngay.

Hơn nữa, chỉ cần thân phận siêu nhân của Clark không bị phát hiện, Amy có thể coi như là người an toàn nhất thế giới, ai bảo cô bé có anh chàng người yêu là siêu nhân chứ.

“Em rất biết tự lượng sức mình mà, sẽ không chen vào quấy phá gì đâu.” Amy kéo kéo Gloucester làm nũng, dỗ cho Gloucester từ mặt nhăn mày nhíu rớt cuộc cũng thoải mái dễ chịu.

Amy cũng thông minh, đem những sự kiện siêu nhân đã giải quyết thời gian qua mà mình biết kể cho Gloucester nghe, để anh có thể hiểu rõ hơn Clark là người như thế nào, Gloucester nghe xong, cũng dần dà hiểu sâu hơn về Clark, tuy rằng vẫn là nhìn hẩn ta không vừa mắt, nhưng cũng cảm thấy người này miễn cưỡng đủ tư cách kết giao với Amy.

Có điều, anh sẽ không khinh địch cứ vậy mà giao bảo bối ra, “Ngày mai anh bay đến thành phố Gotham gặp Bruce Wayne, em có muốn đi cùng không?”

“Hả? Sao tự nhiên lại hỏi em cái này? Ngày mai em phải lên lớp học rồi.” Amy tuy rằng thật sự rất muốn nhìn thấy người tương lai sẽ là Batman, nhưng chuyện học hành cũng không thể hoãn lại được...

“Anh sẽ giúp em xin phép, không phải em rất có hứng thú với Bruce Wayne sao? Anh mang em đi gặp anh ta chẳng lẽ em không thích? Hơn nữa lẽ nào em không muốn ở bên cạnh anh lâu một chút?” Gloucester lần trước nói chuyện qua điện thoại đã nghe ra Amy cảm thấy hứng thú với Bruce Wayne, e rằng cũng là vì điều bất ngờ ngoài ý muốn gì đó mà cô đã nói lúc trước, vậy nên anh từng cho người điều tra Bruce Wayne, quả nhiên tìm hiểu được không ít chuyện thú vị – khi còn nhỏ cha mẹ bị bắn chết ngay trước mặt hẩn, được người quản gia nuôi lớn, sau mười năm cha mẹ qua đời hẩn bắt đầu du lịch thế giới, cùng lúc học tập các kỹ năng võ thuật, điều tra, pháp luật lần lượt khắp từ Âu sang Á. Gloucester thế nào cũng không cảm thấy người như vậy sẽ là một kẻ ăn chơi tối tệ, mà ngược lại, anh cho rằng Bruce Wayne là một thiên tài, hơn nữa còn là một thiên tài đầy bi kịch.

Mà một thiên tài đầy bi kịch như vậy, nếu không trở thành anh hùng diệt trừ tội ác thì nhất định sẽ là một kẻ xấu xa không gì không dám làm, anh rất mong chờ xem người này sẽ lựa chọn điều gì. Gloucester suy nghĩ, khóe môi cong lên một nụ cười bí hiểm.

Amy bị nụ cười của anh trai dọa cho run người, bình thường anh mà cười như vậy chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp, “Em tất nhiên là muốn ở bên cạnh anh rồi, anh nói sao sẽ là vậy, thế nên anh gọi điện thoại xin phép ở trường giúp em đi, em đi thông báo cho Clark biết.”

“Ừ.”

Clark thấy Amy sang phòng mình thì rất bất ngờ, “Sao em không ở cùng anh trai?”

“Chúng ta vào rồi nói.” Amy đẩy anh vào trong, đóng cửa lại rồi ngồi xuống sofa, “Phù, anh trai em quả thực là khó đối phó, anh không biết là anh ấy vừa nói với em điều gì đâu!”

“Nói gì vậy?” Clark buồn cười nhìn cử chỉ cường điệu của cô, ngồi xuống bên cạnh.

Amy đột nhiên làm mặt hung dữ nhìn anh: “Nói, chiều nay anh và anh trai em đã làm gì? Sao anh vừa về mà anh ấy đã hỏi em, có biết anh là siêu nhân hay không?”

“Anh ấy biết?!” Clark cả kinh nhảy dựng lên, nhất thời quên không chế sức mạnh, vọt thẳng lên trần nhà, cũng may lực không lớn, đụng vào chỉ khiến cái trần lủng một hố to chứ không bị vỡ tan ra..

Có điều âm thanh vẫn là như trời long đất lở, ngay cả Amy cũng có thể nghe thấy tiếng người ở tầng trên ồn ào, cũng may sau đó không còn tiếng động nào nữa, tầng trên cũng dần dần yên tĩnh lại...

Clark quay xuống Amy cười xấu hổ, chỉ nhận được một cái nhìn khinh bỉ.

“Còn không mau xuống.” Quả nhiên không thể xem thường sức phá hoại của siêu nhân, Amy nhìn anh quay trở lại sofa, lại nhìn cái lỗ to trên trần, vừa đúng kích cỡ một cái đầu, “Đợi lát nữa anh phải sửa lại đi, đừng để người nào nhìn ra cái trần này có vấn đề.”

“Đây là chuyện nhỏ. Anh trai em làm sao lại phát hiện ra anh vậy?” Giờ Clark quan tâm nhất là điều này, sao hai anh em nhà này đều có thể dễ dàng nhìn thấu anh như vậy nhỉ?

“Ai biết được, có điều anh em nói kỹ thuật ngụy trang của anh quá kém.” Amy chế nhạo, “Có điều anh cũng đừng nản vội, em nghĩ kỹ thuật diễn của anh không phải tồi đâu, là anh trai em quá thông minh lại nhớ dai nữa nên mới nhận ra anh.”

“Em đây là đang an ủi hay đả kích anh vậy?”

“Đương nhiên là an ủi rồi, yên tâm đi, anh trai em rất kín miệng, sẽ không nói ra ngoài đâu.” Nhiều lắm chỉ là lợi dụng một chút ưu thế của anh mà thôi, Amy cười vỗ vỗ đầu anh như vỗ đầu Bakersfield, “Đúng rồi, em sang đây là muốn nói cho anh biết, ngày mai em sẽ đi cùng anh trai đến thành phố Gotham, có lẽ sẽ ở lại đó một hai ngày.”

“Sao tự nhiên lại muốn đến Gotham vậy?” Chủ đề chuyển quá nhanh, Clark còn chưa kịp thích ứng.

“Đi xem tập đoàn Wayne của Bruce Wayne ạ! Anh trai em muốn tìm người hợp tác, em đi giúp anh ấy giám định một chút, hơn nữa anh em khó có dịp nào đến đây một lần, em đương nhiên là phải ở bên tiếp đón anh ý nhiều chút rồi.” Amy cười tủm tỉm nói.

“Như thế em sẽ không ở bên cạnh anh được?” Clark ghen tị, vì sự coi trọng của Amy đối với Gloucester.

“Vậy cũng phải là anh có thời gian ở bên cạnh em không ấy chứ? Hôm nay nhiều hỏa hoạn như vậy, anh không đi điều tra sao?” Amy hỏi.

“Đương nhiên là phải điều tra rồi. Em nhớ là đi sớm về sớm nhé, nếu không hay là buổi tối anh đến tìm em?” Clark tính thời gian từ đây đến Gotham, nhanh nhất cần nửa giờ, để gặp Amy không thành vấn đề.

“Còn muốn bị anh em ‘dạy bảo’ sao? Anh cứ ở đây lo công việc của anh đi, em sẽ về nhanh thôi.” Amy cũng không muốn anh bày đặt việc đứng đắn không làm, lại chạy xa như vậy đến gặp mình, có điều, hình như trong thời gian diễn ra vụ án phóng hỏa này, bạn trai cô có một đoạn ái tình ướt át gì đó thì phải?

Lập tức Amy trầm mặt xuống, trừng mắt nhìn Clark: “Mấy ngày này em không ở đây, anh cũng đừng có rước nợ đào hoa nào đấy!” Amy biết Clark hiểu tiếng Trung, những ngôn ngữ thành ngữ thế này anh đều hiểu được.

Clark bị Amy trừng đến trong lòng run rẩy, anh lập tức dựng thẳng ngón tay nói: “Anh thề!” Dường như từ khi hẹn hò với Amy, bản thân mình càng ngày càng có triệu chứng “viêm khí quản”, không biết là tốt hay xấu đây.

“Thề rồi thì phải làm được đó, sau này không được trêu chọc người khác, nếu không em sẽ không vui đâu.” Amy nói rồi cười, thuận tiện hôn lên môi Clark một cái, coi như là thưởng cho anh đi.

Clark làm sao bỏ qua được thời cơ thân mật hiếm có thế này, anh giữ lấy đầu Amy trực tiếp gia tăng độ nóng bỏng của nụ hôn, hôn đến lúc cô đầu vầng mắt hoa mới không cam lòng buông ra.

Amy nằm trong lòng Clark thở hổn hển nửa ngày mới tỉnh táo lại, nhìn về phía góc tường, ở đó có một cái gương, rất dễ dàng nhận thấy môi mình vừa đỏ vừa sưng lên, nhất thời vừa ngượng vừa giận: “Nhìn chuyện tốt anh làm xem, anh bảo em làm sao về gặp anh trai đây giờ?”

“Xin lỗi.” Clark nhận lỗi chẳng chút thành ý, ngược lại còn có phần đắc ý, hôm nay anh bị Gloucester trút giận không ít, có thể khiến anh ta khó chịu một chút đương nhiên là anh cam tâm tình nguyện.

Amy tức giận đến nắm anh một cái, nhưng lại tự khiến cho tay mình bị nện đau, ôm chặt tay mắt đỏ lên, “Đau quá!”. Ai cũng biết siêu nhân còn được gọi là người đàn ông thép, một cái nắm của cô chẳng khác nào nện vào sắt thép, dĩ nhiên là bị đau.

“Em không sao chứ? Đau rồi, đưa anh xem nào.” Clark cẩn thận dè dặt nâng tay Amy, quả nhiên là đã hơi sưng đỏ lên, vừa tự trách vừa đau lòng, nhẹ nhàng thổi thổi cho cô, nói: “Sau này đừng đánh anh nữa, nếu không em lại bị đau mắt.”

“Anh bắt nạt em!” Amy vốn là bị người nhà cưng chiều đến nhõng nhẽo, nếu không vì linh hồn dung hợp, sợ rằng sẽ trở thành một cô tiểu thư điều ngoa tùy hứng, tuy rằng bây giờ tính tình khá ổn, nhưng cái tính chịu không được ủy khuất thì vẫn còn nguyên.

“Là anh sai, anh thổi cho em sẽ không đau nữa.” Clark hít vào không khí hóa thành gió lạnh, nhẹ nhàng thổi lên chỗ tay sưng lên của Amy, Amy chỉ cảm thấy trên tay mát lạnh, quả nhiên không còn đau nữa.

Cô cũng biết mình có phần cáu kỉnh, chớp mắt cố thu về nước mắt sắp trào ra, “Em phải về đây, ở lâu quá anh em sẽ chạy sang tìm mắt, anh nhớ giúp em chăm Bakersfield đấy, ngày mai em sẽ đem nó sang cho anh.”

“Đã biết, em cũng đi sớm về sớm, đừng có chơi quá vui mà quên cả trở về.” Clark hôn lên hai má người yêu, “Đêm ngủ ngon nhé.”

“Vâng, chúc anh ngủ ngon.”

23. Chương 23: Chương 23

Amy kéo hành lý thành thực theo Gloucester đến Gotham, hiển nhiên là bỏ qua đoạn diễn biến Lois đến chỗ tội phạm nằm vùng, làm vũ nữ, ca sĩ, bồi bàn, có điều cô không tiếc, mỹ nữ sao có thể sánh được với mỹ nam chứ!

Vừa xuống máy bay liền có người đến đón họ, ngồi xe chạy thẳng đến tập đoàn Wayne, hai người rất nhanh chóng gặp được Bruce Wayne.

Để tỏ vẻ tôn trọng đối tác tương lai, Bruce vốn định tự mình đến sân bay đón người, nhưng bất đắc dĩ hôm nay anh ta còn có một hội nghị quan trọng phải tham dự, không còn cách nào đành cử thư ký đi trước đến đón hai người, còn anh ta thì sẽ chờ ở trước cửa chính công ty.

Vậy nên cuộc họp vốn phải diễn ra trong nhiều giờ đồng hồ cũng theo ý của người chủ trì, chỉ trong hai tiếng liền kết thúc.

Khi thư ký đưa đoàn người của công tước Richmond đến tập đoàn Wayne, Bruce Wayne đã ngồi chờ trong phòng khách được một lúc, ở đó cùng anh ta còn có mấy cổ đông khác của tập đoàn Wayne.

“Chào mừng ngài đã đến, công tước Richmond.”

“Rất vui được gặp anh, Bruce Wayne.”

Hai bàn tay dày rộng mạnh mẽ bắt tay.

Amy đứng bên cạnh Gloucester quan sát Bruce Wayne, không thể không nói người hùng Batman này cũng là một người vô cùng xuất sắc, ở phương diện nào đó mà nói thì anh ta, Gloucester và Clark đều là những mỹ nam cùng một loại – đều có tóc đen mắt xanh, thể hình cao lớn mạnh mẽ, đại biểu cho quan niệm thẩm mỹ đương thời (hoặc có thể nói là quan niệm thẩm mỹ của thập niên mà siêu nhân và Batman được sáng tạo ra).

Có điều so với anh trai trầm ổn kín đáo, Clark nhã nhặn ôn hòa thì Bruce, khoác trên mình bộ đồ Armani cao cấp lại biểu diễn hoàn hảo sự nhiệt tình hào phóng của một tay chơi nhà giàu có hạng.

Nếu như không biết rõ bộ mặt thật của anh ta, sợ rằng Amy cũng không giữ nổi chút cảm tình nào, cô ghét nhất là những kẻ trắng hoa.

“Đây chắc hẳn là em gái ngài, tiểu thư Amelia?” Là một tay nhà giàu ăn chơi, kỳ thật bạn cũng đừng trông mong một người dầy vẻ chơi bởi như thế có bao nhiêu chuyên tình, Bruce Wayne tự nhiên là nhìn đến Amy bên cạnh Gloucester đầu tiên, từ những tư liệu thu thập được, Bruce điều đầu tiên là xác nhận thân phận của Amy.

“Rất vui được gặp, thưa anh Wayne.” Amy nâng váy lên một chút, chào hỏi rất quy củ.

Sau khi chào hỏi đơn giản xong, hai anh em được thân thiết mời lên phòng chiêu đãi khách quý trên tầng cao nhất, vì thời gian vừa vãn buổi trưa nên Bruce Wayne đã đặc biệt chuẩn bị đồ ăn Anh quốc cho bọn họ.

Người Trung Quốc thích bàn chuyện làm ăn trên bàn cơm, người phương Tây lại cho rằng không nên như vậy, cho nên lúc ăn cơm, không ai nói về chuyện công việc, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện vài câu, tán gẫu đều là những chuyện linh tinh, xúc tiến hiểu biết giữa hai bên.

“Tôi từng đến London, đó thật sự là một nơi không tồi, có điều quá nhiều sương mù.”

“Tuy sương mù rất nhiều nhưng những khi trời nắng cũng rất đẹp.”

“Quá nhiều hơi nước không tốt lắm cho sức khỏe.”

“Có lẽ vậy, nhưng nếu không có hơi nước, nó cũng sẽ không còn gọi là thành phố sương mù nữa.”

“Có lẽ anh nói đúng.”

...

Amy vẫn giữ nguyên phong phạm thực nữ yên lặng ăn mà không nói gì, chỉ dững thẳng tai nghe anh trai và Bruce thấp giọng nói chuyện. Nói thật, cô cứ cảm thấy trong lời bọn họ có những ý nghĩa khác, nhưng không thể hiểu được trong những đó rốt cuộc có ẩn chứa những gì, nụ cười giống nhau của cả hai bên khiến cô hiểu được, đó nhất định không phải chuyện gì tốt.

Ăn cơm xong, Amy không đi theo anh trai nữa, bọn họ bàn chuyện công việc, không thích hợp để Amy làm thính giả.

“Tiểu thư Amy, cô không ngại để quản gia của tôi đưa đi xem chỗ nghỉ ngơi đêm nay của cô và đồng thời cũng là nhà của tôi chứ?” Bruce Wayne chỉ sang quản gia của anh ta vẫn đứng bên cạnh, vừa nhìn về phía Gloucester, thấy anh không có phản ứng gì, biết hẳn là Gloucester đồng ý sắp xếp của mình.

“Đương nhiên không ngại, thực ra thì, thưa anh Wayne, tôi rất vui được tham quan nhà của anh, phiên quản gia...” Amy không biết nên nên gọi ông ta là gì, cô không xem phim hay truyện Batman, nhưng vẫn biết ông già vừa nhỏ vừa gầy này có ảnh hưởng đến Batman thế nào, sau sự cố cha mẹ Bruce chết, ông già rất được người khác kính trọng này vẫn trung thành và tận tâm với dòng họ Wayne như trước, tuy rằng danh nghĩa ông ta là quản gia của Bruce, nhưng trên thực tế ông ta vẫn luôn thay thế hoàn thành trách nhiệm của cha mẹ Bruce, nuôi nấng Bruce lớn lên, giúp đỡ Bruce quản lý công ty, trông giữ động dơi, thậm chí khi Bruce chiến đấu bị thương, ông ta sẽ quên mình xông lên, mấy chục năm vẫn như một ngày trông nom Bruce, cho đến khi anh ta trưởng thành. Nếu không có ông ta, tương lai làm sao có Bruce, thậm chí là Batman?

Amy rất nể phục ông già nhỏ nhắn này, ông ta thật đáng kính nể.

“Alfred Pennyworth, tiểu thư Amelia có thể gọi tôi là Fred.” Lão quản gia một tay đặt lên ngực khom lưng nói.

“Ông cứ gọi cháu là Amy là được rồi, thưa ông Fred.” Amy vội đáp lễ.

Thiện ý của Amy khiến ấn tượng của cô trong mắt Bruce tốt hơn nhiều, nụ cười cũng trở nên ấm áp hơn: “Fred, bác phải chăm sóc cho tiểu thư Amy đáng yêu của chúng ta thật tốt nhé.”

“Vâng thưa cậu chủ, tiểu thư Amy, xin đi theo tôi.” Fred cũng rất thích cô tiểu thư lễ phép này – không ai không thích những người lễ phép cả, ông cười hiền hòa đưa tay ra hiệu mời Amy đi theo mình.

Amy nhìn Gloucester, thấy anh gật đầu mới theo Fred rời đi.

“Như vậy, anh Wayne, chúng ta nói về công việc đi.”

“Rất vui lòng, thưa công tước.”

Amy theo Fred ngồi xe đến nhà của Bruce ở vùng ngoại ô, một tòa biệt thự có thể sánh với một pháo đài.

“Thật là đẹp.” Amy thật lòng ca ngợi, mặc dù không phải là lớn nhất hay đặc biệt nhất trong những biệt thự cô từng gặp, nhưng nó cũng có những đặc sắc riêng của mình, mang hơi hướng tĩnh lặng cổ xưa mà Amy khó có thể hình dung.

“Rất vui vì cô thích, lâu đài này đã tồn tại được hơn tám mươi năm, khi tôi còn trẻ đã làm ở đây rồi. Khi đó ở đây tràn ngập sự phồn vinh náo nhiệt, không như hiện giờ, lạnh lẽo ảm đạm.” Giọng Fred mang theo hoài niệm, chậm rãi, “Câu chủ không thích nhiều người, cho nên ở đây ngoài những người quét dọn đến làm việc theo giờ thì chỉ có hai người chúng ta.”

“Vậy không phải là quá hiu quạnh rồi sao?” Amy nhìn những bức tường treo rất nhiều các bức tranh nổi tiếng, thảo nào nơi này thoạt nhìn lại có cảm giác cô tịch như vậy.

“Đúng vậy, thật sự rất hiu quạnh, thật hy vọng sự rộn rã vui vẻ quay lại nơi này lần nữa.”

“Sẽ có ngày đó thôi ạ.”

“Mong rằng có thể đúng như lời cô nói.” Fred than nhẹ một tiếng, mở cánh cửa ra, “Đến rồi, tiểu thư Amy, đây là phòng của cô. Đây là lần đầu tiên cậu chủ đãi khách ở nhà, tôi đã đích thân quét dọn, tiểu thư thấy sao?”

Phòng ngủ rất gọn gàng đơn giản, chăn đệm sạch sẽ, tựa hồ như có thể ngửi thấy hương thơm của nắng trời, “Cám ơn ông, cháu rất thích.”

“Vậy, cô có muốn nghỉ ngơi một chút rồi sau đó thưởng thức một bữa trà chiều không?” Fred đề nghị.

“Vâng, phiền ông rồi.” Amy vui vẻ đồng ý lời đề nghị, “Nếu như có thể, ông có thể cùng cháu thưởng thức bữa trà chiều được không?”

“Tôi rất vui lòng, vậy cô nghỉ ngơi một lát đi, tạm biệt.” Fred lại cúi người chào rồi rời khỏi, trước khi đi còn chu đáo đóng cửa lại.

Ngồi trong phòng, Amy cầm điện thoại ở đầu giường gọi điện cho Clark.

Cô gọi số của Nhật báo hành tinh, lúc này hẳn là Clark đang trong giờ làm việc, có điều người tiếp điện thoại lại không phải người cô tìm.

Đầu dây bên kia cho biết, Clark ra ngoài điều tra tin tức, cả ngày hôm nay sẽ không quay lại.

Nói cảm ơn xong, Amy suy nghĩ một chút, liền nhấn vào số máy nhắn tin của Clark, nói anh nếu không có việc gì thì gọi điện thoại cho cô.

Vừa buông ống nghe, không đến một phút sau, chuông điện thoại liền vang lên, Amy bắt máy: “Clark?”

“Anh đây.” Clark nhét tiền xu vào điện thoại, đây là cuộc gọi đường dài quốc tế nên anh đã đổi rất nhiều tiền lẻ.

“Nghe nói anh ra ngoài điều tra hả?”

“Ừ, em gọi điện thoại đến tòa soạn à?”

“Vâng, anh đang điều tra vụ án phóng hỏa phải không? Sao, có phát hiện gì chưa ạ?”

“À, Lois trà trộn vào trong các băng đảng điều tra được một ít, em có biết cô ta trà trộn vào cách nào không, cô ta nhận lời làm bạn nhảy của bọn tội phạm.” Vừa nói đến việc này Clark không nén được bực mình, anh thật sự lo cho Lois sợ rằng cô gặp phải chuyện nguy hiểm, nhưng cô nàng không bao giờ hiểu điều đó, chỉ cho rằng anh xen vào việc của người khác.

“Trời ạ... Cô ấy không sợ mình gặp chuyện hay sao? Nhưng anh cũng biết tính tình Lois quá mạnh mẽ, khuyên cô ấy không bằng trực tiếp bảo vệ, Lois là phụ nữ, rất dễ bị tổn hại. Clark, anh sẽ bảo vệ cô ấy phải

không?” Tuy rằng Amy không thích Lois, nhưng cùng là phụ nữ, cô còn chưa ghét Lois đến mức hy vọng Lois gặp chuyện nguy hiểm.

“Yên tâm đi, anh sẽ để ý đến cô ấy.”

“Chính anh cũng nhớ phải cẩn thận, biết không?”

“Rõ ~” Clark nghịch ngợm kéo dài giọng, anh thích cảm giác bị quản thế này. “Không nói chuyện bên này nữa, chỗ em thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, chỉ là hơi chán, anh em chỉ bàn công việc, không có thời gian đi cùng em, nhưng anh ấy đã đồng ý ngày mai đưa em đi ra ngoài chơi, bây giờ thì em đang ở nhà của Bruce Wayne, anh ta mời bọn em hôm nay ở lại đây, ông Fred quản gia nhà anh ta đang chuẩn bị trà chiều cho em, thật tiếc là anh không ở đây, nếu không thì đã tuyệt hơn bao nhiêu.”

“Em muốn anh đến đó?” Giọng Clark nghe đầy hứng khởi, hiển nhiên là nhớ nhưng trong lời Amy khiến anh rất vui vẻ.

“Anh muốn đến?” Amy có chút mừng rỡ, lại hơi ngập ngừng, người đang yêu hình như đều bất chấp lý lẽ, chỉ mới xa nhau nửa ngày, nhưng vì hai người hai nơi, cô đã bắt đầu nhớ anh.

“Sao vậy? Không chào đón anh sao?”

“Không phải, nhưng không phải anh đang bận sao? Bắt anh đến trà chiều của em có phiền đến công việc của anh không?”

“Đương nhiên là không rồi, thực tế thì anh vừa mới chuẩn bị nghỉ về nhà bây giờ.” Clark nói, vì quán bar Lois trà trộn vào chỉ hoạt động vào ban đêm nên bây giờ anh đi làm cũng chẳng có tác dụng gì, còn không bằng theo Amy uống trà chiều.

“Vậy anh đến đây đi, em đi nói với ông Fred một tiếng nhờ ông ấy tăng thêm một chỗ, có điều anh tìm được đúng chỗ không?”

“Không thành vấn đề, em chỉ cần nói cho anh biết ở đâu là được.” Clark tràn đầy tự tin.

“Em đang ở một biệt thự giống như một lâu đài ở ngoại ô thành phố Gotham, còn cụ thể hơn thì không biết ạ.”

“Được, mười phút sau chúng ta gặp lại nhé.”

“Vâng, em chờ anh.”

24. Chương 24: Chương 24

Tuy rằng mới đến nhà người ta làm khách đã mời bạn đến chơi có vẻ như không được lịch sự cho lắm, nhưng Fred không tỏ ra bất mãn chút nào, trái lại vô cùng cao hứng chuẩn bị thêm một bộ đồ trà nữa.

Ngôi nhà này đã vắng vẻ quá lâu rồi..

Clark từ Metropolis bay đến rất nhanh tìm được chỗ này, khi nghe tiếng chuông vang lên ngoài cửa lớn, Amy không làm phiền Fred, tự mình nhắc váy chạy ra mở cửa: “Buổi chiều tốt lành, Clark, đường đi thuận lợi chứ?”

“Thuận lợi, nhà Wayner ở vùng này cũng khá nổi tiếng mà.” Clark không dám nói bản thân mình bay vòng quanh hết cả mấy vùng ngoại ô của thành phố Gotham, sau chợt nhớ ra có thể hỏi đường, mới tìm đến được.

“Vậy là tốt rồi, mau vào đi, ông Fred đã chuẩn bị xong hết cho buổi trà chiều rồi.” Amy tránh đường để anh đi vào.

Amy kéo Clark vào phòng bếp, giới thiệu anh với Fred, ba người sau đó cùng bưng trà chiều vừa mới chuẩn bị xong ra vườn hoa hưởng thụ nắng trời.

“Hôm nay thời tiết không tệ.” Ngồi trong chòi nghỉ dưới tác cây, Amy vừa uống trà vừa ngắm nhìn cảnh sắc trong vườn. Tọa biệt thự này trên những song hoa sắt bao quanh vườn bốn phía đều lan tràn đủ các loại cây lá, không thể thấy rõ được phong cảnh bên ngoài. Khu vườn rất lớn, bình thường cũng hay có người tò mò để ý, cây cối trong vườn đều được uốn tía thành những tạo hình kỳ lạ, loại thảm mỹ có phần kiên định mà lại đơn độc.

“Đúng vậy, tôi cũng lâu rồi không thưởng thức trà chiều nhàn nhã thế này.” Là người tin cẩn nhất của Bruce, Fred ngày thường cũng bận bịu vô cùng, nào có nhiều thời gian hưởng thụ như vậy?

“Ông ơi, tuổi ông cũng đã nhiều vậy rồi, chẳng lẽ ông không định đào tạo một người kế nghiệp sao? Như thế sau này người giúp Wayner làm việc cũng sẽ nhiều hơn đúng không?” Amy hỏi, rồi cắn một miếng bánh, “Ồ, ngon quá, ông Fred khi nào rảnh rồi dạy cháu làm bánh này nhé?”

“Điều đó tôi cũng đã nghĩ tới, có điều chưa gặp được ai thích hợp. Còn về chuyện làm bánh thì tôi rất vui được dạy cô bất cứ lúc nào.” Fred cười nói.

“Vậy thì thật sự cảm ơn ông nhiều lắm.”

Clark nửa ngày cũng chưa nói lời nào, lúc này mới chọn một đề tài, hỏi: “Ông Fred, ông kể cho Amy nghe Gotham có chỗ nào thú vị đi, cô ấy ngày mai muốn ra ngoài đi chơi đấy ạ.”

Amy cũng muốn vậy, tự mình chắt vật tìm kiếm không bằng hỏi thăm dân bản xứ một chút: “Đúng vậy, anh trai nói sẽ đưa em đi, Clark, anh có đi cùng không?”

“Có lẽ không được rồi, ngày mai anh phải làm việc.” Clark nhớ lại kế hoạch lúc đầu tính dùng để trà trộn vào quán bar của bọn xã hội đen kia, tiếc nuối lắc đầu.

“Vậy ạ?” Trong mắt Amy hiện lên vẻ thất vọng, vốn đang muốn bảo anh cúp thêm một buổi làm nữa, có điều nghĩ đến vụ hỏa hoạn kia, vẫn là thôi đi, cứ người so với đi chơi quan trọng hơn, “Fred, ông kể cho cháu một chút đi.”

Fred cười nhìn hai người đối đáp nhau, gật đầu chậm chậm nói về những danh lam thắng cảnh nổi tiếng của Gotham, thỉnh thoảng còn xen kẽ một vài truyền thuyết cổ xưa, khiến Amy và Clark nghe thật thú vị.

Chuyện nói tiếp chuyện kéo dài đến hết buổi chiều, khi công tước Gloucester và Wayne đến, Clark mới ý thức được đáng ra mình nên đi sớm một chút, hơn nữa khi đối phương nói một câu “Cậu đã đến rồi” với ngữ điệu đầy hàm súc, Clark cảm thấy tóc gáy toàn thân đều dựng đứng, vì vậy anh đứng dậy nói một câu khiến đôi bên đều rối rắm: “Buổi chiều tốt lành, anh vợ.”

Amy bình tĩnh quay đầu, không nhìn sắc mặt anh trai đen ngang đít nòi cũng không để ý đến Clark đang bị người khác phần nộ trừng mắt, bộ dạng thật đáng thương.

Hôm nay thời tiết thật sự không tồi..

Clark có thể nói là chạy trốn chết, anh thậm chí còn chưa kịp chào hỏi với Bruce Wayne kia, vẻ mặt Gloucester nhìn rất không tốt, Clark sợ rằng anh ta sẽ ném găng tay, yêu cầu anh quyết đấu một trận sinh tử.

Tuy rằng không sợ bị thương, nhưng anh cũng không có gan dám làm gì Gloucester, vậy nên đành nhanh chân chạy trước, cuộc gặp gỡ lịch sử cũng cứ như vậy mà không còn. (là cuộc gặp giữa siêu nhân và người dơi ý)

Nhìn Clark vội vã bỏ chạy chỉ để lại câu: “Anh còn việc chưa làm xong, đi trước đây.”, Amy rất không tốt bụng mà buồn cười.

“Em vui lắm hả?” Gloucester ngồi xuống bên cạnh cô, hiện giờ ở đây chỉ còn lại hai người, Bruce đã về phòng thay quần áo, còn Fred thì quay vào nhà chuẩn bị bữa tối.

“Vui chứ, em không ngờ là anh ấy lại đến.” Amy le lưỡi làm bộ đáng yêu.

“Bảo cậu ta chú ý một chút, Bruce Wayne không phải một kẻ đơn giản.” Gloucester gọi một cuộc điện thoại, phân phó cấp dưới ngụy tạo một biên bản ra ngoài làm việc giả tạo cho Clark, không để người khác phát hiện ra sơ hở nào.

“Đúng là anh sáng suốt.” Hai người đều không để ý đến vấn đề này, “Sao rồi, anh và Wayne nói chuyện ổn thỏa rồi chứ?”

“Đương nhiên rồi, điều kiện hợp tác có lợi như vậy, không phải ai cũng có thể đưa ra, lợi nhuận hợp tác, anh ta sẽ được ba mươi bảy phần trăm.”

“Có vẻ không được nhiều lắm.” Amy nghi hoặc.

“Phía gia tộc chúng ta sẽ chiếm bốn mươi một phần trăm, Nữ hoàng chiếm hai mươi hai phần trăm.” Gloucester giải thích, cuối cùng còn hơi áy náy xoa xoa đầu Amy, “Vốn dĩ anh cũng muốn chia một phần cho em, nhưng lại không thể để những người khác nhìn ra được điều gì, anh sẽ bí mật để lại một ít cho em, làm đồ cưới.”

“Anh nói gì vậy..” Amy đỏ mặt.

“Con gái lớn lên rồi cũng phải lấy chồng.” Gloucester đột nhiên có cảm giác tự hào “nhà mình có con gái mới trưởng thành”, nhưng nghĩ đến cô em gái của mình vừa mới lớn đã bị cướp đi luôn, anh lại không nhận được muốn xé xác tên kia.

Thằng khốn, nếu không sợ em gái đau lòng, anh nhất định đã khiến hắn không còn chỗ dung thân. Gloucester kiên quyết không thừa nhận bản thân mình đối với cậu em rể tương lai kia thật ra cũng có chút thiện cảm.

Tuy rằng một người hùng kỳ thật không thích hợp làm chồng cho lắm, nhưng ít ra năng lực của tên kia cũng đền bù được chút khuyết điểm này.

“Làm gì nhanh như thế ạ, em còn chưa tốt nghiệp mà.” Nói đến chuyện này, Amy lại không được tự nhiên.

“Cũng đúng, chờ em bao giờ đến hai mươi lăm tuổi hẵng lo lắng tiếp, mà dù có không kết hôn thì anh cũng vẫn nuôi được em kia mà.”

“Không nói chuyện với anh nữa, em đi giúp Fred chuẩn bị bữa tối đây!” Amy bỏ chạy, để lại Gloucester ở lại cười, vừa vui vẻ lại vừa tịch mịch.

“Anh có một cô em gái thật đáng yêu.” Bruce không biết đã đi đến từ lúc nào, “Anh không ngại để tôi ngồi bên cạnh chứ?”

“Xin cứ tự nhiên.” Gloucester gật đầu đồng ý.

“Tôi thật sự rất hâm mộ công tước vì có một cô em gái đáng yêu như vậy.”

“Cảm ơn lời khen của cậu, Amy quả thực rất đáng yêu.” Đối với lời ca ngợi của người khác về Amy, Gloucester luôn cảm thấy rất tự hào, hơn nữa không chút khách khí thừa nhận, nhưng cảnh cáo thì không thể thiếu, “Con bé đã có bạn trai”, cho nên cậu đừng có nghĩ đến chuyện trêu chọc nó.

“Vâng, tôi đã thấy, một chàng thanh niên không tồi.” Bruce đã ba mươi hai tuổi đáp lại.

“Còn thiếu một chút từng trải.” Gloucester nhìn Bruce, so sánh thì anh cảm thấy Bruce khá hơn một chút, đáng tiếc người này là một tay lẳng nhăng, bất kể là thật hay giả vờ, anh cũng không hy vọng có loại em rể như vậy.

Xét về điểm ấy thì vẫn là Clark tốt hơn, tuy rằng hắn ta tựa hồ cũng rất có tiềm lực vạn người mê – cả thành phố Metropolis đều rất cuồng nhiệt đối với siêu nhân, không phải chỉ là một chút.

“Loại từng trải này cũng phải dần dần tích lũy mới được.” Bruce cười khẽ, nếu như cha mẹ anh không phải chết, anh tình nguyện làm một anh chàng nhà giàu bình thường.

“Nghe nói mấy năm nay cậu đi du lịch khắp thế giới?” Gloucester không chút để ý chuyển đề tài.

“Đúng vậy, người đẹp nhiều nơi khiến tôi vô cùng ấn tượng.” Bruce vẽ mặt mờ ám nhớ lại.

“Thật sao? Quả thực là ‘vô cùng ấn tượng’,” nếu bậc thầy võ thuật như Wildcat cũng có thể gọi là “người đẹp”, thì đúng là muốn quên cũng không quên được, “Wildcat gần đây có khỏe không?”

Bruce trong lòng chấn động, “Anh biết thầy Wildcat?”

“Có chút quen biết, thầy dạy của anh ta đã từng dạy tôi một ít quyền cước, thỉnh thoảng chúng tôi cũng có liên hệ giao lưu trao đổi một chút.” Gloucester giải thích, “Mấy hôm trước anh ta còn nói chuyện với tôi về cậu, nói cậu năng khiếu không tồi, cũng giống như Clark khiến anh ta rất hài lòng.”

“Thì ra anh Kent cũng là đồ đệ của thầy, vậy lần sau chúng tôi cần phải giao lưu trao đổi một chút.”

“Đúng vậy, thật sự là không ngờ đúng không.” Những người đặc biệt của thế giới có phải luôn dễ dàng tụ họp phải không nhỉ?

“Thật tiếc là cậu ta không ở lại.” Bruce tiếc nuối lắc đầu.

“Cậu ta bận nhiều việc, có lẽ cậu sẽ vui lòng để cậu ta viết cho cậu một bài phỏng vấn? Tôi nghĩ nếu vậy thì cậu ta sẽ có thời gian trò chuyện với cậu.”

“Cậu ta là phóng viên?” Trong mắt Bruce chợt lóe lên.

“Đúng vậy, phóng viên của Nhật báo Hành tinh, yên tâm là cậu ta không viết về những tin tức giải trí lá cải.” Gloucester đứng dậy, “Amy và Fred hẳn là đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta vào thôi.” Anh nói như thể mình mới là chủ nhân nơi này.

“Vâng.” Bruce cũng đứng dậy, không chút bất mãn vì Gloucester đoạt mất vị trí chủ nhà.

“Có thể phiền cô Amy nói với anh Kent một câu, giúp tôi viết một bài giới thiệu được không?”

Trên bàn cơm, đột nhiên Bruce mở miệng hỏi Amy.

“Hả?” Amy đang cắt miếng thịt, nghe vậy hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Bruce ngồi ở vị trí chủ nhà, lại nhìn sang Gloucester ngồi đối diện, thấy anh không có phản ứng gì, liền nói: “Anh Wayne, Clark là phóng viên ở Metropolis, hình như không thích hợp viết bài cho anh thì phải?”

“Chính là vì anh ấy là phóng viên của Metropolis nên tôi mới muốn anh ấy giúp, tập đoàn Wayne hiện giờ đang có ý muốn phát triển đến Metropolis, chúng tôi cần tạo một chút thanh thế, mà tôi tin rằng anh Kent là một nhà báo có sự chuyên nghiệp và đạo đức.”

Nói cách khác, anh ta tin tưởng Clark sẽ không viết bậy gì? Amy nghĩ, liền gật đầu, “Tôi sẽ chuyển lời đến anh ấy.”

“Vấn đề thời gian gì đó, có thể gọi cho thư ký của tôi.” Bruce gật đầu, không chút lo lắng đối phương sẽ từ chối.

Mà đúng vậy, một con người có thể lọt vào top 100 người mạnh nhất thế giới, rất nhiều người muốn phỏng vấn anh ta, sao phải lo lắng điều này chứ.

25. Chương 25: Chương 25

Amy ở lại Gotham hai ngày rồi quay lại Metropolis, lần này trở về chỉ có một mình cô, Gloucester và Bruce còn có mấy chuyện nữa cần bàn bạc, sau khi thương lượng ổn thỏa, anh sẽ về thẳng London, cho nên chỉ có mình cô lên máy bay trở về.

Khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Metropolis đã là hơn bảy giờ tối, Clark không đến sân bay đón vì hiện giờ anh đang phải trà trộn vào quán bar của xã hội đen (mới phát hiện được thì ra đó là một câu lạc bộ), hôm nay là ngày đi làm đầu tiên của anh.

Amy có chút tò mò bộ dáng Clark cải trang thành người phụ vụ sẽ thế nào, vậy nên xuống máy bay, cô không về nhà mà đến thẳng khu Đông, tuy rằng chưa bao giờ từng đến câu lạc bộ đó, nhưng là cứ điểm của nhóm xã hội đen thế lực nhất ở khu Đông, nó khá là nổi tiếng, Amy chỉ tùy tiện hỏi đại một người trên đường một chút cũng dễ dàng tìm được đến nơi.

Cửa lớn câu lạc bộ có hai người bảo vệ đứng gác, bộ dáng đều là đẹp trai cao ráo lại lễ độ lịch thiệp, nếu chỉ nhìn bọn họ cùng với câu lạc bộ vẻ bề ngoài phong cách giản đơn trang nhã lại ẩn giấu sự xa xỉ, Amy khó mà tin được đây là lại cứ điểm hắc bang long xà hỗn tạp.

Khi Amy đến nơi, bảo vệ vẻ mặt tươi cười thân thiện mở cửa giúp cô.

Bước vào trong, tiếng ca nhạc rộn rã vui vẻ ủa vào tai, bên trong câu lạc bộ rất rộng rãi, ánh sáng đèn chỗ mờ chỗ sáng, nhưng mang lại cảm giác ấm áp nhu hòa, những người khách quần áo sang trọng ngồi lần lượt ở bên những bàn tròn nho nhỏ, thấp giọng trò chuyện, thỉnh thoảng lại chạm nhau ly rượu thủy tinh trong tay, hết thấy đều mang đầy vẻ tao nhã lịch thiệp.

Ngoại trừ những cô nàng phục vụ xinh đẹp mặc đồ con thỏ, thân hình nóng bỏng của họ ngay cả Amy nhìn cũng không nhìn được mà mặt đỏ tim đập, hơn nữa trong số họ cô còn nhận ra Lois, cô nàng mang rượu đến ột bàn khách, sau đó bị một người đàn ông trung niên hơi mập mạp lại hỏi đầu vô bóp một cái lên bờ mông tròn căng vênh.

Sầm sờ nha.. Amy nhìn Lois cổ nén tức giận, trên mặt tươi cười cứng ngắc rời khỏi bàn, không thể không bội phục sự chuyên nghiệp của cô nàng, nếu là mình, nhất định là trực tiếp lấy cái khay trong tay đập chết gã kia luôn!

Nhìn theo hướng đi của Lois, Amy thấy cô nàng đi vào quầy bar, nhỏ giọng nói gì đó với người bên trong, bộ dáng đầy căng thẳng, không cần nhìn, Amy có thể đoán được người đứng quầy đang quay lưng về phía mình kia chính là Clark, bọn họ sợ là đang tranh cãi gì đó.

Amy đang định bước qua, nhưng đã có người đến quầy bar trước cô, đó là một mỹ nữ rất có khí chất ngự tử*, tóc vàng quấn gọn trên đầu, trên người còn mặc đồ công sở màu đen, thoát nhìn là một người rất nghiêm túc kỹ tính, chỉ thấy cô ta nói gì đó với hai người đang tranh cãi bên trong, hai người ngay lập tức ngừng trao đổi, Lois lại tiếp tục bưng khay rượu rời đi, mà Clark ngay trước khi cô nàng rời đi liền vô mông cô nàng một cái.

Lại là sầm sờ!! Mà lại là bạn trai của mình!! Amy tức giận đến đỏ cả mắt, sải bước đến thẳng trước quầy bar, hai tay mạnh mẽ đập xuống bàn quầy, sau đó một bên nhìn chằm chằm Clark đang sững sờ vì đột ngột nhìn thấy mình, một bên nghiêng răng hỏi: “Anh – vừa – mới – làm – cái – gì – đấy – hả???”

“Amy, sao em lại đến đây?” Clark đầu tiên là sững sốt, sau đó nhớ ra mình hình như vừa làm gì đó khiến Amy nổi lửa, vẻ mặt hỏi han đầy nịnh nọt: “Sao xuống máy bay mà không về nhà nghỉ ngơi?”

“Tôi không thể đến sao? Tôi không đến sao có thể thấy được màn đặc sắc vừa rồi? Anh nói anh đáp ứng tôi điều gì, kết quả tôi vừa đi, anh liền thừa dịp tôi không có mặt mà xằng bậy!” Amy hận không thể đá anh một cước, đáng tiếc quầy bar bằng đá cẩm thạch đã cản cô lại.

Có điều Amy dù tức giận nhưng lý trí vẫn còn, biết Clark hiện giờ phải giữ bí mật thân phận, nên từ đầu đến cuối cô không gọi tên anh. Hơn nữa vì không để chính mình thành đối tượng ọi người vây xem, cô cũng không chế âm lượng của chính mình, không đến mức ảnh hưởng những người khác.

“Không phải, Amy, em nghe anh giải thích..” Clark luống cuống.

“Charles, ai vậy?” Bà chủ của câu lạc bộ, đồng thời cũng là người điều hành hiện tại của xã hội đen Stoney Taylor có chút hiếu kỳ nhìn cô gái nhỏ xinh xắn khả ái trước mắt, trong lòng không khỏi dâng lên chút địch ý, chỉ cảm thấy tuy rằng cô gái nhỏ này tuy có vẻ đáng yêu, nhưng câu nói của cô ta lại có nhiều ý nghĩa lắm, người đàn ông nàng để ý đến, hình như là cây đã có chủ rồi.

“Tôi là Amelia Lee, vị hôn thê của anh ấy.” Nghe câu hỏi của bà chủ xã hội đen, Amy trực tiếp kiễng mũi chân, khoắc lên cánh tay Clark, nâng cằm dùng thanh âm không lớn nhưng vẫn khiến đối phương nghe rõ để nói. Lần đầu tiên cô cảm thấy biết trước nội dung phim thật là tốt, có thể cho cô biết trước tình địch của mình là ai, tập trung dùng sức đả kích lại, ngay từ đầu cắt đứt hết khả năng có thể.

Giới thiệu của Amy vừa nói ra, phản ứng của hai người nghe được đều vô cùng mạnh mẽ, chẳng qua là ở hai thái cực hoàn toàn khác biệt.

Clark nhìn cô bạn gái nhỏ ngẩng cao đầu tuyên bố chủ quyền đối với chính mình, chỉ cảm thấy trước mắt đúng là thiên sứ, hai mắt sáng lên, đây không phải là ý nói anh có thể chuẩn bị cầu hôn? Anh chưa từng có lúc nào chờ mong tương lai như lúc này, có lẽ rất nhanh anh sẽ có một cô vợ nhỏ đáng yêu, ồ không, anh còn chưa kịp chuẩn bị tân phòng, nhà trọ hiện giờ hiển nhiên là không thích hợp, bọn họ nên có một ngôi nhà lớn hơn tốt hơn! Không biết Amy có đồng ý sau này ở cùng bố mẹ mình hay không đây? (tha thứ cho cậu bé này, anh chàng đã trở nên bấn loạn ==)

Về phần Stoney lại là đả kích lớn, nàng vừa mới động tâm với một người đàn ông cứu mình, lại không ngờ đối phương không chỉ là đã có người yêu, còn là yêu đến chết. Nhìn Charles như vậy, anh ta rõ ràng là rất yêu đối phương, lúc này, sắc mặt Stoney thật sự rất khó coi.

Có điều, Stoney dù sao cũng là một trùm xã hội đen, không phí nhiều thời gian thương tiếc mầm tình ái mới nảy đã chết héo queo, nàng nhanh chóng ổn định lại trong lòng, trên mặt cũng đeo lên nụ cười thường trực: “Xin chào, tuy rằng cô là vị hôn thê của Charles, nhưng tôi vẫn xin nhắc nhở, bây giờ anh ta đang trong giờ làm việc, có chuyện gì chờ hết giờ làm rồi nói sau, đừng quấy rầy đến những người khác.”

“Xin lỗi, tôi sẽ chú ý.” Amy giải thích, sau đó nói với Clark: “Em chờ anh hết giờ làm, có chuyện gì lát nữa bàn tiếp.” Lúc này trên mặt cô cũng là nụ cười, nào còn chút bộ dáng tức giận vừa rồi, nhìn Clark gương mặt ngẩn người, thâm than sắc mặt mình thật là cũng thay đổi quá nhanh.

“Vậy em ngồi đây ở một chút, đừng đi lung tung.” Clark dắt cô ngồi ở một góc quầy bar, tiện cho chính mình coi chừng, vừa pha rượu vừa nói với Stoney: “Xin lỗi, ngày đầu tiên đi làm đã gây phiền phức cho cô. Trà ướp lạnh Long Island thêm một chút nước lê nhé.”

Stoney nhận lấy ly rượu, có chút ngạc nhiên vui sướng: “Sao anh biết tôi thích loại này?”

“Tôi đi hỏi thôi, cũng nên có chút hiểu biết về bà chủ của mình chứ?” Vì có Amy ngồi bên vẫn đang nhìn, Clark cũng không dám lại khoe khoang sức quyến rũ của mình, chỉ dám thành thật nói.

Stoney nghe xong, thất vọng trong mắt không cách nào che giấu được, bưng ly rượu bỏ đi.

“Amy...” Stoney đi rồi, Clark liền vội vàng nhìn Amy đang nổi giận.

“Gã kia, không phải là người quen của anh sao?” Amy không để ý đến anh, chỉ dựa vào tường, hất cằm.

Clark nhìn theo ánh mắt cô, thấy Stoney, bên cạnh cô ta quả nhiên là một người quen, con sói Lex Luther.

Vừa nhìn thấy Lex Luther, Clark liền biết sự tình không tốt, lập tức bất chấp mọi sự, vênh tai chú ý nghe bọn họ đang bàn chuyện gì.

Không ngờ vừa mới nghe được trong câu chuyện của bọn họ xuất hiện từ “bọn phóng hỏa”, một tiếng trống bồng bồng âm vang khiến Clark suýt chút nữa thì thủng màng nhĩ.

“Phì, ha ha..”

Clark xoa xoa tai, nhìn Amy cười đến nghiêng ngả, cũng chỉ có thể cười khổ theo.

Người đánh trống giới thiệu trước mọi người: “Thưa các quý ông quý bà, Matt Club rất vinh hạnh được giới thiệu với mọi người, quý cô Laura!” Tiếp đó, tiếng nhạc vang lên, một thanh âm quen thuộc theo tiếng nhạc bay đến, kéo Clark nhìn về phía sân khấu.

Lois bước ra, toàn thân váy dài màu trắng bó sát chặt căng lộ ra phần trên bộ ngực căng tròn, thân hình thật hoàn mỹ kiều ngạo, tóc đen cuốn lộn dài quá tai chuyển thành màu đỏ dưới ánh đèn màu rực rỡ, Lois trên sân khấu quả thực chính là một nữ thần đầy sexy, theo tiếng hát của cô nàng, đôi tay ôm lấy chính mình, vuốt ve theo đường cong từ ngực xuống dưới, lại tiếp tục vòng trở lại, cặp mông cong tròn lắc lư, váy xẻ lên tận đùi, cặp đùi thon dài đẹp tuyệt thấp thoáng qua khe váy xẻ khiến mọi người đều mù mắt.

Hát được nửa chừng, Lois đột nhiên cứng đờ, Amy biết là cô nàng đã nhìn thấy Lex Luther.

Tiếng ca dừng lại, Clark bỏ lại một câu: “Chờ anh quay lại.” rồi chạy về phía hậu trường chỗ Lois vừa biến mất.

Tuy rằng Clark bỏ lại Amy mà chạy khiến cô rất không thoải mái, nhưng vừa nghĩ đến lát nữa Lois sẽ vì bại lộ thân phận mà bị Clark ném vào thùng rác, cảm giác khó chịu liền biến thành hả hê khi người gặp họa mà xem diễn, ờ, hình như mình càng ngày càng trở nên xấu xa thì phải?

Quả nhiên không bao lâu sau, Clark trở lại.

“Sao rồi?”

“Lois bị lộ, Stoney bảo anh xử lý cô ta, anh ném cô ta vào thùng rác.” Khi Clark nói cũng là vẻ mặt vui vẻ khi người gặp họa, cơ hội khiến Lois kinh ngạc cũng không có nhiều.

“Hừ.” Amy hừ nhẹ một tiếng, gõ gõ mặt bàn, “Cho tôi một ly trà lạnh Long Island thêm chút nước lê.”

“Amy.” Clark biết cô bắt đầu tính sổ, “Đó là rượu, em không thể uống.”

“Bà chủ anh có thể uống thì em cũng có thể uống!” Cùng lắm thì lại ngủ một giấc mà thôi, Amy lựa chọn say rượu mà quên đi khó chịu.

“Em không giống cô ta.”

“Sao không giống?” Amy càng giận, xem thường mình sao?

“Anh không cần cô ta, chỉ cần em thôi, cô ta say chẳng sao cả, em say anh sẽ đau lòng.” Clark thực thi tấn công dụ dỗ, theo như anh biết, làm thế này Amy rất dễ bị dụ.

Quả nhiên, Amy nghe anh nói xong thì không ồn ào đòi uống rượu nữa, chỉ than thở ở miệng: “Anh đã đồng ý với em là không xằng bậy, anh lừa gạt em.”

“Xin lỗi, lần sau sẽ không có chuyện như vậy nữa.” Clark đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, quyết định sau này mặc kệ gặp phiền toái gì sẽ không dùng cách thế này để giải quyết nữa.

Amy vui vẻ ra mặt, nhưng vẫn không nhịn được nói thêm một câu: “Còn gạt em nữa em sẽ thật sự không để ý đến anh.”

“Ừ, nhất định không gạt em.” Clark thành khẩn gật đầu, trong lòng thầm than cô bạn gái bé nhỏ của anh rốt cuộc cũng xử phạt xong rồi.

26. Chương 26: Chương 26

Tuy rằng biết Clark ra vẻ sàm sỡ là vì không muốn để Stoney nhận ra anh và Lois là nằm vùng, cho nên mới giả như hai người đang tán tỉnh nhau, mà Clark tuy rằng hiện tại đang dỗ dành cô, nhưng Amy vẫn cảm thấy không vui, cô thật sự vô cùng không thích bạn trai mình lại đi làm chuyện như vậy, cả buổi tối sắc mặt đều sa sầm.

Clark cũng không có cách nào, chỉ có thể vừa chú ý nịnh nọt lấy lòng, vừa thầm thề độc trong lòng, sau này ngoại trừ Amy thì tuyệt đối cách thật xa những người phụ nữ khác, không bao giờ để Amy phải giận dữ như vậy nữa.

Đợi đến khi Clark hết giờ làm, Amy thực ra cũng đã gần như nguôi hết giận, dù sao Clark là người Mỹ, tư tưởng người Mỹ rất cởi mở là điều ai cũng biết, hoàn cảnh sống như vậy khiến anh đối với chuyện nam nữ cũng thoải mái, thỉnh thoảng nói chuyện tán tỉnh, động tay động chân ..vv.. gì đó cũng là chuyện rất bình thường, tuy rằng cô không thích nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi điều chỉnh lại.

“Amy, chúng ta về thôi.” Clark thu dọn xong, lau khô tay, rời khỏi quầy bar kéo Amy.

“Đã xong rồi sao?” Ngáp một cái, dụi dụi mí mắt đã muốn dính chặt vào nhau, Amy rất tự nhiên giao hành lý của mình cho anh, sau đó bản thân cũng đeo dính lên cánh tay anh, híp mắt ngủ gà ngủ gật.

“Ừ, em có đói không? Có muốn ăn một chút rồi mới ngủ không?” Clark hơi đau lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đang buồn ngủ của cô.

“Em muốn ăn pizza.” Amy lẩm bẩm một câu.

“Được.” Tuy rằng bây giờ không còn bao lâu nữa thì trời sáng, các quán pizza hầu như đều đã đóng cửa, nhưng Clark không ngại bay đi xa một chút giúp cô bạn gái nhỏ thỏa mãn nguyện vọng.

Clark ở ven đường đợi một lát mới gọi được một chiếc taxi, để Amy vào trước rồi mới lên xe, để Amy dựa vào mình nghỉ ngơi, đồng thời nói địa chỉ cho tài xế.

Amy rất ít có cơ hội thức đêm, ở câu lạc bộ đợi lâu như vậy cô đã sớm mệt mỏi, lên xe không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ say.

Đợi về đến nơi, Clark đang muốn đánh thức cô dậy, nhưng gọi mấy tiếng cô vẫn không tỉnh, rõ ràng là đã ngủ rất say, anh cũng không nỡ đánh thức cô dậy nữa, liền trực tiếp ôm cô trở về căn hộ của mình.

Đặt cô nằm xuống giường trong phòng ngủ, đắp chăn kỹ càng, Clark tranh thủ thời gian ra ngoài mua pizza rồi trở về, vừa định đun nước pha trà, cửa chính liền bật mở.

Anh quên không khóa cửa, cau mày nhìn Lois vẻ mặt giận dữ xông vào, vừa đi vừa mắng: “Anh là đồ khốn vô liêm sỉ, người ta có thể bị vẽ ngoài vô tội của anh lừa gạt, nhưng tôi thì không.. không bao giờ.” Cô nàng vừa mắng vừa thẳng tay chỉ vào Clark, đêm qua bị Clark ném vào thùng rác rõ ràng là khiến cô nàng giận dữ đến bốc khói.

Clark chỉ mỉm cười: “Lois, uống trà không? Trà thảo dược an thần, một dược sĩ ở đảo Fiji đã dạy tôi, bí quyết là phải dùng bạc hà tươi...”

“Anh không quan tâm sao? Bài báo này bị anh làm lộ ra mất rồi đó!”

“Lois, tôi không có lựa chọn, hiện giờ Stoney sẽ không lại tìm người tiết lộ tin tức nữa, chí ít là tôi không bị lộ.” Clark cũng thấy tức giận, lúc đó anh và Lois cùng bị Stoney bắt gặp, chỉ có thể đem Lois vạch trần, dù sao Luther cũng đã nhận ra cô, cô cũng không được an toàn.

Lois nghe anh nói xong, tức điên người: “Ồ ồ, tôi đây có phải nên chúc mừng anh hay không đây?”

“Có đôi khi người dẫn bóng trong đội bị bao vây, anh ta phải truyền bóng ra ngoài để cho người khác tận dụng lợi thế ghi bàn.” Clark thử giải thích ý kiến của mình, nhưng Lois rõ ràng là không thể chấp nhận, tức giận của cô nàng cũng không dịu đi chút nào, đây vốn dĩ là bài báo của cô, giờ thì bị anh ta đoạt mất rồi.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ mở ra, Amy bước ra, quần áo nhăn nhúm vì vừa nằm ngủ, mơ mơ màng màng nhìn hai người: “Đêm muộn thế này, hai người còn âm ỉ gì nữa?”

Lois nhìn thấy Amy ở đây, lại là bước ra từ phòng ngủ của Clark, sắc mặt hơi thay đổi, nhưng không mở miệng.

Clark thấy cô đã tỉnh, vội bước đến: “Làm ồn đến em phải không? Anh và Lois đang nói chuyện công việc, không phải cãi nhau, em có muốn vào ngủ tiếp một lát không, cô ấy sẽ về nhanh thôi.” Bộ dáng Clark rõ ràng là muốn đuổi người.

Lois nghe đến đó, vẻ mặt cứng đờ.

Amy thật ra không chú ý đến cô nàng, chỉ che miệng ngáp một cái, lắc đầu: “Bị đánh thức cũng không còn buồn ngủ nữa, anh mua pizza rồi à?” Cô nghĩ thấy trong không khí tràn đầy mùi thơm.

“Ừ, là pizza hải sản mà em thích.” Clark gạt đầu, quay trở lại gian bếp nhỏ cắt pizza, vừa cắt vừa hỏi Lois: “Cô có muốn ăn cùng không?”

“Không, tôi phải về.” Lois cảm thấy mình không nên ở đây nữa, lạnh mặt nói xong liền đi.

“Cô ấy có vẻ rất tức giận.” Amy ngồi bên bàn, chờ Clark cắt xong pizza ỉnh.

“Bởi vì anh ném cô ta vào thùng rác, hơn nữa cô ta cũng bị lộ rồi.” Clark cầm phần pizza đã cắt đặt trước mặt Amy.

“Anh kỳ thật có thể không cần ném cô ấy như vậy, một quý ông không nên làm thế đối với phụ nữ.” Amy chọn một miếng pizza tương đối nhỏ, cắn từng miếng, tuy rằng ban đêm ăn gì đó không tốt lắm cho dạ dày, nhưng quả thực cô đang đói bụng.

“Anh thừa nhận là mình có chút tâm lý trả thù, nhưng cô ấy luôn không bao giờ chịu nghe người khác khuyên, cho dù là vì tốt cho cô ấy.”

“Hai người là đồng sự, sau này cơ hội cộng tác cũng rất nhiều, cũng đừng làm căng quá.” Loại sự tình này Amy cũng không quản nhiều, chỉ nói vài câu, sẽ không nhắc lại nữa.

Ăn xong, Amy cũng không đem mượn còn ở lì trong nhà bạn trai nữa, đứng dậy quay trở về căn hộ của mình.

Sáng sớm hôm sau, Amy như bình thường sang nhà Clark chuẩn bị bữa sáng – bên phòng cô không còn lương thực dự trữ – thì Lois lại tới gõ cửa, chỉ có điều lần này là vẻ mặt lo lắng, vừa vào đã mượn điện thoại gọi điện đến sở cảnh sát, tìm tổ phụ trách vụ án phóng hỏa.

“Cô sáng tinh mơ đến là để mượn điện thoại?” Clark vẻ mặt đầy nghi vấn, nhà cô ta chắc không phải không có điện thoại chứ?

“Đêm qua tôi theo dõi Stoney, anh sẽ phải kinh ngạc, kẻ đứng phía sau đám người phóng hỏa (chủ mưu vụ án) lại chính là Stoney – nhưng đó là trước đây, còn hiện giờ, bọn chúng phản bội cô ta, đã bắt cô ta rồi.”

Clark cũng thấy giật mình: “Cái gì?”

“Những kẻ phóng hỏa giờ đã không thể khống chế được nữa, bọn chúng đang chuẩn bị biến khu Đông thành bình địa! Từ bến tàu bắt đầu một đường đốt vào, trừ phi có người bắt cuộc điện thoại chết tiệt này!!” Lois muốn nổi điên, đầu điện thoại bên kia vẫn không có hồi âm.

Lúc này, Clark nghe thấy tiếng xe cứu hỏa phía xa xa được điều động, anh mở ti vi, xem tin buổi sớm đang phát, “Lois, cúp điện thoại đi, gọi không được đâu.”

Lois nghe vậy nhìn về phía anh, trong tin tức trên ti vi, khu Đông đã bị vây trong biển lửa, càng phiền toái hơn là, trong bản tin nói khu Đông không có phương tiện cứu hỏa.

Lois buông điện thoại, quay đi, “Tôi muốn đến sở cảnh sát, bọn họ phải biết được chuyện gì xảy ra, chúng ta gặp nhau ở tòa soạn.”

Sắp ra khỏi cửa, cô quay đầu lại nhìn ti vi: “Siêu nhân, hy vọng anh đến kịp...”

Tuy rằng biết không phải Lois đang nói với mình, Clark vẫn có chút xúc động.

Amy vẫn không nói gì, nhìn Lois rời đi, mới nói với Clark: “Anh đi cẩn thận.”

“Ừ.” Clark nhẹ nhàng cười, rất nhanh đã đổi sang bộ đồ siêu nhân, bay đến đám cháy.

Amy tiếp tục làm bữa sáng của mình, cô biết Clark rất nhanh sẽ trở về.

Ti vi vẫn như trước, phát sóng quay hình trực tiếp hỏa hoạn ở khu Đông, hỏa hoạn càng lúc càng lớn, hầu như nuốt sống hết tất cả, nhưng không lâu sau, trên không bắt đầu xuất hiện mây đen dày đặc, sau đó là mưa to trút xuống, rất nhanh đã dập tắt lửa lớn.

Amy nhìn ra cửa sổ, gần như chỉ có thể thấy sấm chớp ở một góc trời, rất đáng sợ.

Nhìn trận mưa này, Luther vốn định chuẩn bị mua lại khu Đông nếu như bị thiêu hủy sẽ hạ xuống giá thấp, phỏng chừng sẽ lại nổi điên.

Nghĩ như vậy, Amy nhớ đến chuyện Bruce nói muốn tiến quân vào Metropolis, không biết anh ta có thể thấy hứng thú với chỗ này không? Quý bà Stoney Taylor kia mặc dù có chút không từ thủ đoạn, nhưng hẳn

sẽ là một đối tác tốt, dù sao mục đích của cô ta là tẩy trắng tập đoàn xã hội đen mà cha cô ta để lại, trở thành một công ty hợp pháp.

Tối nay hỏi anh trai một chút vậy.

Khi Amy đem món cuối cùng đặt lên bàn, Clark cũng trở lại, hơn nữa không mặc bộ đồ siêu nhân, không biết anh đã đổi lại từ lúc nào.

“Mọi chuyện đều xong rồi chứ ạ?”

“Ừ, Stoney tự thú rồi.” Clark có chút rầu rĩ, anh vốn tưởng Stoney là người tốt, không ngờ cô ta lại làm ra chuyện thế này.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, đến ăn bữa sáng thôi, anh còn phải đi làm nữa chứ.” Xem ra cô vẫn là nên thuyết phục anh trai nhúng tay vào giao dịch đất đai khu Đông, vì giúp cho Clark, cô cũng muốn Luther gặp chút phiền toái, khiến hắn không được sống thoải mái.

“Anh cứ tưởng rằng Stoney không giống như những kẻ xã hội đen khác.” Clark rõ ràng vẫn chưa hết chán nản.

“Cho nên biết cô ta là kẻ đứng sau tội ác, anh rất thất vọng?” Amy phết mút hoa quả lên mặt bánh mì nướng.

“Ừ.”

“Là người đều có chí hướng, đây là chính cô ta lựa chọn, có kết quả như vậy là tất nhiên, anh làm đúng.” Amy đưa bánh mì cho Clark, hỏi: “Anh cảm thấy em nói vậy có phải rất vô tình hay không?”

“Một chút thôi, có điều em nói đúng, là anh tự tìm phiền não.” Clark dùng tay chà xát mặt, quyết định không nghĩ đến chuyện này nữa.

27. Chương 27: Chương 27

Buổi sáng khi Amy đọc được trên báo tin tức có bốn đứa trẻ mồ côi trốn khỏi một trường nội trú nào đó, cô liền hiểu, một câu chuyện nữa lại bắt đầu.

Tình tiết lần này rất đơn giản, bác sĩ Carlton ở tại Fort Worth Baker lập ra trường học, sử dụng trẻ mồ côi để nghiên cứu một loại thuốc nâng cao trí thông minh, còn Lex Luther thì bí mật cung cấp tài chính viện trợ cho nghiên cứu của hắn. Mấy đứa trẻ kia chính là vật thí nghiệm, loại thuốc được gọi là tăng trưởng trí não số 5 này có tác dụng trong thời gian rất ngắn, cho nên không muốn lại ngốc trở lại như cũ, bọn chúng đánh cắp thuốc rồi chạy trốn khỏi trường học, sau đó gây uy hiếp với New York và Lex Luther để đoạt thêm càng nhiều thuốc, gặp phải phiền phức liên tiếp, cuối cùng vẫn là siêu nhân đứng ra mới có thể giải quyết xong việc này.

Đối với loại thuốc có vẻ như có hiệu quả thần kỳ này, Amy cũng không có nhiều hứng thú, trước không nói tác dụng của nó chỉ là tạm thời mà sau khi hết tác dụng, người dùng thuốc còn có thể vì trí não trước sau sai khác quá lớn mà không còn tự điều khiển được mình, trở thành nghiện loại thuốc này, trong mắt Amy, nó cũng đáng sợ giống như nghiện ma túy.

“Anh đã hẹn xong thời gian phỏng vấn với anh Wayne rồi à?”

“Ừ, đã bàn bạc xong rồi, vừa lúc Wayne muốn đến Metropolis công tác, bọn anh đã hẹn cuối tuần này phỏng vấn.” Clark vừa thu dọn cặp tài liệu vừa đáp.

Việc này Amy cũng biết, vốn dĩ Bruce cũng không nhanh chóng mở rộng đến Metropolis như vậy, dù sao anh ta mới đứng vững chân ở Gotham, nhưng hỏa hoạn lớn ở khu Đông khiến giá đất chỗ đó hạ xuống rất thấp – Amy tin rằng về mặt này chắc chắn có công lao của Lex Luther – Gloucester và Bruce đều nhất trí rằng đây là một thời cơ tốt đến họ tiến quân vào Metropolis. Bởi vậy, trong thời gian ngắn, khu Đông liền biến

thành thế chân vạc, ngoài Gloucester và Bruce, Luther cũng đã thu mua được không ít đất, nhưng so với hai người liên thủ kia, hẳn chỉ chiếm được ưu thế là người địa phương, được những dân chúng địa phương không biết rõ bản tính của hắn ủng hộ, mua được mảnh đất lớn nhất ở khu Đông. Nhưng diện tích đất chỗ này so với hai người kia vẫn ít hơn nhiều, mà kế hoạch ban đầu của hắn là mua lại toàn bộ khu Đông cũng chính thức sụp đổ.

“Vậy hôm nay anh có tin tức gì lớn phải điều tra không? Nếu không có, chiều nay đi dạo phố với em nhé. Có không ít đồ phải mua, Jenny cũng đi cùng, bọn em cần có một đại lực sỹ giúp đỡ!” Giúp đỡ xách đồ ấy mà, Amy giúp anh thắt cà vạt, vuốt phẳng nếp nhăn trên áo, việc này thật là.. cô làm càng ngày càng thuần tay.

“Được, buổi chiều anh đến đón em nhé!” Clark đã xem lịch học của Amy, biết rõ lúc nào thì cô tan học.

“Thôi, chiều để em đến tìm anh. Khi nào anh đi làm thì tiện giúp em đem Bakersfield đến chỗ bác sĩ Lane Pite nhé, hôm nay nó phải làm kiểm tra, hơn nữa còn phải nhờ phòng khám cắt lại móng cho nó, dạo này nó nghịch ngợm ghê quá, hôm qua còn cào rách cả quần áo của em.”

Lane Pite là bác sĩ thú y, mở một phòng khám thú y ở bên cạnh tòa soạn Nhật báo Hành tinh, chuyên phục vụ cho các loại thú cưng, tuy phòng khám không lớn nhưng cũng rất chuyên nghiệp.

“Còn phải nhờ phòng khám trông nó nữa, chiều em sẽ đến đón.”

“Khó trách em muốn nhốt nó vào chuồng.” Clark nhìn lồng chó phía dưới góc bàn, bởi vì được Amy chăm sóc rất tốt, tên nhóc nằm trong kia lớn hơn lúc mới về rất nhiều, béo ú, cả người như một quả bóng tròn vo.

“Phải trừng phạt một ít, nếu không nó sẽ cứ quấy phá khắp nơi.” Amy mở cửa chuồng chó, ôm Bakersfield ra, hôn lên cái đầu nhỏ của nó. “Nhìn người nó béo quá, anh hỏi bác sĩ hộ em một chút, làm cách nào giảm béo cho nó nhé.” Tuy rằng rất đáng yêu, nhưng béo quá cũng không tốt cho cơ thể.

“Em đừng làm đồ ăn riêng cho nó nữa là nó có thể giảm béo ngay.” Clark chế nhạo, Amy vô cùng yêu Bakersfield, cứ lo mãi thức ăn cho chó mua bên ngoài nó không thích, liền tự mình tìm hiểu, lại hỏi thêm cả bác sĩ Lane Pite nữa, thử làm ra không ít đồ ăn dành cho chó, Bakersfield sao lại có thể không phát phì lên được chứ.

“Hay là cách làm mấy thứ đó sai rồi?” Amy kiên quyết không thừa nhận là chính mình đã khiến Bakersfield ăn quá nhiều.

Clark phì cười: “Có lẽ thế rồi.”

“Dạo này ở cùng với Clark thế nào? Cậu không chịu thiệt gì chứ?” Trên lớp, Jenny kéo Amy ngồi sát vào góc phòng, vừa để ý giáo sư đang giảng bài bên trên vừa nhỏ giọng hỏi, cô vào Amy không cùng khoa, rất nhiều môn học không giống nhau, khó có được một lần học cùng lớp, tất nhiên là muốn biết cô bạn của mình có được vui vẻ không.

“Cũng không tồi, mình biết đúng mực mà, sẽ không để chính mình chịu thiệt.” Tuy rằng cô cũng muốn thiệt một chút, kiss gì đó chẳng hạn, vẫn khá là mong chờ, có điều ý nghĩ này trong đầu cô không dám nói cho Jenny, nếu không lại phải nghe tụng kinh.

“Vậy là tốt rồi, tuy Clark nhìn có vẻ đứng đắn, nhưng mình vẫn hơi lo anh ta không kìm chế được...” Câu sau, Jenny không nói thành lời, “Còn có Lois Lane kia nữa, tuy rằng chỉ gặp cô ta một lần, nhưng mình cảm thấy cô ta đối với Clark hình như không được bình thường.”

“Cô ta hẳn là cũng có chút thích Clark, có điều bản thân còn không phát hiện ra.” Amy nửa thật nửa giả nói, loại chuyện này cô rất sẵn lòng đem ra bàn bạc với bạn tốt, để còn biết chính mình nên làm thế nào.

“Đúng thật, có điều mình vẫn cảm thấy cô ta thích siêu nhân nhiều hơn, cậu không thấy bộ dáng của cô ta tối đó khi nhắc đến siêu nhân sao?” Jenny nói, “Tuy rằng hiện giờ rất nhiều người thích siêu nhân, sùng bái anh ta như thần tượng, nhưng Lane lại khiến mình cảm thấy không giống vậy, mỗi lần nhắc đến anh ta, Lane đều có vẻ rất hưng phấn, nhưng lại khiến người ta cảm thấy được cô ta rất tự tin, hình như cô ta cho rằng mình là đặc biệt đối với siêu nhân, cho nên mình nghĩ có siêu nhân ở đó, cô ta sẽ không trở thành tình địch của cậu đâu.”

Chính bởi vì có siêu nhân nên mới phiền đó, Amy bắt đầu dĩ cười khổ, “Cô ta là người phụ nữ đầu tiên phỏng vấn siêu nhân, đặc biệt một chút cũng hẳn là đúng thôi.”

“Câu nói vậy cũng đúng, tin tức liên quan đến siêu nhân cơ bản luôn là Nhật báo Hành tinh ra trước nhất, hơn nữa hình như người đưa tin luôn là cô ta và Clark, lẽ nào bọn họ thật sự quen nhau?” Jenny càng nghĩ lại càng thấy có thể.

“Lần đầu tiên siêu nhân xuất hiện không phải là đã cứu Lois sao, bọn họ quen biết nhau cũng chẳng phải bí mật gì, không nói chuyện này nữa, buổi chiều chúng ta chẳng phải muốn đi dạo phố sao? Mình đã bảo Clark đi cùng, cậu không ngại chứ?” Amy vừa nghe, vội chuyển hướng đề tài, cô cũng không muốn thân phận Clark bị lộ tẩy.

“Ngại gì chứ? Có người xách đồ giúp tốt quá còn gì.” Jenny cười khê, “Hơn nữa chúng ta còn đi mua cả đồ dùng “riêng cho phái nữ” nữa, không biết đến lúc đó sắc mặt anh ta sẽ thế nào?”

“Phụt.. Mình cũng muốn biết.” Amy phì cười, sau đó phát hiện giáo sư trên bục giảng đang trừng mắt về phía mình, vội ngồi thẳng lại, “Đừng nói nữa, thầy đang nhìn kia.”

Jenny cũng đã nhìn thấy, liền dừng câu chuyện lại, tập trung vào bài học.

Tan học, Amy và Jenny thu dọn đồ rồi dắt tay nhau vừa nói vừa cười ra cổng trường.

“Chúng ta giờ đi đâu? Anh ta không đến đón cậu à?”

“Là mình bảo anh ấy đừng đến, mình còn muốn đến phòng khám thú y đón Bakersfield, hỏi thêm vài điều nữa, chỗ đó ngay cạnh tòa soạn Nhật báo Hành tinh, chúng ta có thể đến thẳng đó tìm anh ấy.” Amy giải thích, “Bakersfield dạo này phát phì, mình sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của nó, cho nên bảo Clark đem nó đến đó kiểm tra rồi.”

“Cậu cũng đừng cho nó ăn nhiều thức ăn dinh dưỡng như vậy, sau này nó béo tròn như quả bóng để xem cậu làm thế nào.”

“Đã là một quả bóng nhỏ rồi.” Amy bắt đầu dĩ, có lẽ cô nên thực sự suy nghĩ lại chuyện thay đổi thực đơn cho Bakersfield.

Đến phòng khám, trao đổi một lúc với bác sĩ về chuyện sức khỏe của Bakersfield, bác sĩ nói tuy Bakersfield vẫn khỏe mạnh, nhưng chỉ rõ trọng lượng thú cưng quá nặng không phải là tốt, nhắc cô nên chú ý đừng cho Bakersfield ăn quá nhiều.

Cứ như vậy, Amy không thể không hạn chế phạm vi ăn uống của Bakersfield.

Sau khi cho Bakersfield tiêm một mũi phòng bệnh, Amy vừa ôm Bakersfield đang rên rỉ rất đáng thương, vừa thoải mái cùng Jenny bước vào tòa soạn Nhật báo Hành Tinh.

Bên trong tòa soạn rất đông người, mỗi người đều trông bận rộn đến lu bù, vừa bước ra khỏi thang máy, Amy liền nhìn thấy mấy người đang họp, còn Clark thì đã phát hiện ra cô ngay từ lúc cô bước vào.

Cười đáp lại anh, Amy không tiến đến quầy rầy, cô kéo Jenny đến chỗ ghế nghỉ dành cho khách ngồi xuống, chờ Clark xong việc.

28. Chương 28: Chương 28

Mới ngồi chưa được bao lâu, ti vi để mọi người theo dõi tin tức treo gần đó đột nhiên nhấp nháy, sau đó một cậu bé chừng mười một tuổi tóc vàng xuất hiện trên màn hình, dáng vẻ như đang đóng vai một người dẫn chương trình cầm bản thảo trên tay, sau đó lại có hai đứa trẻ khác một trai một gái đi ra bình luận một bộ phim hoạt hình.

Ánh mắt mọi người lập tức đều bị thu hút, phải biết rằng ti vi trong tòa soạn chỉ dùng cho việc đưa tin, là để mọi người không bỏ sót bất kỳ tin tức nào, nhưng chương trình như lúc này thì chưa từng thấy, nhìn thế nào cũng giống như trò đùa của trẻ con, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Người đứng gần ti vi nhất thử chuyển kênh nhưng không có tác dụng, tất cả các tiết mục trên truyền hình đều không thấy, chỉ có duy nhất màn này.

Trong ti vi, cậu bé tóc vàng cuối cùng nói một câu: “Đừng tìm chúng tôi!” Màn hình sau đó nhấp nháy, rồi khôi phục lại bình thường, vẫn là tin tức đang phát lúc trước.

“Đi điều tra rõ xem chuyện gì xảy ra!” Tổng biên tập tòa soạn Perry White quát lớn, sau đó tất cả mọi người đều trở nên nhốn nháo bận bịu.

“Các kênh đài truyền hình ở Metropolis tất cả đều bị đổi thành chương trình này.”

“Philips Manning, Anne Wade Zi, Deli Nicolas, 12 tuổi, 11 tuổi, 11 tuổi, có bốn đứa trẻ cuối tuần trước chạy trốn khỏi trường Baker Worth, trên ti vi ban nãy là ba đứa trong số chúng.” Jimmy đưa ra bức ảnh mình tìm được trước đó, cười hỏi White: “Ban nãy có phải có người vừa nói đến “thính nhạy tin tức” không nhỉ?” Cậu ta cười rất vui vẻ, lúc này trong cuộc họp, khi cậu ta đưa tin này ra, White còn chế giễu cậu ta là không thính nhạy tin tức.

“Giỏi lắm, Jimmy.” White không thấy xấu hổ tẹo nào nói, dường như ông ta chỉ quan tâm đến có tin tức đáng chú ý hay không mà thôi, “Đây là gì? Một trò đùa quái đản? Hay một âm mưu?”

“Đám quỷ sứ nghịch đòi mạng!” Kate xinh đẹp quyến rũ phụ trách chuyên mục riêng giọng đầy cảm thán.

“Hình như tôi đã từng gặp bọn chúng.” Lois nhìn ảnh nhớ lại, buổi tối hai hôm trước cô mua rất nhiều đồ mang về, kết quả không may vấp ngã trước cửa căn hộ của mình, lúc đó là mấy đứa nhóc này cười nhạo cô nằng, bọn chúng còn dắt theo thú cưng là một con lợn lang, cô còn nhớ rất rõ.

“Được, tin tức này mấy người phụ trách nhé.” White nghe cô nằng nói xong, gật đầu rồi tuyên bố: “Tan họp.”

Tất cả tư liệu bị dồn lên tay Clark, vừa nghe đến câu tan họp, anh cũng không nói gì, đặt tư liệu lên bàn, quay lại tìm cô bạn gái nhỏ của mình.

“Em đợi lâu quá phải không?”

“Không đâu.” Amy lắc đầu, “Trên ti vi lúc này là chuyện gì vậy?”

“Có mấy đứa trẻ khổng chế truyền hình và các kênh phát sóng, không biết là bọn chúng làm thế nào mà được như vậy nữa.” Clark giải thích đơn giản.

“Whoa, mấy đứa nhóc này thật là không đơn giản.” Jenny không thể không khen một câu lợi hại.

“Không chế truyền hình?” Amy nhíu mày, “Vậy bọn chúng liệu có khổng chế thứ gì khác không? Ví dụ như những thiết bị theo dõi của Metropolis chẳng hạn, sau đó theo dõi cả thành phố? Dù sao bọn chúng hình như ngoài trốn cảnh sát còn đang né tránh một người nào khác.” Amy nói như vậy, thực ra cũng là muốn nhắc nhở Clark, đám quỷ nhỏ này nếu làm thế, thân phận siêu nhân của anh rất có thể bị lộ, mà trong nguyên tác phim, siêu nhân quả thật cũng bị lộ, có điều anh hóa giải nghi ngờ về mình rất thông minh, khiến cho đám quỷ nhỏ kia ngờ vực mà không dám khẳng định.

“Theo dõi?” Clark nhíu mày, nhìn Amy đang nhìn chăm chăm mình, liền hiểu ra là cô đang nhắc nhở anh, trong lòng tuy rằng không tin lắm rằng đám quỷ nhỏ này có thể có năng lực lớn như vậy, nhưng trong lòng cũng giữ lại chút đề phòng.

“Amy cậu nói đùa à? Bọn chúng sao có thể có năng lực lớn như vậy chứ? Đừng nghĩ đến việc này nữa, Clark, anh đã nghĩ chưa? Chúng tôi đang muốn đi dạo phố đó.” Jenny nghe hai người nói, cảm thấy chẳng thú vị chút nào, liền lái câu chuyện sang đề tài mà mình thấy hứng thú nhất.

“Cô chờ một chút, tôi đi tìm tổng biên tập xin đã.” Clark nhìn đồng hồ, không biết White liệu có tức giận muốn giết anh không, có điều tháng này anh đã tăng ca rất nhiều lần rồi, giờ muốn nghỉ mấy tiếng đồng hồ hẳn là không có vấn đề.

“Như vậy được không?” Amy không tán thành anh nghỉ làm, nhất là lúc này cô vừa nhìn thấy White giao cho Clark nhiệm vụ mới.

“Không sao đâu.” Clark xoa đầu cô, “Anh còn mấy lần nghỉ nữa còn chưa dùng đến, xin nghỉ một lúc cũng không sao, hơn nữa bây giờ cho đến lúc tan tầm chỉ còn hơn một tiếng đồng hồ thôi.”

“Vậy em đi cùng anh.” Amy đặt Bakersfield vào lòng Jenny, “Nhờ cậu ôm nó giúp mình.”

“Mình sẽ ở đây chờ hai người.”

Amy đi theo Clark tìm White, dọc đường đi hầu như tất cả mọi người đều chú ý đến cô, bởi vì trông cô và Clark có vẻ rất thân thiết, bàn tay to của Clark vẫn ôm chặt cô, giúp cô né qua đám đông phóng viên đang bận rộn quay cuồng.

“Clark, đây là..?” Kate vẫn rất có “hứng thú” với Clark dùng ánh mắt có phần địch ý chĩa thẳng vào Amy, nhìn từ trên xuống dưới.

“Amy, đây là đồng nghiệp của anh, Kate, phóng viên chuyên mục, còn đây là bạn gái của tôi, Amelia. Kate, chúng tôi còn có việc tìm tổng biên tập, đi trước đây.” Clark chỉ giới thiệu đơn giản rồi đưa Amy đi, anh cũng không muốn Amy hiểu lầm gì, tuy rằng Kate vẫn đối với anh rất nhiệt tình, nhưng Clark tự biết là vô phúc tiêu thụ.

Kate nghe Clark nói là bạn gái của anh, cảm thấy ngạc nhiên, sau đó về mặt ái muội nhìn theo bóng bọn họ, quyết định dặt lát nữa khi có thời gian hỏi xem bọn họ đã đến mức nào rồi.

“Tổng biên tập, tôi muốn xin nghỉ.”

“Hả?” White từ đám tài liệu trên bàn ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Amy liền hiểu chuyện gì, “Ngày mai tăng ca thêm hai tiếng.”

“Vâng.” Clark biết là ông ta vậy là đã đồng ý.

Clark cảm thấy hơi hối hận vì đã nhận lời đi theo hai cô gái đi dạo phố, không phải anh thấy mệt – tình huống như vậy không thể xảy ra với anh – mà những chỗ hai cô gái này dừng lại đều là nơi khiến cánh đàn ông phải chùn bước, anh là một người đàn ông đi theo, bị người ta nhìn chằm chằm với ánh mắt quái dị, thật sự là xấu hổ vô cùng.

Vậy mà anh lại không thể chạy trốn, chỉ có thể xách một loạt túi lớn túi nhỏ đứng trong cửa hàng nội y, đảm nhiệm một bức tượng hình người.

“Này, đó là bạn trai của cậu, cậu không đi cứu anh ta à?” Jenny vừa cầm một cái váy ngủ bằng ren lên xem xét vừa nhấp nháy mắt nhìn Amy bên cạnh.

“Ai quan tâm.” Amy nghen nghen, lúc này nhìn thấy Kate khiến cô nhớ lại nội dung bộ phim lúc trước, Kate hờ một tẹo là hôn Clark, mà anh thì luôn chẳng hề cự tuyệt, tuy rằng là bị động, nhưng vẫn là không phản kháng, chỉ coi như đó là mặt của Lois Lane. Lúc này cô cứu anh mới là lạ, không bao nổi đã là khoan dung lắm rồi.

Tuy rằng cô cảm thấy từ khi anh thích mình đến nay, hẳn là không có can đảm để mà xằng bậy.

“Sao, ghen rồi à?” Jenny cười nói.

“Hừ, người này đào hoa nở nhiều quá, mỗi lần đều khiến mình tức giận đến ngứa hết cả răng.” Amy không che giấu ghen tuông của mình chút nào.

“Vậy thì quảng đi, nói thật nếu mình sớm biết anh ta có nhiều điểm ngộ như vậy, sẽ không đồng ý để hai người cùng một chỗ đâu.” Jenny trộm nhìn về phía Clark vẫn đang ngồi đọc tạp chí ở sofa dành cho khách, cảm giác của cô về anh chàng kia cũng không tệ lắm, nhưng Amy qua lại với anh ta quả thực chịu thiệt rất lớn. “Nam sinh viên trong trường tuy không đủ chín chắn, nhưng vẫn có người tốt, hơn nữa cũng không ít người thích cậu, hay là thử thả lỏng mình xem sao.” Cô rất xấu xa mà nhìn Clark sau khi lời của mình vừa nói xong, cả người như muốn nhảy dựng bật khỏi sofa, sau đó phát hiện ra cô đang nhìn, lại có vẻ bất mãn mà ngồi trở lại.

Hừ hừ, cô chính là cố ý nói cho anh ta nghe mà, cho anh ta biết là Amy cũng không phải chỉ có mình anh ta thích, làm người thì phải biết quý trọng.

Amy không để ý đến chuyện đó, chỉ cúi đầu chọn hình thức mình thích: “Thích cũng không phải do mình nói là được, nếu thật sự có thể quyết định, mình cũng sẽ không thấy phiền như thế.”

Jenny chắc chắn là nhìn thấy tên đang ngồi trên sofa kia nở nụ cười, còn cười đến vẻ mặt (= = thật ra là vì quá vui ấy mà (~tác giả)) (Rùa: hình như là kiểu cười đến chẳng thấy mặt mũi đâu nữa í).

“Vậy nếu như sau này hoa đào của anh ta cứ nở liên tục không ngừng thì sao? Cậu cũng không phải thánh mẫu, cần gì phải chịu tức giận như vậy?”

“Thật ra anh ấy rất tốt, chỉ là rất trọng chính nghĩa, cho nên luôn luôn sẽ va chạm đến người khác, mình cũng không trách gì anh ấy, chỉ hy vọng anh ấy chú ý ít nhiều thôi, đừng luôn khắp nơi lưu tình, một lần hai lần còn có thể chịu được, có điều cậu cũng biết tính tình mình không được tốt lắm, nếu nhìn cả đời có lẽ sẽ rất khó.” Amy nhìn đến một hình thức mình thích, lơ đãng nói, hoàn toàn quên mất bạn trai mình “tai thính mắt tinh” đến thế nào.

“Nhìn cả đời? Cậu đã định sống cùng anh ta cả đời sao?” Jenny nhìn không được kêu lên, rõ ràng là một tình yêu mới bắt đầu được không lâu, Amy đã nghĩ đến kết cục cuối cùng, cô bạn mình thật sự đã hăm sâu vào rồi.

“Nếu đã đồng ý qua lại, không phải là nên nghiêm túc mà quen nhau sao?” Amy nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Jenny, “Nếu không nghĩ xa như vậy, mình làm gì phải quan tâm đến chuyện anh ấy có thật sự đào hoa hay không?” Đây không phải là chuyện rõ ràng sao?

“Cậu ấy, được cái đó là tốt.” Jenny đặt cái váy trong tay xuống, néo néo gương mặt đáng yêu của Amy, ờ, hình như béo lên một chút, cảm giác càng ngày càng mềm mại hơn, “Tên kia nếu không biết quý trọng cậu thì mình cướp cậu về nhà là được.” Nhà mình có thân thích nào hợp với Amy nhỉ?

“Hả?” Amy khó hiểu, để mặc cho cô bạn néo má, dù sao lực tay cô bạn không mạnh, cô cũng không thấy khó chịu.

“Cô Cairns, tôi nghĩ điều đó không phiền đến cô phải quan tâm.” Một bàn tay đột nhiên chen vào, giải cứu Amy.

Jenny nhìn Clark kéo Amy vào lòng che chắn, hơn nữa mắt đầy bất mãn nhìn mình, nhũn mày, anh chàng này hình như thật sự là giận, lúc trước còn gọi cô là Jenny, đến giờ thì chuyển thành cô Cairns.

Có điều, vậy cũng chứng tỏ là anh ta quan tâm đến Amy đúng không? “Vậy cũng không nhất định đâu!” Lắc lắc ngón tay, Jenny nói một câu đầy ẩn ý, sau đó cầm lấy món đồ mình đã nhìn thấy trước đó: “Amy, cậu mua cái này đi, có điều..” Cô nháy mắt mấy cái, “Đừng mặc cho “những người khác” xem nha.” Khi nói đến “những người khác”, Jenny nhìn mắt Clark.

Ánh mắt hai người đều nhìn xuống chiếc váy ren màu tím thêu nụ hoa hồng bằng tơ tằm Jenny cầm trong tay.

Mặt vải mờ mờ gần như trong suốt, nhìn xuyên qua như ẩn như hiện rất có hiệu quả về mặt thị giác, nụ hoa tơ tằm thêu màu tím ở ngực hoàn toàn không có hiệu quả che chắn, mà đường ngực hình chữ V xẻ rất thấp khiến người mặc sẽ lộ ra quá nửa bầu ngực, hai bên vạt sườn được thiết kế chỉ cần nhẹ kéo dây lưng là có thể cởi ra dễ dàng, lại nhìn phần bên dưới còn chữ T hơn cả đồ lót chữ T..

Mặt Clark và Amy cùng lúc đỏ ửng lên.

29. Chương 29: Chương 29

“Aaa!!!!...”

Trong căn hộ yên tĩnh, đột ngột truyền đến một giọng nữ thét chói tai.

Clark đang ngồi trên sofa nghiên cứu giấy tờ về “thuốc tăng trưởng trí não số 5” trộm ra được từ trong phòng điều trị của trường Baker Worth, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu, vội vàng bỏ tờ giấy xuống vọt tới trước phòng tắm, gõ cửa hỏi: “Amy, sao vậy?” Không phải là lại có chuột chứ?

Không bao lâu sau, cửa mở, Amy mặc áo choàng tắm run rẩy bước ra, trên mặt không biết là nước hay nước mắt, vọt ra nhào thẳng vào lòng Clark: “Ồ ô, bên trong, bên trong...” Cô đã bị dọa sợ đến không nói ra lời.

“Ngoan, không sao đâu..” Clark ôm cô, cúi đầu nhìn vào trong phòng tắm, ánh mắt nhất thời biến đổi: “Chết tiệt!”

Trong phòng tắm, Amy đặt quần áo thay ra vào giỏ đặt trong góc, bồn tắm phía sau rèm cửa đang ào ào chảy ra nước nóng, hơi nước mờ mờ tràn ngập khắp phòng, mà nước nóng bên trong vốn dĩ là trong suốt không màu lúc này đột nhiên đã biến thành đỏ tươi như máu, vung vãi tràn ngập khắp nơi, trong bồn tắm đã hóa thành một bể máu, quỷ dị mà kinh khủng.

Amy đã sợ đến sắc mặt chuyển thành trắng bệnh, cô sợ nhất là những thứ quái dị thần bí kiểu này, trong lúc không đề phòng mà nhìn thấy cảnh tượng này, không té xỉu đã là may lắm.

“Ngoan, đó không phải là máu, chỉ là chất lỏng màu đỏ thôi, không sao đâu.” Clark nhanh chóng khóa vòi nước lại, rồi đóng cửa nhà tắm, cẩn thận đỡ Amy đang sợ hãi ngồi xuống sofa, ôm lấy cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, dịu dàng an ủi.

Từng đợt xoa dịu dần dần cũng ngấm vào tâm lý đầy sợ hãi của Amy, cô dần dần an ổn lại, nhưng không kìm được tiếng khóc: “Ôô... Nó... nó đột nhiên chảy ra, thật đáng sợ...” Cô vốn định tắm nước nóng, nhưng mới mở vòi nước nóng ra thử, dòng nước chảy ra lại đột nhiên trở nên đỏ như máu, thật đáng sợ.

“Không sao, anh ở đây, không ai có thể làm gì em.” Clark biết đó căn bản không phải là chuyện gì thần bí, mà là do con người gây ra.

Lúc này, bỗng vang lên tiếng gõ cửa, tiếng động đột ngột vang lên khiến Amy còn chưa hoàn hồn hẳn sợ đến mức kêu lên một tiếng, rúc vào trốn trong lồng ngực Clark.

Tiếng gõ cửa ngừng lại một chút rồi trở nên dồn dập, còn truyền vào tiếng gọi: “Tiểu thư Amy, cô không sao chứ?”

“Đừng sợ, là bảo vệ, anh đi mở cửa.” Clark lo lắng vỗ vỗ lưng cô, muốn đi ra mở cửa, nhưng Amy vẫn bám chặt lấy anh, liều mạng lắc đầu không chịu buông, Clark bất đắc dĩ, đành ôm cả người ra mở cửa.

“Tiểu thư...Tiểu thư Amy?” Gõ cửa là Bernie, người đứng đầu tổ bảo vệ, cũng người nhìn cánh cửa đột nhiên mở ra, Clark đang ôm Amy xuất hiện trước mặt.

“Nước trong phòng tắm đột nhiên biến thành màu đỏ, Amy bị dọa sợ hãi.” Clark giải thích đơn giản, “Có thể phiền anh đi xem chuyện gì xảy ra không? Amy hiện giờ không thích hợp ở chỗ này, tôi sẽ đưa cô ấy về căn hộ của tôi để bình tĩnh lại một chút.”

“Được rồi.” Nghe Clark đề nghị, Bernie vể mặt ngưng trọng gật đầu, nhiệm vụ của anh ta chính là bảo vệ Amy, hiện giờ Amy xảy ra chuyện, anh ta khó mà thoát khỏi trách nhiệm.

Yên tâm giao việc điều tra cho Bernie, Clark ôm Amy vẫn đang chưa hết sợ hãi quay về căn hộ của mình, vốn định pha cho cô một chút trà thảo mộc ổn định tinh thần, nhưng khi mở vòi nước, bên trong vẫn chảy ra nước màu đỏ khiến anh quyết định bỏ qua ý định này.

Lấy sữa trong tủ lạnh rót ra ly, Clark nhắc cặp kính ra khỏi mắt, dùng tia laser đun nóng sữa đến nhiệt độ ấm vừa phải rồi bung đến bên cạnh sofa, đưa cho Amy vẫn đang ôm hai chân ngồi trên đó, hai mắt không lúc nào rời khỏi anh. “Uống chút sữa đi.”

“Cám ơn anh.” Amy nhận lấy ly sữa, uống một ngụm, dòng sữa ấm áp theo thực quản chảy xuống dạ dày, thân thể tựa hồ cũng ấm lên.

“Em bị sợ hãi.” Clark ôm cô, chậm rãi xoa dịu, “Thật không biết là ai gây ra chuyện này, có lẽ hôm nay mọi người dùng nước đều sẽ bị dọa.”

“... Mấy tên quỷ nhỏ đó...” Nghiến răng nghiến lợi nói một câu, lần đầu tiên Amy cảm thấy ghét trẻ con như vậy, cô vốn dĩ là người rất yêu trẻ nhỏ, hiện giờ lại chỉ hận không thể bóp chết bọn chúng.

Vì đã biết chuyện gì xảy ra, hơn nữa tinh thần dần dần cũng đã bình ổn lại, Amy đã không còn sợ hãi như ban đầu nữa, chỉ là nhịn không được muốn mắng đám quỷ con tự cho là thông minh đó một trận.

“Em đang muốn nói đến mấy đứa trẻ trốn khỏi trường học đó?” Clark nhíu mày, anh không chút nào hoài nghi lời Amy nói, có thể làm ra loại chuyện thế này, mà có năng lực làm được, hiện giờ có lẽ cũng chỉ có mấy đứa trẻ kia, “Trò đùa ác này thật quá đáng.”

Amy không nói gì, nhìn đầu ngón tay, nơi đó còn dính một ít màu hồng nhàn nhạt, rửa thế nào cũng không sạch được. Cô rõ ràng còn nhớ trong nguyên tác, đám nhóc này biến hệ thống cung cấp nước biển thành chất lỏng màu xanh biếc chứ không phải màu đỏ.

“Đừng nghĩ nhiều nữa.” Clark nắm tay cô, “Đêm nay em ngủ ở phòng anh, ngày mai sẽ ổn thôi.”

“Ngủ ở phòng anh?” Amy ngẩng đầu nhìn anh.

“Uhm, em ngủ phòng ngủ, anh nằm ở sofa.” Clark cũng không muốn Amy sẽ có suy nghĩ không tốt về anh, vội vàng giải thích.

“Dạ...” Amy gật đầu, đứng dậy đi vào phòng ngủ. Bị một hồi dọa như vậy, cô cảm thấy mình đã không còn sức lực.

Vào trong, Amy không dám đóng cửa, cũng không dám tắt đèn, trực tiếp chui vào trong chăn, bao kín mình lại không còn một khe hở.

Clark ngồi ở phòng khách nhìn hành động của cô, nhíu mày, Amy như vậy thật sự khó mà khiến anh không lo lắng.

Trong lòng vẫn lo âu, Clark cảm thấy, chọn một chỗ mở mắt là có thể thấy phòng ngủ mà trong phòng ngủ, Amy cũng có thể nhìn thấy ngay sofa của anh, nằm tại đó.

Clark lo lắng không phải không có lý do, Amy ngủ không được an ổn, nói mơ không ngừng, hơn nữa đổ mồ hôi lạnh liên tục, mặt cũng trở nên đỏ rực. Clark vì lo cho cô nên vẫn không ngủ vừa vào phòng liền nhận ra cô không được ổn, sờ trán cô, nóng đến phỏng tay, rõ ràng đã phát sốt.

“Amy, Amy, tỉnh lại.” Clark gọi mấy tiếng, nhưng Amy không tỉnh lại, hai mắt vẫn nhắm chặt như trước, vẻ mặt hoảng sợ vô cùng.

Clark cuống cuồng, không chần chừ gì nữa, bước thẳng ra ngoài cửa lớn gọi to tên Bernie.

“Có chuyện gì vậy, anh Kent?” Bernie không biết từ chỗ nào bước ra.

“Amy bắt đầu phát sốt, tôi không quen bác sĩ ở đây, phiền anh đi mời một vị đến được không?” Lúc này, Clark tuyệt đối không muốn rời khỏi Amy.

“Bác sĩ sẽ tới lập tức!” Bernie lấy ra di động hình cục gạch, bắt đầu tra danh bạ, để đề phòng vạn nhất, trong danh bạ điện thoại của bọn họ có ghi lại rất nhiều những số điện thoại có thể cần dùng đến.

Gật đầu, Clark để Bernie vào nhà, còn anh thì vào phòng bếp lấy đá đông, dùng túi nhựa plastic gói lại thành một cái khăn chườm đơn giản, đặt trên đầu Amy để hạ nhiệt độ.

Bác sĩ rất nhanh đã đến, kiểm tra cho Amy, tiêm một mũi rồi lấy bút viết đơn thuốc: “Cô ấy bị sợ hãi thôi, không phải vấn đề gì quá lớn. Chỉ cần uống thuốc, ngày mai tôi lại đến tiêm lần nữa, nghỉ ngơi mấy ngày là được rồi. Đây đã là người thứ năm hôm nay tôi gặp bị thế này, có phải cô ấy cũng bị nước màu đỏ từ đường nước máy khiến cho sợ hãi?”

“Đúng vậy. Bác sĩ, khi nào cô ấy có thể hạ sốt?”

“Chờ trời sáng hẳn là sẽ hạ, có điều người bệnh phải được chăm sóc tốt, hiện giờ quần áo bị mồ hôi ra ướt sũng cũng phải thay đổi, nếu không sẽ lại tái phát.” Bác sĩ vừa nói vừa đưa đơn thuốc cho anh, “Thuốc này các anh có thể theo tôi đến phòng khám lấy. Ai đi đây?”

Bernie nói: “Để tôi đi, anh Kent, tiểu thư nhờ anh chăm sóc vậy, tôi sẽ mời một hộ sĩ đến ngay.” Trong tổ bảo vệ không có nữ, hiện giờ anh ta đang nghĩ có nên xin chỉ thị công tước phái một nữ bảo vệ đến đây hay không, có điều đầu năm nay nữ bảo vệ năng lực hơn người mà lại trung thành cũng không dễ tìm.

“Vâng, phiền anh.”

Tiến người đi rồi, Clark quay lại phòng ngủ, ngồi ở đầu giường, quan sát tình hình Amy. Khăn chườm đã đổi lại cái của bác sĩ mang đến, nhiệt độ lạnh lẽo từ xa đã có thể cảm thấy, sắc mặt cô đã không còn đỏ như ban đầu, nhưng hô hấp vẫn nặng nề như thế, thỉnh thoảng còn phát ra mấy tiếng ho khan.

Clark cầm khăn ướt lau mặt, cổ cho cô, còn có chỗ cánh tay lộ ra ngoài, nước ngấm ướt khăn mặt là anh bay đến thành phố bên cạnh mang trở về, hiện giờ nước ở thành phố này đều toàn bộ đã bị ô nhiễm, ngoài khu của bọn họ là nước màu đỏ, những chỗ khác còn có màu xanh, màu lam, màu vàng các loại, hình như là do nguồn nước khác nhau nên màu sắc cũng không giống nhau.

Tuy biết rằng không nên giận dữ với trẻ con, nhưng nghĩ đến Amy vì sợ hãi mà bị sốt, Clark liền không còn chút thiện cảm nào với đám quỷ con gây ra chuyện này nữa, có lẽ anh nên đồng ý với câu nói của Lois, người đáng thương tất là có chỗ đáng giận.

Bernie rất nhanh đã mang thuốc trở về, còn dẫn theo một hộ sĩ. Nữ hộ sĩ kia thành thạo đổi quần áo cho Amy, lại đút thuốc, nhưng cũng nhanh chóng được Clark lễ độ mời ra ngoài nghỉ ngơi, anh muốn tự mình chăm sóc cô.

“Anh đã báo cho Gloucester là Amy bị bệnh?”

“Đúng vậy.” Bernie gật đầu, vì thế, Gloucester giận dữ, hạ nghiêm lệnh bọn họ phải tìm ra rốt cuộc là ai là chuyện này, “Chúng tôi đã đem nước đi xét nghiệm, ngoài màu sắc lạ ra, thành phần trong đó cũng không có gì độc hại, nhưng để đảm bảo, ông Wayne đã đáp ứng, trước khi vấn đề nguồn nước được giải quyết, tất cả nước sử dụng đều sẽ được đưa đến từ Gotham bằng chuyên cơ.” Thành phố Gotham tuy không phải ngay cạnh Metropolis, nhưng cũng chỉ cách nhau một quận.

“Là ông Wayne tự nói?” Clark nghi hoặc, tin này không phải là truyền quá nhanh rồi, báo buổi sáng còn chưa kịp ra nữa.

“Không, là ngài công tước nhờ ông ấy giúp đỡ, ngài công tước vốn định tự mình đến thăm tiểu thư Amy, nhưng hiện giờ ngài ấy không thể đến được.” Bernie cũng hơi lo lắng, hoạt động lớn sắp tới của công tước khiến cho phiền phức ở Anh đối với ngài càng lúc càng nhiều thêm.

Clark gật đầu: “Anh cứ đi nghỉ, Amy để tôi chăm sóc là được.”

“Được, anh Kent, nếu có chuyện gì cứ gọi tôi, tôi giờ sẽ canh giữ ở bên ngoài.” Bernie hết sức tận tụy nói.

“Vâng, phiền anh.”

30. Chương 30

Khi trời sáng, nhiệt độ cơ thể Amy rốt cuộc cũng hạ xuống, có điều là sốt cao từ 39.1°C xuống sốt nhẹ 37.5°C, vẫn trong trạng thái phát sốt.

Điều này khiến Clark rất lo lắng, muốn đi mời bác sĩ đến khám lại, nhưng y tá mới đến lại an ủi anh rằng, người bệnh sốt cao bình thường ít nhất phải ba đến năm ngày mới có thể hoàn toàn hạ xuống nhiệt độ thường, Amy khôi phục như vậy coi như đã là nhanh lắm rồi.

“Thật ra bệnh của cô ấy không nghiêm trọng lắm, xin hãy tin tưởng năng lực và sự chuyên nghiệp của tôi.” Nữ y tá nói vậy. Cô đã gặp không ít người nhà lo lắng cho bệnh nhân, cũng hiểu được sự lo lắng của anh, nhưng tình hình khôi phục của Amy rất tốt, là Clark quá nóng ruột.

Trong khi Clark còn đang phân vân nên nghe lời y tá an tâm chờ đợi hay là nên mời bác sĩ đến khám lại một chuyến thì Amy trên giường chớp chớp đôi mi cong dày, từ trong mê man tỉnh lại.

“Clark... khát..” Amy cảm giác thấy trước mắt có bóng người chuyển động, chỉ là nhìn không rõ lắm, trực giác liền cho rằng thân ảnh quen thuộc đó là anh, cuống họng khô rất khó chịu như bị thiêu đốt, trí não dần dần thanh tỉnh dần dà ý thức được mình đang bị ốm.

Clark vừa nghe thấy tiếng gọi, lập tức bỏ qua lời cô y tá, cầm chén nước trên bàn rót chút nước ấm, nâng Amy dậy, kề sát chén vào miệng cô: “Đây.”

Cô y tá thấy vậy cười cười, rời khỏi phòng không quấy rầy bọn họ nữa.

Dựa lên tay anh, Amy uống hết nửa chén nước, cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái hơn. “Em làm sao vậy?”

“Không sao đâu, chỉ là bị sốt thôi, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ tốt hơn.” Nhìn hai má Amy vẫn đỏ rực, Clark vừa lo lắng và đau lòng.

“Trời đã sáng?” Amy ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sáng rực, lại nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, đã sắp tám giờ. “Anh không chuẩn bị đi làm à?” Lúc này vào ngày thường, anh hẳn là đã xách theo cặp giấy tờ ra ngoài bắt xe đi làm.

“Anh đã xin phép tổng biên tập rồi, em như thế này sao anh có thể rời đi được?”

“Ồ, vậy anh cũng giúp em xin phép trường học đi.” Amy ngáp một cái, thoải mái dựa vào lòng anh, thân thể nóng rực vì sốt khiến đầu cô không thể giữ được tỉnh táo, cô cần ngủ thêm nữa, nhưng không nỡ ngủ. “Em mơ thấy ác mộng...”

“Mơ thấy cái gì vậy?”

“...Em bị xe ô tô đâm, văng mạnh ra xa... thân thể rất đau.. chỗ nào cũng là máu...” Đó là trí nhớ cuối cùng thuộc về thế giới cũ của cô.

Clark không biết cô đã trải qua những chuyện gì, chỉ cho rằng do cô bị sợ hãi, yêu thương hôn lên đỉnh đầu Amy, dịu dàng an ủi: “Đó chỉ là mơ thôi, em không sao cả.”

“Nhưng rất đau..”

“Vì em bị sốt ấy mà, chờ hết sốt sẽ không đau nữa. Em có đói không? Anh nấu cháo trắng, em ăn một chút rồi ngủ tiếp nhé.”

“Vâng.” Amy gật đầu, tuy cô không muốn ăn uống gì, nhưng vẫn biết lúc này nên có gì đó lấp dạ dày một chút.

Clark đang định buông cô ra đi múc cháo, cô y tá ngoài phòng khách đã giúp anh đem cháo vào.

“Phiền cô rồi, y tá Kimpton.”

Amy nhìn cô gái mặc đồ y tá trước mặt, rất nhanh đã đoán được cô ta hẳn là được mời đến để chăm sóc mình, vì thế liền nở nụ cười có phần yếu ớt: “Cám ơn.”

“Đây là công việc của tôi.” Y tá Kimpton đặt cháo lên tủ đầu giường, lại lấy thuốc từ trong lọ đặt bên cạnh: “Cô Lee, ăn sáng xong cô hãy uống hết chỗ thuốc này.”

“Được, tôi sẽ uống hết.” Amy gật đầu.

“Vậy tôi ra ngoài trước, có chuyện gì xin cứ gọi, chút nữa tôi sẽ tiêm cho cô một lần nữa, trưa nay bác sĩ cũng sẽ đến đây khám lại, tin rằng rất nhanh cô sẽ khỏe lại.”

Amy cảm thấy cô y tá họ Kimpton này thật sự rất chuyên nghiệp. “Phiền cô rồi.”

Y tá Kimpton đi rồi, Clark bưng bát cháo, cầm thìa múc lên, thổi cho nguội rồi đưa lên miệng Amy, Amy cũng rất vui vẻ hưởng thụ sự phục vụ của anh, hiện giờ toàn thân cô đang mệt nhoài, nếu không có Clark đỡ, chỉ sợ ngồi dậy cũng không nổi.

Cháo trắng không bỏ gia vị gì nhưng vẫn rất thơm, gạo được ninh rất nhừ, ăn vào miệng vừa mềm vừa dễ nuốt, vô cùng thích hợp cho tình trạng như bây giờ của cô.

“Không ngờ tay nghề nấu bếp của anh cũng không tồi.” Ăn một chút, Amy cũng có chút sức nói đùa, nhưng chỉ một câu nói ngắn ngủi cũng ho kèm theo mấy tiếng.

“Em đang chê cười anh đấy à? Chỉ cháo trắng đơn giản mà cũng làm không được, anh lại chẳng bị chết đói từ sớm? Anh đi du lịch nhiều như vậy, cũng phải luyện được chút tay nghề chứ.” Clark thấy cô ăn nửa bát liền không muốn ăn thêm nữa, cũng không miễn cưỡng, đặt bát xuống cầm thuốc và nước ấm bên cạnh đưa cho cô.

Amy uống thuốc rất nhanh, nếu là thuốc đông y cô còn có thể sợ đắng, còn thuốc tây thì không uống nước cô cũng vẫn nuốt được. “Vậy hai ngày này anh sẽ nấu cơm nhé.”

“Được, còn em cứ ngoan ngoãn nằm nghỉ, thuốc này còn có tác dụng gây buồn ngủ, em ngủ thêm một giấc dậy sẽ thấy khỏe hơn.” Clark đỡ cô nằm xuống, kéo chăn lại đắp xong cho Amy rồi ngồi ở đầu giường trông cho cô, chờ cô đi vào giấc ngủ.

Không bao lâu sau, thuốc phát huy tác dụng, Amy từ từ chìm sâu vào giấc ngủ.

Amy bị bệnh ba ngày, Clark liền nghỉ ba ngày, nhưng không có nghĩa là anh không làm gì. Bí mật trong tờ giấy kia đã giải ra được, phía trên viết “tăng trưởng trí não số 5” anh cũng đã biết là gì – anh đột nhập vào phòng y tế trường Baker Worth, trộm ra một lọ nhờ chuyên gia xét nghiệm.

Có điều Clark trộm được không phải thuốc “tăng trưởng trí não số 5” mà là “tăng trưởng trí não số 6” mới nghiên cứu ra, loại thuốc mới này hiệu quả cao hơn so với loại số 5, nhưng tác dụng phụ cũng rõ rệt hơn nhiều, chúng quả thực có thể giúp người ta thông minh hơn một lần, nhưng một khi ở trong cơ thể người tích lũy đến một mức độ nhất định, vượt qua mức đó, sự hoạt động của đại não sẽ hạ xuống số 0, đại não sẽ bị cháy hỏng – chính là biến thành ngu ngốc.

Kết quả xét nghiệm vừa có, mọi người đều giật mình trước hiệu quả của nó, đồng thời cũng lo sợ trước tác dụng phụ.

Mà Anne Wadezi một trong bốn đứa trẻ chạy trốn để cứu em gái đã quay về trường và bị cảnh sát tóm được, cuối cùng Lois vì em gái Anne mà yêu cầu, cũng nhận được sự cho phép từ phía mẹ hai đứa trẻ, tạm thời chăm sóc Anne.

Nhưng cô nàng rất nhanh liền hối hận vì sự mềm lòng của mình, Anne không phải là một cô bé nghe lời, cô nhóc vốn rất thông minh, lại bởi vì uống thuốc “tăng trưởng trí não số 5” mà trở thành thiên tài, cho nên nó rất kiêu ngạo, lấy việc trêu đùa Lois làm trò vui, khiến cho Lois chịu không ít đau khổ.

Có điều tình trạng này kéo dài không lâu, khi thuốc “tăng trưởng trí não số 5” bắt đầu hết tác dụng, Anne sợ hãi vì mình bắt đầu không còn thông minh nữa, Lois an ủi nó, lúc này mới thật sự nhận được sự tin tưởng của con bé – nó đồng ý đưa cô nàng đi tìm ba đứa trẻ còn lại.

Philips Manning là đứa lớn nhất, có thể nói là đứng đầu cả bọn, trong khi Clark và mọi người đang tìm kiếm, nó và đồng bọn thành công bắt cóc Lex Luther, chúng đã biết hắn là người đầu tư cho thí nghiệm của bác sĩ Carlton, mà hiện giờ bọn chúng cũng đang cần một người có đủ lực ảnh hưởng để khiến Metropolis không đi bắt bọn chúng nữa đồng thời cũng thỏa mãn ý muốn của chúng.

Mà ở Metropolis, còn có ai nổi tiếng hơn Lex Luther? Ồ, siêu nhân sao? Nhưng bọn chúng lại tìm không thấy anh – Clark vì sự cảnh báo của Amy mà đề phòng, không bị bọn chúng phát hiện ra thân phận, tự nhiên là không bị uy hiếp.

Khi bọn họ tìm được Luther, bác sĩ Carlton đã bị cho uống một lượng lớn thuốc “tăng trưởng trí não số 6”, trở thành ngu ngốc.

Tin tức Luther bị bắt cóc vừa truyền ra ngoài, Bruce và Gloucester vẫn đang chú ý quan sát Metropolis tất nhiên là bắt ngay lấy cơ hội thôn tính không ít sản nghiệp trong tay Luther.

Khi Anne Wadezi mang Clark và Lois đến căn cứ bí mật của bọn chúng, rất nhanh, siêu nhân xuất hiện trước mặt Philips.

Philips bộ dáng như đã đợi từ lâu, còn Luther thì bị trói trên ghế, xung quanh rất nhiều những ống kim tiêm sắc nhọn đã nhắm ngay bên hông hắn, chất lỏng màu đỏ trong ống tiêm rất giống với thuốc tăng trưởng trí não số 6 mà nó đã trộm.

Điều khiển từ xa của đám ống tiêm đó nằm trong tay Philips. “Này, siêu nhân, cho dù là anh cũng không thể nhanh đến mức ngăn cản được tôi.” Tay nó đặt ngay trên cái nút, bộ dáng như sẵn sàng lúc nào cũng có thể đem chất lỏng trong ống tiêm tiêm vào người Luther. “Ngài Luther cuối cùng sẽ biến thành ngu ngốc.” Nó cười vô cùng tự đắc.

Clark phát hiện thấy có điều gì không đúng: “Philips, em không phải là uống thêm thuốc tăng trưởng trí não số 5?”

“Đúng vậy, là loại thuốc mới, đầu óc của tôi thật tỉnh táo.”

Luther vẻ mặt khiếp sợ: “Mày uống thuốc tăng trưởng trí não số 6? Nhưng tại sao mày vẫn...”

“Thông minh?” Philips tiếp được lời hắn, “Đúng, cách điều chế còn chưa hoàn chỉnh, nhưng tôi đã điều chỉnh lại.”

Điều này, hai người lớn kia cũng không thể không phục là nó thông minh.

“Những đứa trẻ khác muốn trở lại bình thường, còn em?”

“Bình thường rất nhàm chán.”

“Nhưng nếu làm người quái dị thì lại càng tệ, em không thể thích ứng, không thể hòa hợp với mọi người, em sẽ không hy vọng mình là quái thai chứ?” Clark muốn thuyết phục thằng bé, đây là cảm tưởng thật của anh.

“Philips, cháu không phải quái thai, cháu rất đặc biệt.” Luther không ủng hộ lời Clark, hiện giờ hắn cũng muốn thuyết phục thiên tài nhỏ này gia nhập phe mình. “Ta không biết bác sĩ Carlton dùng phòng thí nghiệm của trường làm thí nghiệm trên người các cậu, ta rất kinh ngạc, nhưng đúng là ta nên chịu trách nhiệm tất cả, hãy để ta bồi thường cho cháu và những bạn nhỏ khác.”

“Đừng nghe lời hắn..” Clark không ngờ Luther lại vô liêm sỉ như vậy, lúc này vẫn còn trốn tránh trách nhiệm.

“Hắn ta muốn cướp đi những thứ cháu đang có, ta lại muốn cho cháu.” Luther nhìn Philips, dụ dỗ.

“Đúng lúc ngược lại, đi theo anh, em sẽ thấy được...” Clark phản bác.

“Chúng ta ở đây có thể thấy được bất cứ điều gì.” Philips ngắt lời anh. “Chúng tôi ở Metropolis có dụng cụ theo dõi, không có chuyện gì là không biết hết.”

Clark lúc này mới cảm thấy mình sau khi nghe lời đề nghị của Amy, lúc biến đổi luôn luôn thật cẩn thận là đúng đắn đến cỡ nào, nếu không thì giờ đã phiền toái vô cùng.

“Tốt lắm, vậy thì công viên Metropolis.” Clark bảo Philips mở camera theo dõi.

“Ta có thể nói hai câu không?” Luther chen vào.

“Không được.” Hai người một lớn một nhỏ đều trừng mắt.

“Chỗ này, xem.” Trong màn hình, một cậu bé đang kéo sợi dây điều, muốn cho nó bay lên, nhưng làm thế nào cũng không bay lên nổi.

“Góc độ sai, phải ngược gió mới có thể bay lên, vật lý cơ bản.”

“Lần đầu tiên em đã nói đúng rồi.”

“Đều là như vậy.” Philips tắt camera đi.

“Nhưng em sẽ bỏ lỡ những trải nghiệm rất tuyệt vời trong quá trình học tập và trưởng thành, tại sao phải phủ định chính mình?”

“Bởi vì nó không muốn ngốc trở lại.” Luther đột nhiên lớn tiếng nói, giọng điệu cứng rắn không kiên nhẫn, hẳn tuyệt đối không muốn nghe siêu nhân thuyết giáo. “Nó muốn có tất cả mọi thứ, nó muốn có trong tay lợi ích, đặc quyền và của cải.”

“Nhưng nó được vui vẻ sao?” Clark hỏi.

“Sao không vui vẻ chứ?” Luther hỏi lại.

“Một người đã siêu việt đến mức biến thành... một thứ gì đó khác?” Siêu nhân không thể nói thêm tiếng “quái dị” nữa, đó là điều mà anh cảm nhận về chính mình.

“Nói vậy, Philips, cháu cảm thấy thế nào?” Luther hỏi người trong cuộc.

“Nói thật, em cảm thấy tốt hay không tốt?” Siêu nhân cũng nhìn về phía thằng bé.

Philips nhìn hai người tranh cãi, cho dù có thông minh hơn nữa có lẽ cũng bị bọn họ làm cho lẫn lộn.

“Chỉ có chính em biết, cho nên chính em hãy quyết định.” Clark nói thành khẩn.

“Philips, ta đồng ý, cháu quyết định đi.” Luther cũng nói. “Trở lại làm trẻ con, hay là vĩ nhân?”

“Nếu như có thể, anh có muốn làm trẻ con không?” Philips nhìn về phía siêu nhân, hỏi.

“Không, anh đã trải qua rồi, anh phải tiếp tục đi tới.” Clark không lừa nó, anh thật rất muốn nói cho thằng bé suy nghĩ thật của mình, hiện tại chúng ta, thực ra là cùng loại... “Có một ngày, em cũng sẽ...”

“Làm trẻ con cũng không dễ dàng.” Philips cúi đầu.

“Chưa ai nói đó là chuyện dễ.”

Philips dường như hạ quyết tâm, nó không chút thân thiện nhìn về phía Luther, giơ tay lên, cho hai người nhìn thấy rõ điều khiển từ xa.

“Đừng làm chuyện khiến mình hối hận.” Luther cảm giác được nguy hiểm.

Philips dường như cũng đồng ý lời hắn nói, nó hạ cánh tay đang giơ cao xuống, nhưng ngay khi Luther thở phào một tiếng, nó lại giơ tay lên, nhẹ nhàng nhấn...

“No!!!...”

Có điều, hình ảnh trong suy nghĩ của bọn họ không xuất hiện, Luther cũng không bị chọc thành tổ ong, chất lỏng trong ống tiêm chỉ phun tung tóe trên quần áo hắn, không gây thương tổn mấy may chút nào.

Luther không dám tin nhìn Philips, lại nhìn lại chính mình.

Philips cười cười bước đến, quệt tay vào chất lỏng màu đỏ, đưa lên miệng nếm.

“Uhm, vị anh đào.” Nó vô cùng đắc ý nhìn Clark, trông cực kỳ kiêu ngạo, nhưng cũng rất đáng yêu. (Tác giả: nếu có thể trực tiếp tiêm chết Luther thì tốt rồi. = =)

Clark á khẩu chẳng nói được lời nào.

31. Chương 31

Trong phòng ngủ của Clark, Amy mặc áo ngủ nằm trên giường nghe anh kể lại sự tình câu chuyện đã diễn ra, vì bị bệnh, hơn nữa có phần bị ám ảnh bởi phòng tắm trong căn hộ của mình, mấy ngày nay cô vẫn ở lại nhà của Clark.

Amy mới khỏi bệnh gầy đi không ít, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn có phần non nớt trẻ con vốn dĩ khỏe mạnh hồng hào thoát cái đã biến thành cảm nhọt gầy gò, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, Clark nhìn mà đau lòng không thôi.

Có điều chính Amy thật ra lại vui vẻ khi thấy mình gầy đi.

“Philips nhờ anh giúp nó xin lỗi em, bọn chúng không ngờ sẽ khiến người khác sợ hãi như vậy.” Trẻ con đùa nghịch luôn chẳng hề nghĩ đến hậu quả, đám nhóc đó cho dù thông minh hơn nữa cũng không tránh khỏi điều đó – xem trong số tiền chuộc mà bọn chúng đòi hỏi vậy mà lại có mấy trăm kí lô kẹo QQ là có thể hiểu. (ko biết loại kẹo này là kẹo gì nữa. >.<.)

“Chỉ em tha thứ thì có ích gì, người bị dọa đến bệnh cũng chẳng phải mình em.” Amy bĩu môi, lần này người bị dọa thật đúng là không ít, có người khi đang tắm thì bị dòng nước màu đỏ trút đó thẳng vào người, không bị dọa chết khiếp mới là lạ.

“Cho nên cậu ta sẽ đến từng nhà xin lỗi.” Clark nói, đối với chuyện này anh cũng rất tức giận, nhưng đối phương chỉ là những đứa trẻ, anh làm thế nào với bọn chúng được chứ.

“Thế mới coi như là có thành ỷ.” Amy gật đầu, sau đó đưa ra một vấn đề thắc mắc trong lòng đã lâu: “Ban nãy anh nói bọn chúng đã điều chỉnh lại nước thuốc thông minh?”

“Ừ, có điều đã tiêu hủy hết rồi, Philips đã nhận lời sẽ không đụng đến thứ đó nữa. Hơn nữa không có tác dụng của thuốc, bọn chúng cũng không thể nào chế tạo ra nó được.”

“Vậy anh biết tác dụng của thuốc sau khi điều chỉnh lại sẽ thế nào không?” Amy dựa vào đầu giường, cầm cốc nước lên uống.

“Uhm, dường như là không có tác dụng phụ gì, cũng không gây ra ảnh hưởng gì đối với não bộ.”

“Vậy thời hạn hiệu lực của nó thì sao?” Amy nghiêng đầu nhìn Clark đang gọt táo ỉnh.

“Hả? Là sao?” Clark không hiểu rõ ý cô lắm, nhìn cô thắc mắc.

“Thời gian thuốc phát huy tác dụng đó, nếu thằng bé có thể khiến loại thuốc có tác dụng phụ lớn như vậy biến đổi thành không có tác dụng phụ, vậy liệu có thể thay đổi cả thời hạn sử dụng ngắn ngủi của nó hay không?” Amy đưa ra quan điểm của mình, trước kia khi xem phim đến đoạn này, cô vẫn luôn thấy nghi ngờ, không thể không nói người ở thế giới này thật sự rất đơn thuần, nếu không những thứ kỳ lạ hiếm thấy mà uy lực lại to lớn sao có thể dễ dàng bị tiêu hủy như vậy? Sợ là chính phủ sẽ huy động lực lượng của mình đoạt lấy trước để có thể tăng thực lực sáng chế của nước mình ấy chứ. “Từ một ngày thành một tháng, hoặc là lâu hơn nữa?”

Clark cũng không nghĩ đến vấn đề này, hiện giờ nghe cô nhắc đến, anh cũng thấy có thể có khả năng này: “Có lẽ là có thể.”

“Vậy, khi nào rảnh anh đi xem bọn chúng nhiều một chút, trẻ con còn chưa phát triển ổn định, có điều gì không tốt sẽ rất dễ bị phát triển thành lệch lạc.”

“Ừ, anh biết rồi, em ấy, cứ thích lo lắng.” Clark bỏ quả táo đã gọt hết vỏ thành miếng nhỏ, đưa đến bên miệng Amy.

“Nếu như đổi thành người khác, anh xem em quản hay không.” Amy rất kiêu ngạo hất hất chiếc cằm thon.

“Rồi, biết em quan tâm anh.” Clark yêu chiều vuốt vuốt hai má chẳng có mấy thịt của cô.

“Á, anh còn chưa rửa tay mà, dấp da dấp dính đừng có sờ loạn chứ.” Amy đập tay anh ra, cầm khăn tay thấm nước lau lau lên mặt.

“Ack, anh quên mất.” Clark thu tay lại, vốn định đẩy đẩy kính mắt, lại nghĩ đến lời Amy vừa nói, liền bỏ qua động tác này, “Bác sĩ nói ngày mai em có thể xuống giường rồi, anh đưa em đi chơi nhé?”

“Hay đấy, đi đâu ạ? Rõ ràng là em sớm đã có thể rời khỏi giường, là anh không có cho em xuống đấy chứ.”

“Về nhà của anh thì sao? Được chứ?” Clark cười, anh thừa nhận đúng là mình đang muốn trêu chọc cô.

“Về nhà anh? Gặp bố mẹ anh?”

“Cũng thêm lý do này nữa, anh đã gặp anh trai em rồi, em đương nhiên cũng phải gặp bố mẹ anh đúng không? Bọn họ bình thường vẫn hay nhắc đến em đấy. Hơn nữa cuối tuần thị trấn vừa dịp có lễ hội Ngô,

rất vui vẻ.” Clark nói, không chút giấu diếm ý đồ của mình, “Anh muốn em biết rõ hơn về cuộc sống của anh.”

Ở nông thôn à?... Amy có chút hoài niệm, kiếp trước cô cũng xuất thân từ nông thôn, không biết quê Clark sẽ như thế nào nhỉ? Có đẹp như nhà của Jenny không? Có điều... “Anh có thời gian à?” Từ giờ đến cuối tuần còn những bốn năm ngày nữa.

“Anh đã nói với tổng biên tập khi trở về sẽ tặng ca bù lại.” Clark nở nụ cười, biết Amy đã đồng ý đi cùng anh.

“Vậy thì chúng ta đi thôi, em nói với anh trai một tiếng đã, lần này chỉ có em và anh đi cùng nhau thôi.” Amy có chút căng thẳng cũng có chút mong chờ, gặp bố mẹ à? Điều này chứng tỏ quan hệ của bọn họ cả hai bên đều nhận thức.

“Ừ.”

Kế hoạch chuyến đi hai người của Amy rất cuộc không thành công, công tước Gloucester lo lắng Clark gây ra hành vi gì không đứng đắn, phái đội trưởng đội bảo vệ đi theo bọn họ, còn lại những người khác thật ra được rảnh rỗi hơn nhiều, từ khi biết thân phận thật sự của Clark, đội bảo vệ hơn phân nửa đều bị Gloucester sai đi làm nhiệm vụ khác, chỉ có đến phiên bọn họ bảo vệ mới có thể ở bên cạnh Amy.

Clark thuê một chiếc xe Jeep, Amy chuẩn bị mấy bộ quần áo để thay đổi cùng một ít đồ dùng cần thiết, ôm theo Bakersfield lên xe cùng Clark đi về thị trấn, vốn hai người định để Bernie đi cùng xe, nhưng Bernie kiên quyết tự lái xe của mình, anh ta cũng không muốn quấy rầy đến cặp tình nhân đang yêu nhau.

“Còn kẹt xe đến khi nào nữa?” Amy ló đầu từ trong xe nhìn ra, nhìn phía trước là một hàng xe dài, nhìn không thấy điểm đầu, hiện giờ là mùa thu hoạch, những chiếc xe đó hầu như đều là xe bốc xếp vận tải lương thực.

“Kiên nhẫn chút chứ cô bé của anh.” Clark kéo cô ngồi ngay ngắn lại, “Chúng ta có lẽ còn phải chờ lâu đấy, em sốt ruột quá sẽ không dễ chịu đâu.”

“Nếu Bernie không đi cùng, anh mang theo em bay thẳng về thì tiện bao nhiêu.” Amy ôm Bakersfield, giữ nó đang lộn xộn không muốn ngồi yên.

“Tuy anh cũng thích vậy hơn, nhưng em vừa ốm dậy, hứng gió không tốt đâu.” Clark nhìn Bakersfield, “Anh nghĩ nó đang muốn đi vệ sinh đấy.”

“Hả, ôi, em mang nó đi ngay đây.” Amy hoảng lên, ôm Bakersfield xuống xe, cô chẳng muốn bị biến thành nhà vệ sinh của cún đâu.

Chờ Bakersfield giải quyết xong nhu cầu, Amy trở lại xe, nhìn thấy hàng xe dài phía trước tựa hồ như chẳng chút thay đổi nào, cũng chỉ có thể từ từ mà chờ vậy.

Mất thời gian gấp đôi so với dự định, hai người cuối cùng cũng về đến thị trấn.

So với Metropolis phồn hoa đông đúc, thị trấn nhỏ yên tĩnh hơn nhiều, ở đây dân số thưa thớt, đất nông nghiệp lại rất rộng.

“Chúng ta không ở trong phố, nông trại của bố anh ở bên ngoài thị trấn.”

Amy nghiêng đầu nhìn ngã tư đường bên ngoài, tuy rằng đường phố ở đây không tính là dài, nhưng các cửa tiệm cũng không thiếu, mọi người qua lại đều là sắc mặt tươi cười, có vẻ như đều rất hài lòng. “Bọn họ đang làm gì vậy?”

Clark nhìn theo hướng Amy chỉ, đó là một bãi đất trống, rất nhiều người đang bận rộn. “Họ đang chuẩn bị cho lễ hội Ngõ cuối tuần, chính là sự kiện mỗi năm một lần mà anh đã nói với em đấy.”

“Ồ.” Amy có chút mong chờ, cô nhìn thấy nhiều thứ trông rất thú vị, khi xe đã chạy khỏi đó, cô vẫn còn nhìn lại điểm nhỏ đang xa dần kia mãi.

Người ở thị trấn đều có đất đai của mình, đất của gia đình nhà Kent cũng là từ nhiều đời trước truyền lại, mà thị trấn sau này mới được lập ra, nên từ thị trấn về nhà họ cũng phải đi thêm một quãng đường, khi Clark dừng xe lại ở trước trang trại, mặt trời đã hơi ngả về tây.

“Clark, là con đã về sao?” Tiếng một người phụ nữ đã có tuổi từ trong nhà truyền đến, sau đó là cửa lớn nông trại được mở ra.

“Mẹ, là con đây.” Clark nhảy xuống, giúp Amy mở cửa xe.

Amy thấy một người phụ nữ lớn tuổi dáng người nhỏ nhắn đi từ trong nhà ra, bà rất gầy, nhưng nhìn rất nhã nhặn, hai mắt đeo kính khi nhìn thấy cô, dường như hơi sáng lên: “Bố mẹ vốn định vào thị trấn đón con, nhưng con cũng biết hiện giờ trang trại bận rộn nhiều việc, bố con dời chân không nổi. Còn cô bé này là Amy phải không?”

Amy ôm Bakersfield, ngưỡng nhìn bà cười, trời ạ, ánh mắt của mẹ Clark lợi hại thật, “Chào bác ạ, thưa bác Ken!”

“Ồ, cứ gọi bác là Martha thôi, tuy rằng bác muốn con gọi là mẹ hơn.” Martha đánh giá Amy, càng nhìn càng hài lòng, giống như Clark đã nói, cô bé này thật sự giống như một cô búp bê. “Con trông xinh quá.”

“Dạ, cảm ơn, bác trông cũng rất đẹp.” Amy phải công nhận là nhiệt tình của Martha khiến cô hơi bị dọa, nhưng cô vẫn gọi một tiếng: “Mẹ ạ.”

Martha vừa lòng, kéo cô đi vào nhà, “Chúng ta vào trò chuyện một chút, trông sắc mặt con không được tốt lắm, nghe Clark nói con vừa mới bị ốm? Xem mặt con gầy quá này.”

“Chỉ là bị sốt bình thường thôi, không nghiêm trọng lắm đâu ạ.” Amy quay đầu nhìn về phía Clark, cô không quen vừa gặp mặt một người đã thân mật như vậy.

Clark đang gọi Bernie đỗ xe trong sân nhìn cô cười, Amy liền cảm thấy không căng thẳng như cũ nữa.

“Vậy cũng nên tắm rửa thân mình cho tốt. Biết các con muốn đến, mẹ đã chuẩn bị bao nhiêu đồ ăn ngon đây này.” Martha nói, cuối cùng lại bổ thêm một câu, “Clark đã nói với mẹ không ít chuyện về con, như là hứng thú, sở thích, ..vv.. Nó hay kể về con lắm.”

“Clark cũng hay nói với con về bố mẹ, con vẫn muốn theo mẹ học tập may vá, con chẳng thạo về mặt kim chỉ này chút nào, mẹ sẽ không ghét con vụng về chứ ạ?”

“Tất nhiên là không rồi, mẹ rất vui vì con cũng có sở thích giống mẹ.” Martha rất vui vẻ, bà ấn Amy ngồi xuống sofa, tự tay đưa tách trà đến, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh cô. “Hồng trà vừa mới ngâm, có pha thêm chút mật ong.”

Amy vội buông Bakersfield xuống, đỡ lấy tách trà, nhấp một ngụm, “Con rất thích, cảm ơn mẹ.”

“Đừng khách khí như vậy, chúng ta về sau là người một nhà mà.” Martha vỗ vỗ cô, cảm thấy cô bé này điều gì cũng tốt có điều hơi gò bó.

“Lần đầu tiên đến làm khách, con hơi hồi hộp ạ.” Amy thành thật nói ra cảm nhận của mình, sau đó nhớ đến quà cô đã chuẩn bị, đứng dậy: “Con mang theo ít quà, là bánh ngọt tự tay con làm, để ở trên xe, giờ con đi lấy.”

“Ồi, con cứ ngồi đây đi, Clark sẽ mang vào.” Martha giữ cô lại, “Bánh trái cây lần trước con gửi rất ngon, mẹ rất mong chờ lần này đây.”

“Về mặt nấu ăn thì, con vẫn có tự tin ạ.”

“Vậy thì con giúp đỡ mẹ nhé, mẹ đang chuẩn bị làm cơm chiều.” Martha hỏi dò, bà không thể sinh con, có thể tìm thấy và nhận nuôi Clark là một trong những điều may mắn lớn nhất của đời bà, mà hôm nay lại thêm một Amy đáng yêu thế này, bà cảm thấy ước nguyện một đời làm mẹ làm vợ của mình đã có thể viên mãn.

Tuy rằng đây mới chỉ là con dâu tương lai.

“Tất nhiên là được rồi ạ.” Amy cũng không biết Martha đang nghĩ như vậy, nếu không lại phải xấu hổ thêm nữa.

Hai người phụ nữ một già một trẻ cùng dắt tay nhau vào phòng bếp, đến khi Clark vào nhà, chỉ còn nghe thấy từ trong bếp truyền ra tiếng cười, có thể nghe thấy hai người ở cùng rất hợp ý nhau, anh cũng nở nụ cười.

32. Chương 32: Chương 32

Bố của Clark, Jonathan Kent, là một người ít nói nhưng rất hiền hậu, ngoại hình mập mạp của ông khiến người ta liên tưởng đến dáng vẻ cục mịch đáng yêu của chú gấu ngốc ngếch trong vườn bách thú, hơi buồn cười lại khiến người khác quý mến vô cùng.

Với chuyến thăm của Amy, Jonathan Kent dùng nụ cười để biểu thị sự hoan nghênh của mình, tuy rằng ông không nói gì thêm nhưng Amy cảm nhận được thiện ý của ông, điều này khiến tâm trạng cô vốn dĩ có chút thấp thỏm lo lắng trở lại bình tĩnh, vì vậy trong bữa tối ngay sau đó, cô đã có thể nở nụ cười tươi cùng vợ chồng nhà Kent nói đủ mọi chuyện trên trời dưới đất.

Bữa tối diễn ra rất tốt đẹp, nhưng bởi vì có sự xuất hiện của Bernie, mọi người trò chuyện vẫn có đôi phần cổ ky, khiến Amy cảm thấy có phần bất đắc dĩ, người là do cô mang đến, lại khiến mọi người phải chịu tội.

Đợi đến khi bóng tối đã phủ dày đặc bên ngoài, Amy lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy gió lớn đang nổi lên, “Dự báo thời tiết buổi sáng hình như có nói hôm nay sẽ mưa to, không biết có đúng không nhỉ? Bố, mọi người đã thu hoạch xong ngô chưa ạ? Nếu trời mưa liệu có thể ảnh hưởng đến thu hoạch hay không?”

“Gần như tất cả đều đã thu hoạch xong, còn lại một ít, Clark sẽ giúp bố.” Jonathan nói.

Martha nhìn lên đồng hồ treo tường, kim ngắn đã chỉ vào số chín, “Đã giờ này rồi, ngày hôm nay các con đi xe cũng đã mệt rồi, đêm nay Amy ngủ ở phòng Clark nhé, Clark ngủ sofa, còn về ngài Bernie...” Martha khó xử.

“Đừng lo cho tôi, tôi ngủ ở phòng khách là được rồi.” Bernie đỡ lời.

“Thế thì vậy đi, Clark, con đưa Amy về phòng nhé.” Martha nhìn về phía Clark.

Clark đặt chén rượu xuống, rời khỏi bàn ăn: “Được rồi mẹ, Amy, ở bên này.”

“Vậy con đi nghỉ trước, bố, mẹ, chúc mọi người ngủ ngon.” Amy cũng đứng dậy theo, khi đi ngang qua hai vợ chồng già lại hôn chúc ngủ ngon mỗi người một cái.

“Chúc con ngủ ngon và có giấc mơ đẹp nhé.”

Clark dẫn Amy đến phòng của anh, lấy chăn đệm sạch sẽ trong ngăn tủ ra thay lên trên giường. “Ngủ ngon cho tốt, ngày mai anh sẽ đưa em ra ngoài đi dạo. Nơi này tuy rằng không sầm uất đông đúc cho lắm, nhưng cũng có sự hấp dẫn riêng của nó.”

“Vâng.” Amy ngồi bên nhìn anh trải chăn đệm ỉnh, trong lòng tràn đầy ấm áp. “Clark.”

“Ừ?”

“Em có dự cảm không tốt lắm, như là có chuyện gì phiền toái sắp xảy ra.” Amy miết miết hai bên thái dương đang trở nên nhức nhối của mình, có lẽ là di chứng của sự dung hợp linh hồn, đầu cô sẽ luôn trở nên đau đớn mỗi khi sắp đến lúc có rắc rối xảy ra, nhắc nhở bản thân cô phải chú ý đến nội dung kịch tình, chẳng qua cảm giác đau lúc trước đều rất nhẹ, không giống như lần này lại mãnh liệt đến thế, là bởi vì cô mới bị bệnh sao? Hay là lần này thật sự rất nguy hiểm? Amy vẫn nhớ rõ nơi này có sự tồn tại của đá sao băng Kryptonite có thể khiến Clark trở nên yếu ớt, thậm chí là giết chết anh. Trong một đêm giông tố, cây sồi lớn bên hàng xóm của gia đình nhà Kent bị gió lớn thổi bật gốc, đá Kryptonite ở dưới đó, người hàng xóm đã mang mảnh nhỏ của nó đi xét nghiệm, kết quả là bị tên điên cố chấp cho rằng siêu nhân đến để chinh

phục địa cầu biết được, tên điên đó dùng mọi thủ đoạn đoạt lấy đá Kryptonite, đồng thời còn phát hiện ra thân phận của Clark, suýt nữa thì giết chết được Clark đã trở nên yếu ớt khi đến gần loại đá đó.

Amy nhớ rất rõ, khi đá Kryptonite bị phát hiện là thời điểm mấy ngày trước lễ hội Ngô, nên khi cô nghe Clark nhắc đến mới không chút do dự mà đồng ý đến nhà anh chơi.

Mà hiện giờ, bão cũng sắp đến, liệu có phải đá Kryptonite sắp bị phát hiện? Amy vừa cố chịu đựng đầu đau nhức vừa trầm tư.

“Em sao vậy?” Clark vốn đang chờ nghe Amy tiếp tục nói, nhưng cô không nói thêm gì nữa, chỉ ẩn thái dương ngăn người, lo lắng sờ sờ trán cô, “Lại sốt à?”

May quá, dưới tay anh nhiệt độ vẫn bình thường.

“Hả? Em không sao.” Amy lấy lại tinh thần, lắc đầu. “Chỉ là cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra.” Cẩn chặt rằng, Amy nhìn về phía Clark. “Clark, anh có thể đồng ý với em một chuyện được không?”

“Được.” Clark không chút suy nghĩ liền gật đầu đồng ý.

“Nhận lời nhanh như vậy, chẳng có chút thành ý nào.” Amy tức giận đấm anh.

“Bất kể chuyện em nói là gì, chỉ cần là điều tốt anh sẽ đồng ý.” Clark cười hì hì đỡ lấy đôi tay trắng muốt của cô, nắm chặt hai bàn tay nhỏ bé bao kín lại trong lòng bàn tay của anh.

“Nếu xấu thì sao?”

“Chỉ cần không phải chia tay, điều gì cũng được.” Clark cũng không cho rằng Amy sẽ đưa ra yêu cầu gì không tốt.

“Hừ, lời ngon tiếng ngọt.” Tuy rằng tỏ ra nhỏ mọn khinh bỉ, nhưng nụ cười tươi bên miệng đã bán đứng Amy, “Anh hãy nhận lời với em, mặc kệ em bảo anh làm chuyện gì, cũng đừng hỏi nguyên nhân, được không?” Cô tin tưởng Clark, anh chàng đầy chính nghĩa này, chỉ cần nhận lời thì nhất định sẽ làm được.

“Hả? Được.” Tuy rằng cảm thấy kỳ lạ, nhưng Clark vẫn nhận lời cô.

“Tốt lắm, vậy giờ anh nói cho em biết, hàng xóm nhà anh có ai là người góa vợ sống một mình không?” Amy không nhớ rõ tên của người kia, chỉ nhớ rõ trong nguyên tác phim, Clark nói một câu: “Ông ta là bạn của bố tôi, tôi còn nhớ trước khi vợ ông ta chết, món táo caramel trong lễ Halloween của nhà ông ta là ngon nhất.” (kỷ ức này hãy còn mới mẻ, vì đoạn này là lúc Lois nói: “Tôi thích nhất món táo caramel”, đáng yêu bất ngờ – cái này mình cũng ko biết tác giả hay là Amy nghĩ nữa).

“Wison Irig, ông ấy là bạn của bố, hai nhà vẫn đi lại thân thiết.” Clark rất nhanh nói ra điều Amy muốn biết, “Có điều từ khi bà Irig qua đời, ông ấy rất ít khi ra ngoài cùng mọi người. Khi chúng ta về có đi qua nhà ông ấy đấy, nhưng sao em lại biết chuyện đó?”

“Là ngôi nhà có một cây sồi rất lớn phải không?” Không trả lời câu hỏi của anh, Amy tiếp tục hỏi, anh nói đến ngôi nhà khiến cô có chút ấn tượng, vì cây sồi kia quá tốt, quá lớn, trông rất nổi bật so với thảm thực vật thấp bé xung quanh.

“Đúng vậy.”

“Clark.” Amy vẻ mặt nghiêm túc nói, “Anh mang theo Bernie đến nhà ông Irig kia, tốt nhất là đêm nay có thể ở lại nhà ông ấy, nếu cây lớn đó bên ngoài nhà ông ta bị bật gốc, anh bảo Bernie ra xem xét, nhớ kỹ là anh không thể đến gần, biết không?”

“Hả?” Clark cảm thấy đầu óc mình không theo nổi, Amy đang muốn làm chuyện gì vậy?

“Nhớ kỹ, anh tuyệt đối không thể đến gần, hãy hứa với em.” Amy lặp lại.

Bị sự nghiêm túc của cô đã động, Clark không tự chủ được mà gật đầu.

Amy nhẹ nhàng thở ra, “Chờ xong chuyện, em sẽ nói cho anh rõ, bây giờ anh có thể đi gọi Bernie lên đây một chút không? Em có chuyện muốn nói với anh ta.”

“Được.” Clark đem cái đầu đầu đầy dấu chấm hỏi đi xuống gọi người.

Amy nhìn bên ngoài gió càng lúc càng lớn, xen lẫn hạt mưa, nhúu mây.

Lần này tuyệt đối không thể phạm sai lầm.

Clark lấy cớ để khách ngủ sofa không tốt cho lắm, liền mang theo Bernie đến nhà Irig ngủ nhờ, ông Kent không ngăn cản, thời tiết bão táp thế này, có người đến trông nom nhà Irig một chút cũng tốt, hơn nữa nhà bên ấy không xa, lái xe chỉ mất mấy phút mà thôi.

Amy cả đêm không ngủ ngon, nằm trên giường lăn qua lộn lại, không chỉ lo Clark bọn họ sẽ xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, cũng bởi vì thời tiết bên ngoài thật sự rất tệ, cho dù đã đóng chặt cửa sổ lại, tiếng gió thổi cây rung vẫn truyền vào rất rõ ràng, xung quanh nhà Kent có trồng rất nhiều cây.

Bão táp gào rít suốt đêm, đến sáng cũng không có dấu hiệu dừng lại, có điều so với đêm qua thì đỡ hơn một chút.

Vì ngủ không được, Amy dậy rất sớm, mặc quần áo chỉnh tề xuống nhà làm bữa sáng, khi vợ chồng nhà Kent thức dậy, cô đã chuẩn bị xong, đang định đi gọi người.

“Amy chu đáo quá. Clark thật may mắn.” Nhìn một bàn thức ăn sáng đơn giản mà phong phú, Martha cười không khép miệng lại được, bà tin rằng cô con dâu tương lai này sẽ chăm sóc tốt cho Clark.

Jonathan không nói nhiều cũng gật đầu phụ họa bà vợ, kéo Martha ngồi vào chỗ, yên tâm thoải mái chờ Amy phục vụ.

Amy cười thành tiếng, “Bố, mẹ, buổi sáng tốt lành.” Đồng thời đặt đĩa lapis sườn mới chế biến xong lên bàn. “Con đã đun cà phê, bố mẹ có muốn một tách không?”

Trên bàn trước mặt hai vợ chồng già là món cháo yến mạch tỏa ra mùi thơm ngào ngạt hấp dẫn, cùng với khoai tây chiên, bánh mì lát, bánh vòng và lapis sườn chế biến theo kiểu nông thôn Mĩ mới đặt lên bàn, một bữa sáng vô cùng truyền thống kiểu Mỹ.

Jonathan gật đầu: “Một viên đường.”

Martha cũng húp một thìa cháo, cười nói: “Còn của mẹ thì thêm nửa chén sữa nhé.”

“Lập tức sẽ có.” Amy quay lại phòng bếp pha cà phê, bưng hai tách trở lại bàn ăn.

“Amy, đêm qua con không ngủ được à?” Martha nhìn dưới mắt cô có quầng thâm, “Mưa này có hơi phiền, ở đây ăn xong bữa sáng rồi con lên ngủ tiếp một lát đi.”

“Không cần, con không sao ạ.” Amy lắc đầu, cũng ngồi xuống dùng bữa. “Mẹ, lát nữa con muốn xem tranh của mẹ được không?” Tối qua hai người trò chuyện, nghe bà nói không ít về hội họa, cô cũng hơi tò mò tranh của Martha sẽ như thế nào.

“Đương nhiên là được rồi, nếu con chịu bằng lòng làm người mẫu ẹ.” Vừa nghe nói đến điều đó. Martha liền trở nên phấn khích.

“Nếu làm người mẫu cho bà, có lẽ sẽ không ai nhận ra đó là Amy mất.” Jonathan không nhanh không chậm nói, giống như một chậu nước lạnh hắt lên đầu Martha, dập tắt ngay lập tức hưng phấn của bà vợ.

“Jonathan...!!!” Martha hô to tên ông chồng, giống như hận không thể cắn ông mấy cái.

Jonathan rất thức thời ngậm miệng lại im lặng dùng bữa.

Nhìn một màn như vậy, Amy nở nụ cười, lo âu và bất an cả đêm tựa hồ cũng biến mất theo.

Hai vợ chồng già thấy vậy, trao đổi với nhau một ánh mắt ăn ý, cũng nhếch miệng cười cùng cô.

“Mới sáng sớm đã vui vẻ như vậy, mọi người đang cười gì thế?” Giọng Clark cùng tiếng mưa gió đột nhiên vang lên trong phòng, mắt Amy sáng lên, hưng phấn quay đầu nhìn ra cửa.

Ngoài cánh cửa mở rộng, Clark mặc áo mưa che ô bước vào, vừa đi vừa cởi xuống chiếc áo mưa đang nhỏ nước tong tong, Bernie theo sau cũng mặc áo mưa giống thế, tay ôm một thùng lớn kín không một kẽ hở, khi Amy nhìn về phía anh ta, anh ta gật đầu, lộ ra một nụ cười, tỏ vẻ nhiệm vụ đã hoàn thành tốt đẹp.

Lúc này, tâm trạng Amy đã trở nên tốt vô cùng.

33. Chương 33: Chương 33

“Đêm qua bão lớn thật, cây sồi bên ngoài nhà Wison lớn vậy mà cũng bị thổi bật cả gốc.” Clark cởi áo mưa, ngồi vào bàn ăn, kể lại tình hình nhà Irig.

Amy bưng ra cho anh và Bernie mỗi người một bát cháo yến mạch còn nóng hổi bay hơi nghi ngút, tuy không chắc chắn hai người sẽ trở về vào lúc nào nhưng cô vẫn chuẩn bị phần ăn cho năm người.

“Vậy thì tệ quá, cây sồi kia là do Melissa (vợ của Wison Irig) trồng khi còn sống, đến giờ đã gần hai mươi năm rồi.” Martha cảm xúc, Melissa là một bạn tốt của bà, hai người thường hay cùng nhau vào thị trấn mua đồ ăn.

“Wison cũng rất đau lòng, ông ấy muốn chờ đến khi hết mưa thì trồng lại cây như trước, con cũng định đi giúp đỡ... ô, ngon quá.” Clark cười nhìn Amy.

“Anh thích là tốt rồi. Mưa còn bao lâu nữa thì tạnh nhỉ? Liệu có ảnh hưởng đến lễ hội Ngô không?”

“Không việc gì đâu, chậm nhất là đến trưa sẽ hết thôi.” Jonathan nhìn ra bầu trời bên ngoài, mây đen đã bắt đầu thưa dần.

“Thật sao?” Amy cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn mưa to gió lớn như trước, cô hoàn toàn chẳng nhìn ra dấu hiệu nào báo trước sẽ ngừng mưa cả.

Martha giải thích cho cô: “Nông dân rất quan tâm nghiên cứu về thời tiết, nếu không việc gieo trồng sẽ gặp khó khăn.”

Y như lời Jonathan nói, khi mọi người vừa ăn xong bữa sáng, tuy rằng gió còn chưa ngừng mưa cũng vẫn đang rơi, nhưng tiếng mưa gió nhẹ đi không ít báo cho họ biết, cơn bão đã qua.

Vì trời mưa nên không đi được đâu, mọi người đành ngồi trong nhà trò chuyện, Martha đưa Amy đi xem tranh của bà, Amy nhìn nửa ngày cũng không hiểu được, có phần bất đắc dĩ: “Xem ra con không có thiên phú về hội họa rồi, tranh này vẽ gì đây ạ?” Cô chỉ vào một vệt lớn màu xanh lục và những vòng tròn màu sắc rực rỡ hình thù kỳ dị.

“Hoa quả.” Martha cười, bà cũng chẳng mong chờ rằng Amy có thể xem hiểu được, nhưng bà thích sự thành thật của cô, không hiểu cũng không giả vờ như mình hiểu.

“Vẫn nhìn không ra.” Amy lắc đầu. “Mẹ à, mẹ muốn vẽ cho con thể loại tranh trừu tượng này ạ?” Cô có thể từ chối không nhỉ?

“Tất nhiên là không rồi, cô bé xinh đẹp như con thì vẽ tả thực vẫn tốt hơn.” Martha kéo cô ngồi xuống chỗ riêng biệt, còn mình thì bước đến giá vẽ. “Có thể sẽ lâu chút đấy.”

“Con có được cử động không ạ?” Amy hơi đơ người, làm người mẫu gì đó đây vẫn là lần đầu tiên, tuy rằng cô thích yên tĩnh, nhưng bắt cô phải bất động một thời gian dài thực sự là rất khó chịu.

“Có thể, chỉ cần động tác không quá lớn là được.” Martha ló đầu ra từ sau giá vẽ.

Amy thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Clark cầm hai chén trà bước đến.

“Sao con lại vào đây?” Martha hỏi, Clark vốn dĩ không thích vào phòng vẽ của bà, vì mùi của các loại màu vẽ quá nồng sẽ khiến cái mũi thính nhạy của anh không được thoải mái.

“Bố bảo con đưa trà vào cho hai người.” Clark giơ hai chén trà lên, đặt một chén xuống bên cạnh Martha, một chén cầm đến trước mặt Amy.

Martha nhìn con trai đưa xong trà mà vẫn không đi, không vạch trần lời nói dối của anh, cười ha ha: “Vậy thì con ngồi lại nói chuyện với Amy, con bé ngồi một mình chắc cũng chán.”

“Dạ.” Clark nhắc cái ghế đến ngồi bên cạnh Amy, tính nói nhỏ vài câu với cô.

Amy dĩ nhiên cũng muốn như vậy, Clark ngồi xuống, cô liền tiến đến gần anh nhỏ giọng hỏi: “Đêm qua có chuyện gì không tốt xảy ra không?”

Clark nhìn mắt Martha, cũng nhỏ giọng: “Không, theo như em nói, cây sồi vừa bật gốc, anh liền chặn Wison lại, còn nhờ Bernie đi thăm dò, trong hòm kia là gì vậy?” Anh rất hiếu kỳ với cái hòm mà sáng nay đột nhiên Bernie lấy ra từ trong xe, dù anh có dùng khả năng nhìn xuyên thấu cũng không thể nhìn vào trong được.

“Một khối đá, có điều không tốt đối với anh.”

“Không tốt?” Clark không thể nghĩ ra được có thứ gì lại có thể không tốt với mình, mà lại là một khối đá.

“Khối đá kia là chất phóng xạ.” Amy giải thích đơn giản. “Anh đến gần có thấy cảm giác không thoải mái gì không?”

“Không thoải mái?” Clark nhú mày, cố gắng nhớ lại, “Không có.”

Amy nhẹ nhàng thở ra, cười: “Xem ra cái hòm kia có tác dụng cách ly rất tốt.” Hòm là cô đặc biệt mang đến, nghe nói có thể cách ly được bất kỳ loại phóng xạ nào.

“Em đã nói chờ xong chuyện sẽ nói cho anh biết mà.” Clark là phóng viên, mà sự tò mò của phóng viên chưa bao giờ là ít cả.

“Bây giờ còn chưa phải lúc, đến tối em sẽ nói cho anh.” Cô còn muốn nghĩ xem phải giải thích thế nào để Clark không liên tưởng linh tinh, nếu nói ngay hết sự thật sự, không chừng Clark còn có thể nghi ngờ tình cảm của cô có phải là thật hay không.

“Được rồi.” Clark nhún vai, không tiếp tục bám theo chuyện này nữa mà đổi sang những chuyện thú vị anh làm hồi còn nhỏ, anh muốn Amy hiểu càng nhiều thêm về chính mình.

Mỗi khi Amy nghe đến đoạn thú vị sẽ cười đến cong cong mí mắt, thỉnh thoảng lại bình luận một câu khiến Clark nói càng thêm hào hứng.

Martha sau giá vẽ nhìn hai người ở cạnh nhau hòa hợp như vậy, thật sự vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, từ khi Clark phát hiện ra bản thân không giống với người thường, đây là lần đầu tiên bà thấy anh cười thoải mái nhẹ nhàng như vậy.

Lặng lặng nhìn bọn họ một lát, Martha lại quay lại sau bức họa, sửa lại bức tranh một chút, trong tranh, bên cạnh cô gái có thêm một chàng trai cao lớn anh tuấn. Cô gái nhìn chàng trai, nét mặt tươi cười như hoa, còn chàng trai thì đưa tay giúp cô vuốt lại lọn tóc rối bên tai, khóe môi cũng cong lên một nụ cười dịu dàng hạnh phúc như vậy. (òà òà, lãng mạn quá.)

Buổi chiều, mưa cuối cùng cũng dứt, Clark đến nhà Wison giúp ông ta trồng lại cây sồi bật gốc, Jonathan đi xem đồng ruộng, Bernie cũng theo giúp. Còn Martha thì đi thăm đám gia súc.

Amy đi theo Martha xem các loại dê bò và gia cầm nhà Kent, nơi chúng ở không có dấu hiệu bị đột nước hay rò rỉ nước vào trong, tình hình đều rất tốt, chỉ là bị hoảng sợ một chút, có vẻ nóng nảy bất an.

Amy không ngờ nhà Kent còn có nuôi hai con ngựa, hai con ngựa lớn thần tuấn màu nâu rám nắng. Cô vô cùng thích thú vuốt ve bờm chúng, đã lâu cô chưa cưỡi được ngựa rồi.

“Rất đẹp đúng không.” Martha không biết đã đến cạnh một con từ lúc nào, đưa tay vỗ vỗ đầu ngựa, “Chúng là báu vật của Clark đấy.”

“Vâng, con có thể cưỡi không ạ?” Amy hỏi.

“Bây giờ thì không được rồi, hãy chờ đến khi mặt đường khô thì bảo Clark đưa con đi.” Martha nói. “Mẹ cần giúp đỡ vắt sữa bò, con có muốn giúp không?”

“Tất nhiên rồi, nhưng mà con chưa từng làm việc này bao giờ.” Amy buông ngựa ra, đi theo Martha vào trong.

“Đơn giản lắm, theo mẹ học một lần là biết ngay.” Martha dẫn cô đến chỗ một con bò sữa, đặt ghế ngồi xuống bên cạnh, làm mẫu cho cô vắt sữa thế nào.

Amy chăm chú nhìn bà làm mẫu một lần, sau đó Martha liền bảo cô làm thử, Amy hơi luống cuống khiến con bò sữa đau đến kêu rống lên, may là có Martha ở đó, nếu không dám chắc cô đã bị con bò đá bay đi mất rồi.

Vắt mấy lần rồi cuối cùng cũng làm đúng, Martha thấy cơ bản đã ổn, liền bỏ tay ra cho cô làm.

Amy tay chân chậm chạp toát hết mồ hôi mới vắt được một xô sữa, quay đầu nhìn Martha, bà ở bên cạnh đã vắt được bốn năm xô rồi.

“Mẹ thật là lợi hại.” Amy thán phục trong lòng, dù không có cô giúp thì bà vẫn có thể một mình làm xong việc.

“Con chỉ là chưa quen mà thôi, được rồi, giúp mẹ đem sữa vào nhà đi.”

“Nhiều như vậy để làm gì hả mẹ?”

“Làm phomat con ạ, trong lễ hội Ngô chúng ta có thể đem vào thị trấn bán.”

“Con cũng giúp mẹ nhé.”

“Tất nhiên rồi, có con giúp mẹ cũng đỡ hơn nhiều, Jonathan và Clark chẳng bao giờ bước chân vào phòng bếp cả.”

“Thật thế à? Clark còn giúp con thái rau cơ mà?”

“Ồ? Xem ra đi du lịch mấy năm khiến chủ nghĩa đàn ông của nó giảm đi không ít, có điều vậy cũng chứng minh nó thật sự rất thích con.”

“Vậy à?” Bị Martha nói vậy, Amy cũng thấy ngượng ngùng.

“Không phải xấu hổ, mỗi lần thằng bé trở về ngoài chuyện công việc thì nói đến nhiều nhất là con, gì mà Amy thích cái này, ghét cái kia, lần đầu tiên mẹ nhìn thấy nó bị một cô gái lôi cuốn như vậy đấy.” Martha cười ha ha bắt lấy bả vai Amy, cùng đi về hướng nông trại. “Hôm đó đột nhiên Clark về nhà, nói có người ngay lập tức nhìn thấu nguy trạng của nó, nhìn nó trông vui vẻ vô cùng, nó nói lần đầu tiên gặp được người sau khi biết nó khác biệt mà không tránh xa hoặc kính trọng nó, mẹ có thể thấy được là nó thật sự rất vui mừng.”

Amy có chút chột dạ, đó là bởi vì cô vẫn coi như anh là thần tượng đấy chứ, nếu không phải cô từng xem qua phim siêu nhân, sợ là cũng không nhất định có thể nhận ra ngay như vậy.

“Lúc ấy mẹ thật sự hoảng sợ, sợ nó gặp phải phiền phức, nhưng bộ dáng Clark khi ấy khiến mẹ không nói ra được lời nào, về sau không có chuyện gì xảy ra mẹ dần dần yên tâm, sau đó, nó nói hẹn hò cùng con, còn muốn đưa con về nhà, đến đó thì mẹ biết nó thật sự đã yêu sâu đậm mất rồi.” Martha nhìn Amy, “Về bề ngoài của Clark rất đẹp, khiến nó thường được phụ nữ theo đuổi tán thưởng, nhưng con là cô gái đầu tiên mà nó chủ động theo đuổi, hơn nữa còn đưa về nhà, đối với nó con thật sự là người rất đặc biệt.”

“Đối với con anh ấy cũng là người đặc biệt nhất...” Một người đầu tiên cô yêu trong hai kiếp, một người anh hùng cô sùng bái từ nhỏ đến lớn, khi Amy biết tình cảm của Clark, cô thật sự cảm thấy như đang mơ, hạnh phúc tới đột ngột như vậy khiến cô bối rối, chỉ có thể dùng trốn tránh để che giấu đi sự lúng túng của mình.

“Amy, mẹ giao Clark cho con, hy vọng con có thể chăm sóc tốt cho nó.” Martha đột nhiên nghiêm trang nói với cô, bà và Jonathan không có con, khi đã lớn tuổi mới nhận được Clark, đây là may mắn lớn nhất của bọn họ, nhưng họ cũng biết tuổi của mình đã lớn, không biết còn có thể cùng sống với Clark bao lâu nữa, bây giờ có người thích hợp có thể thay họ trở thành trụ cột trong lòng Clark, đây là chuyện bọn họ cam lòng tự nguyện muốn nhìn thấy nhất.

“Vâng, con sẽ làm vậy.”

34. Chương 34: Chương 34

Khi Clark trở về, Amy đang trong phòng bếp giúp Martha làm phomat, anh lần theo mùi hương liền tìm thấy người.

“Bữa tối nay chỉ có phomat thôi sao?” Clark tuy rằng thích phomat, nhưng cũng không muốn dùng mỗi nó làm món chính.

Đột ngột có người xuất hiện sau lưng khiến Amy giật mình, cô bình tĩnh lại, tặng cho anh một cái liếc mắt xem thường, giải thích: “Anh chỉ biết có mỗi ăn thôi, đây là chuẩn bị cho lễ hội Ngô! Bữa tối vẫn chưa làm, hơn nữa từ giờ đến bữa tối còn lâu thời gian.”

“Amy nói rất đúng, con không ăn thì không có việc gì làm hả?” Martha phụ họa.

Clark đẩy đẩy kính mắt, cười gượng, anh chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi, sao lại bị lên án công khai như vậy nhỉ?

“Cái cây nhà Wison đã trồng lại rồi chứ?” Martha hỏi.

“Vâng, vì cây lớn quá nên mọi người chặt bớt rất nhiều cành rồi mới trồng lại xuống, có điều Wison vẫn lo không biết nó có thể sống không. Khi nó bị gió nhỏ bật lên, rễ cây bị đứt mất nhiều lắm.”

“Sẽ không sao đâu, cây sồi có sức sống rất mạnh mẽ.”

“Mong là như vậy. Amy, bây giờ em có rảnh không?” Clark nhớ đến mục đích của mình.

“Sao ạ?” Amy nhìn lại mình đang đánh lòng trắng trứng, anh hỏi câu này thật là thừa, nhìn thấy mình đang bận cũng chẳng thêm giúp đỡ. “Anh muốn giúp em đánh trứng không?”

“Hả? Ừ.” Clark không chút suy nghĩ đỡ lấy cái bát to trong tay Amy, cầm dụng cụ đánh trứng quấy thật nhanh.

Amy chỉ nhìn thấy tay Clark xoay còn nhanh hơn cả động cơ máy móc, chưa đến một phút đồng hồ, khi anh dừng lại, đầy bát lớn lòng trắng trứng kia đã được phủ kín bằng bọt xốp màu trắng.

“Như vậy được chưa?” Clark hỏi.

Amy nhìn về phía Martha, tuy cô biết cách làm phomat nhưng vì cách làm rất phức tạp mà chưa tận tay làm bao giờ, đối với việc này cũng không rõ ràng lắm.

“Được rồi. Cứ để đó, đợi lát nữa mẹ dùng.” Martha lần này đã tin lời Amy rằng Clark giúp cô nấu ăn thật, con trai thật sự đã trưởng thành, trước kia nếu không phải bà thúc giục, nó cũng sẽ không giúp đỡ chuyện phòng bếp, hiện giờ người ta chỉ cần nói một câu nó đã lập tức làm xong, Martha phải công nhận là có chút ít ghen tị với Amy: “Hai đứa có việc thì cứ ra ngoài đi, còn lại để mẹ là được.”

“Có lâu không? Em còn phải giúp mẹ làm bữa tối.” Amy cảm thấy mình ở nhà người ta làm khách vẫn nên biểu hiện tốt một chút.

“Không lâu đâu.” Clark kéo cô ra ngoài.

Tốc độ của anh hơi nhanh, hình như rất căng thẳng, bàn tay nắm cổ tay Amy hơi mạnh, khiến Amy không được thoải mái vùng vẫy: “Anh nhẹ thôi, tay em đau.”

“A, xin lỗi.” Clark hoảng hốt, vội vàng buông tay cô ra, cẩn thận kiểm tra, không sao, chỉ hơi đỏ lên một chút, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào.

“Anh nghĩ gì thế? Lại hoang mang hoảng loạn như vậy?” Amy xoa nắn cổ tay bị đau.

“Anh muốn cho em xem một thứ.” Clark lại đưa tay ra muốn dắt cô, Amy chần chừ một chút, nhưng rồi vẫn đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Lúc này, Clark không phạm sai lầm cũ nữa, thậm chí còn rất cẩn thận dè dặt đưa cô đi lên triền núi phía sau nông trại.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đừng hỏi, sắp đến rồi.” Clark không thể chờ đợi được muốn tặng cho Amy một bất ngờ.

Amy chẳng hiểu gì bị Clark kéo đi, cuối cùng hình như Clark không kiên nhẫn nổi nữa, trực tiếp ôm cô bay lên.

“Á!” Đó là Amy bị dọa hoảng, cô nhỏ giọng oán giận một câu: “Lần sau trước khi bay thì phải nói với em một tiếng!” Tuy rằng cảm giác bay cũng rất thích.

Clark không để ý đến phàn nàn của Amy, chỉ nói “Đến rồi.” Liền hạ xuống thả người.

“Đến rồi? Đến đâu chứ?” Amy chẳng hiểu ra sao, sau đó thì bị hình ảnh trước mắt khiến cho kinh ngạc: “Trời...”

Chỉ thấy lúc này bọn họ đang đứng trên sườn núi, đây khắp triền đồi núi là đủ các loại hoa, hoa mộc lan, hoa châu lan, oải hương, hoa nhài, hoa hồng, tường vi, lan huệ, cam hoa, dành dành, bạc hà, mộc hương, hoa mai, thu cúc, kim ngân, lily, hoàng thu quỳ, phù dung... Bất kể là loài Amy biết hay không, những đóa hoa sinh trưởng ở những vùng khác nhau và những mùa khác nhau cùng đồng thời tụ họp, đồng thời nở rộ phô bày vẻ đẹp của mình, mỗi đóa đều tươi đẹp kiều diễm vô cùng, không chút nào giống như mới vừa trải qua mưa gió.

“Thích không?” Clark từ phía sau Amy ôm lấy thắt lưng cô, cúi đầu nhìn ngạc nhiên thán phục trên mặt cô, mỉm cười dịu dàng, không uống công anh mất nhiều công như vậy.

Đi tìm bao nhiêu hoa thế này, lại còn đem chúng còn nguyên vẹn đến trồng nơi đây.

“Vâng!!” Amy gật mạnh đầu, mắt không dời ra được, bất kể già trẻ, chỉ cần là phụ nữ thì chẳng ai không yêu hoa hết, Amy tất nhiên là không ngoại lệ, trời sinh cô đã rất yêu thích những loài thực vật xinh đẹp lại mong manh như vậy, cô xoay người nhìn Clark, trong mắt giấu không được sự hưng phấn: “Từ lúc nào anh nghĩ đến chuẩn bị những thứ này vậy?”

“Từ lúc em nói, nếu sau này có người tặng em một cánh đồng hoa, em nhất định sẽ lấy người đó.” Clark lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, mở ra trước mặt Amy: “Theo yêu cầu của em, tất cả đều là những loại hoa có thể pha trà, xin hỏi tiểu thư Amy thân yêu, em có đồng ý nhận lời cầu hôn của tôi không?” Vừa nói, anh vừa quỳ một gối xuống trước mặt cô.

“Anh còn nhớ?” Amy vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ, chỉ là lời nói nhất thời trong khi hưng phấn của cô vậy mà anh lại nhớ rõ đến thế, còn chuẩn bị ỉnh một sự ngạc nhiên như vậy.

“Mỗi câu nói của em anh đều nhớ rõ, chưa bao giờ quên.”

Clark dùng vẻ mặt nghiêm túc nhất, lời yêu thương êm tai nhất, khiến cho Amy cảm thấy xúc động muốn trào nước mắt: “Anh trồng lúc nào thế? Tại sao trước đó trời mưa cũng không hại đến chúng chút nào?”

“Anh chọn từ trước đã rất lâu rồi, chiều hôm nay đợi mưa tạnh mới trồng xuống.” Anh chưa từng trồng hoa, không thể khiến chúng nở ra một cách đẹp nhất được, tất nhiên là đem cây đến trồng ngay lúc đang nở là cách hiệu quả nhất. Những cây hoa này anh đã tìm cả ngày, bay đi rất nhiều nơi, mỗi góc mỗi góc đều cẩn thận bọc kín lại rồi mới mang về trồng. “Cho nên, em nhận lời cầu hôn của anh nhé!”

Amy lúc này mới nhìn thấy hộp giấu trong lòng bàn tay anh, trong hộp giấu mở ra có một chiếc nhẫn ngọc bích, ngọc bích màu xanh lam tinh tế khảm ở xung quanh, ở giữa lại là một viên kim cương khiến nó thoát nhìn như một đóa hoa có sáu cánh màu lam, trên vòng nhẫn màu vàng được khắc những chữ cái nhỏ nhỏ, nhìn kỹ thì đó là tên của Clark.

“Nó đẹp như đôi mắt của anh vậy.” Amy nói, cô nhớ rõ ngọc bích đại diện cho sự trung thành, kiên trinh, yêu thương và trung thực.

“Hãy để anh dùng tất cả của mình đổi lấy được ở bên em bầu bạn.” Clark hơi căng thẳng, anh có chút sợ rằng Amy sẽ từ chối.

Không trả lời Clark, nhưng Amy đã giơ tay trái ra.

Clark mừng rỡ nở nụ cười, anh lấy chiếc nhẫn ra, cẩn thận đeo vào ngón áp út của Amy, sau đó hôn lên, có lẽ anh nên suy nghĩ xem hình thức nhẫn cưới sẽ thế nào đây?

Nhìn động tác của Clark, Amy nhìn không được nở nụ cười, có thể vì cô làm nhiều việc như vậy, ngoài anh ra, sợ là sau này chẳng còn ai có thể nữa.

Clark đứng dậy, ôm chặt cô, hai người cùng nhau nhìn ngắm biển hoa xinh đẹp. “Em muốn khi nào thì tổ chức lễ đính hôn?”

“Anh cứ qua được cửa của anh trai em đi đã rồi nói sau.” Cảm nhận được người ghé sát phía sau mình dờ ra một chút, Amy cười ha ha.

“Em nói anh ấy có thể tức giận mà đến đuổi giết anh không nhỉ?” Dù sao họ mới gặp nhau có một tháng, liền đã cướp mất người bỏ chạy rồi.

“Có thể lắm chứ.” Amy vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, cười cười.

“Ôi không, muốn kết hôn với em cũng thật khó khăn quá.” Clark làm bộ kêu thảm.

“Sao? Anh hối hận hả?” Amy nhướn mày, làm bộ muốn tháo nhẫn trên tay xuống.

“Sao có thể chứ!” Clark vội ngăn lại. “Có thể lấy được em là vinh hạnh lớn nhất đời này của anh.”

“Vậy còn đỡ.” Amy gật đầu, quyết định thưởng cho anh một chút, cô bảo người bên mình cúi đầu xuống, tay dùng sức quàng lên, kéo anh nhìn thẳng vào mình, sau đó hôn lên đôi môi đầy quyến rũ kia.

Bên môi đột ngột xuất hiện cảm giác mềm mại, Clark ngây ra, rồi lấy lại tinh thần, anh không chút khách khí mà gia tăng độ nóng bỏng của nụ hôn, hé miệng cắn nhẹ môi Amy khiến miệng cô cũng mở ra, thuận tiện tiến tới tấn công mãnh liệt.

Đầu lưỡi trơn ướt tiến vào trong miệng cô, giữ chặt quần quýt không ngừng chiếc lưỡi của cô.

Amy cũng không ngờ mình nhất thời hứng khởi “thưởng cho anh” liền khiến Clark đáp lại nhiệt liệt như vậy, tê dại thấm sâu vào tận đáy lòng khiến cô không ngừng run rẩy, muốn trốn tránh, rồi lại bị nụ hôn của anh mê hoặc, dần dần buông hết chống cự, thần trí chậm rãi rời khỏi đầu óc, từ từ nhắm hai mắt chìm đắm trong nụ hôn nồng nàn cuồng nhiệt như lửa.

Clark thấy Amy từ lúc sợ hãi ban đầu đến nhắm mắt lại hưởng thụ, vừa cảm thấy kiêu ngạo vì kỹ thuật hôn của mình, lại vừa tiếc nuối phải kết thúc nụ hôn này, tuy rằng anh rất muốn tiếp tục tiến xa thêm nữa, nhưng hiện giờ còn chưa phải lúc.

Anh để Amy dựa vào lòng mình hồi phục lại hô hấp, đưa tay vuốt vuốt lại tóc dài của cô bị gió thổi loạn.

“...Kỹ thuật hôn của anh thật là thành thạo...” Amy nói một câu.

Cánh tay đang giúp cô vuốt tóc của Clark cứng đờ, anh bỗng dưng có một dự cảm không hề tốt chút nào.

Quả nhiên, lời Amy nói tiếp theo khiến anh hận không thể tìm một bức tường mà đập đầu vào.

“Anh nhất định là đã luyện tập với nhiều người rồi phải không? Tốt lắm, em cũng phải tìm nhiều đối tượng luyện tập một chút mới được.” Amy làm bộ ngây thơ nói, sau đó thỏa mãn nhìn mặt Clark đen lại.

Hừ, dám thành thực này! Dám khoe khoang này! Dám khiến tui choáng váng quay cuồng này!

35. Chương 35: Chương 35

Khi Amy và Clark nắm tay nhau trở về, Martha và Jonathan đều đồng thời dùng ánh mắt rất thâm ý nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, còn có chiếc nhẫn ngọc bích trên ngón áp út bàn tay trái của cô nữa, Jonathan và

Clark còn trao đổi ánh mắt mà chỉ bọn họ mới hiểu.

Trước mặt bố mẹ, Clark tuyên bố tin tức hai người chuẩn bị đính hôn, Martha và Jonathan tất nhiên là rất vui mừng, “Hai con định khi nào thì cử hành lễ đính hôn?”

“Trước tiên phải báo cho anh trai con biết, anh ấy đồng ý mới được.” Amy nói.

“Chúng ta có nên đi gặp anh trai con rồi cùng cậu ấy nói chuyện?” Martha hỏi, bà biết rõ chuyện cha mẹ Amy đều đã mất.

“Để con đi gọi điện cho anh trai báo trước, hỏi ý kiến của anh ấy đã ạ.” Amy cũng hơi hơi lo lắng anh trai sẽ phản đối cuộc hôn nhân này của cô.

Martha và Jonathan thoáng nhìn nhau, “Ồ phòng khách có điện thoại đấy, con cứ dùng tự nhiên.”

“Vâng.”

Mọi người rất hiểu ý mà tặng riêng phòng khách cho Amy, để cô và Gloucester trò chuyện.

“Anh.”

“Sao vậy? Ở thị trấn nhỏ chơi có vui không?”

“Vui lắm ạ. Bố mẹ Clark rất tốt bụng.” Hít sâu một hơi, Amy nói thẳng vào chủ đề: “Anh, em có chuyện muốn nói cho anh.”

“Chuyện gì?”

“Clark vừa cầu hôn em, em đồng ý rồi.”

Đầu dây bên kia truyền đến một loạt tiếng động, không biết là vật gì bị đổ vỡ, “Anh, anh không sao chứ?”

“...Không sao.” Thực tế thì, Gloucester hiện tại tức giận đến nỗi muốn trực tiếp bay đến nện cho cái tên dám bắt cóc Amy ngay dưới mắt anh một trận. “Amy, có phải nhanh quá không vậy? Hai đứa mới quen chưa đến một tháng!” (tác giả có tính nhảm ko vậy? bao nhiêu vụ rồi mà còn chưa đến một tháng. >.<)

Lời đã ra khỏi miệng, Amy cũng không còn căng thẳng như cũ, chỉ thấy cô bước vòng qua điện thoại, ngồi xuống sofa, dựa vào đệm sau lưng thoải mái híp mắt cười nói: “Cũng hơi nhanh thật, có điều em cũng chưa nói phải cưới ngay bây giờ, ít nhất cũng phải chờ đến khi em tốt nghiệp đã.”

“Vậy là tốt rồi, nếu như em muốn tiếp tục học lên cao học, anh cũng sẽ giúp em chuẩn bị.” Chờ học xong cao học, có lẽ còn phải sáu bảy năm nữa.

“Bây giờ còn sớm mà, đến lúc đó rồi nói sau. Anh, bố mẹ Clark còn muốn gặp anh nữa, bàn bạc chuyện đính hôn, khi nào thì anh có thời gian?”

“Đính hôn? Em đưa điện thoại cho bọn họ, để anh nói chuyện.” Gloucester cảm thấy rất cần phải nói cho đối phương suy nghĩ của mình, em gái yêu quý nhất của anh đính hôn, tất nhiên là phải làm ở nước Anh.

“Vâng.” Amy gọi ra ngoài: “Bố mẹ, anh trai con nói muốn nói chuyện với hai người.”

Hai vợ chồng già rất nhanh bước vào phòng khách, mỗi người cầm lấy một chiếc điện thoại (trong phim, Clark gọi điện về đều là cả hai vợ chồng cùng tiếp, có lẽ họ dùng máy nội bộ (nhiều điện thoại cùng thông nhau)), bắt đầu cuộc “đàm phán ba bên.”

Amy để lại không gian cho bọn họ, đi tìm Bernie lấy cái hòm, lâu như vậy rồi cô còn chưa trông thấy hòm đá kia nữa.

Amy vừa muốn đi tìm, Bernie liền xuất hiện, ngoài anh ta ra còn có Clark.

“Bernie, thứ đó để ở đâu?”

“Trong phòng cho khách, bà Kent đã dọn dẹp lại phòng đó rồi.” Nhà Kent cũng có phòng dành cho khách, có điều vì lâu không có ai đến nhà bọn họ ở lại, cho nên hai ông bà coi như nhà kho dùng tạm. Hiện giờ trong nhà có thêm hai người khách, bọn họ tất nhiên là dọn dẹp lại sạch sẽ căn phòng đó, Amy và Bernie còn ở lại đây bốn năm ngày nữa.

“Mang đến cho tôi.”

“Vâng, cô chờ một chút.” Bernie gạt đầu, đến phòng mình lấy hòm.

“Bây giờ có thể cho anh xem thứ đó rồi chứ?” Clark ôm Amy, cảm dán sát vào đỉnh đầu cô, bộ dạng lưu manh.

“Anh muốn xem?”

“Đúng vậy, không phải em nói thứ đó có hại cho anh sao? Nếu không nhìn thấy nó lỗ sau này gặp phải thì biết làm sao?”

Cũng đúng, Amy nhớ ở trong nguyên tác phim, tuy rằng khối đá Kryptonite cô tìm được này đã bị hủy, nhưng Lex Luther vẫn tìm được mảnh nhỏ khác (không nhớ rõ sao lại tìm được), nếu như Clark không nhận ra thì đúng là rất nguy hiểm, thế nhưng.. “Cái đó không phải dựa vào cảm giác là biết được rồi sao? Loại đá Kryptonite này chỉ cần xuất hiện ở cách anh một khoảng nhất định sẽ khiến năng lực của anh bị suy giảm, có thể trở thành giống như người thường, nếu đến gần hơn, anh sẽ bị sốc, sẽ chết đó.”

Clark cũng không chú ý đến câu cuối cùng của cô, sự chú ý đều bị thu hút hết vào câu “năng lực bị suy giảm”, “Năng lực bị suy giảm, anh liệu có phải trở thành giống như người thường?”

“Anh muốn làm người thường?” Amy nhìn Clark hiềm có khi nào kích động như vậy, nghiêng đầu hỏi. Cô vẫn biết Clark rất muốn làm một người bình thường, nhưng cô không đồng ý với suy nghĩ này của anh, tình thân chính nghĩa trong lòng anh quá mạnh mẽ, có lẽ ban đầu anh sẽ vui vẻ vì mình bình thường, nhưng lâu dài về sau, khi anh nhận ra mình không thể giúp đỡ được những người cần giúp đỡ, anh nhất định sẽ hối hận.

“Cũng không phải vậy, anh chỉ muốn thử một chút loại cảm giác đó, anh chưa từng bị chảy máu, chưa từng bị ốm bệnh, dù có không ăn uống cũng không cảm thấy đói khát, những phản ứng của người thường anh đều không có, loại cảm giác luôn nói cho bản thân biết rằng “mi không giống mọi người” thật sự không dễ chịu chút nào.”

“... Được rồi, có điều anh chỉ được đứng từ xa nhìn thôi nhé.” Amy thỏa hiệp, coi như thỏa mãn tùy hứng nhất thời của Clark vậy, vì sự tin tưởng của anh.

Từ đêm qua đến giờ, bất kể cô nói gì Clark đều không tỏ ra phản đối, ngay cả cô không nói rõ lý do anh cũng sẽ đi làm, sự tin tưởng của anh cô đều cảm thấy được, đối với sự tín nhiệm này, Amy thực sự rất cảm động, không phải ai cũng có thể gặp được được một người toàn tâm toàn ý tin vào mình như vậy.

Bernie nhanh chóng đã mang hòm ra, Amy đỡ lấy cái hòm, hơi lo lắng nhìn về phía Clark: “Anh đứng ra góc kia đi, cách càng xa càng tốt.” Dù sao thị lực của anh quá tốt, căn bản không thể nào không nhìn rõ được.

Clark rất nghe lời đi đến cái góc mà Amy chỉ, sau đó nhìn cô ôm cái hòm bước đến góc cách xa anh nhất, còn về phần Bernie thì đã thức thối rồi khỏi đó.

Hiện giờ khoảng cách giữa hai người khoảng tầm 20m.

“Nếu như khó chịu, nhất định anh phải nói đấy.”

“Ừ.”

Amy cẩn thận hé nắp hòm ra một khe nhỏ, nhìn Clark, thấy anh không có gì khác lạ, liền mở hẳn ra.

Trong chiếc hòm đặc chế, những tinh thể cỡ lớn nhỏ khác nhau phát ra màu xanh lục nhàn nhạt tụ lại một chỗ, đẹp như thủy tinh, nhưng không ai ngờ được thứ đá đẹp thế này lại là khắc tinh của người anh hùng mạnh mẽ nhất thế giới, thậm chí còn không thể tới gần, chỉ cần có một chút dính vào thân thể sẽ khiến anh bị chết.

Clark cũng đã nhìn thấy tinh thể trong tay Amy, thứ đá thoát nhìn rất đẹp đẽ kia khiến anh cảm thấy rất khó chịu, thân thể bản năng bài xích khiến anh có ý nghĩa muốn rời khỏi chỗ này ngay lập tức.

“Cảm giác thế nào?” Amy nói.

“Có chút khó chịu, nhưng không có gì đáng ngại, để anh đến gần một chút xem.”

Clark nói rồi tiến lên vài bước.

“Đừng...” Amy còn chưa kịp ngăn cản, Clark đã bất thành linh té xuống nền đất rên rỉ đau đớn.

“Chúa ơi!” Amy vội vàng đóng nắp thùng lại, bỏ nó chạy đến bên Clark, xem xét tình trạng của anh. “Anh không sao chứ?”

Clark đã khó chịu không thể nói thành lời, anh không ngờ thứ đá quý quái kia lại tác động đến mình như vậy, hiện giờ đã tin một trăm phần trăm lời Amy nói rằng thứ đá đó có thể giết chết mình ngay lập tức.

“Bố, mẹ! Hai người mau đến đây, Clark xảy ra chuyện!” Amy cuống đến độ kêu lên, cô không biết nên làm gì nữa.

“Xảy ra chuyện gì?” Hai vợ chồng già còn đang nói chuyện điện thoại, nghe tiếng Amy khóc gọi, vội vàng nói tạm biệt với Gloucester rồi cúp máy, chạy đến hiện trường. “Chúa ơi, Clark, con làm sao thế?” Martha nhìn con trai té trên mặt đất, nhất thời hoảng sợ.

Jonathan và Bernie cũng vừa nghe tiếng chạy đến đỡ Clark dậy, đặt anh lên ghế dựa bên cạnh.

Martha lấy trong hộp y tế ra một chiếc nhiệt kế, lắc lắc, cắm vào miệng Clark, sau đó bọn họ liền thấy vạch đỏ trên nhiệt kế kéo thẳng lên trên, “Bụp” một tiếng, đầu nhiệt kế ở bên ngoài kia trực tiếp nổ tan.

“Con bị ốm rồi.” Martha kinh ngạc khó tin nói, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên bà nhìn thấy con trai bị ốm.

“Cảm giác thế nào?” Jonathan cũng lo lắng hỏi con trai.

“Cả người vô lực...” Clark yếu ớt đáp, anh không bao giờ hâm mộ người khác có thể bị ốm nữa, cảm giác này thật khó chịu.

“Anh ấy cần nghỉ ngơi, bố, Bernie, hai người đỡ anh ấy lên lầu được không?” Amy nói, cô biết Clark chỉ là suy yếu nhất thời vì bị đá Kryptonite ảnh hưởng mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là sẽ ổn.

“Được.” Hai người một trái một phải đỡ Clark dậy, đưa anh lên lầu vào phòng, thả xuống giường.

“Có cần gọi bác sĩ không?” Bernie hỏi.

“Không cần, Bernie, phiền anh xuống dưới lầu cất cái hòm kia đi, sau đó kiểm thử gì đó như axit sunfuric chẳng hạn, hủy thứ bên trong đi.” Amy dặn, cô tuyệt đối sẽ không để thứ nguy hiểm như vậy tiếp tục tồn tại, nhưng nghĩ thêm, cô sửa lại một chút: “Không, đừng hủy hết, để lại một viên nhỏ là được.” Cô cần giữ lại một chút để chuyên gia xem xét, xem có thể nghiên cứu ra loại vải nào cách ly được tác dụng của thứ đá đó không, chế tạo một bộ đồ siêu nhân cho Clark, như vậy sau này có gặp phải cũng không cần sợ nữa.

“Vâng, tiểu thư.” Bernie biết chuyện này có nhiều điều phức tạp, nhưng những gì không nên biết anh ta tuyệt đối sẽ không hỏi.

Vợ chồng nhà Kent thì bị lời Amy khiến cho chẳng hiểu gì hết, nhưng hai người cũng biết giờ không phải lúc để hỏi, Martha đứng dậy, “Mẹ đi chuẩn bị chút đồ ăn, Clark có lẽ ăn chút sẽ đỡ hơn, Amy, con có thể giúp mẹ chăm sóc nó không?”

“Vâng, con sẽ chăm sóc anh ấy.”

36. Chương 36: Chương 36

“Anh cảm thấy thế nào?” Amy ngồi bên giường, cầm khăn mặt lau mồ hôi trán cho Clark đang nằm, cảm giác có chút mới lạ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh đổ mồ hôi.

Có điều việc thế này, tốt nhất là không xảy ra lần thứ hai.

“Thoải mái hơn ban nãy rồi...” Clark cười cười, ngồi dậy, ngoài việc không còn sức lực, hiện giờ anh đã không còn cảm giác khó chịu như ban nãy nữa.

“Đã sớm bảo anh đừng ẩu, thế mà anh không chịu nghe lời, giờ thì tốt rồi, chịu khổ vào thân chưa!” Thấy Clark đã ổn, Amy bắt đầu tính sổ.

“Xin lỗi, để em lo lắng rồi.” Clark sờ sờ trán Amy, sự hoảng sợ ban nãy của cô anh thấy rất rõ ràng.

Amy cố ý làm mặt hung ác: “Biết mà còn dám làm thế à?!” Lại không biết khuôn mặt của mình chẳng chút thích hợp với biểu cảm như vậy, nhìn trông thật buồn cười đáng yêu.

Clark cố nén cười nghe Amy tự kể lể quả trách sai lầm của anh, lại còn gật đầu phụ họa theo, làm ra vẻ biết lỗi nghe dạy dỗ, nhưng trong lòng lại vô cùng hưởng thụ sự quan tâm từ tận đáy lòng như vậy của Amy.

Có điều bị “ca” lâu cũng thật khổ, khi Amy “ca” hơn mười phút rồi vẫn chưa có ý định dừng lại, Clark chuyển đề tài: “Không phải em nói sẽ cho anh biết “chân tướng” hay sao? Bây giờ có thể nói chưa?”

Amy đang thao thao bất tuyệt lập tức nghẹn lại, thấy Clark nhìn mình chăm chú, biết là hiện giờ không thể không nói ra: “Được rồi, để em nói cho anh.”

“Kỳ thật... Em có thể thấy được một vài chuyện chưa xảy ra.” Đây là cái cớ Amy nghĩ ra được, sự thực thật sự cô không biết nên nói thế nào, đó là bí mật lớn nhất của cô, cô không muốn bị Clark nhìn mình bằng ánh mắt khác thường.

Nếu Clark là người ngoài hành tinh, như vậy cô chính là dị dạng thật sự của nhân loại, là quái vật. Có ai từng gặp qua linh hồn dung hợp? Lại có ai từng thấy qua người tương lai của mấy chục năm sau?

“Ý em là năng lực biết trước tương lai?” Clark kinh ngạc.

“Không khác nhau lắm, có điều bản thân em không phải từ trước đã có năng lực đó, mà là ngày bố mẹ em mất, vì kinh sợ quá mức nên em bị ngắt đi, sau khi tỉnh lại thì đột nhiên biết rất nhiều thứ...” Amy nói như vậy, ngoài việc quan trọng nhất là linh hồn dung hợp, tất cả đều là sự thật.

“Việc em quen anh cũng là vậy?” Sắc mặt Clark trở nên khó coi hơn ban nãy, có phải lần đầu tiên bọn họ gặp nhau cũng là một việc biết trước?

Amy vội vàng lắc đầu, cô chỉ lo Clark sẽ nghĩ vậy nên mới không muốn nói ra, “Từ đầu em nhìn thấy đều là những sự kiện lớn rất nghiêm trọng, nhưng trong đó không có anh, khi đó em cũng không biết anh, sau khi đến Mỹ, ngoài việc không muốn ở nhà nghĩ đến chuyện đau lòng, cũng bởi vì em không biết nên giải thích thế nào cho anh trai tại sao đột nhiên em lại biết được nhiều điều như vậy, sau lần đầu tiên nhìn thấy anh em mới có “biết trước” về anh. Anh có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em nhìn anh rất kỳ lạ đúng không? Khi đó chính là lúc “biết trước” về anh xuất hiện.”

Clark nhớ lại, quả thật khi đó Amy nghe thấy tên anh, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, sắc mặt anh khá hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn còn khúc mắc: “Cho nên sau này em mới có thể chỉ nhìn một cái là nhận ra anh?”

“Có lẽ cũng một phần là như vậy, nhưng đa phần là bởi vì “siêu nhân” quả thật rất giống anh.” Amy đáp.

“Vậy em vẫn luôn biết là anh thích em?” Sắc mặt Clark vẫn như trước không được tốt lắm?

“Đương nhiên không!” Amy lắc đầu, “Thật ra cái điều “biết trước” mà em nhìn thấy là anh thích Lois, cho nên ngay từ đầu em hoàn toàn không chú ý đến tình cảm của anh.”

“Lois? Anh thích cô ấy?!?” Clark không dám tin, quả thật anh rất tán thưởng Lois, nhưng thích?

“Clark, về tương lai “biết trước” mà em nhìn thấy, trong thế giới của anh, từ đầu đến cuối đều không có em.” Amy nói nghiêm túc, trong mắt có chút bi thương, đó cũng là lý do tại sao cô luôn canh cánh trong lòng vì sự “đào hoa” của Clark, cô không biết tình tiết kịch bản có sức mạnh thể nào, tuy rằng cô đã thay đổi đi nhiều, nhưng vẫn thật sợ hãi, “Chúng ta chưa bao giờ gặp nhau, cũng không quen biết, em sẽ không đến Metropolis, còn anh và Lois sống một cuộc đời hạnh phúc.”

Clark nhìn cô, tay anh ôm cô vào lòng: “Nhưng em đã đến.”

Amy trong lòng run rẩy, cười: “Đúng vậy, em đã đến, chúng ta gặp nhau, anh thậm chí còn cầu hôn em, cho nên điều em biết trước cũng không chuẩn xác, nó có thể thay đổi. Cũng như ở tương lai mà em “biết” em sẽ không yêu anh, anh cũng không thuộc về em, nhưng hiện giờ chúng ta lại yêu nhau.” Cô tựa vào ngực Clark, lắng nghe và cảm nhận tiếng tim đập mạnh mẽ trong thân hình cao lớn đẹp đẽ kia.

“Anh cảm thấy chưa được thích ứng lắm, nhưng anh sẽ cố gắng.” Clark nói.

“Bất kể anh quyết định thế nào, xin hãy nói trước cho em biết.” Amy rời khỏi lòng anh, “Bất kể là gì, em đều sẽ chấp nhận.”

Amy biết bản thân mình thật sự đã quá yêu Clark, bởi vì yêu cho nên dù biết anh không phải là lựa chọn thích hợp để làm một người chồng tốt, nhưng cô vẫn nhận lời cầu hôn của anh, tình yêu sẽ khiến cô muốn độc chiếm anh, trở thành duy nhất của anh, nhưng lý trí của cô vẫn còn đó, nếu Clark không nhìn ra được chuyện này, cô sẽ không dây dưa vướng víu, cùng lắm thì chấm dứt mối tình đầu này thôi...

Clark nghe ra được sự quyết tuyệt trong lời cô nói, bất chấp mình đang suy yếu, trực tiếp giơ tay giữ chặt cô.

“Sao vậy?” Amy tưởng rằng anh khó chịu, vội dìu anh ngồi ngay ngắn lại, “Bây giờ anh còn rất yếu, đừng tùy tiện cử động lộn xộn.”

Clark vẫn nhất nhất chú ý Amy, nhìn thấy lo lắng và quan tâm không chút giấu diếm trong mắt cô, không khỏi nở nụ cười.

Sự thật thực sự là gì, cần gì phải quá so đo, anh chỉ cần biết cô gái trước mắt đây là vị hôn thê của anh, là người anh muốn bảo vệ cả đời, chăm sóc cả đời là được rồi.

“Anh rất vui vì có thể gặp em, thật sự rất rất vui!” Anh ôm chặt Amy trong lòng mình.

Cái ôm đột ngột khiến Amy sửng sốt, sau đó lại nghe thấy lời Clark nói, khi cô có phản ứng lại, nước mắt đã ứa tràn mi.

“... Khốn kiếp.” Cô dụi vào lòng anh, không để anh nhìn thấy vẻ chật vật của mình lúc này.

“Đúng, đúng, là anh khốn kiếp.” Cảm nhận được trước ngực áo sơ mi ẩm ướt, Clark vừa đau lòng vừa tự trách.

“Anh nhanh chóng khỏe lại cho em, bằng không sau này em sẽ không để ý đến anh nữa.”

“Em không có cơ hội làm vậy đâu, sự phục hồi sức khỏe của anh trước nay đều rất tốt.”

“Clark...”

“Ừ?”

“Em yêu anh!” Giọng Amy có chút mơ hồ không rõ ràng lắm.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là mừng rỡ, Clark dùng hai tay nâng đầu Amy ngẩng lên, nhìn thấy hai viên mắt cô đỏ ửng, cùng với đôi con ngươi vì thẹn thùng mà long lanh dao động không dám nhìn thẳng vào anh, nhin không được nở nụ cười. “Anh cũng yêu em.” Anh cúi đầu, ngậm lấy đôi môi bé nhỏ nõn nà của cô.

Như Clark nói, anh khôi phục lại rất nhanh, khi Martha bùng thức ăn lên lầu, anh đã cả người linh lợi như trước, có điều tất cả mọi người đều biết đó chỉ là vẻ ngoài, tất cả các siêu năng lực của anh đều biến mất – sức lực chẳng khác gì người bình thường, tâm nhìn thần kỳ của anh cũng không còn, mà khả năng bay cũng bỏ anh mà đi.

Với trạng thái như vậy, Clark mấy ngày sau đó dần dần từ vui sướng trở thành bình tĩnh, rồi từ bình tĩnh đến nghi hoặc, cuối cùng từ nghi hoặc biến thành lo âu.

Anh từng rất muốn mình có thể giống như người bình thường, mà hiện giờ nguyện vọng đã trở thành sự thực, anh lại cảm thấy đó không phải là điều mình muốn.

Bất luận là ông bà Kent hay Amy đều thấy rất rõ, nhưng không ai nói thẳng ra, có một số việc chỉ có thể tự mình nhìn thấu, bằng không cho dù người ngoài nói thế nào cũng sẽ không có kết quả.

Lễ hội Ngô vào ngày thứ sáu của tuần lễ rất nhanh đã đến. Sáng sớm, khi Amy nhìn thấy Clark trong phòng khách vẻ mặt thoải mái – Bernie đã sớm mang đá Kryptonite đi khỏi – liền biết là anh đã hiểu rõ.

“Chào buổi sáng, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi, anh có muốn ăn một chút không?” Amy đặt món trứng cuộn lên bàn, hỏi.

“Buổi sáng tốt lành, hôm nay trông em thật.. rất thích hợp với nơi này.” Clark nhìn trang phục của Amy, không biết nên ca ngợi thế nào.

“Đẹp không? Là mẹ giúp em làm đấy.” Amy kéo những mảnh hoa nhỏ xinh trên chiếc váy liền áo, hình thức đơn giản nhưng đầy không khí nông thôn.

“Đẹp lắm.” Clark tán thưởng, đến bên bàn ăn bắt đầu dùng bữa sáng. “Bố mẹ đâu rồi?”

“Mẹ giúp bố chuẩn bị đồ đạc, chờ một lát chúng ta sẽ vào trong thị trấn.” Amy ngồi xuống bên kia bàn, ngoài Clark, mọi người trong nhà đều đã ăn sáng xong, vì đang không được khỏe nên dạo này Clark luôn dậy rất muộn. “Hiện giờ anh thấy sao rồi?”

“Đang dần dần khôi phục lại, có điều hơi chút hỗn loạn.” Clark tháo mắt kính xuống làm thử cho cô xem, ánh mắt anh nhắm vào cốc nước trên bàn, vốn dĩ anh định đun nóng nước trong cốc, nhưng lại khiến nó bị nổ tung.

Tiếng thủy tinh nổ mạnh dọa Amy giật mình nhảy dựng, nhìn cái cốc vỡ tan tành, cô vội đi lấy đồ đến thu dọn.

“Xin lỗi.” Clark bắt đầu dĩ nói.

“Không sao không sao, hiện giờ anh đã sử dụng được siêu năng lực của mình, em tin mấy ngày nữa sẽ không sao đâu.” Amy thu dọn trên bàn, suy nghĩ, lần đầu tiên tiếp xúc với đá Kryptonite, Clark không khôi phục nhanh như trong phim, có lẽ là bởi vì thân thể anh còn chưa thích ứng với uy lực của Kryptonite nên không có sức kháng cự nào cả, tựa như ở thời cổ, chỉ một trận cảm cúm nho nhỏ thôi cũng có thể lấy mạng người?

Thu dọn xong, Amy đổ rác, lại ngồi vào chỗ cũ: “Hôm nay trông anh vui thế, có chuyện gì sao?”

“Chỉ là hiểu rõ được thôi.” Hiểu rõ anh rốt cuộc muốn điều gì. “Bất kể là siêu nhân hay Clark đều là anh cả, thiếu một cũng không được.”

Amy nhìn Clark tràn ngập tự tin, không khỏi mỉm cười: “Cả hai đều là Clark Kent, đúng không?”

“Đúng vậy!”

37. Chương 37: Chương 37

Lễ hội Ngô ở thị trấn nhỏ thật sự rất náo nhiệt, tuy rằng dân cư nơi này không đông đúc cho lắm, nhưng tất cả mọi người đều là hàng xóm bạn bè đã nhiều năm, gặp gỡ nhau không chút nào xa lạ hay ngỡ ngàng, có đôi khi đụng phải người nào đó còn có thể cùng nhau tán phét, ba hoa một vài tin tức nghe được ở đâu đó... Tiếng cười nói vui vẻ xôn xao không ngừng.

Vì vậy, Amy được Martha mang đi xung quanh chào hỏi bạn bè người thân rất nhanh đã trở thành đối tượng chính trong đề tài bàn tán của mọi người, mà tin tức Clark nhà Kent có một cô vợ chưa cưới mới mười chín tuổi rất nhanh cũng truyền khắp cả thị trấn nhỏ.

Amy bị một đám lớn nam nữ già trẻ dùng ánh mắt giống hệt nhau nhìn mình, vô cùng mất tự nhiên, nói một tiếng với Martha rồi bỏ chạy về quán của ông Kent tìm Clark, kéo anh cùng đi dạo các quầy hàng.

Trong lễ hội Ngô, ngoài trừ buôn bán các loại đồ ăn và những thứ vặt vãnh thì còn có không ít trò chơi giải trí, ở khu vực trung tâm nhất có một khoảng trống lớn, để mọi người cùng khiêu vũ.

Amy chỉ biết mấy loại khiêu vũ xã giao, khiêu vũ kiểu nông thôn như thế này cô chưa bao giờ thử qua.

“Đúng, là như thế này, lùi lại, một, hai, ba, xoay người...” Clark đỡ thắt lưng Amy, dạy cô khiêu vũ từng bước một.

“Đừng dừng, nhanh quá, ha ha...” Amy vừa cười vừa bước chân theo nhịp nhảy Clark nói, mấy lần suýt đập phải chân Clark.

“Tập trung chú ý, cẩn thận đừng đụng phải người khác.” Clark ôm cô tránh thoát khỏi một đôi tình nhân khác.

Vũ điệu nông thôn tiết tấu rất nhanh, cùng với đám đông cùng nhảy múa, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Chỉ nhảy một bài, Amy không muốn tiếp tục đến cuối nữa, hẳn là cô nên luyện tập rồi trở lại.

“Chúng ta đi chỗ khác mua sắm nhé.” Amy kéo Clark định đi mua kẹo bông đường, cô vừa thấy có người ăn, một cục bông lớn trắng nõn, nhìn thật thích.

Trước quán nhỏ bán kẹo bông, Amy nhìn ông chủ thả đường trắng vào thùng quay thành những sợi tơ đường, lại dùng que quán những sợi đường lại, những động tác lưu loát sinh động khiến Amy cũng hận không thể tự mình làm thử.

Cắn một miếng kẹo bông vào miệng, Amy nhin không được neho mắt, “Anh có muốn một chút không?” Cô đưa kẹo bông trong tay lên miệng Clark.

Clark đang định cắn một miếng, đột nhiên nghe thấy có người gọi anh.

“Clark!”

Hai người quay đầu nhìn về phía tiếng gọi, là một nữ cảnh sát nhỏ nhắn xinh xắn.

“Rachel?” Clark có phần bất ngờ.

“Là mình, nghe Martha nói cậu đã trở về, sao không đến tìm mình? Có muốn mình đưa cậu đi thăm quan không? Nể tình cảm trước đây thôi.” Đối phương vừa cười vừa nói.

“Uhm, Amy, đây là Rachel Harris, còn đây là Amelia Lee.” Không trả lời đề nghị của cô gái, Clark giới thiệu hai người.

“Xin chào.” Amy lên tiếng chào hỏi, thuận tay xé kẹo bông nhét vào miệng Clark.

“Xin chào, hai người...” Rachel giơ tay chỉ qua chỉ lại hai người, lúc này mới chú ý đến Clark cùng với cô gái bên cạnh anh dường như không phải quan hệ bình thường.

“Chúng tôi sắp đính hôn, đến lúc đó rất hoan nghênh cậu đến tham dự.” Clark vừa nói đến đây liền phẩn chấn hẳn lên.

“Thật sao... Hai người cứ từ từ đi chơi, mình còn có việc, lần sau lại nói chuyện vậy.” Rachel Harris lão đảo lắc lư đi qua, bộ dáng chịu đả kích nặng nề.

Chờ cô ta đi xa rồi, Amy liếc mắt nhìn Clark: “Nể tình cảm trước đây? Hmm?”

Clark đẩy đẩy kính mắt, không dám nói anh từng đưa đối phương tham gia lễ hội tốt nghiệp, có điều cũng chỉ là xuất phát từ tình bạn, không phải là thích đối phương.

Cũng may Amy không định truy cứu chuyện này thêm, chỉ chọc ngoáy một câu rồi quăng bỏ vấn đề này không quan tâm nữa, tiếp tục đi chơi.

Lễ hội Ngô có không ít trò thi đấu, như là cuộc thi lột vỏ ngô là trò chơi chính của lễ hội, hai người tay nắm tay hô hào cổ vũ một hồi, Amy hăng hái bừng bừng muốn Clark cũng lên sân thi đấu một phen.

Lời bạn gái đương nhiên phải nghe, Clark bị mọi người cười ầm ĩ đẩy vào trong sân thi đấu, trong quá trình thi đấu, anh phát hiện thấy siêu năng lực của mình bắt đầu hồi phục lại, do đó rất dễ dàng thắng được trận đấu.

Clark đoạt được giải quán quân, ôm phần thưởng – chính là những bắp ngô anh đã bóc được nhanh nhất, dắt tay Amy trở về tìm bố mẹ.

Ở thị trấn một tuần, trong sự lưu luyến của ông bà Kent – chủ yếu là lưu luyến Amy, Clark lúc nào cũng có thể trở về được ngay, Amy và Clark rốt cuộc cũng rời khỏi Smallville, quay trở về Metropolis.

Trên đường về Metropolis, bọn họ phát hiện tình hình nơi này có chút bất thường.

“Trời à, trái đất có phải là lệch khỏi quỹ đạo hay không vậy? Bây giờ chẳng phải là tháng mười một à? Tại sao lại nóng thế này nhỉ?” Amy cởi bỏ áo khoác, trước khi về đến Metropolis, trên đường vẫn là hai mươi mấy độ, thời tiết cuối thu rất tốt, hiện giờ vào thành phố, nhiệt độ gần 40°C khiến cô suýt nữa thì ngất đi vì bị nướng cháy.

“Không biết nữa.” Clark quan sát các loại cây cối ngoài xe hai bên lề đường, lúc này thực vật vào mùa đông đáng lẽ đã khô rụng, những chiếc lá xanh thay thế đã dài ra, bị nhiệt độ quá cao hun nóng quăn lại. Nhìn những người đi đường, ai nấy đều mặc thoáng mỏng vô cùng, tuyệt đối không giống như đang sắp bước vào mùa đông chút nào.

“Thật chịu không nổi, Clark, cho em ít gió lạnh đi.” Amy phe phẩy tay làm quạt, nhìn lồng chó sau ghế, Bakersfield cũng đang nằm úp sấp lè lưỡi, “Em nghĩ Bakersfield cũng cần nữa.”

Clark có thể chất đặc biệt nên chẳng cảm thấy gì, nghe thấy vậy quay qua nhẹ nhàng thổi ra một hơi, điều chỉnh rất tốt, không khiến Amy bị đông lạnh thành khối băng.

“Thoải mái hơn rồi, chúng ta về nhanh một chút, em chẳng muốn ở chỗ không có điều hòa một phút nào nữa.”

Xe rất nhanh dừng lại ở số 344 đường Clinton, Amy gấp rút xách theo lồng chó chạy lên căn hộ của mình, chuẩn bị bật điều hòa hưởng thụ mát mẻ.

Đáng tiếc sự chờ đợi của cô chẳng thể nào thành hiện thực, “Chết tiệt, sao lại không có điện chứ!” Amy nhìn điều hòa không chút động tĩnh, tức gờ chân.

Không còn cách nào khác, cô đành quay lại nhìn về phía Clark.

Không cần Amy mở miệng, Clark đi theo cô vào nhà đã thức thời thổi khí ra bốn phía, giúp nhiệt độ trong phòng hạ xuống.

“Rốt cuộc sống lại.” Amy nhào xuống ghế thờ dài, sofa quá nóng cô không muốn ngồi xuống đó chút nào.

“Không đến nổi tệ như thế chứ.” Bộ dạng cô hài đến nỗi khiến anh bật cười.

“Hmm, người không có cảm giác thì đừng hỏi em vấn đề này.” Amy liếc mắt khinh thường, vô cùng ghen tị Clark nóng lạnh bất xâm.

Clark lại đẩy đẩy kính mắt, chuyển đề tài: “Anh nên về tòa soạn thôi, em cũng nhớ phải đến trường biết không?”

“Vâng.” Amy hươ hươ tay coi như chào tạm biệt.

Clark trở lại tòa soạn mới biết được Metropolis rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Washington dưới 11°C, Chicago tuyết rơi đã dày 20cm, mà chỗ chúng ta vẫn còn bán kem chống nắng... Liên tục một tuần nhiệt độ cao, thật sự quá khác thường.”

“Chính phủ tuyên bố hợp báo, chuyên gia được mời đến nói thời tiết khác thường có liên quan đến Siêu nhân.” Jim nói, đây là tin tức hôm nay bọn họ phải đăng lên trang nhất.

“Điều đó không thể nào.” Tuy rằng tin này là Lois đưa về, nhưng cô tuyệt đối không tin chuyện này thật sự liên quan đến Siêu nhân, “Tôi.. Chúng ta đã gần một tuần không nhìn thấy anh ta rồi.”

Mọi người đều im lặng, Lois nói là sự thật, lúc này mới có người phát hiện ra sự có mặt của Clark, “Hi Clark, cậu rốt cuộc là trở về đi làm được rồi hả? Sao, chuyện thuận lợi chứ?” Perry White giờ giờ tay.

“May nhờ ông.” Clark cười gật đầu, anh nói với Perry White mình muốn cầu hôn Amy mới được ông ta cho phép nghỉ lâu như thế.

“Vậy là tốt rồi, khi nào mời mọi người uống một chén chứ nhỉ?”

“Lúc nào cũng được.” Clark tìm một chỗ ngồi xuống, “Mọi người đang nói chuyện gì vậy?”

“Gần đây thời tiết Metropolis rất kỳ lạ, và vấn đề lượng điện không đủ nữa.” Lois đưa tài liệu cho anh.

“Lex Luther muốn xây dựng nhà máy điện nguyên tử?” Clark nhìn tài liệu nhú mày.

“Đúng vậy, ông ta hứa hẹn chỉ cần nhà máy điện nguyên tử hoàn thành, cung cấp điện cho Metropolis sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

“Nhưng nguyên nhân thời tiết vẫn chưa rõ.”

“Các chuyên gia nghiên cứu tất cả các hiện tượng khí tượng xung quanh Metropolis, phóng xạ, tầng ozon, thậm chí là vết đen trên mặt trời, tất cả đều vẫn bình thường.” Jim nhìn tài liệu nói.

“Vậy tại sao lại liên quan đến Siêu nhân?” Clark nghi hoặc.

“Đại bộ phận các nhà vật lý học đều cho rằng sức mạnh của Siêu nhân đến từ mặt trời.” David phụ trách chỉnh lý tư liệu chỉ vào biểu đồ bên cạnh, tiếp tục nói, “Đây là biểu đồ nhiệt độ Metropolis liên tục mấy ngày gần đây, bọn họ cho rằng mỗi lần nhiệt độ tăng lên đều liên quan đến Siêu nhân phát huy siêu năng lực.”

“Thật ngớ ngẩn.” Lois trợn mắt xem thường.

“Rất nhiều thứ đều sống nhờ mặt trời, sao có thể trách Siêu nhân chứ?” Jim không dám tin.

“Không ai biết Siêu nhân mạnh đến thế nào, hay là cần bao nhiêu năng lượng để bổ sung cho sức mạnh của anh ta, việc này cũng không phải là không có khả năng.” Clark nói, “Nhưng theo tôi được biết, một tuần này Siêu nhân không ở Metropolis, bọn họ sao có thể biết nhiệt độ tăng lên liên quan đến Siêu nhân?”

“Sao anh biết anh ta không có ở đây?” Lois lớn tiếng hỏi, nhìn chằm chằm Clark, trời mới biết cô muốn gặp Siêu nhân đến thế nào, một tuần này không ai gặp được Siêu nhân, ngay cả người gặp nạn cũng thế.

“Là anh ta liên lạc với tôi, anh ta nói có vài việc cần xử lý, vì thế về nhà rồi.” Biết mình nói lỡ, Clark vội vàng chữa cháy.

“Anh ta liên lạc với anh? Cách liên lạc giữa hai người thế nào? Anh ta còn về nhà? Nhà anh ta ở đâu?” Lois hỏi một loạt, sốt ruột lo lắng.

“Vẫn là anh ta chủ động liên lạc, còn về phần nhà anh ta ở đâu, có thể là ngoài vũ trụ chẳng?” Clark nói vậy.

38. Chương 38

“Phụt!” Amy văng nước miếng, suýt chút nữa thì sặc chết chính mình, “Khụ khụ, anh nói với bọn họ là nhà của ‘Siêu nhân’ ở ngoài vũ trụ?”

“Ừ.” Clark vỗ vỗ lưng cho cô, không hiểu được, sao mà phải kinh ngạc như vậy chứ?

“Chúa ơi, anh không lo sẽ có người cho rằng ‘Siêu nhân’ muốn tấn công trái đất à?” Amy nhớ rõ còn có một Jason Track rất muốn giết người ngoài hành tinh tiên phong chiếm đánh địa cầu là “Siêu nhân” kia mà.

“Yên tâm, anh nghĩ mọi người đều đã sớm cho rằng nhà của siêu nhân là ở ngoài vũ trụ.” Clark nhún vai tỏ ý không sao cả, chần chờ một chút, anh hỏi thêm: “Đối với việc Metropolis bị nóng lên này, em có biết là chuyện gì xảy ra không?”. Nói cho cùng, Clark cũng hơi lo rằng vấn đề của mình đã khiến cho Metropolis bị ảnh hưởng, tuy rằng một tuần trước anh vẫn ở Smallville, nhưng lại bởi vì đá Kryptonite mà mất đi siêu năng lực.

“Dù sao cũng không liên quan đến anh.” Amy nói, trên thực tế cô cũng không rõ trong phim gốc tại sao Clark lại có suy nghĩ thế này. Thị trấn Smallville nơi anh lớn lên không hề có hiện tượng kỳ dị mùa đông biến thành mùa hè, làm sao có thể mới ở Metropolis một thời gian, thành phố liền vì anh mà biến đổi thành như vậy được chứ.

“Vậy là tốt rồi.” Clark nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần biết nguyên nhân không phải do mình, anh đã yên tâm.

Amy thấy anh không tiếp tục hỏi, hơi tò mò: “Sao không tiếp tục hỏi em nữa? Có khi em biết nguyên nhân đó.”

Clark xoa xoa đầu cô, cười nói: “Không được, năng lực của em có đột ngột như vậy, có khi đến lúc nào đó sẽ biến mất, vẫn nên không quá ỷ lại thì hơn, nếu thật sự sử dụng quá nhiều sẽ ảnh hưởng không tốt tới em thì làm sao? Hơn nữa anh tin tưởng mình sẽ nhanh chóng tra ra được.”

Amy được anh chăm sóc cảm thấy rất vui vẻ, ngẩng đầu hôn chụt một cái lên mặt anh, tỏ ý khen thưởng, “Vậy anh cố lên nhé, em tin anh rất nhanh có thể tìm ra đáp án, như em đã nói, chuyện này ai có lợi nhất là kẻ đáng nghi nhất.”

“Ừ.” Clark nhếch khóe miệng, cho dù Amy không nói anh cũng biết ai có khả năng là thủ phạm nhất – ngoài Lex Luther, Metropolis còn ai có năng lực lớn như vậy chứ? Dù không phải chủ mưu thì hẳn cũng không thể không liên quan đến chuyện này.

.....

Vì siêu nhân trở về, hơn nữa nhiệt độ Metropolis lại tăng lên không ít, tòa án Metropolis rút cuộc ra trát triệu tập siêu nhân, yêu cầu anh phải giải thích sự việc lần này.

Siêu nhân làm công dân danh dự của Metropolis tất nhiên là phải tham dự phiên tòa lần này, còn Amy lo lắng Clark sẽ vì chuyện này mà phải ngồi tù, tất nhiên là không bỏ qua quá trình xét xử.

Ngay từ đầu phiên tòa, luật sư chất vấn “siêu nhân” trên tòa liền biểu hiện rất rõ địch ý hung hăng của mình, nhưng quan tòa của tòa án thẩm vấn cũng ủng hộ “siêu nhân”, hơn nữa Clark cũng tự mình phản biện lại, cuối cùng, quyết định siêu nhân vô tội đã kết thúc phiên tòa.

“Vì nguyên nhân riêng tư, một tuần trước tôi không ở Metropolis, cho nên biểu đồ về việc nhiệt độ tăng lên và việc tôi sử dụng siêu năng lực không thể nào có được, nên biết rằng một tuần trước tôi không hề sử dụng siêu năng lực.”

“Ồ, anh có thể chứng minh không?” Bà thẩm phán mập mạp người da đen hỏi.

“Tất nhiên có thể. Tôi nghỉ trong một tuần vừa rồi, hẳn là không ai có thấy mặt tôi đúng không?” Siêu nhân tràn đầy tự tin.

Vì thế mọi người đến quan sát phiên tòa liền bắt đầu xôn xao, bọn họ hỏi nhau, dường như quả thật là không ai thấy siêu nhân, ngay cả tin tức truyền thông cũng không hề có.

“Im lặng! Im lặng!” Bà thẩm phán người da đen gõ búa, khiến tất cả mọi người im lặng trở lại, sau đó nghiêm nghị nói với siêu nhân: “Tôi tin tưởng chứng minh vừa rồi của anh, có điều anh có thể nói, một tuần vừa rồi anh đã làm gì?”

Clark cười trả lời bằng giọng có chút tinh nghịch: “Dù có là siêu nhân, cũng phải nghỉ ngơi.”

Lời này vừa nói ra, không khí trong phiên tòa lập tức thoải mái không ít.

Vì thế, chuyện này được tòa phán: không liên quan đến siêu nhân.

Tiếp theo đó, sau khi siêu nhân sử dụng siêu năng lực giải cứu một đoàn xe lửa mất khống chế cứu được 325 hành khách, trên trang nhất đưa tin của Metropolis còn có thêm bảng đối chiếu về biểu đồ siêu nhân sử dụng siêu năng lực và địa đồ phân phối nhiệt độ cùng thời gian, kết quả chứng thực, nhiệt độ không khí tăng lên giống như mọi ngày, nhưng chính xác nơi nhiệt độ tăng lên cách xa nơi sử dụng siêu năng lực, không hề có liên quan.

Bài báo này vừa ra, tất cả mọi người đều tin siêu nhân là trong sạch, vì vậy bọn họ bắt đầu tự hỏi, nếu nhiệt độ biến đổi không liên quan đến siêu nhân, vậy thì rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Sau đó Clark và Lois tìm được tiến sĩ Goodman, người phụ trách nghiên cứu thời tiết kỳ lạ này, tiến sĩ Goodman dẫn bọn họ đi xem tầng trữ nước ngầm của Metropolis.

“Chúa ơi, nơi này giống như phòng tắm hơi vậy.” Lois nhìn hơi nước nóng bốc lên tứ phía, vô cùng ngạc nhiên, dưới gầm còn như vậy, khó trách bên trên lại nóng đến thế.

Chúng ta đang ở tầng trữ nước ngầm của Metropolis, trên cơ bản là sông ngầm cùng với hệ thống hồ chứa nước, nhưng bên dưới tầng trữ nước có nhiệt độ là 7°C, cho dù là giữa mùa hè cũng vậy.” Goodman vừa giải thích vừa mở một cánh cửa, ý bảo hai người đi vào, “Từ chỗ này hai người có thể nhìn thấy các khu vực chính của hệ thống trữ nước.

Clark và Lois đứng trên một giàn giáo cao, bên dưới là dòng sông ngầm đang từ từ chảy.

Tiến sĩ Goodman dùng đèn pha cầm trong tay chiếu xuống dòng nước, hai người đều chấn động: “Nước sôi?” Dòng sông chậm rãi chảy xuôi bên dưới nổi bọt khí, hoàn toàn là tạo thành từ nước sôi.

“Đúng, nước đang ở nhiệt độ sôi 100°C”

“Đây là nguyên nhân tạo thành hơi nóng?” Clark hỏi.

Phân bố của tầng chứa nước ngầm này hoàn toàn tương đồng với bản đồ phân bố khu vực nhiệt độ cao bên trên.” Goodman gián tiếp thừa nhận điều này.

“Vậy thì tại sao nước lại như thế?” Lois không thể hiểu được.

Tiến sĩ Goodman lắc đầu: “Tôi cũng chỉ biết là do từ trên tác động xuống, mà không phải là từ dưới ảnh hưởng lên trên, nước sôi như vậy nhất định do bên trên có chuyện gì đó. Tôi đã nghiên cứu nhiệt độ, điểm nóng nhất hình như là ở vịnh Harbest.”

Clark lấy bản đồ mang theo ra, ba người cùng xem, “Tầng chứa nước ở chỗ này, đây là vịnh Harbest, hướng chảy của tầng chứa nước ngầm...”

“Trạm phát điện hạt nhân của Lex Luther?” Lois không thể tin được mắt mình.

Clark cũng nhíu mày, năng lượng hạt nhân cũng không phải thứ có thể nói giỡn.

“Đây không phải là thể mạnh của tôi, nhưng tôi dám nói trạm phát điện hạt nhân này có chỗ nào đó bị hỏng nhiệt độ cao ra ngoài.” Tiến sĩ Goodman nhìn bản đồ nói.

“Nhưng hôm nay bọn họ sẽ phát điện hết công suất.” Lois lo lắng.

Tiến sĩ Goodman nói: “Xét tình hình hiện tại mà nói, nếu bọn họ phát điện hết công suất, có thể sẽ khiến trạm phát điện đó nổ tung... Chúng ta sợ rằng sẽ gặp thảm họa.”

Clark mày nhíu càng sâu: “Thảm họa?”

Lois vô cùng sợ hãi: “Không được, chúng ta phải nhanh chóng tìm được siêu nhân.”

“Chúng ta ra khỏi chỗ này trước đã.” Clark nói.

Khi siêu nhân và Lois xông vào tiệc rượu do Lex Luther tổ chức chúc mừng trạm phát điện hạt nhân đi vào hoạt động lần đầu phát điện, muốn chặn Lex Luther lại, nhưng Lex Luther đã mở chốt làm nóng nhiên liệu.

“Chúng tôi cho rằng trạm phát điện bị thất thoát nhiệt khí, thời tiết Metropolis nóng lên là từ nơi này phát ra.” Lois nói rõ ý đồ đến của mình.

Lex Luther trong lòng căng thẳng, nhất quyết phủ nhận: “Không thể nào.”

“Vậy còn cách giải thích nào khác không?” Lois hỏi ngược lại, “Trạm phát điện của ông khiến hệ thống chứa nước ngầm của thành phố bị đun nóng.”

“Đúng thế, trừ phi có nguyên nhân nào khác, Luther.” Clark vẫn nghi ngờ trạm phát điện có chỗ hỏng là do hấn cố ý, mục đích chính là khiến chính phủ đồng ý cho hấn mở trạm phát điện năng lượng hạt nhân.

“Tất nhiên là nguyên nhân khác rồi, tin tôi đi, trạm phát điện không hề để hồng nhiệt khí ra ngoài.”

“Đúng là không có lỗ hồng.” Thị trưởng Metropolis vẫn theo đuôi Lex Luther phụ họa.

Lúc này, nhân viên của trạm phát điện nói một câu bên tai Lex Luther, chỉ thấy Lex Luther vui vẻ quay về phía mọi người tuyên bố: “Chúng tôi sắp bắt đầu sản xuất điện, thanh nhiên liệu đã phát nhiệt.”

Hầu như mọi người đều vỗ tay tỏ ý chúc mừng, nhưng cũng không ít người bắt đầu suy xét lời siêu nhân nói.

Clark quỳnh lên: “Nhân viên của ông có thể tắt nó đi không?”

“Không được, trình tự một khi đã khởi động sẽ không thể tắt đi, đây là một trong những biện pháp giữ an toàn.” Lex Luther đắc ý nói, tuy rằng lúc trước siêu nhân không ở Metropolis khiến hắn không thể đổ tội này lên đầu siêu nhân đuổi đi, nhưng trạm phát điện đã làm xong, chính là thắng lợi của hắn.

Siêu nhân giận dữ nhìn hắn, sau đó bất chấp mọi người ngăn cản, chạy vào phòng đặt phản ứng hạt nhân đầy phóng xạ, dùng sức của chính mình buộc vận hành của thanh nhiên liệu phải dừng lại.

Vì vậy, một tràng thảm họa biến mất.

Ngày hôm sau, khi Lex Luther nhận được tờ hóa đơn phí tổn của chính phủ, thở hổn hển, hắn vừa xem biên lai vừa nói với trợ lý kiêm quản gia của mình: “Trạm phát điện này đã xong đời, chính phủ còn muốn ta trả hết phí dụng giải quyết hậu quả việc để truyền ra khí nóng. Nếu không có siêu nhân đến gây sự, ta vẫn nắm tốt mọi chuyện trong tay. Hắn không chỉ ngang nhiên phá hủy trạm phát điện của ta, mà phóng xạ cũng không thương tổn được hắn... Cậu còn muốn đem tin gì xấu đến đây nữa?”

“Thưa ngài, tôi nghĩ ngài sẽ rất vui mừng khi biết được lợi nhuận thu được từ ngành điện lạnh của chúng ta trong ba tuần vừa rồi... tăng thêm hai ngàn phần trăm.” Anh ta đưa tài liệu cho hắn.

Vì vậy, Lex Luther lại vui vẻ bắt đầu ca hát, lợi nhuận như vậy hoàn toàn có thể bù lại cho tổn thất ở trạm phát điện của hắn.

**

“Lex Luther lần này tổn thất rất lớn.”

“Đúng vậy, hắn không chỉ tổn thất một số tài sản đáng kể mà còn mất uy tín, điều này rất có lợi với chúng ta. Có điều căn cứ theo tin tình báo, ngành điện lạnh của hắn buôn bán lời không ít, cũng đủ triệt tiêu những tổn thất trên.”

“Nói hay ho cứ như là anh không kiếm được chút nào ấy.”

“Như nhau như nhau thôi!”

“Có điều danh dự bị tổn hại không phải dễ dàng kiếm lại về được như vậy, nghe nói anh dự tính mua lại chỗ nhà máy nguyên tử kia?”

“Đúng vậy, chỉnh đốn lại một chút, tôi tin rằng nó sẽ nhanh chóng có thể sử dụng.”

“Anh muốn chỉnh đốn lại thế nào? Không phải tất cả mọi người đều có thể lợi hại như siêu nhân.”

“Tôi tự có cách của mình, có điều chỗ cậu thì sao? Nghe nói gần đây thành phố Gotham xuất hiện một “Batman”, có ảnh hưởng gì đến cậu không?”

“Tôi sẽ tự có chừng mực.”

39. Chương 39

Gloucester vừa chấm dứt điện thoại, “Siêu nhân” liền bị bắt phải ra sức, cùng với nhân viên nhà máy điện nguyên tử sửa chữa lại nhà máy, phạm là việc gì nguy hiểm lại nặng nề toàn bộ đều ném cho anh làm, dù cho siêu nhân thể lực có tốt thật cũng thấy có chút chịu không nổi, đáng tiếc anh không có cách nào kêu khổ được, ai bảo đối phương là anh vợ nhìn mình không vừa mắt chứ.

Đối với chuyện này, Amy không bình luận gì, cô cũng đồng ý với quan điểm của anh trai, ai làm hỏng thì người đó sửa chữa lại thôi, thuận tiện còn có thể khiến vị hôn phu thân mật của cô biết rằng vợ tương lai không dễ lấy như vậy đâu.

Mấy ngày sau, Clark về nhà đưa tới cho Amy một tin tức.

“Anh nói có công ty nước hoa muốn mượn tòa soạn báo làm bối cảnh để giới thiệu nước hoa mới của họ?”

“Đúng vậy, có tên gọi là “Độc nhất vô nhị”, em có hứng thú sao? Anh hình như còn chưa tặng em món quà nào.” Clark cảm thấy phụ nữ hẳn là đều thích những thứ như trang sức châu báu nước hoa gì đó.

“Em có cái này là đủ rồi, nước hoa không thích hợp với em.” Amy giơ chiếc nhẫn trên tay lên. “Có điều em có thể đi xem không? Em còn chưa từng nhìn thấy trường quay phim thế nào.” Cô nhớ rõ cùng ngày đó có phiên toái lớn. (Nguyên tác: sau khi bị Lex Luther khinh miệt từ chối, nhà khoa học Miranda phát minh ra một loại nước hoa mới, xịt nó ở khắp đại sảnh Nhật báo Hành tinh, khiến cho tất cả mọi người đột ngột trở nên si tình mê mẩn, Lois chịu tác dụng này liền quyến rũ Clark. Vì Clark là siêu nhân nên không chịu ảnh hưởng của nước hoa. Sau đó, Miranda lợi dụng nước hoa khiến Luther trong một bữa tối biểu lộ tình yêu với Lois. Cuối cùng, khi Miranda thành công sử dụng nước hoa phun ra toàn bộ thành phố, Luther cảnh báo siêu nhân phải ngăn cản hành động của cô ta – tìm hiểu từ Baidu). Cô cũng không muốn Lois đến quyến rũ Clark, nếu anh nhất thời không kiềm chế nổi thì làm sao đây?

Những vấn đề như tình địch, tuyệt đối phải ngăn chặn!

“Hẳn là không thành vấn đề, anh sẽ nói với tổng biên tập.”

Lời đề nghị của Clark rất nhanh được phê chuẩn, White thật ra là một người rất dễ nói chuyện, chỉ cần bạn dùng đúng cách.

Amy được đồng ý, liền làm đủ hết chuẩn bị, đúng ngày đến tòa soạn báo.

“Em bị cúm à?” Clark nhìn Amy đeo khẩu trang, giơ tay sờ sờ trán cô, may mắn, không có phát sốt.

“Anh mới bị cúm ý.” Amy tháo khẩu trang xuống, bây giờ mà đeo vẫn còn quá sớm. “Em chuẩn bị cho chuyến đi tham quan tòa soạn thôi, nhiều mùi hương nước hoa như vậy cùng hòa một chỗ, nhất định sẽ rất khó chịu.”

Clark lại thông minh nghĩ ra điều gì: “Sẽ có phiền phức gì sao?”

“Hm hmm, anh sẽ được chứng kiến sức mạnh của “tình yêu” đó~!” Amy nói với giọng cảm thán.

“Tình yêu? Sức mạnh?” Clark chẳng hiểu ra sao.

“Ôi dà, chờ rồi anh sẽ thấy, chúng ta đi nhanh thôi, anh cũng đừng đến muộn.” Amy lười giải thích, trực tiếp đẩy Clark ra cửa, “Em mang theo đồ ăn tiện lợi, tòa soạn báo chỗ anh có lò vi sóng đúng không? Buổi trưa chúng ta ăn ngay tại đó cũng được.”

“Hả? Ủ.”

Hai người cùng bắt xe tới tòa soạn, nhân viên trong tòa soạn rất nhiệt tình chào buổi sáng hai người, Amy đã đến đây mấy lần, mọi người đều nhớ rõ cô.

“Ồ, cô đã đến rồi, Amy.” White lúc nào cũng là người đến sớm nhất phát tay vẫy vẫy Amy.

“Xin chào ông White, hôm nay đã làm phiền rồi.” Amy từ trong ba lô lấy ra một bịch giấy nhỏ đưa cho Perry White: “Đây là bánh quy tôi tự nướng, hy vọng ông sẽ nhận.”

“Ồ, đúng lúc tôi đói bụng chứ.” Perry White vui vẻ nhận lấy bịch giấy, lấy từ trong ra một miếng cho vào miệng, “Hương vị không tồi, Clark, cậu nhặt được báu vật rồi!”

“Ha ha, tôi biết mà!” Clark nhìn Amy mỉm cười.

“Hai người cứ làm việc đi, tôi đi chia mấy thứ này ọi người.” Amy lại lấy trong túi ra mấy bịch giấy nữa, bắt đầu quá trình làm quen tạo quan hệ tốt với mọi người.

Thế là buổi sáng, hầu như tất cả mọi người trong tòa soạn đều nhận được lễ vật nhỏ của Amy.

“Tay nghề của cô thật không tồi.” Kate ăn bánh quy, thích thú nhìn về phía Amy, “Nghe nói hai người sắp đính hôn? Chúc mừng cô nhé.”

“Cám ơn cô.”

“Thế nào? Hai người tiến triển đến đâu rồi?” Kate đột ngột ghé sát vào tai Amy hạ giọng hỏi.

Amy không phải thiếu nữ đơn thuần không hiểu gì, tất nhiên là biết cô nàng đang hỏi cái gì, “Rất bền vững.”

“Thế là đã làm hay chưa làm? Thể lực của Clark thế nào?” Kate đặc biệt có hứng thú với vấn đề này, có điều đừng hiểu lầm, không phải cô nàng có hứng thú cướp vị hôn phu của người khác, mà chỉ đơn thuần là hiếu kỳ mà thôi.

“Chúng tôi còn chưa tới bước đó..” Sự cởi mở của Kate khiến Amy có chút ăn không tiêu, nhưng không hiểu vì sao cô không thấy chán ghét Kate, có lẽ bởi vì cô nàng này trong cả bộ phim trước sau vẫn đều như vậy, sinh hoạt cá nhân có thể không chừng mực, nhưng cô nàng không hề che giấu bản chất của mình? “Quan hệ trước hôn nhân là không nên đúng không?”

“Ồ..ồ.. Cô thật là quá bảo thủ đó Amy.” Kate nháy mắt, “Không thử trước xem, nếu chất lượng có vấn đề thì làm sao bây giờ?”

Amy còn chưa nói gì, phía sau chợt vang lên mấy tiếng “khụ khụ”.

Hai người nhìn lại, Clark đang che miệng ho khan, “Kate, tôi nghĩ chất lượng gì đó không cần cô phải lo lắng, Amy, nghe nói người của công ty nước hoa đã đến dưới lầu, em có muốn xuống nhìn không?” Clark cảm thấy cần thiết phải ngăn cách Amy ra xa khỏi Kate, cô nàng này sẽ làm hư Amy mất.

“Đến rồi?” Nghe Clark nói, Kate còn hưng phấn hơn mọi người, cầm lấy giấy bút và máy ghi âm chạy ra ngoài, lần này đối tượng scandal mà cô nàng cần phỏng vấn chính là nữ diễn viên đến quay phim chụp ảnh ở đây.

“Em có đi không?” Clark hỏi vị hôn thê của mình.

“Không cần đâu, bọn họ sẽ nhanh chóng lên trên này thôi.” Amy nói xong đeo khẩu trang lên, quả nhiên không bao lâu sau, thang máy mở ra, theo đó là từng đợt mùi hương nước hoa cũng ủa tới, những người đó đã đến.

Mỹ nam mỹ nữ lũ lượt bước ra khiến ọi người trong tòa soạn nhìn đến hoa cả mắt, Lois nhìn không được thở dài bực bội: “Xem ra hôm nay đừng mong làm việc được nữa.”

“Thôi đi Lois, lúc này cô còn nghĩ đến làm việc nữa hả?” Jim sửa sang lại vạt áo, nháy mắt ra hiệu ọi người chú ý đến mỹ nữ tóc nâu mới từ thang máy bước ra, “Mọi người nói, người đẹp như vậy có đồng ý hẹn hò với tôi không?”

Amy nhìn vẻ đáng khinh của anh chàng, trốn trong lòng Clark cười trộm.

“Cậu vẫn nên cách xa cô ta chút đi.” Lois cười nhạo.

“Người anh em, tôi đồng ý với ý kiến của Lois, cô ta không hợp với cậu đâu.” Clark vỗ vỗ vai anh chàng, an ủi.

“Hừ, các người cứ chờ đấy!” Jim không tin mà tiến đến, mọi người cũng không hề bất ngờ khi nhìn người đẹp tóc nâu kia chẳng thèm để ý đến anh chàng, nghênh ngang bước đi.

“Phụt..ha ha.” Amy rất không tốt bụng mà bật cười, anh chàng này thật sự là rất buồn cười.

“Cười nhạo người khác là không tốt đâu.” Tuy rằng nói vậy nhưng trên mặt Clark cũng đầy ý cười.

“Người ở đây đông quá, mùi nước hoa cũng nồng, em đến ban công đằng kia hít thở một chút.” Amy nói, mùi hương nước hoa tuy rằng dễ ngửi, nhưng quá nồng sẽ bị gay mũi.

“Ừ, em đi đi.” Clack buông cô ra.

Amy bước lên cầu thang, chuẩn bị lên ban công lầu hai, đến nửa đường chợt dừng bước gọi lại Jim đang đi qua bên cạnh cô.

“Sao vậy?” Jim hỏi.

“Chúng ta lên lầu trò chuyện đi, cậu nói cho tôi biết thích loại con gái thế nào, có lẽ tôi có thể giới thiệu người cho cậu đấy.” Amy còn nhớ rõ nguyên tác, Jim sẽ bị người ta xịt nước hoa tình yêu “Báo thù”, sau đó liền lĩnh đi tìm người đẹp tóc nâu kia, suýt chút nữa thì bị người ta đánh chết, lúc này vẫn nên dừng để cậu ta đi lẫn vào trong mớ hỗn độn kia thì hơn.

Jim nghe Amy nói đến sẽ giới thiệu đối tượng cho anh chàng, tự nhiên là vô cùng vui vẻ phấn chấn đi theo, chẳng khác nào mèo thấy được cá vậy.

...

Trên ban công, Amy không chút yên lòng mà nghe Jim thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu để anh chàng không phát hiện ra mình không tập trung, vừa chú ý người bên dưới, muốn nhìn xem ai là Miranda chủ mưu sự kiện lần này.

Rất nhanh, Amy liền tìm thấy mục tiêu tình nghi, dù sao nhiều người cầm nước hoa chụp ảnh như vậy, một cô gái xinh đẹp đi xung quanh phun nước hoa, đi qua chỗ nào mọi người cũng bật mũi phất phất tay thật sự là rất dễ thấy.

Khi Miranda đi lên lầu hai, Amy quyết đoán đóng cửa ban công lại.

“Sao vậy?” Jim nghi hoặc hỏi.

“Phía này mùi nước hoa quá nồng, mũi tôi chịu không nổi.” Amy giải thích.

Jim mỉm cười: “Tôi còn tưởng mọi người phụ nữ đều thích nước hoa nữa cơ.”

“Tất nhiên, mùi hương nước hoa mọi người đều không chống cự nổi, nhưng nếu quá nồng thì lại chính là tra tấn.” Amy nhìn Miranda dạo một vòng quanh tòa soạn xong, đi ra khỏi tòa soạn báo, khoe miệng cong lên, quay đầu lại nói với Jim: “Jim, tôi thấy loại hình phụ nữ cậu thích thật sự là nhiều lắm, như vậy đi, chờ tôi xem ở trường có hoạt động gì, lúc đó mời cậu cùng tham gia được không?”

“Thật sự?” Mắt Jim sáng lên.

Amy gạt đầu: “Đương nhiên, nhưng nói trước tôi chỉ giúp cậu giới thiệu với họ thôi, về mặt khác thì phải dựa vào chính cậu rồi.”

Jim vui vẻ không thôi: “Yes! Cảm ơn cô Amy, nếu không phải cô là vị hôn thê của Clark, tôi thật sự rất muốn ôm cô một cái cảm ơn.”

“Việc này khó lắm!”

Giọng đàn ông hơi pha lẫn vị dấm chua từ phía sau vang lên, Amy nhìn lại, có chút bất ngờ, “Sao anh lại lên đây?”

Clark trừng mắt nhìn Jim một cái, anh chàng liền cười một cái đầy vẻ mờ ám, nói “Tôi không quấy rầy hai người nữa” xong liền rời khỏi ban công.

Clark mỉm cười hài lòng, giơ tay ôm lấy Amy: “Sắp đến thời gian nghỉ rồi, anh lên hỏi em có muốn xuống dưới ăn trưa không.”

“Nhanh như vậy sao?” Amy nhìn đồng hồ, quả nhiên đã sắp đến mười một giờ.

“Hai người trò chuyện ăn ý như vậy, tất nhiên là cảm thấy quá nhanh rồi.” Clark có chút không thoải mái, hiện giờ anh hiểu được cảm giác của Amy khi nhìn thấy mình ở gần người phụ nữ khác là như thế nào rồi, cảm giác ghen thật sự không dễ chịu chút nào.

“Em định giới thiệu bạn học của mình cho cậu ta thôi, hy vọng là có kết quả.” Amy cười nói.

Clark lúc này mới dễ chịu trong lòng, “Vậy bây giờ em có muốn đi ăn cơm không? Anh có thời gian hai tiếng để nghỉ trưa.”

“Được.” “Đừng đùa, ngứa...” Amy bị anh làm cho nhột đến buồn cười, nhẹ đẩy ra, Clark không nhúc nhích. “Em muốn đến xem trường quay chứ không phải thế này, một đám người cầm máy ảnh chụp lung tung khắp nơi? Thật sự là hơi thất vọng.”

“Em yêu, bọn họ đang chụp ảnh tuyên truyền, nếu quay phim ghi hình thì nhất định đã dọn dẹp kỹ hiện trường rồi.” Clark tiếp tục cọ xát, thuận tiện còn hôn Amy vài cái.

“Ôi, đừng như vậy, chỗ này là nơi công cộng mà...” Amy ngượng ngùng, cô nhìn quanh bốn phía, nhưng không ai chú ý đến bọn họ, mọi người đều đang bận bịu việc của chính mình... bạn lấy lòng người tình trong mộng?!!!!

40. Chương 40

Ở tòa soạn không phục vụ đồ ăn cho nhân viên, mọi người đói bụng muốn ăn gì chỉ có thể tự mình ra ngoài tìm nơi giải quyết, hoặc là mua trở về.

Vì Amy mang theo đồ ăn, cho nên hai người dự định đến phòng trà cho nhân viên nghỉ ngơi ăn cơm trưa.

Đặt đồ ăn vào lò vi sóng hâm nóng, tuy rằng những món Amy chuẩn bị dù cho có ăn lạnh vẫn ngon lành, như là sandwich..., có điều dù sao cũng có điều kiện, thức ăn vẫn là ăn nóng thì tốt hơn.

“Bọn họ lúc nào thì chụp ảnh quay phim xong?”

“Đang thu dọn rồi, nhanh chóng sẽ đi thôi. Sao thế? Không phải em nói muốn đến xem à? Bây giờ lại thấy nhàm chán rồi?” Clark từ phía sau ôm lấy cô, vô cùng thân thiết cọ cọ đầu vào cổ cô.

“Đừng đùa, ngứa...” Amy bị anh làm cho ngứa ngáy muốn cười, nhẹ đẩy ra, Clark lại chẳng chút nhúc nhích. “Em muốn đến xem trường quay chứ không phải thế này, một đám người cầm máy ảnh chụp lung tung khắp nơi? Thật sự là hơi thất vọng.”

“Em yêu, bọn họ đang chụp ảnh tuyên truyền, nếu quay phim ghi hình thì nhất định đã dọn dẹp kỹ hiện trường rồi.” Clark tiếp tục cọ xát, thuận tiện còn hôn Amy vài cái.

“Ôi, đừng như vậy, chỗ này là nơi công cộng mà...” Amy ngượng ngùng, cô nhìn quanh bốn phía, nhưng không ai chú ý đến bọn họ, mọi người đều đang bận bịu việc của chính mình... bạn lấy lòng người tình trong mộng?!!!!

Trời ạ, tuy rằng Amy biết chuyện gì xảy ra, nhưng cô không ngờ lại... khoa trương thế này, bất kể có bạn trai bạn gái, có vợ có chồng hay chưa, không ai quan tâm công việc hay người nhà gì nữa, tất cả mọi người đều thành đôi thành cặp thân thân mật mật dán vào nhau, nói mấy lời tán tỉnh đến buồn nôn, vô cùng thân thiết.

“Ồ, xem ra nước hoa có tác dụng rồi, Clark anh làm gì thế, uhm...” Amy đang cảm thán nước hoa báo thù lợi hại, vừa quay đầu liền bị Clark hôn ngay miệng.

“Em yêu, đừng quan tâm bọn họ, em chỉ cần chú ý đến anh là được rồi.” Clark vừa hôn vừa nói, đôi mắt màu lam sáng rực như lửa.

“Chờ chút chờ chút...” Amy dùng sức đẩy anh ra, “Anh làm sao vậy?”

Clark tách ra một chút, nhưng vẫn giữ chặt Amy trong lòng không chịu buông ra: “Cái gì mà làm sao?”

“Anh nhìn trông là lạ..” Giống như những người ngoài kia, Amy đưa mắt nhìn ra ngoài, vừa vặn thấy Perry White la lên: “Nữ thần của tôi, người tình trong mộng của tôi!!” đuổi theo cô lao công vệ sinh đang thất kinh chạy ra khỏi văn phòng.

“Có gì lạ đâu? Anh rất ổn, vẫn như cũ, chỉ là phát hiện ra thật sự rất yêu em, hận không thể mỗi giây mỗi phút đều ở bên em không rời..” Clark vẽ mặt dịu dàng yêu thương say đắm, hiện giờ, trong mắt anh chỉ có Amy, những lời nói của anh cũng xuất phát từ nội tâm.

Những câu nói tình ái kiểu buồn nôn thế này khiến Amy cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, ông trời ơi, tại sao Clark trông giống như nhiệm phải nước hoa “báo thù” vậy? Nước hoa hẳn là không có tác dụng đối với anh mà?!

Không thể không nói Amy thất sách, mọi chuyện đều không có tuyệt đối, nội dung bộ phim đều có thể biến hóa hướng chỉ là một chi tiết nhỏ thế này? Hiệu ứng con bướm là rất lớn đó.

Có điều hiện giờ cô không có thời gian nghĩ những điều này, đàn ông động dục đã khó đối phó, siêu nhân động dục lại càng khó đối phó hơn.

“Clark, nghe em nói, đừng như vậy nữa, à, đồ ăn được rồi này, chúng ta ăn cơm trưa thôi.” Amy đập bàn tay Clark lộn xộn trên người cô, ý bảo anh buông mình ra, lấy cơm trưa ra khỏi lò vi sóng.

“Anh muốn ăn em hơn...” Giọng Clark hơi khàn khàn đầy ám muội, cũng chết tiệt gọi cảm.

Vì thế, cả người Amy đều bị hun nóng: “Anh..anh..anh..anh!!!”

“Làm sao vậy?” Clark khó hiểu hỏi.

“Anh ăn nhanh một chút đi! Cứ dấn dấn như vậy, ghê tởm muốn chết!” Amy dùng sức đẩy, cuối cùng cũng chui ra được khỏi lồng ngực Clark.

“Được, Amy nói thế nào thì sẽ như thế.”

Bữa trưa này đúng là bữa trưa khó ăn nhất từ trước đến nay, ánh mắt Clark khiến cô mặt đỏ tím đập, không biết nên làm sao. Trong nguyên tác phim thì tác dụng của nước hoa “báo thù” không kéo dài quá lâu, có điều cũng trong vòng hai ngày, nhưng hai ngày cũng đủ xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ như có thể Clark sẽ “ăn” chính mình mất.

Tuy rằng Amy có tự tin bản thân không đồng ý Clark sẽ không xằng bậy, nhưng cô sợ là định lực của chính mình không đủ.

Hu hu.. Sắc đẹp gì đó, không phải chỉ có tác dụng với đàn ông thôi đâu. Nhìn Clark đối diện cười càng thêm quyến rũ, Amy khóc không ra nước mắt.

Cơm nước xong, Amy thẳng tay kéo Clark cúp giờ làm đi dạo phố, hiện giờ ở tòa soạn không phải loạn bình thường nữa. Về phần về nhà? Cô còn chưa gốc đến nỗi tự đưa thân mình vào miệng sói.

Kéo Clark đi dạo tiệm quần áo, lại đi dạo trung tâm mua sắm, cuối cùng ngay cả siêu thị cũng lượn mấy vòng, bất kể Amy mua cái gì, Clark đều vẽ mặt tán thành, những lời ca ngợi như vòi nước mở khóa ào ào tuôn ra.

Clark trong trạng thái tình si thế này khiến Amy toàn thân nổi da gà đi thẳng ra ngoài, ông trời ơi, rốt cuộc thì khi nào anh mới có thể khôi phục lại như bình thường vậy?

Đi dạo phố buổi chiều một chút, ăn xong cơm tối bên ngoài, Amy không thể không trở về, tuy rằng cô cũng không muốn về chút nào.

“Kỳ lạ, đèn bên nhà anh sao lại bật thế kia?” Quay lại nhà trọ, xe vừa dừng đứng ở đầu đường phía sau phòng Clark, Amy thấy trên cửa sổ có ánh đèn hắt lên cả vách tường đối diện.

Clark tháo kính mắt xuống, nhìn lên trên lầu, sắc mặt hơi kỳ dị: “Lois ở trong, mặc... trang phục múa Ấn Độ.”(hở bụng hở ngực rất là sexy đó nhe)

Sắc mặt Amy lập tức sầm xuống: “Đêm nay anh ở bên nhà em!” Lời vừa nói ra, lập tức Amy liền nhận ra sai lầm, nhưng Clark không để cô có cơ hội đổi ý.

“Chúng ta đây nhanh lên thôi, bên ngoài trời rất lạnh.” Clark lấy cớ giải thích, ôm cô lên lầu.

Hai người vào phòng, Bakersfield nghe tiếng cửa mở, vội đuôi chạy ra, Amy ngồi xuống ôm lấy nó, “Bakersfield ở nhà thế nào? Có ngoan ngoãn nghe lời không? Bọn họ có ày ăn đúng giờ không?”

Bakersfield không thể nói chuyện, Amy kiểm tra cái ổ nhỏ của Bakersfield, cái ổ rất sạch sẽ, trong bát còn có thức ăn cho chó vẫn chưa hết, bên cạnh còn có nước trong, ngay cả WC cho chó cũng đã được dọn sạch, hết thấy đều tốt.

Đặt Bakersfield xuống, Amy xoay người định nói với Clark điều gì đó, một cái ôm dịu dàng cùng với nụ hôn nóng bỏng đã ngăn chặn tất cả lời nói của cô.

Khác với ngọt ngào và ấm áp trước đây, nụ hôn lần này mang theo dự cảm dốt cháy hết thấy, khiến cho Amy ngay cả cơ hội nghĩ đến phải nói ra lời ngăn cản cũng không có, chỉ có thể bỏ mặc thả mình, thần trí tiêu tan...

41. Chương 41

Đối với việc mình bị ăn, Amy tỏ ra khá bình tĩnh, bởi vì cô biết sẽ rất nhanh có người sẽ không bình tĩnh nổi, đêm qua Clark gây ra động tĩnh lớn như vậy cô không tin là những người lâu trên không nghe được, bọn họ mà biết thì anh trai cũng sẽ biết, mà anh trai đã biết, chẳng khác nào ai đó sẽ gặp phải bất hạnh.

Cho nên tuy rằng thân mình đau nhức đến không động đậy nổi, nhưng Amy vẫn rất hào phóng tha thứ “thủ phạm” là Clark, dù sao cũng sẽ có người trừng trị anh thay mình.

“Em muốn tắm.” Amy trong trạng thái nằm ngay đơ không khách khí sai khiến Clark dùng chăn đơn bọc kín thân thể cô, ôm cô vào phòng tắm, tuy rằng Clark đã giúp cô lau qua người, nhưng Amy vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Nhưng Amy tỏ vẻ bình thản lại càng khiến Clark cảm thấy bất an, thấp thỏm dè dặt đứng yên ở cửa, chờ tuyên án cuối cùng.

Amy ngâm mình trong bồn tắm lớn đầy bọt xà phòng, nhìn lộ ra trên mặt nước tất cả đều là những dấu vết xanh tím, như thể là vừa mới bị người ta hành hung một trận, khiến cô thật sự rất muốn túm đối phương lại đánh một hồi, đêm qua Clark tuy rằng coi như nhẹ nhàng, nhưng sức lực thỉnh thoảng không khống chế được, suýt chút nữa thì bóp nát hết xương cốt của cô, khiến cô căn bản chẳng còn hơi sức đâu mà đi hưởng thụ khoái cảm gì nữa cả, có điều cũng không phải không có cảm giác gì, lần sau thử trói chặt anh lại, xem anh còn có thể dùng sức như vậy không... Ôi trời, cô đang nghĩ gì vậy?! Phát hiện tư tưởng của mình đã như quân nhân đào ngũ đến tận chân trời, Amy vội vàng hồi thần trí lại.

Uy lực của “Báo thù” thật sự là mạnh mẽ, ngay cả Clark cũng mất lý trí, hướng chỉ những người khác, thứ như vậy vẫn nên sớm tiêu hủy đi thì hơn, bằng không nếu lại có tình tiết gì lộn xộn nữa, Amy sợ rằng mình chết thế nào cũng không biết.

“Clark, Clark.” Nghĩ liền hành động, Amy gọi với ra bên ngoài, bên cạnh bồn tắm có treo rèm, cho dù Clark có vào thì cũng không nhìn thấy gì, hướng chỉ dù ở bên ngoài nhưng với đôi mắt của anh, thật sự nếu muốn nhìn thì có gì ngăn cản được chứ.

“Sao vậy em?” Nghe tiếng Amy gọi, Clark căng thẳng đi vào.

“Hôm nay anh đến tòa soạn không? Ở đó thế nào?”

“Anh xin nghỉ, hôm nay không đi làm.” Clark nhớ lúc anh gọi điện đến tòa soạn, vốn tưởng rằng sẽ bị mắng một hồi, không ngờ tổng biên tập lại vô cùng sáng khoái đồng ý cho anh nghỉ, còn nói những lời kỳ quặc

như “tình yêu là vĩ đại nhất, tôi cũng phải theo đuổi người tình trong mộng của tôi” gì gì đó, anh còn nhớ rõ tổng biên tập hình như khá là sợ vợ kia mà?

“Gọi điện thoại hỏi Jimmy xem sao, hẳn là cậu ta sẽ biết.”

Clark đầu đầy nghi hoặc ra ngoài gọi điện thoại cho Jim, anh hoàn toàn mất trí nhớ trong thời gian từ bữa trưa hôm qua đến sáng hôm nay, chẳng hề nhớ được chuyện gì đã xảy ra.

Nhận được điện thoại, Jim rất phấn khích kể lại chuyện xảy ra ở tòa soạn hôm nay, “Tất cả mọi người không biết đều bị sao đó, cả đám như đều uống phải thuốc kích thích, Merial còn hôn tôi, trời ơi, quả thực là quá tuyệt vời.” Merial chính là nữ minh tinh mà Jim thích.

Từ miệng Jim, Clark biết được tình hình kỳ quặc xảy ra ở tòa soạn hai hôm nay. Perry White đột ngột như phát điên theo đuổi nữ lao công vệ sinh, còn ăn mặc như là Elvis Presley*, cầm đàn ghita đến trước cửa nhà người ta hát tình ca, kết quả bị ông chồng hung dữ túm lại đánh ột trận.

Kate cùng một anh chàng hói đầu ở trong phòng in trình diễn tiết mục kích tình, động tĩnh cho dù đứng cách ngoài một lớp cửa cũng có thể nghe rõ, khiến cho Jim ghen tỵ không thôi, cậu ta trước nay vẫn muốn có chút gian tình gì đó với Kate.

Lois làm tóc quăn, mặc váy cưới trẻ ngực màu trắng ở trong tòa soạn vẽ mặt đầy mơ mộng chờ Clark – hoàng tử bạch mã của cô nàng tới, có điều cô nàng chờ thế nào cũng không thấy người đâu cả.

“Anh không đến thật đáng tiếc, tôi cho rằng Lois mà nhìn thấy anh nhất định là nổi điên mà hôn anh.” Jim mờ ám nói.

May mà mình không đi, Clark nhẹ nhàng thở phào, tình cảm của mỹ nữ khó mà tiêu thụ, loại diễm phúc này sẽ chỉ khiến anh chết nhanh hơn mà thôi.

“Những người khác cũng thành từng đôi ca hát khiêu vũ, ôm hôn, buổi sáng tôi đến tòa soạn còn bị tung đầy cánh hoa, căn bản là không ai quan tâm đến làm việc nữa, cho đến giờ tôi chưa từng thấy loại tình huống thế này, tất cả mọi người như đều trúng virus tình yêu, toàn bộ đều nổi điên.” Tuy rằng ngày hôm nay đối với Jim không tệ lắm, nhưng trong lòng cậu ta vẫn hiểu trong chuyện này nhất định đã xảy ra điều gì đó không tốt.

“Tôi biết, tôi nghĩ bọn họ sẽ nhanh chóng khôi phục lại, ngày mai chúng ta đến tòa soạn nói sau.” Clark nghe xong Jim nói, lại so với mình, có lẽ bọn họ sẽ nhanh chóng tỉnh táo lại, hơn nữa không hề nhớ được ký ức trong thời gian này.

Điều này đối với người khác không biết là may mắn hay bất hạnh, nhưng với Clark thì là bi kịch lớn nhất, lần đầu tiên gần gũi với người mình yêu, cứ vậy mà chẳng còn nhớ gì hết.

Cúp điện thoại, Clark đến phòng tắm xem Amy ra sao, vừa lúc thấy cô mặc áo choàng tắm bước ra.

Nhất thời, Clark cũng không biết nên nói gì, chỉ đành hỏi cụt lủn: “Em không sao chứ?”

“Không sao.” Amy sát tóc đáp, hôm qua sử dụng quá độ nên giọng cô hơi khàn khàn, lại pha chút giọng mũi.

“Anh giúp em.” Clark rất tự nhiên đưa tay cầm lấy khăn, sau đó thì sững lại trước cái nhìn của Amy.

Amy nhìn chăm chăm Clark, nhìn từ trên xuống dưới một hồi lâu, cuối cùng trong khi động tác anh đỡ ra cứng ngắc, đưa khăn cho anh, ngồi xuống sofa.

Clark nghĩ có lẽ mình nên nói gì đó, không phải xin lỗi, mà là những điều vừa nghe được, nhưng lại không thể nói nên lời, chỉ có thể cầm khăn chậm rãi lau tóc cho Amy.

“Jimmy nói gì vậy?” Amy cầm điều khiển từ xa không ngừng chuyển kênh, hỏi.

“Perry White theo đuổi nữ lao công bị chồng bà ấy đánh, Kate cùng ai đó “yêu đương cuồng nhiệt”, Lois.. cũng xảy ra vấn đề nhỏ.” Clark ngập ngừng đáp.

“Hmm, ngày mai chúng ta đi tìm quý cô gây ra phiền toái kia đi.” Amy oán hận nghiêng rằng nói, chính vì cô ta nên cô mới gặp chuyện thế này.

“Amy..”

“Sao?”

“Anh xin lỗi.” Clark vẫn cho rằng mình rất biết dỗ dành phụ nữ, nhưng lúc này anh chẳng nghĩ ra được cách nào, ngoài những lời này, anh không thể nghĩ ra được điều gì cả.

“Tại sao lại nói xin lỗi? Chẳng phải là anh không nhớ được gì sao?” Amy nói điều này là thật, khiến cho cô vô cùng bức mình.

Mỗi người đều có mộng ước của chính mình, lần đầu tiên tốt đẹp lãng mạn cũng nhất định như vậy, nhưng Amy nhận được cũng chẳng thể tính là tốt đẹp gì, hơn nữa một nửa kia của cô lại không nhớ được chút nào.

Mà điều này, là do chính cô tạo ra, người nên giải thích là ai đã không thể nói rõ.

Đây có phải là tự làm tự chịu?

“Em chỉ cảm thấy tiếc nuối mà thôi.” Amy nói.

Sau đó, tầm mắt quay cuồng thay đổi, Amy bị Clark ôm lên đi hướng phòng ngủ.

“Anh làm gì vậy?” Amy ngạc nhiên hỏi.

Clark cười cười, không thể không nói bọn họ đôi khi tâm linh tương thông như vậy: “Anh cũng rất tiếc, cho nên chúng ta bổ sung chút phần tiếc nuối này đi!”

Amy nhướn mày: “Chỉ cần anh không sợ bị người đánh bán sống bán chết là được rồi.”

Clark thấy giọng rủa một câu: “Chết tiệt! Em yêu à, trong lúc này đừng nhắc nhở anh sẽ có hậu quả thể nào được không?”

“Trốn tránh hiện thực không tốt đâu.”

“Anh tình nguyện hôm nay có rượu hôm nay uống.”*

Amy mỉm cười, chuyện đêm qua tựa hồ cứ vậy mà qua, không ai nhắc lại nữa.

Nụ hôn dịu dàng hạ xuống trên mặt, trên cổ, ngực ngửa, như lông chim khiêu vũ trên làn da, khiến Amy nhận không được muốn cười.

Có điều tình huống này không kéo dài được bao lâu, khi nụ hôn của Clark chạm phải vết thâm tím, cảm giác ngứa trở thành hơi đau nhức, Amy nhận không được khẽ hừ nhẹ một tiếng.

“Đêm qua anh làm em bị thương phải không?” Clark đau lòng vuốt nhẹ những dấu vết xanh tím.

“Lúc đầu thì đau, sau đó đã đỡ hơn nhiều.” Amy không được tự nhiên quay đầu đi, không nhìn người đang áp trên thân thể mình.

“Anh thề sau này tuyệt đối sẽ không làm em chịu một chút thương tổn nào nữa.”

Clark nói rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Amy bất chấp ngưỡng chừng, quay đầu trở lại nhìn anh.

Trên gương mặt anh không hề có chút gì đùa cợt, mà là trang trọng và nghiêm túc mà Amy chưa từng thấy, không hiểu sao, Amy cảm thấy rất hạnh phúc, niềm hạnh phúc này khiến cô nở nụ cười, ôm lấy cổ người đàn ông: “Nếu như anh không làm được thì sao?”

“Sẽ làm được.”

Nhất định sẽ làm được, không có nếu như.

“Thật không?”

“Em có thời gian cả đời để xác định sự chân thực của lời thề, em yêu của anh.”

Amy dướn người hôn lên môi anh: “Em đây mỗi mắt trông chờ.”

Đáp lại cô, là một nụ hôn sâu nóng bỏng mà tràn ngập dịu dàng.

Bầu không khí trở nên ám muội, phòng ngủ dường như có ai đốt lửa nung nóng, những tiếng hỗn hển ngâm nga ngất quăng như có như không, tựa như khúc nhạc quyến rũ nhất say đắm lòng người, muốn ngừng mà không được.

Amy cảm thấy rõ đêm nay khác với hôm qua, Clark vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến mức nhẩn nại từ đầu đến cuối, chỉ cần Amy hơi phản ứng không thoải mái, anh liền dừng lại chậm rãi vỗ về, cho đến khi cô thoải mái mới thôi.

Sau khi hai người bước vào thiên đường, Clark xoay người lại, nhẹ nhàng kéo Amy ôm vào lòng, để cho cô ngủ say, không phải như đêm qua không khống chế được mà dày vò cô đến tận bình minh.

Amy nằm trong lòng anh, nghe tiếng trái tim anh nhịp nhàng mạnh mẽ, mơ mơ màng màng nói “ngủ ngon” rồi chìm vào mộng đẹp.

42. Chương 42

Trong khi Clark ra ngoài giải quyết vụ rắc rối của người điều chế nước hoa Miranda, nhà trọ của Amy được một vị khách quý ghé thăm.

Một vị khách khiến Amy mừng rỡ, nhưng lại khiến Clark sợ hãi.

“Anh, sao anh lại đến đây?” Amy ngạc nhiên vui mừng chào đón Gloucester bằng một cái ôm nhiệt tình, sau đó kéo anh vào phòng khách.

“Nếu không đến có phải là sẽ không thấy được em? Amy thân yêu, em thật sự không chăm sóc tốt ỉnh!” Ngữ khí Gloucester không được tốt lắm, nhưng anh vẫn hết sức kiềm chế tức giận của mình trước mặt Amy.

Amy xấu hổ ôm hai má: “Bernie nói cho anh?” Tuy rằng là câu hỏi, Amy lại tin chắc chuyện này có thật, nếu không anh sẽ không đột ngột đến Mỹ như vậy.

“Xảy ra chuyện thế này, cậu ta không nên nói cho anh biết sao?” Gloucester nhíu mày, bất mãn vì cô muốn giấu diếm, từ khi nào mà cô em gái anh yêu thương nhất lại muốn giấu diếm anh?

Amy nhìn anh nhíu mày, biết rằng mình khiến anh tức giận, vội vàng làm nũng: “Không phải em có ý đó, chỉ là hơi ngượng... Anh, anh đừng giận được không?”

“Là một quý cô, trước khi cưới xảy ra chuyện thế này thật sự là quá không cần trọng, Amy, em nên học lại lần nữa phẩm chất của một quý cô.” Gloucester giọng nói vô cùng nghiêm túc, chuyện lần này khiến anh sắp tức chết.

“Xin lỗi, em sai rồi!” Amy chưa từng nghe qua anh trai nói với cô bằng ngữ khí như vậy, nhất thời bị dọa, theo phản xạ buông anh trai ra, dùng tư thế tiêu chuẩn nhất cúi đầu giải thích.

“Thái độ này mới đúng.” Gloucester giơ tay vuốt vuốt đầu cô. “Sau này đừng như vậy nữa biết không? Nếu còn để cho anh nghe được cái gì, anh sẽ để giáo sư lễ nghi của em đến đây đấy!”

“Dạ...” Amy khóc không ra nước mắt. Có điều nghĩ đến có người sẽ phải muốn khóc còn hơn cô, tâm tình lại tốt hơn. Amy vì sự vui vẻ xấu xa của mình mà hờn thẹn một giây đồng hồ.

Gloucester nhìn quanh bốn phía: “Lại nói tiếp... Thằng nhóc kia sao không có ở đây? Biết em không thoải mái không phải là nó ở lại chăm sóc em sao? Làm bạn trai cũng quá không xứng đáng!”

“Là em bảo anh ấy không cần lo, anh ấy có chút chuyện quan trọng phải xử lý.” Amy vội vàng giải thích, cô hình như xem nhẹ ảnh hưởng của chuyện này, nếu anh trai giận quá, thật sự bắt bọn họ cắt đứt thì phiền toái.

“Ồ? Chuyện gì mà quan trọng như vậy? Lại là trách nhiệm của anh hùng chính nghĩa?” Gloucester ôm vai cười nhạo, cho đến giờ anh cũng chẳng có cái loại tinh thần chính nghĩa như Clark, trong lòng anh, vĩnh viễn quan trọng nhất là người nhà, những người khác chẳng qua là sâu kiến không cần nhắc đến mà thôi.

“Là kẻ lần này hại Clark không khống chế được, cô ta tạo ra rất nhiều nước hoa khiến người ta vĩnh viễn không khống chế được, muốn phun lên bầu trời Metropolis.”

“Hừ, mấy thứ nhảm chán, ở thành phố này chỗ nào cũng là mấy kẻ vừa phiền toái vừa nhảm chán, em thật sự không định chuyển trường trở về Anh?”

“Em thề lần này thật sự là ngoài ý muốn, sau này nhất định em không để loại phiền toái này dính vào mình nữa. Anh, anh đừng bắt em trở về, ở chỗ này em quen không ít bạn bè đâu.” Amy vội vàng làm nũng, hy vọng xua tan được ý định trong đầu Gloucester.

Hiệu quả lần này thật ra không tệ lắm, Gloucester cũng biết không nhiều khả năng có thể thuyết phục được cô, chỉ là thử một lần mà thôi, bất đắc dĩ thở dài: “Thôi, em thích thì ở lại đi, nhớ rõ phải cẩn thận một chút, có chuyện gì lập tức báo cho đám Bernie, biết không?”

“Dạ biết!” Amy lập tức đáp lại vang dội.

“Tiếp đây anh sẽ ở lại Gotham một tháng, anh không hạn chế em nghỉ đông ở chỗ nào, nhưng Giáng sinh em phải quay về London cùng anh, còn phải tham dự Dạ hội Giáng sinh của Nữ hoàng tổ chức nữa.”

“Vâng, em nhất định sẽ quay về.” Amy gật đầu, tuy rằng cô không thích vũ hội chút nào, nhưng vũ hội do Nữ hoàng tổ chức thì không thể từ chối, “Có điều sao anh lại ở lại Gotham một tháng? Có chuyện gì lớn xảy ra sao?”

Gloucester gật đầu, không ngại nói cho Amy: “Anh và Bruce chuẩn bị xuống tay với Lex Luther, gần đây những chuyện mờ ám hắc ám làm khiến hắc bị rất nhiều ảnh hưởng xấu, cũng khiến chúng ta mua được không ít cổ phần của tập đoàn Luther, nếu hắc còn tiếp tục mắc mưu với siêu nhân nữa, tin rằng chúng ta sẽ nhanh chóng có thể thôn tính xong tập đoàn Luther.”

Không thể không nói Lex Luther rất thông minh, cũng rất có khả năng, nhưng hắc quá tự tin, cho rằng Metropolis là thứ nằm trong lòng bàn tay mình, không chút lo lắng kiêng dè, lại sớm quên thế giới này không chỉ có hắc mới là người thông minh, Gloucester và Bruce đã sớm nắm được chứng cứ hắc phạm tội (còn nhớ trang phục tàng hình không? Bộ đồ đó thật sự là rất hữu dụng), mỗi một thứ đều đủ cho hắc bị giam trong ngục cả đời, sở dĩ bọn họ còn chưa ra tay chỉ là vì đang đợi, đợi một thời cơ thích hợp, một thời cơ tốt nhất để bọn họ có thể nuốt trọn tập đoàn Luther.

Gloucester tin rằng ngày đó sẽ đến rất nhanh.

Amy nghe đến mơ màng, loại chuyện kinh doanh thương mại này cô chẳng hiểu chút nào, càng không có hứng thú, cho nên cô nhanh chóng thay đổi đề tài mà mình cảm thấy hứng thú: “Nghe nói Gotham xuất hiện Batman, có phải không?”

Gloucester đang uống trà nhìn cô một cái, không nói gì gật đầu.

“Em cũng muốn đi xem một chút, nghe nói anh ta chỉ xuất hiện buổi tối, thật sự đúng là rất giống con dơi, có điều hình như người ở đó rất sợ anh ta, chẳng giống như Metropolis nơi này tôn sùng Siêu nhân.”

Gloucester hơi dăm chiêu, thờ ơ nói: “Tính cách quyết định đối xử? Ai biết được, chuyện thế này quan trọng là bản thân tiếp xúc qua mới có thể kết luận, có điều em đừng có nghĩ đi gặp anh hùng gì cả, Gotham không giống Metropolis, chỗ đó ban đêm rất nguy hiểm.” Gloucester tuy rằng chỉ ở Gotham mấy ngày, nhưng không có nghĩa anh không biết đó là nơi thế nào, thành phố đó được những người biết về nó mệnh danh là thành phố tội ác, tối tăm và nguy hiểm, một người không cẩn thận sẽ bị nó cướp đoạt tính mạng và bất cứ thứ gì.

“Không phải nói hiện giờ ngoài tội phạm và người bị hại không ai từng gặp qua anh ta sao? Anh chẳng lẽ không muốn gặp anh ta?” Amy chưa từ bỏ ý định, cho dù là một tấm ảnh cũng được, cô muốn xem một chút tạo hình của Batman và những trang bị của anh ta, những trang bị cực phẩm có thể khiến một người bình thường (kỳ thật cũng không hẳn là bình thường) biến thành siêu anh hùng, nhất là xe dơi – phương

tiện giao thông thủy bộ không ba chức năng trong một, có thể đi xem máy tính khổng lồ chế bên trong, phương tiện di chuyển có thể mở tấm bọc thép, ban đêm hấp thu phản xạ ánh sáng mà có thể “tàng hình”. Ngoài thiết kế có hình con dơi, còn trang bị móc câu có thể bắn ra, bom, đạn khói, phóng điện, súng máy, lựu đạn.. những thứ vũ khí quân sự mạnh. Ô tô đa năng lợi hại như vậy, quả thực là sản phẩm vượt thời đại, cực phẩm trong các loại xe nha!

Amy tuy rằng không thuộc bộ tộc yêu xe, nhưng điều đó không ngăn cản cô yêu thích xe dơi, có được công nghệ cao như vậy cũng khó trách sau này Bruce có thể nhận được đáng kể đơn hàng của Lầu Năm Góc Mỹ và cơ quan tình báo trung ương, trở thành tỷ phú giàu thứ bảy thế giới.

Gloucester không hứng thú hươu tay, “Không quan tâm, anh ta thế nào chẳng liên quan đến anh.”

“Sao lại không? Anh ta chính là...” Bạn hợp tác! Amy nhận ra mình đang nói loạn, vội vàng che miệng lại.

“Là cái gì? Hửm?” Gloucester kỳ thật cũng không để ý lời Amy đang nói mấy, nhưng động tác của Amy khiến anh không hài lòng, lại muốn gạt anh cái gì?

Amy bị anh trừng, chẳng còn suy nghĩ gì được nữa, mở miệng liền tuôn ra một câu: “Là bạn hợp tác của anh!”

Chỉ số thông minh rất cao của Gloucester khiến anh nhanh chóng hiểu được ý của câu nói này, anh vuốt cái cằm trơn bóng, mỉm cười, “Thì ra là thế, khó trách lúc trước em nói anh ta sẽ có không ít chuyện thú vị.”

Amy chỉ cảm thấy nụ cười kia thật đáng sợ, cô rụt mình vào góc sofa, không dám nói gì nữa, để cho Gloucester chính mình ở chỗ đó không biết nghĩ gì đến xuất thần.

Clark giải quyết xong chuyện Miranda, liền lập tức quay trở về phòng trọ của Amy, vì thế tự nhiên liền bị Gloucester cùng với Amy ngồi trong phòng khách gặp được.

Bị cặp mắt xanh sâu tựa vực thẳm đáy biển của Gloucester nhìn chăm chăm, Clark thật cẩn trọng bay tiến vào phòng khách, hạ xuống trước mặt bọn họ, cười gượng nói: “Chào buổi chiều.”

“Chào buổi chiều, anh Kent, xét thấy một vài hành động của anh đối với em gái tôi, khiến tôi rất không hài lòng, không biết anh có thể đi ra ngoài trò chuyện riêng với tôi được không?” Gloucester ngữ khí khiêm tốn có lẽ, nhưng ánh mắt hận không thể giết chết vị anh hùng chính nghĩa trước mắt này lại không thể ngăn cản bất mãn tận đáy lòng của anh đang bại lộ.

Clark cười khổ, anh đã có chuẩn bị, “Được, xin đợi tôi thay quần áo trước đã.”

Amy dùng ánh mắt thương cảm nhìn theo hai người rời khỏi phòng, trong lòng biết Clark lần này sợ là dữ nhiều lành ít. Vừa nãy anh trai cho cô xem một thứ, đó là một chiếc đồng hồ bỏ túi tinh xảo, không có thiết kế gì hoa lệ, chỉ có một ít hoa văn thanh lịch phong cách cổ xưa rải rác bên ngoài, mà bên trong đồng hồ có chứa ảnh chung của gia đình, ngoài những máy móc của đồng hồ, ở trung tâm cố định kim đồng hồ, kim phút, kim giây được cần một tinh thể nhỏ hơn hạt gạo phát ra màu xanh biếc lơ mơ.

Tinh thể đó là Kryptonite..

Cầu Chúa phù hộ anh, Amen!

43. Chương 43

Clark trở về một mình, Amy không thấy bất ngờ, trước đó Gloucester đã nói cho cô biết, anh sẽ không ở lại Metropolis lâu, có thể đợi Clark trở về đã là rút bớt thời gian ra rồi.

Có điều hình tượng mới của Clark khiến Amy rất ngoài ý muốn, cô vốn cho rằng Gloucester chỉ giáo huấn Clark một chút thôi, không ngờ anh lại xuống tay độc ác như vậy.

Phì một tiếng, Amy ôm bụng cười không ngừng: “Ha ha ha...”

Clark bắt đầu xoa xoa cái mặt đang đau đớn: “Đừng cười.”

“Nhưng mà bộ dạng anh bây giờ thật sự rất buồn cười, ha ha ha...” Amy cười đến độ chảy cả nước mắt.

Trong mắt Amy, Clark vẫn luôn luôn giữ hình ảnh phong độ nhẹ nhàng, thần sắc sống động, nhưng bộ dạng hiện giờ của anh lại không chút liên quan nào đến từ phong độ, thậm chí có thể nói là thảm hại đáng thương.

Người ta vẫn nói đánh người không đánh mặt, nhưng Gloucester lại chuyên nhằm vào mặt Clark mà tấn công, gương mặt vốn dĩ đẹp trai của Clark hiện giờ đang đeo một đôi vòng thâm đen quanh mắt, hai gò má sưng vù, khóe miệng hơi rách, nhìn thế nào cũng sẽ liên tưởng đến loài lợn lang, khiến Amy chẳng thể nào mà sinh ra lòng thương cảm được, chỉ muốn độc ác mà cười lẫn lộn một hồi.

Mà ngoài gương mặt, trên người Clark cũng không ít vết thương, Gloucester căn bản là thấy chỗ nào đánh chỗ đó, chỗ nào càng đánh đau lại càng hạ nặng tay, thế phải đòi lại công bằng cho Amy.

“Anh trai em thật là quá độc ác, sao anh ấy lại đột ngột lợi hại như vậy chứ? Shhhh

” Vì nói chuyện mà không cẩn thận đụng phải miệng vết thương, Clark nhin không được rên rỉ một tiếng, đây là lần đầu tiên anh bị thương, bị người đánh mà không thể chống trả, đương nhiên về mặt này cũng có phần là do anh vì chột dạ mà không dám đánh lại.

“Em nghĩ sau này anh ấy đều sẽ lợi hại như vậy đấy. Anh có phải là mỗi lần tới gần anh ấy lại thấy toàn thân vô lực đứng không?” Amy rất rõ ràng ảnh hưởng của đá Kryptonite đối với Clark, tuy rằng viên đá Gloucester mang trên người còn nhỏ hơn cả hạt gạo, hơn nữa thiết kế của đồng hồ khiến phóng xạ bên trong không thể lộ ra ngoài, nhưng chỉ cần Gloucester bỏ cách ly ra, Clark mà ở gần anh, vậy thì chờ gặp xui xẻo thôi.

“Nghe em nói thì.. hình như là vậy.” Clark nhớ lại, vừa rồi bọn họ đến câu lạc bộ quyền anh lần trước, vốn anh định thành thành thật thật để cho Gloucester đánh một chút cho bớt giận, dù sao bản thân mình cũng là da dày, không ngờ quyền đầu tiên của đối phương liền đánh anh thấy mòng.

Từ lúc sinh ra đến giờ, lần đầu tiên anh cảm giác được đau đớn khi bị đánh, cũng là lần đầu tiên đổ máu, cảm giác này thực kỳ diệu, cũng khó chịu muốn chết.

Amy cười đủ rồi, lúc này mới lấy hòm y tế ra, trước dùng bông thấm nước muối sinh lý sát trùng miệng vết thương cho Clark, rửa sạch miệng vết thương, lại dùng cồn I-ốt tiêu độc, nghe thấy một tiếng hít mạnh, động tác của cô dịu nhẹ đi không ít, “Anh còn nhớ lần trước em bảo Bernie mang đá Kryptonite về cho chuyên gia nghiên cứu không?”

“Có, anh nhớ.” Clark đột nhiên có chút dự cảm không tốt.

“Anh trai em lấy một chút làm trang sức cho đồng hồ mới của anh ấy.” Amy thương cảm nhìn Clark, “Cho nên sau này anh chớ có làm cho anh ấy tức giận đấy.” Không thì vết thương thế này sẽ phải nhiều thêm một ít.

Clark nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười khổ, “Đối với anh, chỉ sợ là anh ấy khó mà vui vẻ được ấy chứ.” Dù sao là anh đoạt đi mất em gái yêu quý nhất của anh ấy mà.

“Thế nào, anh hối hận vì quen em hả?” Amy trừng mắt, rất có khí thế nếu anh dám nói ừ đúng, sẽ để cho anh ném mùi cồn tiêu độc miệng vết thương.

“Đương nhiên là không.” Clark cười ôm vị hôn thê đang tức giận, hôn lên khóe miệng cô, “Dù có bị đánh chết anh cũng không hối hận.”

Amy vừa lòng. “Coi như anh thức thời, cởi áo ra, em xem vết thương khác.”

Clark ngoan ngoãn nghe lời cô, khi anh bỏ chiếc áo ra, lộ ra những vết đấm xanh tím, lúc này Amy mới cảm thấy đau lòng, cô cẩn thận bôi thuốc cho anh, nhin không được oán giận nói: “Anh trai ra tay cũng quá độc ác.”

Clark trái lại giúp Gloucester giải thích: “Chỉ là nhìn trông nghiêm trọng thôi, hơn nữa với tốc độ phục hồi của anh, sẽ rất nhanh lành lại.”

“Hy vọng là thế, nếu không ngày mai anh đi làm sẽ thành trò cười mất.” Amy lấy ra rượu tan vết bầm mua ở phố người Hoa, bôi lên tay, ra sức xoa lên những chỗ thâm tím trên người Clark, “Chờ một chút em lược cho anh mấy quả trứng gà lặn mắt, đều thành gấu trúc rồi, sưng thế sao gặp ai được nữa, người nào không biết lại tưởng là em gia bạo.”

Sức lực của Amy đối với Clark chỉ như trẻ con, cho dù cô dùng sức xoa nắn chỗ bị bầm tím, đối với Clark đã rời khỏi phạm vi phóng xạ của đá Kryptonite liền khôi phục thân thể siêu nhân mà nói, chỉ là đau đớn rất nhỏ mà thôi, nhưng anh rất thích sự quan tâm kèm theo cần nhần này của Amy.

Cho nên, chẳng sợ bị đánh thảm hơn nữa, anh cũng sẽ không buông tay.

Đột nhiên nhớ lại trước khi đi, Gloucester còn buông lại một câu.

“Amy là báu vật của tôi, con bé xứng đáng có được điều tốt nhất trên thế giới, tuy rằng tôi không trông cậy cậu đạt được mức độ này, nhưng nếu còn để tôi biết cậu tổn thương nó, bất kể dùng phương pháp gì, tôi cũng sẽ đưa nó rời khỏi cậu.”

Không cần anh nói, tôi cũng biết, sao có thể nở lòng tổn thương cô ấy chứ? Nhìn vị hôn thê bé bỏng ở bên cạnh vẻ mặt chăm chú bôi thuốc ỉnh, Clark nở nụ cười.

...

“Trời ơi, người anh em, anh bị cướp đấy hả? Tại sao lại bị thương đến nông nỗi này?”

Sáng sớm, Clark xách cặp công văn đến tòa soạn, những vết thương của anh đúng như Amy dự liệu, rước lấy hàng loạt những ánh mắt nghiên cứu tò mò.

“Hôm qua anh trai Amy đến.” Clark chỉ nói một câu như vậy, còn gì khác thì cứ mặc bọn họ đoán thôi.

Jim vừa nghe, liền nở một nụ cười hiểu rõ, đáng khinh miến bàn: “Nhất định là anh ta rất không vừa ý anh cướp mất em gái anh ta chứ gì.”

“Chứ không biết là anh làm gì với Amy, hả?” Kate mặc váy ngắn da báo ngực trễ khêu gợi, xinh đẹp dựa vào bàn trên chọc Clark.

Clark đẩy mắt kính, chỉ cười cười, không nói gì.

Đương sự không nói gì, mấy người vây xem thấy không thú vị, cũng liền tự động tan đi.

Khi Clark bắt đầu làm việc, Lois mới đến, cô nàng còn mang theo cả một vali hành lý rất lớn.

Đối với việc Clark bị thương, Lois cũng tỏ vẻ kinh ngạc, thuận tiện còn cười mấy tiếng, “Anh trông thật là giống quốc bảo của Trung Quốc”. (ý Lois là anh giống con gấu trúc đấy ạ.)

Clark cũng không muốn kéo dài mãi vấn đề này, anh chỉ vali trong tay Lois: “Cô muốn đi đâu à?”

Lois nhìn anh một chút, lại nhìn vali trong tay, quyết định không quan tâm đến chuyện của anh nữa, “Đúng vậy.”

“Đi đâu thế?” Clark thuận miệng hỏi.

“Thứ cho tôi nói thẳng, không liên quan đến chuyện của anh.” Lois vừa nhét đồ đạc vào vali vừa nói, cô đương nhiên sẽ không đi ngay, chỉ chuẩn bị trước mà thôi.

Thái độ của Lois khiến Clark có chút liên tưởng: “Là tin tức độc quyền đúng không?”

Jim cũng xúm lại: “Là cách mạng ở Nam Mỹ?”

“Không, hẳn là bạo động ở Miami.” Kate suy đoán.

“Cực năm đô!” Jim nhìn về phía Kate, chính xác là nhìn vào ngực của cô nàng.

“Được thôi!” Kate sáng khoái chấp nhận.

Lois tức giận nhìn bọn họ, lúc này tiếng tổng biên tập Perry White từ phía sau vang lên: “Lois, cô sẽ nhận được phê chuẩn của phòng dự toán.”

“Tôi đâu có muốn đi điều tra tin tức, tôi cũng phải có sinh hoạt cá nhân của mình chứ!” Lois cãi lại, chẳng lẽ cô nàng không thể nghỉ ngơi sao?

Nhưng rõ ràng là chẳng ai tin lời này từ miệng một nữ cường nhân như cô nói ra cả, tất cả mọi người nhìn cô nàng im lặng không nói gì, trong mắt không tin khiến Lois đành phải nói: “Được rồi, nếu như mọi người nhất định muốn biết, là tôi muốn vào khách sạn Luther (từ cái tên này có thể nhìn ra Lex Luther có vào nhiều tự kỷ = =), nghỉ ngơi một chút thôi.”

“Là vụ bạo động trong nhà tù phía bắc Honsu sao?” White chỉ vào cô nàng hỏi, bọn Clark cũng vẻ mặt đồng ý.

Lois thở dài, lấy trong túi ra một tờ giấy, “Mấy người muốn xem hóa đơn của tôi không?”

“Muốn!” Bốn người đồng thanh.

Lois đưa tờ hóa đơn cho Clark, Clark vừa mở ra, White bên cạnh liền chen vào, “Phòng trắng mật?” Mấy người trở mắt nhìn nhau.

Lois đoạt lại, “Chỉ còn một phòng.” Cho nên cô nàng mới không muốn cho những kẻ lăm chuyệ này biết.

Kate dùng một giọng điệu mơ mộng nói: “Lois Lane muốn ở phòng trắng mật?”

Jim tiếp lời: “Này cũng không phải là chuyện lạ.”

“Vậy thì cái gì mới tính là chuyện lạ?”

Hai người nhìn nhau, cùng phốc một tiếng bật cười.

“Cám ơn mọi người, tôi phải đi.” Lois xoay người, một giây cũng không muốn ở lại, bọn người này thật đáng ghét muốn chết.

White ở sau lưng cô nàng nói: “Lois, cô phải thừa nhận là, nghĩ đến việc cô muốn thư giãn một buổi tối, đúng là thấy không thể tin nổi.”

“Mọi người không tin tưởng tôi chút nào.” Lois quăng lại một cái nhìn khinh thường cho bọn họ, cầm lấy áo khoác, bước đi.

Mọi người đều cảm thấy việc Lois muốn đi nghỉ quả thực là khó mà tin được, chính bản thân Lois cũng cảm thấy khó tin, cô luôn lo lắng đến công việc, nhưng hiện giờ thật sự cảm thấy quá mệt mỏi, muốn thả lỏng một chút.

Gần đây siêu nhân không còn tìm đến cô, cho dù ngẫu nhiên cô có thể nhìn thấy bóng anh bay qua trên bầu trời, nhưng anh không vì cô mà dừng lại.

Tựa hồ, sự đặc biệt mà siêu nhân đối với cô, đã biến mất không còn nữa.

Nhận thức này khiến cho Lois cảm thấy sợ hãi, còn có khó hiểu, cô không rõ tại sao lại như vậy, thế nào cũng không nghĩ ra được. Cho nên cô mới muốn nghỉ ngơi thư giãn một chút, làm theo suy nghĩ của mình,

Chỉ là, dự định của Lois nhất định là sẽ thất bại.

Buổi tối đầu tiên ở phòng trắng mật, cô từ trong phòng tắm nhìn thấy phòng đối diện, nghị sĩ Harrington có một cuộc giao dịch đen.

Vì vậy, u buồn của cô nàng toàn bộ chuyển hóa thành hưng phấn.

Tin tức độc quyền aaa!!!!

44. Chương 44

“Đó không phải là...”

“Nghị sĩ Ian Harrington?”

“Nghị sĩ quốc hội, chủ tịch Ủy ban Quốc phòng.”

Jim đem ảnh Lois chụp được từ phòng Trắng mật ở khách sạn Luther đem qua dán lên tường, Lois và Clark mỗi người một câu nói ra thân phận người đàn ông trong ảnh.

Qua gần một ngày, vết thâm tím trên người Clark đã không còn thấy rõ nữa.

“Bí mật đặc biệt, ông ta cũng là người đàn ông nổi tiếng gợi cảm nhất của Washington.” Trọng điểm của Kate vĩnh viễn không giống mọi người.

Lois tức giận nhìn cô nàng: “Đó chỉ là tin đồn nhảm.”

“Loại tin đồn nhảm này mới là thú vị nhất~”

“Jim.” White chỉ vào một người đàn ông trung niên béo phì trong bức ảnh, hỏi: “Người kia là ai?”

“Tạm thời còn chưa rõ, tôi đang thực hiện một chương trình phân loại, tìm kiếm thân phận phù hợp.

Lois nói tiếp: “Tôi đã điều tra, văn phòng đó được một công ty cổ vấn tên là “Ngày tận thế” thuê. Tổng biên tập, tôi nghĩ...”

Perry White giơ tay ngăn cô tiếp tục nói: “Để tôi đoán nào, cô muốn “Nhật Báo Hành Tinh” phái cô đến phòng Trắng mật đó, cho đến khi chúng ta phát hiện công ty cổ vấn “Ngày tận thế” đó đang làm cái quỷ gì mới thôi?”

Lois vừa nghe liền biết là White đồng ý cho phép rồi, “Cám ơn tổng biên tập.” Nói xong, cô nàng định quay đi chuẩn bị.

“Từ từ, đừng mừng vội, Lois.” White gọi cô nàng lại, “Chúng ta đang sắp tiến hành một cuộc theo dõi có quy mô lớn...”

“Việc này quả thật rất lớn, nhân vật quan trọng của Washington bán ra ngoài thông tin cơ mật cao cấp.”

Perry White hai tay ôm ngực trầm tư, “Có lẽ tôi nên liên lạc một chút với nguồn tin, xem có tin tức gì không, sau đó lại quyết định có nên xâm nhập điều tra hay không... Được rồi, hai người canh ở đó ba đêm.”

“Hai người?” Lois nhìn Clark bên cạnh, Clark cũng vẻ mặt kinh ngạc.

Perry White giơ tay chỉ thẳng hai người bọn họ: “Cô và Clark.”

“Ông nói ai và Clark?” Lois không dám tin, đây là vụ độc quyền do cô tìm được cơ mà? Hơn nữa là phòng Trắng mật đó! “Ồ cùng Clark trong phòng Trắng mật, ông nghĩ kiểu gì thế?”

“Tổng biên tập, tôi không thể.” Clark lập tức từ chối, tuy rằng mất đi một tin tức lớn anh rất tiếc, nhưng ở cùng với Lois trong phòng Trắng mật ba đêm? Amy mà biết nhất định sẽ giết anh mất!

“Phòng Trắng mật? Việc này rất tự nhiên mà, Lois, cô nghĩ lại xem, cô chỉ có một người làm sao có thể theo dõi 24/24 giờ? Có phải có người hỗ trợ?”

“Nhưng mà tôi...”

“Ngoài ra, khách sạn nào có thể dễ dàng chấp nhận cho chúng ta sử dụng làm căn cứ hoạt động điều tra bí mật chứ? Cô cần che giấu, vợ chồng tân hôn ở phòng Trắng mật, đúng là quá thích hợp còn gì.”

“Tổng biên tập, tôi có thể không tham gia được không? Amy khi biết sẽ giết tôi đấy!” Clark cố gắng tìm cách giữ mạng nhỏ của mình.

“Clark, cậu không thể vì chuyện tình cảm với phụ nữ mà bỏ qua công việc được. Quyết định như vậy.” Perry White hoàn toàn không cho anh cơ hội, thẳng thừng bác bỏ cầu xin của anh, sau đó bỏ chạy lấy người.

Còn đứng tại chỗ, Lois và Clark sắc mặt mỗi người đều trở nên khó coi.

.....

“..Cho nên... anh muốn em đồng ý để anh cùng Lois đi ở phòng Trăng mật? Bỏ lại mặc kệ vị hôn thê chính thức là em, đi thuê phòng Trăng mật cùng cô ta? Mà những ba ngày? Clark Kent! Em – muốn – chia – tay!!!” Thanh âm từ lúc âm u ban đầu cho đến lúc trở nên cuồng loạn, Amy quả thực sắp nổi khùng lên.

Rõ ràng là vị hôn phu của cô, tại sao lại phải cùng với người phụ nữ khác đi thuê cái gì mà phòng Trăng mật? Cô có mà bị ngu mới có thể đồng ý cho anh đi!

“Amy, anh sai rồi, anh lập tức đến nói với tổng biên tập để ông ấy đổi người, em đừng giận nữa được không?” Clark bối rối dõ dằn thân thiết vị hôn thê, bởi vì Amy vừa khóc vừa la hét, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô giận như vậy.

“Lập tức đi nói, nói cho ông ta, ông ta dám làm vậy nữa, em sẽ phá hủy “Nhật báo Hành tinh”, anh giúp em hủy nó, hức..” Amy nắm một cái, quệt nước mắt, thâm hận cái tật của mình cảm xúc vừa kích động chút liền rớt nước mắt sao mà khó sửa đến thế chứ?

“Anh đi ngay đây, em đừng khóc.” Clark đưa khăn tay cho cô, vọt tới bên điện thoại gọi cho Perry White.

Amy vừa lau nước mắt vừa nhìn anh ở đằng kia không biết nói gì với Perry White, huyền thuyên một hồi lâu, cả buổi mới cúp điện thoại.

“Tổng biên tập không đồng ý đề nghị của anh, có điều anh đã thuyết phục ông ta có thể để em đi cùng.” Clark trở lại bên Amy, vẻ mặt khẩn cầu khoan thứ, “Đi nhé?!”

“Phòng Trăng mật có thể ở được ba người sao?” Amy nghi hoặc.

“Anh đã gọi điện hỏi khách sạn, bọn họ nói hôm nay vừa lúc có khách trả phòng, cũng là phòng Trăng mật, ngay bên cạnh phòng Lois, chúng ta cùng đi nhé?!”

“Vậy Lois thì sao? Không phải nói hỗ trợ gì đó mà?”

“Em cảm thấy tổng biên tập nói những lời đó tin được sao?” Clark vẫn cảm thấy Perry White hầu hết thời gian đều bày trò vớ vẩn cả.

Quả thật không thể tin tưởng. Amy nhớ lại mấy lần nhìn thấy Perry White đều là bộ dáng không đứng đắn. “Vậy em đi thu dọn đồ, thuận tiện xin phép.” Đạo này cô xin phép nghỉ học nhiều quá, không biết điểm cuối kỳ có bị ảnh hưởng không nữa.

Gói ghém xong mấy loại đồ dùng tắm rửa sơn giản, Amy đeo túi xách có kẻ caro vuông đáng yêu màu hồng nhạt, kéo valy hành lý của Clark, bắt xe đến khách sạn Luther (tên tự kỷ đến độ max này, phàm là sản nghiệp của hắn ta không gọi là “Lex” thì cũng là “Luther”)

Đối với việc Amy đột nhiên gia nhập, Lois khá bất ngờ, cũng nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cô chợt cảm thấy có chút mất tự nhiên, dường như có thanh âm muốn nói Amy không nên đến.

Không quan tâm đến rối rắm của Lois, Amy kéo Clark đi vào làm hết các thủ tục thuê phòng, sau đó được nhân viên phục vụ dẫn đi xem phòng.

Amy không thích người phục vụ này, thái độ phục vụ của anh ta rất không tốt, nào có người phục vụ nào tự động đòi tiền boa như thế, lại còn thấy chưa nhiều lắm mà chưa thu tay lại? Amy đã quen với phục vụ mỉm cười nhịn không được nghĩ có nên khiếu nại thái độ phục vụ của anh ta một chút không đây?

Một nhân viên phục vụ nữ đưa khăn mặt đến cho bọn họ, chẳng thềm gõ cửa tiếp tục chọc giận Amy.

“Nếu có thể, hy vọng lần sau cô đến nhớ rõ hãy gõ cửa, tôi không thích bị người ta rình chuyện riêng tư.” Amy nói, sau đó cho cô ta một món tiền boa xa xỉ, cô phục vụ kia tỏ vẻ lần sau nhất định sẽ gõ cửa, sau đó vui vẻ rời đi.

“Khách sạn này phục vụ tồi quá, không biết tại sao lại có nhiều khách như vậy nữa!” Amy ngồi ở sofa bực mình nói với Clark.

“Có lẽ vì nó tiện nghi chẳng?”

“Có lẽ thế.” Amy vươn mình cầm lấy tờ giới thiệu về các phòng tắm được chỗ phòng ăn dưới sảnh khách sạn, bên trong bài trí xa hoa, quầy bar ngầm, chỉ cần vỗ tay lập tức sẽ tự động phát ra âm nhạc lãng mạn, ghế massage ngồi rất thoải mái và bồn tắm massage lớn trong phòng tắm, những tiện nghi này thật sự không tồi.

“Anh muốn đi quanh nhìn xem, em đi không?” Clark hỏi.

“Không, em muốn xem ghế massage ở đây thế nào.” Amy mở quầy bar ngầm ra, lấy khăn từ trong cái bình trong tay pho tượng thiên thần, dốc đá ra, rót ỉnh một cốc sô đa, ngồi xuống ghế massage, vừa hưởng thụ massage vừa duyên dáng nhấp nháp đồ uống.

“Cứ hưởng thụ đi nhé, anh sẽ quay lại.”

Uống hết, Amy nhắm mắt lại hưởng thụ massage, sau đó nằm trong ghế ngủ thoải mái.

Là Clark đánh thức cô dậy, khi anh trở về mang theo không ít đồ giết thời gian, như là bài tú lơ khơ ..vv...

“Lois nói đám người kia có lẽ buổi tối mới đến đây, cho nên ban ngày chúng ta cứ chơi vui vẻ, em muốn ra ngoài shopping hay ở trong phòng nghỉ ngơi? Nghe nói những trò giải trí ở khách sạn này không tồi chút nào, ở dưới còn có bể bơi nước ấm nữa.”

“Bơi? Em muốn đi nhưng lại chẳng biết bơi.” Bất kể trong quá khứ hay hiện tại cô đều không biết bơi, mấy lần xuống nước cũng chẳng qua là ở thế kỷ hai mươi mốt, ôm phao bơi đập tay đập chân mấy cái.

“Chúng ta xuống dưới chơi đi, anh sẽ dạy em.”

“Em không mang áo tắm mà.”

“Khách sạn có cho thuê, em có thể chọn cái mà mình thích.” Clark có phần vội vàng, anh rất muốn xem Amy mặc đồ bơi thế nào, nhất định rất đẹp.

Amy ngại ngần bị Clark kéo xuống chỗ bể bơi của khách sạn, ở đó mua một bộ đồ bơi liền thân màu xanh da trời in hoa màu trắng và thuê phao bơi. Còn Clark cũng mua một chiếc quần bơi bó sát màu lam.

Hai người tách ra đi vào phòng thay đồ, khi bước ra, nhìn nhau đều cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Thân hình Clark có thể nói là đẹp đến mức có thể khiến tất cả các cô gái chảy nước miếng, anh mặc quần bơi phô bày ra những đường nét thân thể tuyệt vời nhất, khiến loại vẻ đẹp tràn ngập sức mạnh này khóa chặt ánh mắt mọi cô gái.

Mà Amy, tuy rằng nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng vóc người vô cùng nóng bỏng, hơn nữa thân thể vừa chuyển đổi từ thiếu nữ thành phụ nữ, trong thuần khiết lộ ra vẻ đẹp thành thực, khiến cho đàn ông nhìn thì không dời nổi mắt, phụ nữ nhìn thì ghen tỵ không ngừng.

Cũng may hồ bơi lúc này không có bao nhiêu người, mà có thể tới chỗ này hưởng thụ đều là những người thượng lưu có thân phận địa vị, bọn họ sẽ không làm trò xấu mặt nơi công cộng, cho nên cũng không xuất hiện chuyện xô xát gì.

“Thật sự không nên để em đến bể bơi, chỉ muốn khóa chặt em ở nhà cả đời thôi.” Clark nhìn Amy không chuyển mắt, thậm chí hận vì quyết định của chính mình.

“Không được không được, thế giới tốt đẹp như vậy, không nhìn ngắm cho vui chẳng phải là rất đáng tiếc hay sao? Đi thôi, chúng ta đi bơi nào.” Amy níu lấy cánh tay anh, ôm phao đi về phía bể bơi.

45. Chương 45

“Thật thoải mái... “ Bước lên khỏi bể bơi, Amy đi vào phòng tắm bên cạnh bể bơi tắm rửa, thay quần áo lại rồi đi ra.

“Uống cái này đi.” Clark bưng hai tách ca cao nóng lại, đưa một tách cho cô, “Bơi xong uống cái này tốt cho sức khỏe.”

Amy nhận lấy tách ca cao, thổi thổi, chờ bớt nóng mới nâng lên uống một ngụm lớn, “Uhm, ngon quá.”

“Ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, đợi lát nữa trở về phòng. Em đói chưa? Nghe nói đồ ăn ở đây không tồi.”

“Còn chưa ạ. Ở một lát rồi về phòng gọi phục vụ là được rồi.” Amy ngồi trên ghế dài, tùy tiện quan sát bốn phía, “Đúng rồi, hai người bàn kỹ nên “theo dõi” thế nào chưa?”

“Vì không thể xác định rõ khi nào bọn họ sẽ đến, cho nên đành liên tục quan sát, có điều bên Jim có theo dõi Harrington, dựa theo hành trình của đối tượng, cho dù đến cũng sẽ là buổi tối, cho nên chúng ta sợ rằng phải gác đêm thôi.”

“Anh đến phòng cô ta sao?” Amy nguy hiểm nheo mắt lại.

“Tất nhiên là không.” Clark vội vàng phủ nhận, chỉ sợ Amy lại có ý tưởng gì không hay, “Ở phòng chúng ta cũng có thể nhìn thấy văn phòng kia, tuy rằng không thể thấy rõ nhất cử nhất động, nhưng vẫn có thể xác định có người đến hay không, cho nên mọi người định thay phiên gác đêm, ở chính phòng “của mình”.”

Amy lúc này mới vừa lòng.

...

“Đêm nay anh ngủ phòng khách, em ngủ giường.” Amy ôm chần gối cho Clark nói.

“Amy, giường trong phòng ngủ rất lớn, chúng ta cùng ngủ đi.” Clark mặt dày mày dạn tranh thủ phúc lợi ỉnh.

“Anh không phải gác đêm sao? Ở phòng ngủ đâu có cửa sổ cho anh theo dõi phòng đó?”

“Thị lực lẫn thính lực của anh đều tốt lắm, chỉ một bức tường không ngăn được anh.” Cho nên, để anh ngủ phòng ngủ đi mà! Clark thỉnh cầu.

Amy lắc đầu: “Vẫn không được, anh trai em nói không thể.”

“Anh cam đoan không làm gì hết!” Clark chỉ kém thề độc.

Amy không nói lời nào, chỉ mở to đôi mắt đen tròn long lanh nhìn anh, như muốn xác định lời anh liệu có thể tin hay không.

Clark trên mặt lộ vẻ tươi cười chân thành, khiến anh thoát nhìn càng thêm đáng tin cậy.

“Được rồi, giường chia cho anh một nửa.” Hiện giờ đang giữa mùa đông, có lò sưởi tự nhiên ở bên cạnh cũng tốt lắm.

Sau khi lên giường, quả nhiên Clark làm như lời anh nói, chỉ ôm Amy chứ không làm gì hết mà ngoan ngoãn ngủ, ngay cả Amy cũng không thể không bội phục sức nhẫn nại của anh, một bên lại thầm hoài nghi liệu có phải chính mình không có sức hấp dẫn hay không nhỉ?

Ban đêm đang say ngủ, Amy đột nhiên bị động tĩnh bên cạnh đánh thức, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn Clark bên cạnh đang đứng dậy: “Sao vậy anh?”

Clark đắp kỹ lại chăn cho cô, hôn lên bên trán cô: “Phòng đối diện có động tĩnh, anh đi nhìn xem, em tiếp tục ngủ đi.”

Amy hươ hươ tay, “Ừm.” Trở mình lại tiếp tục ngủ.

Hôm sau khi tỉnh lại, Clark đã trở lại nằm bên cạnh cô, ngay cả anh lúc nào trở về cũng không rõ.

“Mọi người theo dõi sao rồi?” Amy ngồi dậy, mái tóc đen dài bị cô tùy tiện vén ra sau.

“Bọn họ đang nói đến một cuộc thí nghiệm, bỏ phiếu... Tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng tình thế nghiêm trọng hơn so với chúng ta nghĩ đến, tuyệt đối không phải là giao dịch đen bình thường.” Clark có chút đau đầu, đối thoại giữa nghị viên Harrington và đối phương khá lộn xộn, anh không thể nào phân tích được bên trong ra cái gì.

“Thí nghiệm hệ thống vũ khí mới của bộ quốc phòng? Hình như còn gây ra sóng thần nữa thì phải..” Amy thuận miệng đáp lại, xoa cái đầu đang hơi hơi đau, xỏ dép lê nhưng đi vào phòng tắm rửa mặt, bỏ lại Clark đang vẽ mặt kinh ngạc.

Sao anh lại quên Amy có năng lực biết trước nhỉ? Clark vỗ vỗ đầu mình.

“Clark, giúp em lấy một bộ quần áo trong túi đi.” Amy ở trong phòng tắm gọi.

“Ừ, anh đưa ngay đây.” Tạm thời bỏ qua chuyện phiền toái này, Clark đứng dậy đưa quần áo cho vị hôn thê yêu quý của mình – thật sự là càng ngày càng có bộ dáng thê nô.

Sau khi ăn sáng xong, Clark muốn tới tòa soạn báo cáo thu hoạch đêm qua, Amy cảm thấy một người ở khách sạn cũng chán, liền gọi điện thoại cho Bernie, bảo anh ta đem sách vở đến trường cho cô, cô muốn đi học.

Dù sao ở đây buổi tối xem là được rồi, mà nếu không đi học ở trường, có lẽ cô sẽ bị trượt mắt.

Vì vậy ban ngày Amy đi học, buổi tối được Clark đón về khách sạn, do đó rất may mắn tránh được sự kiện xảy ra vào ngày thứ ba, phòng Lois bị đối phương phá hoại, nếu lúc ấy Amy mà có mặt ở đó, không ai bảo vệ, thật sự có thể xảy ra chuyện.

Khi Clark cùng Amy, Lois cùng nhìn đến căn phòng hỗn độn, mặt anh nhăn tít, còn Lois thì trắng bệch, nhưng thật ra Amy đã biết trước sự tình lại không biểu hiện ra điều gì, chỉ cảm thấy đáng tiếc nhìn căn phòng bị phá hủy nghiêm trọng.

Không biết khiếu nại khách sạn không an toàn, có thể được bồi thường lại tiền không nhỉ?

Cũng may phòng Amy không có vấn đề gì, đồ đạc của cô không bị ai động vào.

Phòng bị phá hủy, chứng tỏ bọn họ đã bị phát hiện, nơi này tất nhiên không thể ở lại nữa, ba người kéo hành lý đến đại sảnh làm thủ tục trả phòng, người quản lý khách sạn không ngừng giải thích, lại miễn giảm phần lớn phí phòng, sau đó ba người rời khỏi khách sạn.

Chuyện sau đó Amy không tham dự vào, gì mà Bộ quốc phòng thí nghiệm hệ thống vũ khí mới trên biển, kết quả khiến Metropolis có thể bị sóng thần tấn công, mà sóng thần bị siêu nhân cản lại, đám người Lewis và Harrington cùng kẻ buôn bán vũ khí (giao dịch với Harrington) cũng bị siêu nhân dễ dàng xử lý. Việc này, Amy đọc tin tức cùng với lời kể của Clark liền biết rõ.

“Tên nghị sĩ Harrington kia thật là dẻo mép, rõ ràng chính hắn bán tư liệu cho tay buôn bán vũ khí, kết quả khi tay buôn vũ khí kia bị bắt, hắn lại nhảy ra nói đây là vì bắt gã kia nên mới cố ý bố trí gài bẫy.” Clark ôm Amy nằm trên sofa xem TV, gần đây thời tiết càng ngày càng lạnh, Amy sợ lạnh ngoại trừ đi học thì không ra ngoài, căn phòng có điều hòa ấm áp mới là nơi trú ẩn của cô.

“Ăn nói không tốt sao có thể lên được vị trí như thế? Không lừa gạt dân chúng thì ai bỏ phiếu cho hắn?” Trong quan niệm của Amy, chính trị gia xuất thân từ nhà tư bản, mỗi người đều có khả năng dối trá, mà anh trai của cô là thành phần cực phẩm trong đó – chẳng qua anh luôn thích nói ít làm nhiều mà thôi.

...

Những ngày sau đó bình yên đến bất ngờ, suốt một tháng, Metropolis gió êm sóng lặng, không âm mưu không quỷ kế càng không có tai nạn, tin tức lớn nhất cũng chỉ là địa phương nào đó xảy ra trộm cướp, xe vượt đèn đỏ đâm chết chó qua đường, chủ chó yêu cầu bồi thường linh tinh gì đó.

Nhưng mặc kệ bên ngoài có bình tĩnh thế nào, cũng chẳng liên quan gì đến Amy hết. Hiện giờ cô có chuyện phiền toái quan trọng phải giải quyết.

“Amy, dậy thôi.” Khó có được hai ngày nghỉ thời tiết sáng sủa, Clark ngồi ở bên giường, hơi lo lắng nhìn Amy say sưa trên giường, nhẹ nhàng lay cô, đánh thức cô dậy: “Bữa sáng đã chuẩn bị xong, em đứng lên ăn chút rồi ngủ tiếp được không?”

Có lẽ vì thời tiết quá lạnh, dạo này Amy càng ngày càng dễ mệt mỏi, cả ngày mặt mày ỉu xiu, hơn nữa còn trở nên vô cùng thích ngủ, một ngày không ngủ đủ mười lăm tiếng thì tuyệt đối sẽ không tỉnh táo.

Vì thế công tác nấu cơm được Clark tiếp nhận.

“Không muốn ăn, anh đừng quan tâm, em ngủ tiếp một lát.” Amy nhắm mắt lại ngáp một cái.

“Em trông thật sự không giống bình thường, có muốn đi bệnh viện xem một chút hay không?” Clark thật sự lo lắng, Amy gần đây không muốn ăn uống gì, cả người gầy đi một vòng, gương mặt vốn chỉ lớn bằng bàn tay giờ đã thấy rõ cái cằm nhọn.

“Không cần, hôm trước Bernie có đưa bác sĩ Jean-Claude đến kiểm tra cho em, tất cả đều bình thường.” Bác sĩ Jean-Claude là người lần trước được mời đến khi Amy bị dọa phát bệnh. “Ông ấy nói em chỉ là hơi mệt mỏi, có lẽ qua mùa đông sẽ tốt hơn.” Amy luôn không thích mùa đông, ngoại trừ năm mới náo nhiệt ra thì chẳng còn điều gì hứng thú, thật sự quá lạnh, hơn nữa ở Metropolis này, cả mùa đông đều nhiệt độ dưới -10 độ C, thường xuyên có tuyết lớn rơi.

“Thật sự bình thường, không có gì không ổn sao?” Clark vuốt vuốt tóc trên mặt Amy, sờ sờ hai má hơi hóp của cô.

“Thời gian kinh nguyệt không tới có tính không?” Amy dùng ngữ khí có lệ hỏi lại.

“Cạch” một tiếng vang nhỏ, Amy mở mắt nhìn về phía Clark, tủ đầu giường bị anh nắm chặt, trên mặt bàn đột ngột có mấy dấu ngón tay in hằn, thấy vậy, Amy nhin không được nhú mày: “Anh sao thế? Đang yên đang lành.”

Clark không hơi sức đâu để ý cái này, anh căn bản chẳng nghe thấy Amy nói gì, hai tay giữ chặt Amy có chút vội vàng hỏi: “Thời gian kinh nguyệt của em không tới? Đã bao lâu rồi?”

“Hình như là bảy tám ngày gì đó, em cũng chẳng nhớ rõ thời gian lắm, hơn nữa vốn dĩ hay bị chậm, khác biệt mấy ngày thì có vấn đề gì?” Amy không hiểu, nếu không phải Clark còn biết lực khổng chế không làm đau cô, cô đã đập anh khỏi giường rồi, túm chặt khó chịu muốn chết.

Clark nhìn cô hồi lâu, phát hiện cô vẫn mơ mơ màng màng, cuối cùng chỉ có thể thất bại thở dài: “Em không nghĩ rằng có thể em mang thai hay sao?”

“WHAT??” Amy thở dốc vì kinh ngạc.

46. Chương 46: Chương 46

“Không đâu, bác sĩ Claude nói rằng em không sao mà, sao có thể mang thai chứ? Không đâu.” Amy lắc mạnh đầu, ý đồ thuyết phục mình không phải mang thai.

Nhưng lời Clark khiến cô vô cùng bất an, vừa phủ nhận vừa nhin không được nhớ lại lúc trước vì viết văn, đã từng điều tra những biểu hiện ban đầu khi mang thai.

Đầu tiên là tắt kinh, thời gian đến tháng của cô luôn bị chậm, hẳn là không vấn đề... Không vấn đề cái đầu á, nếu bình thường thì chỉ chậm hai ba ngày thôi! Cái này không đúng, không đúng rồi! Sau đó là vàng đầu, ăn nhiều hoặc kén ăn, mất cảm với mùi, thức dậy thường buồn nôn, đau dạ dày hoặc táo bón...

“Clark...” Amy nước mắt lưng tròng mở to nhìn về phía bạn trai.

Bộ dạng cô khiến Clark càng thêm lo lắng: “Sao vậy? Có phải không thoải mái? Để anh đi gọi bác sĩ.”

“Anh đi mua que thử thai về trước đã.”

Clark sửng sốt, sau đó trở nên hoàn toàn kích động: “Anh lập tức quay lại!”

Đúng thật là lập tức, Amy chỉ nhìn thấy bóng người trước mặt đột nhiên biến mất, năm giây sau, Clark cầm que thử thai đã xuất hiện lại trước mặt cô.

“...”

Cầm lấy que thử thai, Amy ôm tâm tình bức bối khổ sở đi vào phòng tắm.

Một phút, hai phút, năm phút, mười phút... Clark ở bên ngoài chờ lo lắng vạn phần, cũng chờ mong không dứt. “Amy, Amy, em không sao chứ?” Cô đi vào thật sự là lâu quá.

Cửa phòng tắm mở ra, mặt Amy lộ ra, hai mắt vô thần nhìn Clark: “Clark...”

“Ừ, thế nào?” Clark cảm thấy trái tim của mình cũng sắp nhảy khỏi miệng ra ngoài, cảm giác kích động thế này làm cách nào cũng không thể ổn định nổi.

“Anh có thể chờ em thấp hương cho anh.”

Anh sẽ bị anh trai em đánh chết đấy!

Clark nhìn ra trong mắt Amy ý tứ thật sự của những lời này. Ánh mắt anh xuyên qua Amy nhìn thùng rác bên trong phòng tắm, que thử thai đã sử dụng qua vứt trong đó rõ ràng hiện ra hai vạch đỏ, có nghĩa là đã mang thai.

“Em thật sự có?! Thật là tốt quá!” Clark vui mừng ôm Amy, nhắc cô quay vòng quanh, “Amy, chúng ta không đính hôn, mà chuẩn bị kết hôn luôn được không? Em cảm thấy lễ Giáng sinh thế nào?” (ở Anh hay Mỹ, nữ ngoài 18 tuổi đều được phép kết hôn, ở Mỹ thậm chí chỉ cần cha mẹ đồng ý, mười hai tuổi cũng có thể kết hôn – ghi chú của tác giả).

“Không ổn!” Amy dùng sức gõ đầu Clark, kêu to, “Anh mau bỏ em xuống, váng đầu chết mất!” Ôi trời, thật muốn nôn quá.

“Ôi, em không sao chứ?” Clark lúc này mới nhớ ra hiện giờ Amy không thể chịu xóc nảy gì, vội đặt cô xuống, “Nghỉ ngơi tốt nhé, anh đi mời bác sĩ Claude đến khám cho em, không, vẫn là chúng ta cùng đến bệnh viện kiểm tra một chút đi, như vậy đảm bảo hơn.”

Hít sâu mấy hơi bình ổn lại cảm giác buồn nôn, Amy nhìn Clark giống như con bọ không đầu xoay xung quanh mình, đột nhiên cảm thấy mang thai gì đó dường như không đến nỗi quá khó tiếp nhận nỗi như vậy. “Em rất ổn, giờ anh cứ lo cho thân anh đi, có lẽ anh trai em rất nhanh sẽ quay lại đấy.”

Clark cứng đờ, lúc này mới nghĩ đến anh tựa hồ, giống như, hẳn là, chắc chắn sẽ bị Gloucester giáo huấn, hơn nữa không chừng còn bị đánh đến bán thân bất toại mất.

Quảng ý tưởng đáng sợ này ra sau đầu, Clark cười gượng: “Anh ấy đến đúng lúc lắm, hôn lễ của chúng ta sao có thể thiếu anh ấy được?”

“Nằm mơ đi anh!” Amy trợn mắt coi thường, lại quay về giường, “Không phải anh bảo bữa sáng chuẩn bị tốt rồi sao? Giờ em muốn ăn.”

“Anh đi hâm nóng ngay đây!” Clark lúc này mới nhớ tới bữa sáng còn đặt tại phòng bếp.

..

Cũng hôm đó, Clark đưa Amy đến bệnh viện kiểm tra, không quá vài ngày đã nhận được tờ báo kết quả, trên đó viết rất rõ ràng, Amy đã mang thai sắp được năm tuần.

Nhận được đáp án này, Clark nhảy nhót reo hò tại chỗ, ngay cả Amy cũng có phần không kiềm chế được xúc động, hai tay vuốt ve chính bụng mình, tưởng tượng đứa bé tương lai sẽ trông như thế nào? Là trai hay gái, giống cô hay Clark hơn đây nhỉ?

Xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên là phải báo cho người lớn trước tiên, Gloucester từ Gotham giết tới, bắt ngờ là cùng đi còn có Bruce.

Kỳ thực Bruce cũng rất muốn biết tại sao Gloucester vừa mời, anh liền đi cùng luôn.

Vợ chồng nhà Kent thì tới luôn trong ngày, bọn họ đã đứng lúc cứu Clark một mạng – khi vừa vào cửa, Gloucester đang định yêu cầu Clark tiến hành “Giao lưu riêng tư”.

“Mẹ không ngờ các con tiến triển lại nhanh như thế, xem ra chúng ta nên chuẩn bị hôn lễ.” Martha tâm trạng tốt vô cùng, bà sẽ nhanh chóng có một đứa cháu đáng yêu, có điều trước đó nên lấy con dâu về đã, “Gloucester cảm thấy khi nào thì thích hợp? Còn Amy nữa?”

Gloucester mặt lạnh trừng mắt Clark, khi quay lại nhìn Amy, hai mắt đã trở thành ôn nhu: “Tình hình Amy hiện giờ không thích hợp một nhọc, tôi sẽ nói chuyện với bác sĩ rồi xác định thời gian thích hợp, có điều chuyện này nên nói trước với Nữ hoàng một tiếng, mọi người lần trước bất ngờ nói đính hôn đã khiến Nữ hoàng rất không vui, lần này thì nên làm theo trình tự đi.” Nói cho cùng, Amy cũng là người trong hoàng thất, hôn nhân của cô phải được Nữ hoàng đồng ý.

“Nữ hoàng?!” Martha ngạc nhiên lặp lại, quay đầu nhìn về phía Clark, “Clark, có phải có chuyện con còn chưa cho chúng ta biết?” Trời ạ, chẳng lẽ con dâu tương lai nhà họ còn có thân phận gì đặc biệt? Mà còn phải báo cho Nữ hoàng?

Jonathan cũng ngạc nhiên nhìn về phía con trai, tuy rằng khi nhìn thấy Gloucester và Bruce ông đã cảm thấy đối phương không đơn giản – phải biết rằng Bruce rất nổi tiếng ở Mỹ.

Clark lúc này mới nhớ ra mình hình như đã quên nói với bố mẹ chuyện của Amy, đẩy đẩy kính mắt, nói: “Bố mẹ, mẹ của Amy là Trưởng công chúa của Nữ hoàng Anh, cho nên cô ấy hẳn coi như là một công chúa, còn Gloucester, tước vị của anh ấy là công tước, Gloucestershire Richmond Duke.

“Lạch cạch.” Hai cái chén trong tay vợ chồng nhà Kent lập tức rơi xuống, được Clark và Bruce đứng bên vớt vớt nhanh tay đỡ được.

“Thật sự là...”

“... Khó mà tin được...”

Vợ chồng nhà Kent không thể ngờ được con dâu nhà mình lại là một công chúa, mà anh trai của cô lại là công tước Richmond giàu có nhất của nước Anh. (vợ chồng nhà Kent vì Amy nên có tìm hiểu một ít về nước Anh, nhưng đại đa số đều là nghe người ta nói, hơn nữa Gloucester rất ít xuất hiện trước công chúng, cho nên bọn họ không biết thân phận của anh).

Amy có chút ngượng ngùng hướng bọn họ gật gật đầu, không phải cô cố ý giấu giếm, mà cô vốn dĩ không biết thì ra Clark còn chưa nói về chuyện này, bọn họ không phải nói anh thường ở nhà nói về cô hay sao? Sao chuyện căn bản thế này cũng chưa nói chứ, hại cô bây giờ có cảm giác như đi lừa người. Nghĩ vậy cô nhin không được liếc mắt trừng Clark một cái.

Nhìn thấy cô vợ tương lai mất hứng, Clark cười khổ, từ đầu anh đã cố ý không nói ra, lo rằng bố mẹ sẽ vì thân phận mà không thể ở chung vui vẻ với Amy, sau đó thì hoàn toàn quên mất.

“Có vấn đề gì sao?” Gloucester hỏi một câu đơn giản, tuy rằng là vô tình, nhưng thói quen nhiều năm khiến ngữ khí của anh nghe lạnh như băng, giống như tùy lúc đều có thể đông cứng đối phương.

Martha lấy lại tinh thần, lắc đầu: “Không có, Amy, mẹ đưa con vào nghỉ ngơi nhé, chuyện hôn lễ cứ giao ấy người đàn ông bàn bạc đi, hiện giờ thân thể con không thể chịu một nhọc được.”

“Dạ, cảm ơn bác Martha.” Amy đỏ mặt đứng dậy, chưa cưới đã mang bầu gì đó, mặt mặt muốn chết.

“Hiện giờ nên đổi thành gọi là mẹ đi.” Martha vỗ vỗ tay cô, tuy rằng thân phận đặc thù, nhưng cô con dâu này vô cùng phù hợp với sở thích của bà, bà nhận định!

“Mẹ.. mẹ.” Amy ngượng ngùng nhỏ giọng nói, khiến Martha cười ha ha.

Hai người phụ nữ một già một trẻ bỏ lại đám đàn ông ngồi đó, vào phòng ngủ, vừa nghỉ ngơi vừa nói chuyện phiếm.

“Con bây giờ cần người chăm sóc, mẹ không quá yên tâm về Clark, cho nên thời gian này bố mẹ sẽ ở lại đây, tuy rằng mẹ chưa từng sinh con, nhưng cũng đã từng thấy qua, cũng biết nên làm thế nào, cho nên con không cần lo lắng.” Martha vỗ vỗ tay Amy, đỡ cô đến giường nằm.

Amy quả thật có chút mệt mỏi, trời lạnh cóng như vậy ra ngoài đón xe, khiến cô mất không ít sức lực, cô nằm trên giường ngáp một cái, “Thật là phiền mọi người quá.. Oáp, dạo này thật sự cảm thấy mệt mỏi.”

“Đều là người một nhà, cái gì mà phiền hay không, mệt là bình thường thôi, thời tiết thế này còn đi đón chúng ta.”

Amy giơ tay lau đi nước mắt chảy ra vì ngáp, nói, “Đó là bọn con phải làm mà, hơn nữa thời gian bố mẹ và anh trai con đến không chênh lệch gì nhiều, con chỉ cần đi một chuyến thôi.”

“Con bé ngốc này, lúc này con phải chăm sóc bản thân mình cho tốt mới phải.” Martha đáp lại chần cho cô, “Trong bụng của con chính là hy vọng của mọi người chúng ta đấy.”

Ý thức của Amy đã trở nên mơ màng: “Con biết rồi, sau này sẽ chú ý...”

Martha nhìn Amy từ từ chìm sâu vào giấc ngủ, không nén nổi mỉm cười.

47. Chương 47

Khi Amy tỉnh lại, Clark đang ngồi bên giường trông nom cô.

“Em ngủ đã bao lâu rồi?”

“Chưa đến một tiếng đâu.” Clark nâng cô ngồi dậy.

“Anh trai em và bác Martha bọn họ đâu rồi?” Martha không ở trước mặt, Amy thật sự là ngại không dám gọi bà là “mẹ”.

“Mẹ đang chuẩn bị bữa chiều, những người khác thì đều ở phòng khách.”

Nghe nói vậy, Amy chợt nhớ tới một vấn đề mà cô thắc mắc ngay trước khi ngủ mất: “Tại sao Mr Wayne lại đến nhà chúng ta vậy? Là đến cùng anh trai em?”

Nghe cô nói từ “nhà chúng ta”, khóe miệng Clark cong lên không ít. “Nghe anh trai em nói bọn họ cùng tới là vì tập đoàn Luther có việc cần bàn.” Chuyện này Clark cũng nghe ngóng được chút ít, vì lo lắng Lex Luther sẽ làm ra chuyện gì gây hại ọi người, Clark vẫn không thả lỏng theo dõi hẩn, dĩ nhiên là biết gần đây tầng lớp đứng đầu trong tập đoàn Luther không ăn ý với nhau. “Vốn dĩ Lex Luther có trong tay ít nhất 50% cổ phần của tập đoàn Luther, là cổ đông lớn nhất, cổ phần còn lại phân tán trên tay các thành viên trong ban giám đốc, cho nên tập đoàn Luther vẫn nằm trong tay hẩn khống chế. Nhưng gần đây không rõ nguyên nhân gì mà hẩn bỏ ra hai phần trăm cổ phần công ty, trong chớp mắt đã phá vỡ cục diện như vậy, hiện giờ trong ban quản trị tập đoàn Luther nội loạn không ngừng.”

“Là do anh trai em và Mr Wayne mua?” Amy nhanh chóng liên hệ đến chuyện này.

“Hẳn là vậy. Hơn nữa anh đoán không chỉ có thế. Lúc trước Lex Luther bị lừa, khiến cho tập đoàn Luther bị ảnh hưởng nhất định, không ít cổ đông bán tháo bớt cổ phần công ty. Những cổ phần đó hẳn là đều bị mấy người của anh trai em thu mua rồi.”

“Động tác nhanh thật.” Amy không hiểu lắm chuyện thương trường, nhưng việc đó không gây trở ngại cho sự sùng bái của cô với ông anh trai của mình, có điều cô nghĩ tới vấn đề khác: “Bác Martha muốn ở đây, anh trai em lần này cũng sẽ ở lại, phòng của chúng ta có đủ không?”

“Bố mẹ anh có thể ở bên chỗ anh, anh trai em và Mr Wayne sẽ tự sắp xếp được.” Dù có là ở khách sạn hay tìm phòng trọ lầu trên lầu dưới.. đối với bọn họ không phải là việc khó.

Amy cũng thay đồ, cùng Clark ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách, Gloucester, Bruce Wayne và Jonathan có vẻ như đang trò chuyện rất vui vẻ, điều này khiến Amy bất ngờ. Ba người không có vẻ gì hợp nhau lắm, Gloucester lạnh lùng cao ngạo, Bruce bề ngoài hiền hòa kỳ thật trong lòng lạnh đậm hơn bất cứ ai, mà Jonathan thì không giỏi ăn nói, rất khó tưởng tượng

bọn họ có thể trò chuyện ăn ý như vậy. Amy nhìn ra tươi cười trên mặt anh trai, tuy rằng nhàn nhạt, nhưng là thật tình.

“Amy, nghỉ ngơi thế nào?” Gloucester lập tức chú ý tới cửa phòng ngủ bật mở, Amy bước từ bên trong ra, sắc mặt thoạt nhìn không tồi.

“Em ổn. Mọi người đang nói chuyện gì thế?” Amy bước đến, ngồi xuống bên cạnh Gloucester.

“Nghe chuyện bác Jonathan kể chuyện trong trang trại, cảm thấy rất thú vị, có cơ hội anh phải đến làm khách mới được.”

“Hay quá, Clark còn tặng em một cánh đồng hoa nữa, đẹp lắm, đến lúc đó anh nhất định phải xem. Tiếc là dạo này trời lạnh hoa không nở, đợi đến mùa xuân chúng ta cùng đi xem nhé?”

“Ừ.” Gloucester gật đầu, tuy rằng không thích ông em rể Clark này cho lắm, nhưng sự thuần phác và nhiệt tình của Jonathan và Martha khiến anh cảm nhận được sự vui vẻ hiếm mà có được. Anh rất hài lòng với quan hệ thông gia này.

“Đến lúc đó đừng quên gọi tôi đấy.” Bruce cũng cười nói, lời này ngoại trừ khách sáo cũng có đôi phần thật tình, Jonathan và Martha khiến anh nhớ tới cha mẹ gặp nạn của mình, tuy rằng không giống nhiều lắm, nhưng sự ấm áp trong gia đình như vậy đã từ lâu anh chưa được cảm nhận, anh cũng đồng ý là rất thích đôi vợ chồng già này.

“Vậy xem ra nông trại của chúng ta phải xây dựng thêm rồi, nếu không thì không đủ chỗ ọi người ở mất.” Martha bưng bữa tối mới làm xong, cười đi ra.

“Bác.. mẹ, để con giúp mẹ.” Đổi giọng kịp thời, Amy buông cánh tay đang khoác trên người Gloucester, đứng lên định giúp bà.

Martha vội cản lại: “Không cần không cần, chỉ là bưng mấy cái đĩa ra thôi mà, Clark sẽ giúp mẹ. Con cứ ngồi yên đây là được, phải không Clark?”

Clark vẫn đứng bên cạnh bị Gloucester cố ý lơ đi, ngay cả chỗ ngồi cũng không có, vội tiếp lời: “Đúng vậy, Amy em ngồi đó, anh đi dọn.”

Mấy người còn lại cũng đều nhìn Amy không đồng ý, trong mắt mọi người, phụ nữ có thai vô cùng yếu ớt, nhất là Amy vừa mới mang thai còn chưa qua thời kỳ nguy hiểm.

Nhất là Gloucester, vợ anh vì khó sinh mà mất, trước lúc mất mang thai cũng rất vất vả, anh biết rất rõ (kỳ thật bởi vì phu nhân ngài là tiểu thư quý tộc tiêu chuẩn, mềm mại yếu đuối, thân thể vốn dĩ đã không được tốt cho lắm, khi mang thai càng khó giữ.), cho nên ánh mắt anh nhìn Amy hiện giờ giống như là trách cô đang mưu sát một sinh mệnh nhỏ vậy.

Amy bị mọi người nhìn chằm chằm không được tự nhiên ngồi lại, trong lòng có dự cảm trước khi đứa bé này sinh ra có lẽ mình sẽ không còn tự do nữa.

Gloucester và Bruce không ở lại, buổi sáng bọn họ đã đặt phòng ở ngay khách sạn gần đó.

Vốn mọi người đều muốn cho Amy tạm nghỉ học – ai nấy đều lo cô ở trường sẽ xảy ra việc gì ngoài ý muốn, Amy lại không đồng ý, cô không muốn lãng phí cố gắng lúc trước, tốt xấu cũng phải học xong hai năm đi chứ?!

Vì vậy, Gloucester liền nhanh chóng đến trường học, báo cho phía nhà trường biết chuyện này, nhờ bọn họ giúp đỡ thuận tiện một chút, đồng thời cũng muốn giữ bí mật, cho nên ngoài giáo viên, cũng chỉ có Jenny biết Amy mang thai.

“Không ngờ hai người nhanh như vậy, không phải tớ đã nói cậu chú ý một chút à? Xem, hiện giờ cũng thành “bác sĩ bảo cưới” rồi!” Jenny về mặt “cậu hết cứu chữa nổi” nhìn Amy.

Amy cười gượng, nhẹ nhàng sờ bụng. “Đây là ngoài ý muốn, bọn tớ cũng không ngờ được.”

“Ngoài ý muốn đến gây ra tai nạn?” Jenny nhúm mày, có điều ngay sau đó nhìn thấy động tác của Amy, lại nhìn không được có chút tò mò, “...Ở đây thật sự có baby?” Jenny không phải lần đầu thấy phụ nữ mang thai, nhưng là lần đầu tiên nhìn đến người quen với mình mang thai, mà lại còn nhỏ hơn cả mình nữa.

“Ừ.” Amy nhìn không được mỉm cười, chỉ cần nghĩ đến ở đây là con của mình, cô liền cảm thấy trái tim lâng lâng bay bổng.

Jenny nhìn chằm chằm: “Thật là thần kỳ... Tớ có thể chạm vào không?”

“Được.”

Jenny đưa tay nhẹ nhàng xoa lên bụng Amy, ngoài lớp áo dày thì không cảm thấy gì. “Chẳng có gì khác cả.”

“Mới một tháng tất nhiên là chưa có gì, chờ thêm mấy tháng nữa hẳn là sẽ từ từ to lên.”

“Thật khó mà tưởng tượng chỗ này đã có một sinh mệnh nhỏ, chờ bé con sinh ra, tớ có thể làm mẹ nuôi của nó không?”

“Được chứ.” Đối với đề nghị của chị em tốt, Amy đương nhiên là vui vẻ đồng ý, nhiều người yêu thương bé con của mình tất nhiên là tốt nhất rồi.

Jenny lại hỏi Amy không ít vấn đề, thỏa mãn sự hiếu kỳ đối với chuyện mang thai xong, rốt cuộc không nghiên cứu vấn đề này nữa. “Nếu baby cũng đã có, vậy cậu và Clark sẽ thế nào?”

“Thế nào là sao?” Amy khó hiểu.

“Là chuyện kết hôn đó, hai người không định để baby thành con ngoài giá thú chứ?”

Amy hiểu ý của cô: “Trong nhà đã sắp xếp chuyện kết hôn rồi, đến lúc đó cậu có thể làm phù dâu cho tớ không?”

“Được, khi nào thế? Nói trước rồi nhé, đến lúc đó nhất định cậu phải để tớ làm phù dâu đấy.”

Amy chỉ nói qua với Jenny rằng anh trai mình là quý tộc, còn lại thì không nhiều lời, cho nên chỉ có thể ậm ừ đáp: “Ừ, anh trai tớ và bố mẹ Clark đã nói rồi, chờ báo cho bà ngoại tớ rồi định thời gian, có lẽ chờ đến sau lễ Giáng sinh, cũng còn một hai tháng nữa.” Thật lo lắng sau này Jenny biết được có thể giận mình không nữa.

“Vậy không phải sắp rồi? Hai người định tổ chức ở đâu? Đăng ký kết hôn thì sao? Khi nào lấy? Cậu có nhập quốc tịch Mỹ không?”

“Có lẽ làm cả hai quốc tịch.” Amy nghĩ thầm, nghĩ nếu mình đổi quốc tịch anh trai sẽ là người đầu tiên không đồng ý, mà Clark có lẽ cũng không đổi quốc tịch, làm hai quốc tịch cũng được. “Đăng ký kết hôn, cậu không nói tớ cũng quên, cậu bảo có nên đăng ký trước rồi mới làm lễ cưới không nhỉ, như thế sau này cũng không cần phải nói với con rằng nó sinh non?” Nếu chờ làm lễ cưới rồi mới đăng ký, có lẽ phải coi như sinh non hai ba tháng.

“Ha ha, cậu định thật sự nói thế hả?”

“Tất nhiên, nếu không sau này đứa con hỏi thì mình nói sao đây? Chín tháng mới coi như đủ, nếu thiếu nhiều lắm chẳng phải chỉ có thể nói rằng sinh non?” Amy đúng lý hợp tình nói.

Jenny đầu nổi hắc tuyến: “Cậu nghĩ xa thật...”

“Lo trước khỏi họa mà. Đạo này chẳng làm được gì cả, cũng chỉ có thể nghĩ nhiều một chút.”

“Cậu thì tốt rồi, đã sắp lấy chồng. Clark trông cũng không tồi nữa, không giống tớ đến giờ cũng chẳng có ai màng đến.” Jenny khó có được lúc u sầu một phen,

“Sao lại không ai màng đến chứ? Ai chẳng biết người hâm mộ Jenny của chúng ta có thể đứng chật cả một bang? Là mắt cậu quá cao thì có.”

“Chuyện này không nhắc tới cũng được, chẳng có ai đứng đắn cả, toàn là kẻ muốn chơi đùa thôi.” Jenny đối với vận đào hoa chết tiệt của mình thực bất đắc dĩ, bề ngoài của cô xinh đẹp, không có nghĩa rằng nội tâm của cô dễ dàng mở rộng đón nhận bất kỳ ai.

“Đừng lo, sẽ tìm được thôi.” Amy an ủi, cô rất hiểu sự bất đắc dĩ của Jenny, vì quá xinh đẹp nên khiến người ta cảm thấy cô nàng hẳn là một người thích chơi đùa, dù cô nàng có tỏ vẻ ngoan hiền đi chăng nữa.

“Có lẽ vậy, chuyện thế này cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.” Jenny nhún vai, quyết định không nghĩ đến vấn đề này nữa.

48. Chương 48

Đi học, ăn cơm, tắm bộ, ngủ. Đây là toàn bộ cuộc sống hiện tại của Amy, ngoài những việc này ra cô không được làm gì khác.

Martha mỗi ngày đều chuẩn bị cho cô thức ăn vừa ngon vừa đủ dinh dưỡng, Gloucester cũng thường xuyên cho người mang đồ ăn rau củ quả..vv.. tới, gần nửa tháng, Amy liền béo thêm một vòng, hai má vốn hơi hóp trở nên đầy đặn, cái cằm thon thả sắp biến thành hai cằm mất.

Điều này khiến Amy rất chán nản, nhưng cô không thể không ăn, hơn nữa vì không có biểu hiện nôn nghén, tình trạng ăn uống dạo này của cô tốt vô cùng, dù là chính bản thân cô cũng không khống chế được.

Tuy rằng những ngày này giống như sâu gạo cứ thế mà qua, nhưng vì baby trong bụng, Amy chỉ đành nhịn. Dù sao ngoài bị hạn chế không có tự do thì không còn gì không tốt cả.

“Amy, ngày mai sẽ đi Anh, hành lý của con đã thu dọn xong hết chưa?” Martha như mọi khi làm cơm dinh dưỡng cho Amy, mà Amy chỉ có thể ở bên cạnh nhìn, giúp đưa cái này cái nọ..vv..

Vì ở gần nhau, nửa tháng này quan hệ giữa Amy và Martha càng ngày càng tốt, ngay cả Clark cũng từng ghen tị nói hai người nhìn còn giống mẹ con hơn là anh.

Amy gật đầu: “Con đã thu dọn hết rồi, mẹ và bố thì sao ạ? Đã ổn hết chưa?” Lần này về Anh là vì sắp đến Giáng sinh, cô nhất định phải có mặt ở dạ tiệc Noel của Nữ hoàng Elizabeth, Clark làm vị hôn phu của cô tất nhiên phải cùng tham dự.

Về phần Martha và Jonathan, bọn họ được Nữ hoàng mời đến bàn về chuyện kết hôn của Amy.

Theo lời Gloucester nói, Nữ hoàng lúc mới nghe tin Amy mang thai đã rất tức giận. Bà không ngờ cô cháu gái ngoan ngoãn như vậy mà lại có thể mang thai trước khi cưới, có điều bà cũng đổ hết tội lỗi lên đầu Clark, nhất định cho rằng Amy là bên bị hại (tuy rằng sự thật cũng đúng vậy), không có chút tội lỗi sai lầm nào hết.

Vốn dĩ Nữ hoàng Elizabeth cũng không đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng Gloucester thuyết phục bà, đứa bé trong bụng Amy cũng thuyết phục bà, bất kể thế nào, chỉ cần Amy hạnh phúc là được rồi.

Hy vọng cháu gái mình có thể sống tốt, Nữ hoàng Elizabeth ban đầu thậm chí còn định đặc cách phong tước vị cho Clark, nhưng anh từ chối. Tuy rằng hơi mất mặt khiến Nữ hoàng không vui, nhưng cũng khiến bà thay đổi cách nhìn với cậu cháu rể tương lai này một chút, tuy rằng danh hiệu quý tộc của Vương quốc Anh không được quá coi trọng như trước kia, nhưng thân phận danh giá vẫn tồn tại như trước, sự hấp dẫn đó không phải ai cũng có thể từ chối.

Vì thế Nữ hoàng Elizabeth sinh ra không ít tò mò về Clark, do đó mới có vụ gặp mặt trước lễ Giáng sinh. Mà làm cha mẹ Clark, vợ chồng nhà Kent tất nhiên cũng được mời.

“Anh trai con nói cậu ấy đã sắp xếp ổn thỏa hết, bố mẹ cần chuẩn bị gì hôm qua đã thu dọn hết rồi.” Martha cho thực phẩm vào nồi, chuẩn bị nấu canh đầu cá mọc nhĩ (một món ăn dinh dưỡng cho phụ nữ có thai)

tắm bổ cho Amy: “Nhưng còn Clark thì sao? Clark không phải xin nghỉ một tháng à? Cấp trên đồng ý cho nó nghỉ ngơi?”

Amy gật đầu: “Ông White là người dễ nói chuyện, bọn họ vốn cũng nghỉ Noel, hơn nữa gần đây không có tin tức gì lớn, ở tòa soạn không nhiều việc lắm.” Đạo này Metropolis thật sự yên ổn, Lex Luther đang vội vàng tìm cách ứng phó Gloucester và Bruce liên thủ, nào còn có hơi sức đâu gây rối Siêu nhân – tuy rằng Gloucester không nói gì, nhưng Amy biết gần đây bọn họ cũng bị tấn công mấy lần, đều là Clark đến cứu người.

Nói vậy Lex Luther giờ lại hận chết Siêu nhân rồi.

Người lớn hai nhà đã bàn bạc xong xuôi chuyện kết hôn, đầu tiên tổ chức lễ cưới ở Anh, rồi sau đó lại về thị trấn Smallville cử hành lần nữa, như vậy bạn bè họ hàng hai bên đều có thể tiếp đãi được hết.

Mà phía Anh đã chọn được ngày lành tháng tốt, chỉ cách lễ Giáng sinh mấy ngày, Gloucester đã sớm chuẩn bị, hiện giờ chỉ chờ Nữ hoàng thấy người gật đầu nữa là xong.

Tuy rằng rất không vừa mắt Clark, nhưng anh không thể không thừa nhận Clark miễn cưỡng có thể coi là một người làm chồng tốt, qua cửa ải của Nữ hoàng không khó.

“Vậy là tốt rồi, ở thị trấn bố mẹ đã gửi hết thiệp mời, nếu lúc đó Clark không có thời gian thì rắc rối.” Martha vì nóng vội, từ lúc bàn xong ngày với Gloucester thì hôm sau liền đi in một đồng lớn thiệp mời, viết và gửi cho tất cả mọi người quen biết, hy vọng hôn lễ của con trai được tất cả mọi người chúc phúc.

Nếu không phải Amy mang thai cần người chăm sóc thì giờ bà đã về nhà sắp xếp mọi thứ rồi.

Sáng hôm sau, Amy và cả nhà Kent đi cùng Gloucester lên máy bay riêng về nước Anh.

Ở lâu đài của dòng họ Richmond một đêm, hôm sau Buckingham phái người đến mời bọn họ yết kiến, hơn nữa còn đặc biệt nói rõ là bí mật yết kiến.

Vì là đi gặp Nữ hoàng, tuy rằng không phải là gặp mặt chính thức nhưng vợ chồng nhà Kent vẫn thấy căng thẳng, cũng may trang phục được phía cung điện chuẩn bị sẵn, hy vọng là bù lại được cho lễ nghi được một phần, không có sai lầm gì lớn.

Khi Amy và nhà Kent đến, Nữ hoàng tiếp bọn họ ở nhà kính. Bà đang vẽ tranh, mà Gloucester sáng sớm đã không thấy đâu giờ này đang đứng bên cạnh dựa vào cột hoa bưng trà xem bà vẽ.

Nhìn thấy anh trai đang ở đó, lo lắng trong lòng Amy bớt đi không ít. Cô kéo váy cười ngọt ngào gọi: “Bà ngoại”.

“Amy thân yêu bé nhỏ của ta, cuối cùng cháu cũng về gặp bà.” Nhìn thấy đứa cháu mình vẫn yêu thương, Nữ hoàng có chút kích động vấy tay với cô, ý bảo cô bước lại.

“Cháu cũng rất nhớ bà ngoại.”

Amy nghe lời bước đến, bị Nữ hoàng tóm chặt, nhìn từ trên xuống dưới cẩn thận, “Nhớ bà cũng không về thăm bà, đến đây bà xem có gầy đi không nào?!”

“Có gầy đâu ạ, bà xem này, cầm cháu sắp biến thành hai cái rồi, khó coi chết đi được.” Amy oán giận chỉ cái cầm của mình, không quên quay qua nghịch ngợm mỉm cười với Martha một cái, hy vọng bà không để ý lời mình nói.

“Con gái phải béo chút mới tốt, gầy như da bọc xương thì có gì hay?” Nữ hoàng hiền hậu mỉm cười, cũng theo ánh mắt Amy nhìn về phía nhà Kent.

“Xin ra mắt Nữ hoàng Bệ hạ.” Nhà Kent hành lễ cứng ngắc, tuy rằng Nữ hoàng nhìn có vẻ rất nhã nhặn ôn hòa, tựa như một người phụ nữ lớn tuổi bình thường, nhưng trong lơ đãng vẫn toát ra khí chất vương giả cao quý khiến Martha và Jonathan trước nay chưa từng gặp qua quý tộc không được quen cho lắm, còn Clark thì lo lắng vị trưởng bối này sẽ không đồng ý chuyện kết hôn của hai người.

Nữ hoàng miễn lễ, cẩn thận đánh giá Clark, cuối cùng vừa lòng gật đầu, nói với Gloucester: “Chàng trai này không tồi.”

Gloucester chỉ cười cười, không trả lời.

Amy nghe xong, trong lòng thả lỏng, biết là bà ngoại sẽ không khiến Clark quá khó xử.

Nữ hoàng chỉ vị trí bên cạnh: “Mọi người ngồi xuống nói chuyện đi, hôm nay là gặp riêng, không cần phải căng thẳng như vậy.

Mọi người đều ngồi vào chỗ, nơi Martha ngồi vừa vặn có thể nhìn thấy tranh Nữ hoàng vẽ, chính là cảnh sắc trong nhà kính, tuy rằng hơi thiếu sức sống, nhưng kỹ thuật không tồi, so với mình mạnh hơn không ít: “Nữ hoàng cũng thích vẽ tranh?”

Nữ hoàng thấy bà có hứng thú với tranh của mình, gật đầu: “Bình thường rảnh rỗi tôi thích vẽ tranh thế này.”

“Bà ngoại có thể cùng mẹ Martha thảo luận vấn đề này, bà ấy cũng là một họa sĩ bà ạ.” Không muốn Nữ hoàng nhớ tới mẹ mình mà đau lòng, Amy sửa lại xưng hô với Martha.

Nhưng nghe đến từ “mẹ”, Nữ hoàng vẫn hơi ngẩn ra, bà hồi thần lại, nhìn về phía Martha, “VẬY à, Martha, cô cảm thấy tranh của tôi thế nào?”

“Rất đẹp, nhưng hơi thiếu sức sống, có lẽ Nữ hoàng nên thử vẽ phong cảnh thôn quê đã ngoại thử xem.” Martha không chút giấu diếm nói ra đề nghị của mình, nói xong mới nhận ra có vẻ mình có chút mạo phạm.

Thế nhưng Nữ hoàng không để ý, ngược lại bà hứng thú nhìn Martha: “Rất hiếm người thẳng thắn giống như cô.” Bà vẫn biết tranh của mình chỉ thiên về kỹ thuật mà thiếu linh khí, nhưng ngoài giáo viên trước đây dạy vẽ tranh, không ai dám bình luận bà như vậy.

“Kỳ thật tranh của Nữ hoàng rất đẹp, không giống tranh trù tượng của tôi, chẳng ai hiểu được.” Martha cười cười, có chút trêu chọc nhìn về phía Amy.

Nữ hoàng cũng nhìn theo về phía Amy, sau đó mỉm cười, thành tích nhận xét thưởng thức nghệ thuật của Amy chỉ có thể tính miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Amy ngượng ngùng cúi thấp đầu.

Buồn cười lắc đầu, Nữ hoàng bắt đầu trò chuyện với Martha, tất cả đều liên quan đến hội họa, khiến Martha thấy thoải mái hơn, không còn căng thẳng.

Hai người càng nói càng thấy ăn ý, rất có cảm giác hận vì gặp nhau quá muộn, nói nói cười cười quên hết sạch mọi người khác.

“Xem ra, việc kết hôn của chúng ta hẳn là không thành vấn đề.” Clark nhẹ nhàng thì thầm bên tai Amy.

Hơi thở ôn nhu phả tới khiến tai Amy ngứa ngứa, cô sờ sờ tai, lại nhìn về cao hứng của Nữ hoàng, không thể không thừa nhận anh nói đúng.

“Clark.” Lúc này Gloucester đặt chén trà xuống, “Nhà thi đấu của cung điện không tồi, chúng ta tới đó vận động một chút đi.” Tuy rằng là mời, nhưng ngữ khí cứng rắn không để cho người khác có thể từ chối.

Clark nhìn Amy, nhận trở về một nụ cười thương cảm lực bất tòng tâm, anh chỉ có thể mặt mày sầu khổ đi theo Gloucester đến khu vực nhà thi đấu.

Jonathan lo lắng nhìn Clark rời đi, cứ cảm thấy quan hệ giữa hai người không được ổn cho lắm, là ông nhìn nhầm sao?

“Bác Jonathan, bác ném thử cái này xem, chắc sẽ thích đấy ạ.” Vì phân tán sự chú ý của Jonathan, Amy đặt đĩa bánh ngọt của buổi trà chiều đến trước mặt ông.

“Ồ.” Thu hồi ánh mắt, nhìn đĩa bánh ngọt đẹp mắt, Jonathan quyết định mặc kệ con trai, dù sao nó sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vì thế, bố chồng tương lai và cô con dâu tương lai vui vẻ trò chuyện nghiên cứu các món bánh ngon tuyệt của buổi trà chiều, không quan tâm đến người rời đi sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

49. Chương 49: Trước Hôn Lễ

Lần đầu gặp mặt, người lớn hai bên đều rất hài lòng với cuộc hôn nhân này, tuy rằng Nữ hoàng chưa từng muốn Amy cưới một người dân thường, nhưng trường hợp của bố mẹ Amy còn đó, bà cũng không có gì để phản đối. Hơn nữa Martha mẹ chồng tương lai của Amy (tuy rằng hơi rối loạn thứ bậc, nhưng hai bà quyết định kết bạn với nhau, dù sao Martha cũng chỉ ít hơn Nữ hoàng vài tuổi), khiến bà rất quý mến, có cảm giác cùng chung chí hướng, hai người thậm chí còn trao đổi số điện thoại riêng để sau này tiện liên lạc. Nữ hoàng còn cố ý nói cho Martha, khi nào mình bận, khi nào thì rảnh rỗi.

Amy nghĩ thầm, chờ vài năm nữa internet phát triển, Facebook hay Gmail xuất hiện phổ cập, hai người có lẽ sẽ đổi thành trò chuyện qua video cũng nên.

Mà hai người quay trở về từ nhà thi đấu lại khiến Amy có phần bất ngờ. Trên người Clark không có thương tích gì, Amy cũng không cho rằng anh trai lại dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy.

“Hai người đi làm gì thế?” Trên đường trở về, Amy kéo Clark lặng lẽ hỏi.

Clark nhìn Gloucester ngồi phía trước, cũng nhỏ giọng trả lời: “Anh trai em mời anh cùng luyện đấu kiếm một ván, sau đó nói chuyện với anh một chút.” Kỳ thật là cảnh cáo anh vài chuyện như không được đối xử không tốt với Amy vv..

“Wa, anh ấy không bắt anh phải quyết đấu tay không à?” Amy cảm thấy như vậy mới đúng phong cách của anh trai chứ.

“Không có.” Clark đẩy đẩy kính mắt, anh nghĩ Gloucester có lẽ không muốn mình bị thương bây giờ vì sẽ khiến Amy mất mặt ở dạ tiệc Noel sắp tới, có điều bị kiếm nhọn đâm vào cũng rất đau, tuy rằng đấu kiếm có bao sẽ không làm cơ thể bị thương.

“Vậy là tốt rồi.” Amy thở phào nhẹ nhõm. Hai bên đều là những người quan trọng nhất của cô, cô không nỡ để cho bên nào bị thương cả.

Tình hình lần trước không tính, thỉnh thoảng cũng phải cho phép cô xấu xa một chút chứ?

Mấy ngày sau đó, tất cả mọi người đều chuẩn bị cho dạ tiệc Noel sắp tới. Khi gặp mặt lần đầu, Nữ hoàng đã đích thân mời vợ chồng nhà Kent tham gia, đối với bất kỳ ai cũng là một vinh hạnh vô cùng.

Lễ phục dạ tiệc nhanh chóng được quyết định, vì làm lễ phục cho bọn họ chính là các thợ may chuyên dụng của gia tộc Richmond, cho nên bọn họ không cần lo về vấn đề này, có điều phải học tập nhiều về mặt lễ nghi, ngoài lễ nghi yết kiến dùng cho trường hợp chính thức còn có lễ nghi xã giao, lễ nghi ăn uống... một chút cũng không thể qua loa, chỉ cần thất thố chút thôi sẽ bị người ta chê cười.

Ngay cả Amy cũng theo học tập những việc lâu cô chưa đụng chạm tới này, mặc dù có chút mới lạ, nhưng thành quả vẫn khiến người khác vừa lòng.

“Amy, váy cưới của con đã làm xong rồi, mau tới xem thử.” Hôm đó, Martha hưng phấn tìm được Amy đang ở trong nhà kính uống trà phơi nắng, kéo cô đi xem áo cưới mới may xong.

Amy cũng có chút tò mò, tuy rằng hình thức áo cưới là cô đề xuất, nhưng sẽ làm thành cái dạng gì, cô cũng không biết.

Rất nhanh, Amy liền thấy rõ chiếc váy cưới cô sắp mặc trong hôn lễ của mình, hiện giờ đang mặc trên hình nộm model.

Váy cưới chỉ thuần một màu trắng, cổ áo khoét sâu hình chữ V làm hiện rõ bộ ngực căng đầy, thiết kế vòng eo cao, đuôi váy dài, khiến đường nét thân thể càng thêm nổi bật, những đóa hoa hồng trắng giống nhau bằng tơ tằm đính trên vai trái, đóa hoa được tạo thành từ nếp uốn gợn bông bênh kéo dài từ sau thắt lưng xuống bên hông trái khiến chiếc váy cưới càng thêm sắc màu mộng ảo.

“Đẹp quá!” Amy nhìn một cái đã cảm thấy thích bộ váy cưới này, kiểu váy cô từng nhìn thấy một lần giờ được thay đổi thành như vậy, vừa nhìn liền cảm thấy cao quý ưu nhã vô cùng.

“Mau thử xem đi.” Martha cổ vũ.

“Dạ.” Ngay cả Amy cũng thấy có chút vội vã.

Nhận lấy váy cưới từ tay thợ may, Amy đi vào phòng thay đồ, dưới sự trợ giúp của Martha mặc vào chiếc váy đẹp mà không dễ mặc.

“Đẹp quá đi mất!” Nhìn Amy đã thay váy cưới, cho dù có là phụ nữ, Martha cũng không nhin được mà kêu lên.

Amy nhìn chính mình trong gương, tuy rằng chiếc váy cưới này không hoa lệ như lễ phục trước nay cô từng mặc, nhưng sự cao quý thần thánh toát ra những lễ phục khác không thể so sánh nổi, đây chẳng lẽ là lý do mà tất cả mọi người đều cho rằng khoảnh khắc mỗi cô gái trở thành cô dâu là thời gian đẹp nhất trong đời?

Không biết Clark nhìn thấy cô như thế này, sẽ như thế nào nhỉ? Không nhin được, trong lòng Amy chợt thêm chút chờ mong cùng e lệ.

Martha tựa hồ như nhìn thấu cõi lòng cô, cười nói: “Clark ở bên kia thử lễ phục, để mẹ gọi nó đến.” Nói xong liền ra ngoài.

“Tiểu thư Amy, cô còn cảm thấy có chỗ nào cần phải sửa lại không?” Bác thợ may già sai thợ học việc đem gang tay dài màu trắng cùng bộ cho Amy, vừa hỏi vừa giúp cô điều chỉnh vài chi tiết nhỏ.

Amy cầm lấy gang tay, một tay sờ sờ bụng mình: “Chỗ này hơi lỏng ra một chút được không?” Tuy rằng bây giờ bụng cô còn chưa rõ, nhưng eo váy chật quá cũng bó buộc.

Bác thợ may già hiểu rõ, nhìn bụng cô, gật đầu: “Được, còn có gì nữa không?”

Amy đeo gang tay, lắc đầu: “Còn lại đều rất hoàn mỹ, thật sự cảm ơn ông, ông Bernardine.”

Bác thợ may già được gọi là ông Bernardine mỉm cười, “Hẳn là vậy. Còn khăn sa trùm đầu thì còn phải đợi vương miện công chúa làm xong mới có thể điều chỉnh, cho nên bây giờ chưa thể cho cô mang thử, có lẽ còn phải chờ mấy ngày nữa.”

“Như thế này cũng đã rất tốt rồi.” Amy cười kéo vạt váy cưới trên người, vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp.

Bernardine đột nhiên cảm than: “Thời gian trôi nhanh quá, năm đó cũng là tôi may váy cưới ẹ cô, giờ rốt cuộc đến lượt cô rồi. Không biết tương lai tôi còn có cơ hội phục vụ cho người thừa kế gia tộc Richmond không nữa.” Qua tuổi lục tuần, bác cũng đã già.

“Sẽ có cơ hội, cháu tin là vậy.” Amy cẩn thận gật đầu, trong lòng thầm cảm ơn người thợ may già đã cả đời phục vụ cho gia tộc Richmond này.

“Hy vọng được như lời cô nói.” Bernardine mỉm cười, bác vẫn rất thích vị tiểu thư vừa đáng yêu vừa xinh đẹp này, có thể nhìn thấy cô kết hôn đã là may mắn rồi.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Clark mặc áo đuôi tôm màu đen đi vào, bộ đồ đơn giản bó sát tôn lên dáng người tuyệt đẹp, khiến anh trông càng thêm cao lớn anh tuấn, thu hút vô cùng.

Mà lúc này Clark cũng bị chính cô dâu tương lai của mình quyến rũ, cô gái nhỏ đứng trên bục ặc váy cưới trắng tinh khôi, ít đi khí chất thần thánh của cô em gái nhà bên, nhiều thêm phần cao quý thần thánh, cho đến giờ khắc này, Clark mới chính thức ý thức rõ ràng rằng người anh sắp cưới là một nàng công chúa.

Một nàng công chúa trẻ tuổi xinh đẹp vô cùng.

Bernardine nhìn đôi nam nữ trước mắt, một người e lệ một người nhìn đến mở to mắt, cười trêu chọc, sau đó mang theo thợ học việc ra ngoài, còn rất quan tâm giúp bọn họ đóng cửa lại.

“Em thật đẹp.” Clark giống như bị ma làm, đi tới trước mặt Amy khẽ nói.

“Cám ơn anh, trông anh cũng rất tuyệt, có điều hình như đây không phải lễ phục kết hôn.” Amy nghi hoặc, cô nhớ rõ lễ phục của Clark cũng màu trắng giống như của mình.

“Là lễ phục cho dạ tiệc Noel đêm nay. Lễ phục kết hôn phải đót lát nữa mới thử, nếu không có vấn đề gì, ngày mai chúng ta sẽ đi chụp ảnh cưới.” Clark vươn tay, đỡ Amy từ trên bục cao xuống.

Vật vấy cưới thật dài trên mặt đất, Amy hơi lo lắng liệu có bị dơ không, cũng may trên mặt đất trải thảm Ba Tư rất dày, hơn nữa ngày nào cũng có người dọn dẹp, rất sạch sẽ. “Nhanh như vậy sao?”

“Không nhanh đâu, chỉ còn mấy ngày nữa là hôn lễ rồi, hơn nữa anh muốn cưới em thật nhanh.” Trong khoảnh khắc Amy bước xuống bục, Clark thoáng thấy cô không đi giày, anh cúi xuống lấy một đôi giày da đế bằng màu trắng ở bên cạnh, luồn vào chân cô.

Amy dựa vào bờ vai anh, để mặc anh đi giày ỳnh, “Nhưng giờ ở bên ngoài rất lạnh.”

“Ngày mai thời tiết rất tốt, hơn nữa chúng ta chụp ảnh trong nhà, còn cảnh bên ngoài có thể để sau này chụp cũng được.” Kỳ thực Clark rất muốn đưa Amy bay đến một nơi ấm áp để chụp ảnh cưới, đáng tiếc nhân viên đi cùng không thể cùng bay theo được, chỉ có thể đi máy bay, hơn nữa anh lo thân thể Amy không chịu nổi.

Vì vậy, ngay cả thời gian tuần trăng mật sau đó anh cũng phải giảm bớt, tuy rằng không liên quan gì đến ngày nghỉ tổng biên tập cho phép.

Amy nghỉ ngơi, đề nghị: “Nếu thời tiết tốt, chúng ta có thể chụp ảnh bên ngoài lâu đài, phong cảnh ở lãnh địa Richmond rất đẹp.

“Nghe em hết.” Clark đứng dậy, hôn lên khóe môi Amy, anh cũng rất thích rừng cây bên ngoài lâu đài, bốn mùa ở London không thay đổi rõ ràng, nhiệt độ cả năm cũng không chênh lệch bao nhiêu. Tuy rằng hiện giờ trời lạnh, nhưng so với nước Mỹ, mùa đông ở London coi như đã là ấm áp, nhiệt độ trong nhà luôn giữ trong khoảng hơn mười độ, mà ở ngoài đại đa số từ 0 độ trở lên, ra ngoài thường chỉ cần mặc một chiếc áo lông, khăn quàng cổ, mũ và găng tay là có thể giữ ấm, ngay cả đồ giữ ấm mặc ở bên trong cũng không cần thiết.

“Chúng ta còn chờ gì nữa, mau đi xem lễ phục của anh, là em tự tay chọn đấy nhé.” Amy ánh mắt mang theo mong chờ nhìn Clark.

“Ừ, em chọn nhất định rất hợp.” Clark ca tụng, sau đó rất vui vẻ nhìn Amy càng trở nên hài lòng.

Lễ phục kết hôn của Clark là bộ vest đuôi tôm màu trắng, ngay cả cavat cũng được thiết kế màu trắng, rất hợp với áo cưới màu trắng của Amy. Kiểu cách đơn giản, không kèm nhiều trang sức, chỉ thêu đường hoa văn màu bạc ở hai bên vạt cổ áo, đường thêu tinh tế rất nhỏ, khiến cả bộ lễ phục trông vừa đơn giản vừa xa hoa, lại vô cùng hấp dẫn.

Khi Clark mặc lên người, Amy liền đỏ mặt, Clark như vậy, tăng thêm chút khí chất quý tộc, trông vừa cao quý lại tràn đầy sự thu hút.

Lần đầu tiên Amy hoàn toàn nhận thức được, người đàn ông mình sắp kết hôn cuốn hút đến mức nào.

50. Chương 50

Dạ tiệc đêm Noel, Amy đã vào cung điện từ sớm, tuy rằng mọi người đều rất chú trọng thời gian mình đến các buổi tiệc, đến sớm thì có vẻ mất thân phận, đến muộn thì lại có vẻ không tôn trọng chủ nhân, nhưng Amy cho rằng nhà Kent vốn không có tước vị, chẳng nên để người ta chú ý thì tốt hơn, hơn nữa hành động theo Nữ hoàng vẫn là hợp lý nhất, vừa tỏ vẻ Hoàng gia quen thuộc với bọn họ, cũng có thể ngăn chặn một chút sự tọc mạch không cần thiết.

Sự cẩn thận của Amy tất nhiên khó qua nổi con mắt của anh trai và bà ngoại, nhưng bọn họ cùng chấp nhận hành động của cô.

Vì thế buổi dạ tiệc đêm đó bắt đầu, Amy và Clark mỗi người một bên đỡ Nữ hoàng bước vào, theo sau bọn họ, Martha cũng dắt tay Jonathan hơi căng thẳng bước tới.

Các quý tộc cúi đầu hành lễ trước Nữ hoàng đều chú ý tới điều đó, cùng ngẫm hiểu, trao đổi ánh mắt cho nhau.

Khi Nữ hoàng tuyên bố dạ tiệc bắt đầu, hai người nhảy đầu tiên là bà và người kế vị của mình, Hoàng thân xứ Wales (còn gọi là Thái tử Charles) cùng khiêu vũ với nhau.

“Anh có thể mời em một điệu nhảy được không?” Clark làm một động tác mời theo tiêu chuẩn quý ông với Amy – cúi nửa mình, một tay duỗi tới trước mặt Amy.

Amy nhìn ra sàn nhảy, người đang khiêu vũ không quá nhiều, cô thấy trong đó vợ chồng nhà Kent, và lúc này dàn nhạc đang diễn tấu bản Ballade Pour Adeline của nghệ sĩ được mệnh danh hoàng tử piano Richard Clayderman, một bản piano vô cùng thích hợp với khiêu vũ chậm, vì thế Amy gạt đầu vươn tay: “Em rất vinh hạnh.”

Hai người tiến ra sàn nhảy, hòa vào đám người, vừa khiêu vũ vừa cảm nhận ăn ý lẫn nhau.

Nhảy liên tiếp hai bản nhạc, sau khi âm nhạc trở nên nhanh hơn, Clark đưa Amy rời khỏi sàn nhảy.

Sau đó còn có một vài người tiến lại, Amy thầm tự trách mình sao không tiếp tục khiêu vũ, như vậy sẽ không phải ứng phó với những quý tộc đối trá quẩn tới quẩn lui này.

“Amy, đây là vị hôn phu của cô?” Một tiểu thư nhà bá tước phe phẩy quạt hiếu kỳ đánh giá Clark, trong mắt đổ kị và khinh thường pha trộn nhau phức tạp, khiến Amy rất khó chịu.

Clark làm như không thấy điều đó, tao nhã mỉm cười trả lời tiểu thư quý tộc: “Xin chào, tôi là Clark Kent, vị hôn phu của Amy.”

“Nghe nói anh là người Mỹ? Dân thường?” Một tiểu thư quý tộc khác hỏi.

“Đúng vậy.” Độ công khéo miệng Clark không thay đổi, vẫn một bộ dáng nho nhã lễ độ như trước, không biết chỉ trong mấy ngày làm thế nào anh học được mấy thứ này, so với quý tộc ở đây còn quý tộc hơn, thật sự có thể chấn trụ kẻ khác: “Xin lỗi, vị hôn thê của tôi hình như không thoải mái cho lắm, xin cho phép chúng tôi rời khỏi một lát.”

Vì thế, người vây quanh bọn họ tự động tách ra thành lối đi, Amy mỉm cười pha lẫn kiêu ngạo, nhìn vị hôn phu dắt mình ra khỏi đám người vây quanh.

Phía sau vẫn rì rầm những tiếng bàn tán, nhưng từ trước tới nay đều chưa từng khiến Amy trở nên nhạy cảm.

“Biểu hiện của anh rất tốt.”

“Là anh trai em đích thân giáo dục mà.” Có Chúa chứng giám, để đạt tới tiêu chuẩn của Gloucester anh phải khắc khổ đến mức nào.

“Có thể được anh ấy đích thân giáo dục, anh cũng rất may mắn đấy.” Trong giới quý tộc ở đây vẫn thường lưu truyền rằng Gloucester là vị quý tộc có phong thái quý tộc cao quý nhất, hầu như tất cả mọi người đều lấy anh làm chuẩn mực ọi hành vi.

“Anh cũng nghĩ vậy.” Clark gạt đầu đồng ý lời cô. “Em đói không? Có muốn ăn chút gì không?”

“Vâng.” Amy nhìn thấy vợ chồng nhà Kent ở khu vực ăn uống, bên cạnh bọn họ còn có Gloucester đang tỏa ra khí lạnh khiến người ta không dám lại gần, lại chỉ riêng không hề khiến vợ chồng nhà Kent thấy khó chịu, có thể nhìn ra bọn họ ở cùng nhau rất hòa hợp.

“Anh, mẹ, bố.” Amy tiến tới chào hỏi.

“Amy, con đến rất đúng lúc, mọi người đang nói chuyện những thức ăn này rất ngon, con nhất định sẽ thích, đến ném thử nào, hiện giờ chắc con thấy đói rồi đấy.” Martha lấy một cái đĩa sạch, gấp vào đó mấy món bà ném thử thấy ngon lại thích hợp cho Amy.

Những thức ăn trong dạ tiệc thể này thường rất ít có người động đến, đặc biệt là các quý bà quý cô, bọn họ thường cho rằng như vậy khiến mình trở thành thấp kém dung tục, lúc trước Amy cũng không chạm đến, nhưng giờ cô không nghĩ đến điều đó nữa, món ăn trông rất ngon mắt trên đĩa khiến nước miếng không ngừng ứa ra trong miệng, Amy cầm lấy đĩa xiên một miếng cho vào miệng, hương vị nhẹ nhàng, hơi chua thật thỏa mãn vị giác, khiến cô muốn ngừng mà không được.

“Ngon quá.”

“Ngon thì ăn nhiều một chút.” Martha ra hiệu cho Clark đỡ cô ngồi xuống sofa gần đó, “Vừa rồi mọi người có nói chuyện với Nữ hoàng, đêm nay không phải cố ở đây quá lâu, khi nào con muốn về thì nói với bà ấy một tiếng là được.”

“Vâng, con biết rồi.”

“Chăm sóc tốt ính nhé, anh có việc đi trước một lát.” Gloucester cúi đầu vén tóc mai của cô, nhẹ giọng nói, “Mệt thì gọi xe ngựa đưa em về.”

“Ừm.” Amy trong miệng vẫn ngậm đồ ăn, chỉ gật đầu ừm một tiếng.

Gloucester nhìn về phía Martha, “Bác Martha, Amy phiền bác lo giúp.”

“Cháu cứ lo việc của mình đi, bác sẽ chăm sóc tốt cho con bé.”

“Con có một anh trai tốt vô cùng.” Nhìn theo Gloucester rời khỏi, Martha nói với Amy.

“Dạ. Anh trai tốt nhất.” Amy gật đầu kiêu ngạo.

Tươi cười trên mặt Clark hơi cứng lại một chút.

Dạ tiệc mới chỉ bắt đầu được hơn một tiếng, Amy liền nói muốn rời khỏi, không một ai ngăn cản, tuy rằng trải nghiệm kiểu này khá mới mẻ, nhưng nhà Kent không quá ưa thích trường hợp thể này, về phần Nữ hoàng, bà rất thông cảm đến thân thể Amy, cũng vui vẻ đồng ý.

“Chúng ta trở về qua đêm Bình An của chính mình vậy.” Amy nói, “Cây thông Noel và mọi thứ đều có cả.”

“Ừ, vừa lúc mẹ cũng đã nhờ phòng bếp nướng gà tây, chờ một chút chúng ta tổ chức đại tiệc gà tây đi.” Martha hưng phấn, từ khi tới London, đã lâu bà chưa xuống bếp rồi.

Hai bố con thì nhìn nhau: “Chúng tôi cũng sẽ giúp.”

“Chờ một chút con gọi cho anh trai để anh ấy nhanh trở về.” Amy nói, đêm Bình An mà, đương nhiên người trong gia đình phải ở cùng nhau chứ.

Trở lại lâu đài, Martha tới thẳng phòng bếp, vì hôm nay là đêm Bình An, hầu như tất cả người làm đều được nghỉ, ở phòng bếp cũng chỉ còn một đầu bếp trông coi, đúng lúc có thể giúp Martha.

Vì không biết chủ nhân có đột ngột trở về tổ chức tiệc Giáng sinh hay không, cho nên kỳ thật đã chuẩn bị trước rất nhiều thứ, như là gà quay, lợn sữa nướng là hai món chính không thể thiếu trên bàn ăn của quý tộc, cho nên Martha không cần phải làm thêm gì nhiều, chỉ là một vài món ăn cùng và mấy món tráng miệng sau khi ăn xong.

Trong thời gian Martha chuẩn bị bữa tiệc, Amy, Clark, Jonathan ở trong đại sảnh, đem các hộp quà mọi người tự chuẩn bị đính kèm tên người nhận đặt dưới cây thông Noel.

Chờ Martha làm xong đồ ăn và mang ra, Gloucester cũng trở về từ cung điện.

“Anh về đúng lúc lắm.” Amy đã sớm thay đổi thành quần áo thoải mái ở nhà, chào đón Gloucester bằng một cái hôn khẽ má: “Đêm Bình An hạnh phúc nhé, anh trai của em.”

“Anh cũng chúc em đêm Bình An hạnh phúc.” So với sự lạnh lùng khi còn ở dạ hội, lúc này Gloucester trông bình dị gần gũi hơn, có thể cùng người trong gia đình qua kỳ nghỉ lễ khiến tâm trạng anh tốt hơn nhiều lắm.

Đêm nay, bọn họ đều rất vui vẻ, tòa lâu đài vẫn luôn lặng lẽ cô quạnh mấy tháng qua lần đầu tràn ngập tiếng cười vui và ấm áp.

Giữa bữa tiệc, Amy đột nhiên hỏi một câu: “Không biết Wayner có đang nghỉ lễ không nhỉ? Em cũng chuẩn bị quà cho anh ta, anh, có thể phiền anh lần sau gặp đưa cho anh ta được không?”

Gloucester đang cắt thức ăn, động tác hơi ngừng lại một chút, chậm rãi nói: “Được.”

Ăn xong bữa tối, mọi người lại ra ngoài, lần này đến nhà thờ ở gần đó, tham gia lễ Misa lúc nửa đêm, chờ đợi Giáng sinh tới.

Tuy rằng không phải con chiên ngoan đạo, nhưng nghe tiếng chuông vang lên giữa đêm đại diện cho sự tha thứ đối với loài người, chúc phúc và niềm vui, Amy vẫn là cảm ơn Thượng đế từ tận đáy lòng.

Cảm ơn người đã cho cô tới thế giới này, có được một gia đình ấm áp, gặp được những người yêu thương.

“Lúc này gọi điện cho tôi có chuyện gì sao?” Đầu bên kia hơi khó hiểu, thời gian này, không phải anh ta ở cùng người nhà sao?

“Chỉ là muốn nói với anh một tiếng “Chúc mừng Giáng sinh” thôi.” Anh mỉm cười, tâm tình vui vẻ ngay cả phía bên kia cũng có thể nghe được.

Đối phương tựa hồ như sững sốt một chút, sau đó giọng nói trầm thấp vang lên trả lời: “Chúc mừng Giáng sinh.”

51. Chương 51

Mùng một tháng một, ngày đầu năm mới, London ngập trong sương khó có được một ngày nắng, ánh mặt trời dù không đủ ấm áp, nhưng vẫn sáng ngời chói mắt.

Trong vườn hoa lâu đài dòng họ Richmond, mùa xuân còn chưa bao trùm tất cả, vẫn đầy hương hoa tiếng chim như cũ. Trên bãi cỏ xanh biếc là những hàng ghế dựa màu trắng, một cái bục mới dựng cũng màu trắng, một chiếc giá đặt sách, trên đó một cuốn Kinh Thánh mở rộng, phía sau là hoa tươi lộng lẫy đặt xung quanh cây thánh giá, khắp nơi đều toát lên vẻ thần thánh cao quý.

Khách có mặt cũng không nhiều, tất cả đều là thành viên Hoàng gia và những người trong giới thượng lưu có giao hảo với gia tộc Richmond, ngoài Clark thì không còn ai là phóng viên cả (người của tòa soạn bọn họ định quay trở về mời đến trong một bữa tiệc khác).

Đây là một buổi hôn lễ bất ngờ không công khai, tuy rằng hầu như người nào thông tin tức thì đều biết, tiểu thư gia tộc Richmond cưới một người bình dân, nhưng không ai biết đối phương là người nào, thậm chí ngay cả bộ dạng vị tiểu thư Amelia chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng này thế nào cũng không ai biết.

Đây là sự chăm sóc đặc biệt của Gloucester, để phòng ngừa cuộc sống sau này của Amy bị những kẻ không cần thiết quấy rầy.

“Trời ạ, Amy, cậu thật là chán, chẳng thèm nói với tớ mình là công chúa.” Jenny được mời tới làm phù dâu giọng oán giận, xấu xa nhéo gương mặt nhỏ nhắn của Amy. Hmm, được nuôi béo lên, cảm giác rất không tồi.

Tuy nói là nhéo, nhưng Jenny cũng không dùng sức, nên Amy không cảm thấy đau, nhưng vẫn hùa theo ý cô bạn, làm nũng nói: “Jenny yêu quý, là tớ sai rồi. Cậu đừng nhéo nữa được không? Đau~~”

Phản ứng của Amy khiến Jenny rất hài lòng, cô nàng buông tay vỗ vỗ hai má trắng nõn mồm mím của Amy, “Vây mới đúng chứ. Sau này còn gặt tớ nữa, tớ sẽ không tha cho cậu dễ dàng như vậy đâu! Uhm, quên nói điều này, hôm nay cậu rất xinh đẹp.”

Trong mắt Jenny, Amy mặc áo cưới, đầu đội vương miện công chúa bằng thủy tinh vô cùng xinh đẹp, không ai có thể chối bỏ sự quyến rũ của cô.

“Cám ơn, cậu cũng rất xinh.” Amy đáp lại bằng câu ca ngợi chân thành. Jenny vốn đã là một cô gái rất xinh đẹp, giờ lại mặc bộ váy phù dâu được may riêng cho cô nàng, trang điểm tỉ mỉ, dĩ nhiên là đẹp hơn gấp bội so với lúc bình thường không quan tâm ăn mặc.

“Không ngờ cậu lại nhanh lấy chồng đến thế.” Jenny đột nhiên cảm thán.

“Tớ cũng không ngờ.” Amy vuốt bụng cười ngọt ngào, cô càng ngày càng mong chờ đứa bé được sinh ra.

“Nhìn cậu vui vẻ như vậy, biết là hạnh phúc đến thế nào rồi.” Jenny hơi ghen tị.

“Cậu cũng sẽ có ngày này thôi.”

Lúc này, cửa phòng nghỉ của cô dâu mở ra, sau đó là Gloucester xuất hiện, “Amy, thời gian đã đến, nên đi ra ngoài.”

“Em ra đây.” Amy cầm lấy bó hoa trên bàn, nhắc váy đi về phía anh trai, Jenny đi phía sau giúp cô nâng đuôi váy quá dài.

“Em thật xinh đẹp.” Gloucester vươn tay, vẽ mặt có chút ngẩn ngơ, cô nhóc béo tròn hay khóc vẫn lẻo đẻo đi theo anh, tự bao giờ đã biến thành một cô gái xinh đẹp đến thế này? Tựa hồ chỉ trong chớp mắt, cô đã lột xác, bay ra khỏi thế giới của anh.

Amy cười, tay khoác chặt lấy lên cánh tay mạnh mẽ kia, dùng hành động để bày tỏ sự lưu luyến của cô, bất kể tương lai thế nào, cô vẫn là em gái thương yêu của anh.

Gloucester cong khóe miệng, ý cười trong đáy mắt làm dịu đi sự lạnh lẽo của anh, khiến Jenny vẫn chú ý đến bọn họ ngăn người một chút, thầm nghĩ, Amy đúng là có người anh thật tốt,

Kéo tay anh trai, Amy bước trong bản nhạc nghi thức kết hôn “Wedding March”, trong sự quan sát của mọi người bước lên dải thảm đỏ, phía kia dải thảm, Clark đang mỉm cười đứng trước mục sư, nghênh đón cô dâu của mình.

Gloucester đưa Amy đi xong đoạn đường ngắn ngủi, không nữ cũng phải buông tay, anh buông Amy ra, thân thiết nói với cô: “Đi thôi.”

Dưới tấm sa mỏng như ẩn như hiện, Amy mỉm cười bước lên bậc, đưa bàn tay không cho chú rể của cô.

Mục sư đối mặt đôi bạn trẻ, tuyên đọc: “Hôm nay, chúng ta cùng hợp lại ở đây trước mặt Thượng Đế để chứng kiến hôn lễ thiêng liêng của anh Clark Kent và cô Amelia Elizabeth Alice Richmond Lee. Đây là giây phút màu nhiệm, là thời khắc Thượng Đế lập ra từ khi Adam và Eva đặt chân xuống thế gian. Bởi vậy, nó không phải sự xấu xa khiếm khuyết, mà là thành kính và nghiêm túc. Hôm nay, trong hôn lễ thần thánh này, có hai con người sẽ trở thành vợ chồng. Nếu có bất kỳ ai có thể nêu ra lý do nào chứng minh sự kết hợp của họ là không hợp pháp, xin hãy nói ra ngay hoặc từ nay về sau yên lặng mãi mãi.”

Dưới đài không một ai lên tiếng. Mục sư hài lòng, nói tiếp với hai người trước mặt: “Tôi cũng khuyến cáo hai người, nếu một trong hai người biết tại đây có lý do nào khiến mình không thể thành hôn hợp pháp và hợp với Lời Chúa, thì hãy xưng ra.”

Amy và Clark nhìn nhau cười, im lặng.

Mục sư: “Như vậy, anh Clark Kent, anh có đồng ý trong buổi hôn lễ thần thánh này, nhận cô Amelia Elizabeth Alice Richmond Lee làm vợ hợp pháp của mình, cùng chung sống dưới sự chỉ dạy của Thượng Đế

không? Anh đồng ý từ nay về sau yêu thương, quý trọng, an ủi, giữ gìn cô ấy, đồng thời khi hai người còn sống, từ bỏ mọi người khác, trung thành với cô ấy không?”

Clark nắm chặt tay Amy, yêu thương nhìn cô, “Tôi, Clark Kent, đồng ý nhận Amelia Elizabeth Alice Richmond Lee trở thành người vợ hợp pháp của mình, từ nay về sau vĩnh viễn chỉ có mình em, bất luận cuộc sống tốt hay xấu, giàu sang hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay bệnh tật, đều sẽ yêu em, tôn kính em, quý trọng em, cho đến khi cái chết ngăn cách chúng ta. Tôi xin thề trước Thượng Đế, cũng xin cam đoan trước ngài lời thề thiêng liêng của mình.”

Amy nhìn thấy rõ sự nghiêm túc trong mắt anh, thật sự cảm động.

Mục sư: “Cô Amelia Elizabeth Alice Richmond Lee, cô có đồng ý ở buổi hôn lễ thần thánh này, đồng ý nhận anh Clark Kent làm chồng hợp pháp của mình, cùng chung sống dưới sự chỉ dạy của Thượng Đế không? Cô đồng ý từ nay về sau yêu thương, quý trọng, an ủi, giữ gìn cô ấy, đồng thời khi hai người còn sống, từ bỏ mọi người khác, trung thành với cô ấy không?”

Trong sự căng thẳng của Clark, Amy nhe răng cười, đọc lời thề ngắn gọn nhưng lại là lời thề cô dùng tâm ghi nhớ nhất trong cả hai kiếp của mình từng sống: “Tôi, Amelia Elizabeth Alice Richmond Lee, đồng ý nhận anh Clark Kent làm người chồng hợp pháp của mình, từ nay về sau vĩnh viễn chỉ có mình anh, bất luận cuộc sống tốt hay xấu, giàu sang hay nghèo hèn, khỏe mạnh hay bệnh tật, đều sẽ yêu anh ấy, tôn kính anh ấy, quý trọng anh ấy, cho đến khi cái chết ngăn cách chúng tôi. Tôi xin thề trước Thượng Đế, cũng xin cam đoan trước ngài lời thề thiêng liêng của mình.”

Mục sư: “Thiên Chúa, chúng ta cầu nguyện cho tất cả các cặp vợ chồng đã kết hôn, để họ có thể tiếp tục cố gắng, có thể tiếp tục tha thứ, mỗi ngày đều có thể trải qua hạnh phúc. Đặc biệt là Clark Kent và Amelia Elizabeth Alice Richmond Lee, cùng nhau bắt đầu cuộc sống tân hôn của mình, cầu chúc hai người có thể được sự phù hộ của Chúa, vĩnh viễn được bạn bè giúp đỡ, cuộc đời khỏe mạnh. Nguyên Chúa chúc phúc cho Clark Kent và Amelia Elizabeth Alice Richmond Lee, chúc cho họ mãi mãi vững bền. Amen. Nguyên Chúa Cứu Thế Giê-su sẽ mãi mãi hiện diện trong cuộc sống mới của hai người, để hai người biết yêu thương thực sự. Nguyên Chúa chúc phúc ỗi ngày của hai người đều được hạnh phúc. Amen.”

“Amen!” Mọi người cùng nói.

“Bây giờ, hai người có thể trao đổi nhẫn.” Mục sư mặt vẻ chúc mừng nói với hai người.

Jenny cùng với người nhận vai phù rể đều cầm hộp đựng nhẫn bằng gấm, đứng bên cạnh bọn họ.

Đôi nhẫn này là Amy và Clark cùng chọn, là một cặp nhẫn trông rất đơn giản. Trên vòng nhẫn bạch kim cần một viên ngọc bích nhỏ, mặt trong nhẫn khắc tên hai người viết hoa, đơn giản mà tinh xảo.

Clark cầm chiếc nhỏ hơn, cầm tay Amy, đeo nhẫn vào, lại hôn một cái lên đó.

Giây phút này, Amy đột nhiên có cảm giác bị trói buộc, nhưng cô rất vui lòng bị người trước mắt này trói buộc vĩnh viễn.

“Tới lượt em.” Clark vẫn giữ tư thế hơi cúi người, ngẩng đầu nhẹ nhàng nói với cô.

Amy cầm lấy nhẫn Jenny đưa qua, trái tim căng thẳng, luồn vào ngón tay áp út của Clark.

Mục sư: “Bây giờ, hai người có thể hôn đối phương.”

Trước sự chú mục của mọi người, Clark vén khăn sa che đầu màu trắng lên, nhìn cô vợ bé nhỏ mới toanh của anh bên dưới, thành kính mà dịu dàng khẽ chạm lên môi cô.

Nhiệt độ nóng rực truyền đến từ nơi tiếp xúc, Amy chẳng chút nghĩ ngợi đến còn có người xung quanh, cô giơ tay quàng lên cổ Clark, chủ động hé miệng để anh càng xâm nhập sâu hơn.

Bên tai, dường như có tiếng vỗ tay và âm nhạc vang lên, nhưng chẳng còn gì có thể xâm nhập vào lòng cô nữa, tất cả sự chú ý của cô đã đặt hết lên người anh, hình ảnh thần tượng dưới đáy lòng hóa thành bụi bặm biến mất, còn lại chính là người chồng của cô, cha của con cô.

Cũng là người đàn ông mà cô yêu nhất cuộc đời này.

Em xin thề, nhất định vĩnh viễn ở bên anh, chồng yêu dấu của em.

Anh xin thề, nhất định vĩnh viễn ở bên em, vợ yêu dấu của anh.

52. Chương 52

Hôn lễ thiêng liêng qua đi, mọi người ở London thêm vài ngày rồi lên máy bay riêng của Gloucester trở về Mỹ. Hành trình trở về có thêm hai vị khách: Jenny làm phù dâu và Bruce được mời đến dự đám cưới.

Ngoài Bruce phải về Gotham, những người khác đều đến thẳng Smallville, chuẩn bị cho hôn lễ một lần nữa.

Về đến nhà, Amy mới phát hiện trang trại không giống như lần đầu tiên cô tới, nhìn từ bên ngoài, nóc nhà của nó đã bị phá đi, xây thêm một tầng mới.

“Tuy các con không định cư ở đây, nhưng bố mẹ vẫn cảm thấy nên xây dựng thêm.” Martha đứng cạnh Amy giải thích. Sau lần đầu tiên Amy đến, Martha đã bảo Jonathan gọi người đến xây dựng thêm cho nông trại, phòng cũ của Clark không thích hợp làm phòng tân hôn.

Amy cảm nhận được tấm lòng của bà, thấy ấm áp: “Bọn con sẽ thường xuyên trở về.”

Vì ngôi nhà đã nhiều thêm một tầng, số phòng cũng tăng lên, như vậy những người đi cùng cũng không phải lo về vấn đề nơi ở.

Lúc này trường đại học đã cho nghỉ từ lâu, vậy nên Jenny thuận tiện ở lại luôn.

Hôn lễ lần thứ hai của Amy và Clark tổ chức theo truyền thống của Smallville, cử hành ở bãi rộng của thị trấn (nơi trước đây tổ chức lễ hội Ngô), hầu như mọi người ở thị trấn đều đến tham dự, so với sự trang nghiêm ở London, hôn lễ lần này có thể nói là náo nhiệt vô cùng, chẳng khác nào lễ hội, tất cả mọi người đều tung bừng vui vẻ.

Mà đôi vợ chồng mới ra lò của nhà Kent, thu hoạch đồng thời với những lời chúc phúc là rất nhiều tiền mừng và quà tặng, tuy rằng không nhiều như những quý tộc này nọ, nhưng quà tặng của mọi người ở thị trấn lại càng khiến bọn họ cảm thấy thân thiết.

Sau hôn lễ, Gloucester rời khỏi thị trấn vì công việc, còn Jenny thì ở thêm vài ngày mới trở về.

Clark và Amy ở lại thị trấn chơi thêm nữa, cho đến hạn ngày nghỉ cuối cùng của Clark, nhà Kent mới dọn đồ đạc trở về Metropolis.

“Phù, rời khỏi đây đã lâu như vậy, thế mà bầu không khí ở đây vẫn thật tệ như trước.” Amy nhìn không được than thở, muốn nói thành phố lớn có điểm nào không tốt, chắc chắn là bầu không khí rồi, có điều so sánh với thế kỷ XXI, không khí hiện giờ coi như còn đỡ, chẳng qua so với Smallville hay lâu đài Richmond thì.. nơi này còn kém xa.

Martha cũng phụ họa: “Đúng vậy, hay là Amy theo bố mẹ về thị trấn đi? Dù sao Clark tan ca vẫn có thể về nhà ngay được mà.” Hiện giờ bà quan tâm nhất là sức khỏe của con dâu, không khí ở đây sao có thể so được với Smallville xinh đẹp chứ.

Hai người đàn ông đang dọn dẹp nghe vậy đều dừng tay, nhìn Amy chờ cô quyết định, hiện giờ trong nhà này, lời của cô được trọng vọng nhất.

“Mẹ, con cũng muốn vậy lắm, nhưng chỉ còn mấy ngày nữa là bắt đầu năm học mới, con không muốn bỏ qua chương trình học trong học kỳ này đâu.” Học kỳ trước đã nghỉ nhiều như vậy, học kỳ sau mà không cố gắng chút, chắc sẽ bị lưu ban mất.

“Vậy được rồi.” Martha tiếc nuối gật đầu, không thể không đồng ý với Amy, tuy rằng bà rất muốn cô tạm thời nghỉ học, có điều bây giờ Amy mới chỉ mang thai ba tháng, còn lâu mới đến thời gian sinh, dù sao không thể bắt cô không được làm gì hết.

“Kỳ thật chúng ta ở Metropolis cũng tốt, dù sao bây giờ Amy như vậy, điều kiện khám chữa bệnh ở đây tốt hơn thị trấn rất nhiều.” Clark nói, anh thật sự hy vọng Amy có thể ở lại đây với anh, hơn nữa bé con trong bụng Amy là con của anh, bản thân anh là người Krypton, anh rất lo con mình sẽ không giống với những

đứa trẻ khác, nếu có gì khác thường, với điều kiện chữa trị của Metropolis, anh cũng có thể chuẩn bị dễ dàng hơn.

Ai biết được người Krypton có mang thai mười tháng rồi sinh con như người trái đất không chứ?

Tuy rằng hiện giờ Amy rất ổn, nhưng vì ổn quá nên mới khiến Clark càng thêm lo lắng, ngoài việc mệt nhọc do phát hiện mang thai lúc đầu, đến giờ cô không giống như phụ nữ mang thai bình thường bị nôn nghén, chúng đi tiểu thường xuyên cũng giảm bớt không ít, mỗi ngày đều mặt mày hồng hào, ngoại trừ cái bụng chậm rãi to lên thì chẳng giống mang thai chút nào.

“Vậy cũng đúng.” Martha và Jonathan cũng đoán được Clark đang lo lắng gì, chỉ có Amy vẫn không phát hiện ra, cô biết người mang thai không phải ai cũng có biểu hiện nôn nghén, cho nên không hề nghĩ đến những phương diện kia.

Căn hộ bụi bặm lâu ngày do không có người được Clark dọn dẹp lại rất nhanh, vừa dọn vừa nghĩ, hay là đổi một căn phòng lớn hơn, tiện cho cả nhà cùng ở?

Không, vẫn giữ nguyên vậy đi, dù sao bọn họ đều ngụ ở đối diện, không cần lo có việc tìm không thấy người, còn có thể chữa không gian riêng ối người.

“Chiều nay anh đến tòa soạn trả phép, Amy em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì thì gọi bố mẹ, đừng tự mình cố làm biết không?”

“Em có nên cùng anh đi chào hỏi chút với các đồng nghiệp không nhỉ?” Tuy rằng khi bọn họ kết hôn, mọi người có thể đến tham dự hầu như đều đến cả, nhưng những người vì công việc mà không tới được cũng nhờ đồng nghiệp mang quà và tiền mừng đến, Amy nghĩ cần phải mời lại bọn họ một lần.

“Không cần, để anh làm là được, chờ mọi người hẹn trước thời gian sẽ nói lại với em.” Clark hôn lên trán cô, rồi chào bố mẹ, mang cặp táp đi làm.

Thời gian sau đó, Amy dưới sự dạy dỗ của Martha, tiếp tục đan cái áo len đầu tiên tự tay làm – từ trước lễ Noel bắt đầu mà bây giờ vẫn chưa xong. Jonathan thì ra ngoài tìm mấy người bạn bè quen khi thời gian trước sống ở đây.

Khi Amy với tay nghề bỏ ngõ của mình rồi cuộc đan xong cái áo len đầu tiên trước ngày khai giảng, chuẩn bị cho Clark mặc thử, cả Metropolis chợt xuất hiện tai họa, lâm vào khủng hoảng.

Ngày hôm đó, bầu trời Metropolis đột nhiên xuất hiện nhật thực, tối đen bất ngờ khiến tất cả mọi người đều bối rối, vì không có tin tức nào nói nhật thực sẽ xuất hiện thời gian này.

“Chuyện gì vậy?” Martha đứng ở cửa sổ, nhìn mặt trời từ từ biến thành màu đen, “Jonathan, anh có thấy tin nào nói đợt này sẽ có nhật thực không?” Bà cảm thấy đáng tiếc, nếu sớm biết thì đã chuẩn bị kính thiên văn đến xem hiện tượng hiếm có này rồi.

“Không, anh chẳng thấy ở đâu cả.” Jonathan cũng đến bên cạnh Martha xem “mặt trời đen” trên bầu trời.

“Phịch” một tiếng, Amy ở trong phòng đang ăn trái cây, bỗng nhiên đầu đau dữ dội, ngất đi, cũng may cô đang ngồi trên sofa nên không bị thương gì, chỉ có hoa quả trên tay là lăn xuống đất.

“Chúa ơi!” Martha kêu lên sợ hãi, vội tới bên cạnh cô, khi nhìn thấy gương mặt Amy trắng bệch, chỉ cảm thấy đầu đầy mồ hôi lạnh. Bà kinh hoảng: “Amy, Amy, tỉnh lại đi.. Con làm sao vậy? Mau gọi bác sĩ!!!”

Jonathan lập tức cầm điện thoại gọi xe cứu thương, xong lại gọi điện cho Clark.

“Xin chào, Nhật báo Hành tinh xin nghe, tôi là Clark..”

“Clark, mau về nhà, Amy đã xảy ra chuyện!”

“?!!..” Bên kia nghe một tiếng nổ lớn, sau đó là một tràng dài tiếng “tút TUT...”.

Sau nữa, trong phòng ào lên một trận cuồng phong, rèm cửa bay lật phật, đồ đạc trong phòng cũng nghiêng ngả, loạn thành một đống.

Clark vẻ mặt lo lắng hoảng sợ xuất hiện bên cạnh Amy, anh ôm lấy cô, lo lắng hỏi Martha: “Bố mẹ, Amy làm sao vậy?”

“Bố mẹ cũng không biết, vừa rồi còn đang xem nhật thực, con bé lại đột nhiên té xỉu.” Martha cũng bó tay, không biết làm thế nào nữa.

Clark không nói gì nữa, ôm Amy đưa cô đến bệnh viện gần nhất.

Một trận hỗn loạn qua đi, Amy nằm trên giường bệnh trắng muốt, vẫn không tỉnh lại nhưng sắc mặt đã khá lên nhiều.

Bác sĩ kiểm tra cho cô xong, nói với nhà Kent: “Bây giờ cô ấy đã không sao, nghỉ ngơi chút là được.

“Bác sĩ, tại sao Amy lại bỗng dưng ngất xỉu?” Hiện giờ Clark quan tâm nhất là nguyên nhân Amy bị ngất, liệu có phải do đứa bé.. ?

“Xem biểu hiện của cô ấy, hình như trước đây có bệnh đau đầu?” Bác sĩ hỏi.

Clark nhớ tới siêu năng lực mà Amy nói với mình: “Đúng vậy, cô ấy nói từ tháng mười năm ngoái thường bị đau đầu, có điều không nghiêm trọng nên chúng tôi không chú ý đến nhiều lắm.”

“Cô ấy có thể mắc chứng đau nửa đầu.. có điều cụ thể phải chờ kết quả xét nghiệm mới biết được, nhưng theo kinh nghiệm của tôi, bệnh của cô ấy không quá nghiêm trọng, cho nên mọi người không cần quá lo.”

“Nhưng tại sao cô ấy lại bị ngất? Amy trước kia không bị nghiêm trọng như vậy.”

“Xin lỗi, việc này phải chờ kết quả kiểm tra mới biết được.” Bác sĩ nói.

“Vậy khi nào con bé tỉnh lại?” Martha ngồi bên giường bệnh, đau lòng xoa xoa gương mặt say ngủ của Amy.

“Việc này mọi người yên tâm, xem tình hình của cô ấy, hẳn là qua một hai tiếng nữa là tỉnh. Mọi người có thể ở đây chăm sóc cô ấy, nhưng người bệnh cần nghỉ ngơi tốt, xin đừng làm ồn. Tôi còn có bệnh nhân khác, có chuyện gì mọi người cứ gọi.” Bác sĩ nói.

“Làm phiền ông rồi, bác sĩ.” Jonathan tiễn bác sĩ ra ngoài.

Clark đến bên giường bệnh ngồi xuống, kéo tay Amy nắm trong lòng bàn tay, hôn nhẹ lên đó, cầu nguyện cho cô mau chóng tỉnh lại.

“Con bé sẽ không sao đâu.” Martha đau lòng con trai khổ sở, đi tới ôm lấy anh, an ủi.

“Vâng.” Tuy rằng không muốn mẹ lo lắng, nhưng Clark vẫn không khống chế được khủng hoảng trong lòng, anh sợ hãi, nếu Amy gặp chuyện, anh phải làm sao đây?

Tầm mắt nhìn về phía cái bụng hơi nhô lên của Amy, trong lòng anh phức tạp không thôi.

Nếu nguyên nhân quả thật là do đứa bé, bọn họ nên làm sao bây giờ?

53. Chương 53

Lời bác sĩ nói quả nhiên có tác dụng, không đến một giờ, Amy liền tỉnh lại.

Di chứng đau đầu khiến tinh thần cô không được tốt cho lắm, nhưng không ảnh hưởng đến óc suy xét của cô, vừa mở mắt ra liền thấy trần nhà trắng toát, chân đạp trên người cũng toàn bộ là màu trắng, bầu không khí có mùi thuốc gay mũi, Amy rất dễ nhận ra mình đang ở nơi nào.

“Amy, em tỉnh rồi?”

Một tay bị cầm lên, có chút quá lực, khiến tay cô hơi đau, cau mày, Amy dùng tay kia ấn ấn đầu đang đau lâm lâm: “Sao em lại ở đây?”

“Em đột nhiên ngất xỉu, bây giờ cảm giác sao rồi?” Clark đỡ cô ngồi dậy.

“Không sao, cũng không khó chịu gì.” Amy nói, lần đau đầu này giống như trước đây, chỉ có điều nghiêm trọng hơn một chút. “Khi nào thì chúng ta về nhà?” Cô chẳng thích bệnh viện chút nào, dù là hoàn cảnh hay không khí đều rất áp lực.

“Bác sĩ nói phải nằm viện quan sát một chút. Ngoan, chúng ta ở lại một đêm.” Clark cũng biết Amy không thích bệnh viện, nhưng anh lo cho thân thể của cô hơn.

“Em ổn mà, có gì phải quan sát chứ.”

“Còn nói ổn nữa, đã ngất xỉu rồi còn ổn sao?” Martha vẫn chưa mở miệng, lúc này lên tiếng, ánh mắt hơi trách cứ khiến Amy không thể không cúi đầu.

“Đây là ngoài ý muốn thôi, đau rồi sẽ không sao nữa, thật đấy ạ.” Amy cực lực biểu hiện mình thành khẩn, hy vọng thuyết phục được mọi người đáp ứng cho cô ra viện ngay.

Đáng tiếc không ai muốn lấy sức khỏe cô ra đùa giỡn: “Ở lại một đêm, chờ có kết quả kiểm tra xác định không có vấn đề chúng ta sẽ trở về.”

Cũng chỉ có thể như vậy. Nhìn sự quan tâm trên mặt ba người, Amy đành chịu thua, cô vòng vo chuyển đề tài: “Anh không đi làm à?”

Clark lắc đầu: “Anh ở lại cùng em.”

“Không cần, không phải có bố mẹ ở đây rồi sao? Cứ xin nghỉ mãi, ông White sẽ không vui đâu.” Amy cũng từng lẩn lộn ngoài xã hội, dĩ nhiên biết chả có cấp trên nào thích nhân viên cứ hay xin nghỉ.

“Clark, Amy nói rất đúng, con đi trước đi, ở đây có mẹ và bố trông rồi.” Martha cũng khuyên, hiện giờ Amy đã ổn, hẳn là không sao nữa.

Clark nghĩ đến buổi chiều có một cuộc họp báo của chính phủ, tổng biên tập muốn anh và Lois đi, vì vậy gạt đầu: “Vậy buổi tối anh lại đến. Em phải nghỉ ngơi cho tốt đấy.” Anh hôn lên trán Amy, nói lời tạm biệt.

“Vâng, buổi tối gặp lại.” Amy vẫy tay, nhìn theo anh rời đi.

“Nằm lâu như vậy, chắc con đã đói rồi, muốn ăn gì không? Mẹ bảo Jonathan đi mua.” Martha ngồi bên vổ vỗ tay cô hỏi.

“Thịt gà cuộn và sườn cừu xông khói ạ.” Amy hơi xấu hổ nhìn Jonathan, Martha vừa nói là cô liền thấy đói bụng.

Jonathan gật đầu, nói “nghỉ ngơi cho tốt” xong liền ra ngoài mua đồ ăn.

“Hôm nay con khiến mọi người sợ chết khiếp, sau này ngàn vạn lần đừng như vậy nữa.”

“Con cũng không biết tại sao lại như vậy, chỉ đột nhiên cảm thấy đầu rất đau, sau đó thì không biết gì nữa.” Amy cũng nghi hoặc, cho tới giờ, cô đau đầu chứng tỏ sẽ có chuyện gì đó xảy ra. “Lúc con té xỉu có chuyện gì đặc biệt xảy ra không ạ?”

“Đặc biệt? Lúc đó có nhật thực toàn phần, đáng tiếc con không nhìn thấy.” Martha nhớ tới cảnh tượng kỳ diệu trên bầu trời sáng nay.

Nhật thực toàn phần, nhật thực toàn phần?.. A?!! Amy suy nghĩ gắt gao, rồi cuộc nhớ tới nội dung kịch tình mấy tháng này gió êm sóng lặng nên bị cô bỏ quên – Nhật thực ngày hôm nay do một tiểu hành tinh gây nên, mà tiểu hành tinh này đang bay về phía trái đất, rất nhanh sẽ va chạm với địa cầu, còn Clark sẽ va chạm với nó để phá hủy. Nhưng lần va chạm này tuy khiến tiểu hành tinh vỡ vụn, lại vẫn còn một nửa, hướng đi không biến đổi vẫn bay về phía trái đất, mà vụ va chạm kia khiến Clark bất tỉnh, rơi xuống khu ổ chuột của Metropolis, lại còn mất trí nhớ nữa.

Vậy sao được? Mất trí nhớ là chuyện nhỏ, dù sao diễn viên theo kịch bản thì vẫn nhớ lại. Nhưng mà va chạm với tiểu hành tinh? Nếu như bất ngờ Clark xảy ra chuyện, có lẽ va chạm rồi văng đi nơi nào khác thì sao đây?

Amy càng nghĩ càng bất an, tay cầm chân nắm chặt lại, nhưng nghĩ sao cũng không thể nghĩ ra cách nào tốt giúp anh tránh khỏi một kiếp này.

Chuyện này quá khó.

Trước không nói tiểu hành tinh kia vì quá lớn không thể dùng những thứ vũ khí như tên lửa phá hủy, mà có thể phá hủy cô cũng không tin tưởng lắm vào độ chính xác của nó, đó là ngoài vũ trụ, không có những thứ như trọng lực.. dù có tính toán chính xác từ đầu cũng vẫn dễ dàng gặp sự cố bất ngờ, cuối cùng có thể phá hủy được không đều là vấn đề.

Cho nên việc này chỉ có thể là Clark đến làm.

“Amy, Amy?” Martha hươ tay trước mặt cô, “Con nghĩ gì mà chăm chú như vậy?”

“Dạ?” Amy lấy lại tinh thần, sắc mặt không tốt lắm nói: “Không có gì đâu ạ.”

Buổi tối Clark mang quần áo tắm rửa lại, cũng mang đến tin tức Amy không muốn nghe nhất.

“Các chuyên gia nói, vị trí tiểu hành tinh này va chạm với trái đất chính là Metropolis, nếu thật sự xảy ra va chạm, không chỉ có Metropolis biến mất không còn gì, trái đất cũng có thể bị lệch khỏi quỹ đạo.” Clark không nói tiếp, nhưng ai không biết rằng trái đất mà lệch khỏi quỹ đạo có khác gì tận thế? Thậm chí cho dù không lệch khỏi quỹ đạo, nếu lệch sử lại tái diễn một lần thì sao? Khủng long không phải như vậy mà tuyệt diệt?

Phòng bệnh nhỏ nhỏ lặng ngắt như tờ.

Amy khóe miệng chuyển động, muốn nói gì đó, nhưng phát hiện lời lẽ đều là bất lực, cô không thể khuyên Clark không cần lo cho tai nạn lần này.

Clark tựa hồ nhìn ra sự lo lắng của cô, thật cẩn thận ôm cô, nhẹ giọng an ủi: “Đừng lo, anh sẽ xử lý tốt.” Tuy rằng anh không biết năng lực của mình đến tột cùng mạnh thế nào, nhưng nếu cẩn thận nhất định không sao cả.

“Được rồi.” Lúc này, Amy chỉ có thể tin tưởng Clark.

Martha và Jonathan thoáng nhìn nhau, quyết định để lại không gian cho đôi vợ chồng trẻ mới cưới. “Clark, đêm nay con ở lại bệnh viện chăm sóc Amy, bố mẹ về trước.”

“Vâng, bố mẹ đi cẩn thận.”

Martha và Jonathan vừa đi, Amy không che giấu nữa, nói với Clark: “Clark, em nhìn thấy anh bị thương, làm sao đây?”

“Đừng sốt ruột, Amy, nói từ từ xem, anh bị thương gì?” Clark vừa trấn an cô vừa hỏi.

Amy đem những điều mình biết nói hết cho Clark nghe, nghe xong, Clark cũng nhú mày: “Em nói anh sẽ bị mất trí nhớ?”

“Điều đó không phải trọng điểm có được không? Nếu như anh xảy ra chuyện thì phải làm sao đây? Nếu như anh không rơi trở lại trái đất thì sao? Em đi đâu mà tìm anh bây giờ?” Amy càng nói càng nôn nóng, hận không thể hét to lên phát tiết một lần.

Clark đặt tay trên lưng cô, trấn an: “Đừng lo lắng, sẽ không sao đâu, em đừng nghĩ gì cả, vì em và con, anh nhất định bình an trở về.”

“Nhưng em rất sợ.” Amy không thể bình tĩnh nổi, cô cảm thấy vô cùng khổ sở, lệ trào ra khỏi khóe mắt, cô chẳng quản đến bộ dạng mình nhếch nhác đến mức nào: “Em không muốn anh gặp chuyện không may!”

“Đừng khóc đừng khóc.” Clark thương yêu hôn khóe mắt cô, “Anh thề anh sẽ bình an quay về, có được không?”

“Thật sự?” Amy kỳ thật cũng không rõ mình khổ sở cái gì, chỉ muốn khóc, lúc này Clark dỗ dành, cô lại càng muốn khóc: “Nếu như, nếu như anh không bình an quay về, em sẽ, em sẽ...” “Em sẽ” cả nửa ngày, Amy vẫn không nghĩ ra cách nào để trừng phạt.

Clark đỡ lời cô: “Nếu anh không làm được, mặc cho em xử trí, được không?”

“Vậy còn được.” Amy rút cuộc nín khóc mỉm cười, cầm tay áo Clark xoa lung tung lên mặt, chẳng chút ý thức rằng kỳ thật có thể dùng khăn tay trên bàn bên cạnh.

Clark cũng không trách cô tai họa quần áo của mình, tùy tay cởi áo vest bị nước mắt Amy thấm ướt, chỉ mặc áo sơ mi trắng ngồi bên cạnh cô, dù sao anh cũng không sợ lạnh. “Em mệt chưa? Nằm xuống ngủ đi, anh sẽ luôn ở đây.”

“Vâng.” Amy dụi dụi mí mắt đã không mở ra nổi, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ, có điều tay cô vẫn nắm chặt bàn tay của Clark không buông.

Vì vậy Clark không thể không ngồi bên cạnh cả đêm, nhìn Amy ngủ.

**

Sáng sớm hôm say, Amy cùng Clark tìm bác sĩ hỏi kết quả kiểm tra của mình, biết được thật sự không có vấn đề gì lớn, liền đòi ra viện.

Clark hỏi han các bác sĩ hồi lâu, xác định Amy thật sự không sao, cũng chiều theo ý Amy, đưa cô về nhà.

Vừa ra viện, Amy liền gọi điện thoại báo bình an cho anh trai, đỡ cho anh phải lo lắng.

“Em còn muốn ở lại Metropolis?” Giọng Gloucester có chút trầm trọng, hiển nhiên anh cũng biết chuyện tiểu hành tinh sắp va chạm trái đất.

“Anh đừng lo, Clark sẽ giải quyết.” Amy vẫn rất tin tưởng Clark, không chỉ vì anh là nhân vật chính, cũng bởi vì anh có thể khiến cô an tâm.

“Em phải tự chăm sóc ình.”

“Vâng, em sẽ như vậy, chờ bé con sinh ra xong, anh nhất định phải đến thăm em đấy.” Amy cười vui vẻ, nhưng sau khi cúp điện thoại, nụ cười trên môi cô biến mất, chỉ còn lại lo lắng vô cùng.

Phía chính phủ đã chuẩn bị tốt, ngày mai, Clark sẽ đi xử lý tiểu hành tinh kia.

Mong ông trời phù hộ tất cả sẽ diễn ra theo chiều hướng tốt.

54. Chương 54

Sáng sớm đầu mùa xuân luôn mang theo cái lạnh làm mọi người đang say ngủ không muốn thức dậy.

Clark nhìn Amy ngủ say một hồi lâu, đưa tay vuốt lại những sợi tóc rối bời trên trán cô, hôn lên vầng trán trơn mịn đó.

Cẩn thận xuống giường, Clark cầm lấy áo khoác ra ngoài phòng ngủ, thuận tay đóng cửa phòng lại.

“Sớm như vậy đã ra ngoài?” Martha đứng ở cửa phòng bếp, nhìn con trai đi ra cửa, “Dùng bữa sáng rồi hãy đi.”

Jonathan đang ngồi trong phòng khách đọc báo sáng cũng ngẩng đầu nhìn con trai.

Clark mặc áo khoác vào, “Không cần đâu ạ. Con còn phải đến tòa soạn giải quyết vài chuyện, mẹ đừng gọi Amy dậy, cô ấy mãi đến sáng sớm mới ngủ.”

Không ai hiểu những lời này thành ý nghĩa ám muội nào cả, bởi vì bọn họ cũng đều không ngủ được, con trai/chồng của mình phải đi phá hủy một thiên thạch, làm sao bọn họ lại không lo lắng cho được?

“Mẹ biết rồi, con đi sớm về sớm.” Martha tiến lên ôm con trai, “Mọi người chờ con về cùng ăn trưa.”

“Vâng.”

Jonathan cũng tiến lên ôm lấy anh, “Chúc con may mắn.”

“Vâng, con rất nhanh sẽ trở lại.” Clark nở nụ cười trấn an bố mẹ, rời khỏi nhà.

“Ôi, Jonathan...” Nhìn thấy Clark rời đi, Martha rất cục nịnh không được nhào vào ngực chồng, lần đầu tiên bà hy vọng con trai mình giống như người bình thường, mà không vì có siêu năng lực nên phải đi gách vác trách nhiệm vốn không thuộc về nó.

“Đừng lo lắng, nó sẽ không sao đâu.” Jonathan thấp giọng an ủi vợ, nhưng đôi mắt đang đỏ lên lại không có chút sức thuyết phục nào.

Ai cũng không chú ý tới cửa phòng ngủ bị mở hé ra, Amy mặc áo ngủ, mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó, nhìn cửa ra vào đóng lại, mắt đỏ lên.

Mười giờ sáng, thành phố Metropolis vốn luôn luôn bận rộn lần đầu tiên trở nên im lặng đến thế, phố xá không bóng người qua lại, những con đường không một chiếc xe, tất cả mọi người ngồi trước TV, yên lặng cùng đội siêu nhân quyết định số phận của họ.

Trên TV đang truyền hình trực tiếp sự việc, thời đại này khoa học kỹ thuật vẫn còn chưa phát triển như ở trong tương lai, camera không thể quay được những hình ảnh tận ngoài vũ trụ, hình ảnh dừng ở một khối thiên thạch bay về phía địa cầu, trong TV vang lên cuộc đối thoại giữa siêu nhân và đài quan sát.

“Bán kính thiên thạch rộng khoảng 27km, theo chuyên gia nghiên cứu ước tính, nó đang bay với vận tốc 48000 km/giờ. Nếu lần này siêu nhân không thể giải quyết nó, thì đúng giờ này ngày mai, Metropolis sẽ không còn tồn tại, bầu trời thật sự sụp đổ.” Người dẫn chương trình nhân lúc thời gian trống, giải thích tư liệu cơ bản về khối thiên thạch này, “Nguy hiểm hơn chính là, nếu thiên thạch này va chạm với Trái Đất, nó sẽ khiến Trái Đất văng ra ngoài quỹ đạo, thậm chí có thể đẩy chúng ta ra khỏi Hệ Mặt Trời.... Thiên thạch này còn lớn hơn cả khối thiên thạch đã khiến loài khủng long tuyệt chủng.... Nó sẽ làm cho không khí bị phủ đầy bụi, giống như Kỷ Băng Hà....” Người dẫn chương trình dường như cũng bị hậu quả đáng sợ dọa đến sợ hãi, giọng nói tràn ngập khủng hoảng.

Cảm xúc này ảnh hưởng đến tất cả mọi người, mặc kệ ở nơi nào, chỉ cần là người nghe được tin tức, dù có là bạn bè hay kẻ thù của siêu nhân, lần đầu tiên đồng lòng hy vọng anh có thể thành công.

Mặc dù có những người lại càng hy vọng tốt nhất là đồng quy vu tận.

“Clark bảo con bị mất ngủ, hay là con đi ngủ thêm một chút nữa?” Martha nhìn Amy ngồi trên sofa ngăn người nhìn TV, dưới cặp mắt là quầng thâm đen kịt đáng sợ, không thể không lo lắng cho cô.

“Con không sao mẹ ạ. Con muốn ở đây chờ Clark quay về.” Amy nở một nụ cười chẳng chút vui vẻ với Martha, mở miệng trong đáy mắt càng khiến cho hai vợ chồng già cảm thấy đau lòng.

Amy biết Clark sẽ thành công, nhưng cô vẫn sợ hãi như trước, không chỉ là vì anh có thể sẽ quên mất cô, quan trọng hơn là sự an toàn của Clark.

Ai cũng không thể cam đoan nội dung bộ phim sẽ không bị biến đổi, sự tồn tại của cô chính là bằng chứng lớn nhất.

Martha lo lắng nhìn con dâu, định nói thêm cái gì, nhưng Jonathan đã ngăn bà, “Để con bé ngồi ở đây đi, bây giờ có bắt nó đi ngủ cũng sẽ không ngủ được.”

Clark ở bay trong vũ trụ mấy giờ đồng hồ, anh có thể nín thở nhiều nhất là 20 phút, nhưng để giúp chuyển bay của anh được thuận lợi, chính phủ đã cung cấp cho anh loại bình dưỡng khí một người bình thường đủ dùng trong 6 tiếng.

Nhìn thấy khối thiên thạch khổng lồ, Clark dựa theo phương pháp mà nhóm nghiên cứu thiên thạch đã nói cho anh, dùng tốc độ nhanh nhất lao thẳng vào trung tâm khối thiên thạch.

Trên TV có thể nhìn thấy khối thiên thạch nổ tung trong chớp mắt, mọi người cùng hoan hô nhảy nhót, bọn họ biết mình đã được cứu.

Amy lại không thể vui mừng nổi, TV cho biết liên hệ giữa đài quan sát và siêu nhân bị cắt đứt.

Amy mím môi, cầm lấy điện thoại: “Bernie.”

“Vâng, thưa tiểu thư?”

“Đến khu ổ chuột phía cuối vịnh Perth. Nếu phát hiện thấy dấu hiệu của sao băng, đuổi theo, mang cái kẻ rơi xuống đó về đây.” Giọng nói của Amy rất lạnh, giống như vẻ mặt hiện tại của cô.

“Vâng, thưa tiểu thư!” — Là một trong những thuộc hạ được Gloucester tin tưởng nhất, Bernie biết không ít bí mật, nhưng anh ta chưa bao giờ để lộ điều gì, đây cũng là một trong những lý do mà Gloucester đặc biệt tin tưởng Bernie, anh ta biết cái gì nên nói và cái gì vĩnh viễn không được tiết lộ.

“Amy?” Martha nhìn Amy như vậy lại càng thêm lo lắng, tuy bà cũng rất lo cho Clark, nhưng bà tin anh sẽ bình an vô sự.

“Con không sao ạ.” Amy im lặng nở nụ cười, giống như con người lạnh lùng vừa rồi không hề tồn tại, cô đứng dậy khỏi sofa, ngáp một cái, “Con nghĩ con nên đi ngủ một chút, bố mẹ, cơm trưa không cần gọi con đâu.”

“Được rồi...” Martha cùng Jonathan nhìn theo cô đi vào phòng ngủ, “Ông nói xem con bé làm sao vậy?”

“Thương tâm quá độ?”

Hai người hai mặt nhìn nhau.

Đến tối, Bernie mang theo Clark trở về từ khu ổ chuột cuối vịnh Perth, trông anh rất tệ, tuy không có vết thương, nhưng quần áo cả người không chỗ nào lành lặn, sóng xung kích của thiên thạch đã phá hỏng hẳn bộ đồ siêu nhân làm từ vải thường.

Vì Amy ngủ rất sâu, thậm chí Martha gọi dậy ăn tối cô cũng không tỉnh lại. Lo lắng tình trạng của Clark không được tốt lắm, Martha cũng không bắt buộc cô phải tỉnh dậy.

Cho nên Amy thoải mái ngủ thẳng cho đến khi tỉnh lại.

“Chào buổi tối bố mẹ. Có gì ăn không ạ? Con đói bụng quá.” Amy dụi mắt, ngủ quá nhiều rồi, bước ra khỏi phòng ngủ, sắc mặt tự nhiên làm nũng Martha đòi đồ ăn.

“Vậy à, để mẹ hâm nóng canh lại cho con uống tạm trước rồi làm cho con vài món.”

“Cám ơn mẹ, mẹ là tốt nhất.”

Nhìn cô rất bình thường, đáng yêu giống như mọi ngày, nhưng trong mắt những người khác lại không hề bình thường.

Từ ngày lúc đầu, bọn họ không hề thấy cô liếc mắt sang Clark đang đứng bên cạnh lấy một cái.

Clark đã tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, nhìn chăm chăm người phụ nữ mang thai xinh đẹp đột nhiên xuất hiện không chuyển mắt, hiện giờ anh không nhớ được bất cứ điều gì về mình, kể cả tên, nhưng người phụ nữ mang thai này lại làm cho anh cảm thấy vô cùng quen thuộc, khi cô vừa xuất hiện, thân thể anh theo bản năng đứng dậy bước tới bên cạnh cô, lại bị đối phương lừa đi coi như không nhìn thấy.

Bất an cùng lo lắng trong lòng dâng trào mãnh liệt, nhưng chết tiệt, anh không thể nhớ nổi mình đang sợ hãi cái gì.

Amy uống canh, thức ăn ấm áp làm cho dạ dày của cô trở nên thoải mái, độ ẩm lan ra khắp toàn thân, “Tay nghề của mẹ vẫn tuyệt vời như vậy.”

“Thích thì uống nhiều một chút, lại ăn một phần bò bít tết chín hoàn toàn nhé?”

“Chín 7 phần có được không ạ?” Amy không thích thịt bò chín hoàn toàn, thật sự rất khó ăn.

“Không được, chín 7 phần dễ có vi khuẩn gây bệnh, không tốt cho em và con.”

Nói lời này cũng không phải là Martha mà là Clark. Lời nói vừa thốt ra, không chỉ bản thân anh mà tất cả mọi người đều sửng sốt.

Amy đang uống canh khựng lại, sau đó coi như không có việc gì hỏi Martha: “Chín 7 phần được không ạ?”

“Đừng giận dữ nữa Amy, con cũng biết hiện giờ con không thể ăn như vậy mà.” Martha xem Amy dường như quyết tâm không để ý đến Clark, bắt đầu dĩ thử dài.

“Chính là chín hoàn toàn thật không thể ăn.” Amy thấp giọng than phiền, nhưng cũng không cự tuyệt đĩa thịt bò Martha bưng đến.

Khi Amy giơ tay định lấy dao cắt thịt, thì một đôi bàn tay to trước cô một bước cướp lấy dao nữa, sau đó cắt miếng thịt bò ra thành từng miếng nhỏ vừa miệng.

Clark nhớ lại những lời bố mẹ đã nói trước đó, càng thêm tin tưởng việc người phụ nữ mang thai xinh đẹp trước mặt này là vợ mới cưới của mình.

Cho dù trong trí nhớ có lỗ hổng, nhưng thân thể lại nhớ kỹ cô.

Amy mặt không chút biểu cảm nhìn đôi tay đang cẩn thận cắt thịt bò kia, có chút mơ hồ không rõ Clark có thật là mất trí nhớ không, lại chẳng muốn để ý đến anh, bởi vì anh không ở bên cạnh cô khi cô vừa tỉnh lại.

Trước đây, mỗi ngày khi cô mở mắt ra đều sẽ luôn nhìn thấy anh, nhưng hôm nay chỉ có căn phòng trống rỗng, nếu còn trí nhớ, tại sao anh lại như vậy?

Nhưng nếu không nhớ rõ, tại sao hành động của anh lại tự nhiên đến thế?

Trong lòng ề ảm, Amy không thích loại cảm giác này. Từ sau khi mang thai, cảm xúc của cô ngày càng trở nên thay đổi thất thường, nổi uất ức muộn phiền khi tỉnh lại không nhìn thấy anh đâu khiến cô hiện tại rất muốn khóc, nhưng nếu người này đã không nhớ rõ mình, cô việc gì phải khóc cho anh xem?!

Clark cắt xong thịt bò, đặt đĩa lại trước mặt cô, lại phát hiện mắt Amy đỏ ửng, khiến anh tay chân luống cuống, “Amy, em khó chịu ở đâu? Có cần gặp bác sĩ không?”

Clark vừa nói xong, nước mắt Amy liền rơi xuống, cô đẩy anh ra, hung hăng hét lên: “Không cần anh lo.”

Clark làm sao có thể bị sức lực yếu đuối của cô đẩy ra, thuận theo bản năng, anh thành thạo trấn an cô vợ đang tâm tình không tốt, nhẹ nhàng hôn lên vệt nước nơi khóe mắt cô, giống như những lần trước đây: “Được, được, được, anh không lo. Ngoan, đừng khóc nhé, nếu không con cũng sẽ cười em đấy.”

Phụ nữ có thai luôn không phân rõ phải trái, Amy vẫn tiếp tục khóc không ngừng, Clark càng dỗ cô càng khóc dữ dội hơn, khiến cho Clark luống cuống tay chân, lại chỉ có thể tiếp tục dỗ – nếu anh không làm như vậy, Amy rất có thể sẽ không cẩn thận làm chính mình bị thương.

Martha cùng Jonathan cũng không có tiến lên giúp đỡ, ngược lại ở một bên cười nhìn trò khôi hài này.

“Xem ra chúng ta cũng nên đi nghỉ ngơi, có Clark ở bên, Amy sẽ không sao cả.”

“Phải nói là có Amy ở bên, Clark cho dù bị mất trí nhớ cũng hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Ha ha.”

55. Chương 55

Edit: Đoạt Mệnh Thiên Nữ

Beta: Rùa River

Có đôi khi nội dung kịch bản mạnh đến mức sức người không thể thay đổi được, thiên thạch tuy rằng bị va chạm với Clark mà nổ tung, nhưng không ai có thể ngờ đến, vẫn còn sót lại một mảnh vỡ thiên thạch nhỏ có đường kính 5 km ngoan cố bay về phía Trái Đất.

Chính phủ lại trực tiếp nói rõ, sau 55 tiếng đồng hồ, mảnh vỡ thiên thạch này sẽ đâm vào địa cầu, tuy rằng sức mạnh không còn lớn như trước, nhưng hậu quả vẫn như cũ khó có thể tưởng tượng nổi.

Mọi người vốn đều cho rằng đã thoát khỏi nguy hiểm, lúc này lại bắt đầu khủng hoảng, cảm xúc trở nên không thể khống chế. Tuy rằng chính phủ đã quyết định sử dụng tên lửa hạt nhân để phá hủy mảnh thiên thạch, nhưng việc Siêu nhân mất tích đã trở thành cọng rơm* khiến chút lý trí cuối cùng trong lòng mọi người sụp đổ, trật tự trở nên hỗn loạn, các loại tội phạm liên tiếp xuất hiện.

(*Lấy ý từ câu thành ngữ: cọng rơm đè gãy lưng lạc đà. Thành ngữ này xuất phát từ Ả Rập: con lạc đà bị chônchất một trọng lượng quá sức của nó, chỉ cần thêm một chút xiu nữa là làm lưng lạc đà bị gãy. Ý nói đến sự giới hạn của sức chịu đựng.)

Mà lúc này Siêu nhân đâu? Anh đang ở chỗ nào?

Khi Clark tỉnh lại, vẫn như trước không nhớ bất kì chuyện gì, nhưng không trở ngại đến việc anh chăm sóc vợ của mình, tối hôm qua hai vợ chồng già nhà Kent đã nói cho anh biết không ít chuyện, cũng đủ để anh đối đáp.

Người bên cạnh trở dậy khiến Amy bừng tỉnh, cô không mở mắt chỉ cất giọng gọi: “Clark?”

“Ừ, anh ở đây.” Clark chỉnh lại chăn cho Amy.

Câu trả lời của chồng khiến Amy cảm thấy an tâm, cô trở mình một cái làm ình dễ chịu hơn, “Bữa sáng em muốn ăn bánh bao “Cầu Bất Lý”* với táo phớ...”

(*Bánh bao “Cầu Bất Lý”: một món ăn vặt truyền thống nổi tiếng ở Thiên Tân, Trung Quốc).

“Được, anh lập tức đi mua, em tiếp tục ngủ thêm một lát đi.” Clark trả lời.

Đi ra khỏi phòng ngủ, Clark liền thấy bố mẹ còn dậy sớm hơn cả mình, “Buổi sáng tốt lành. Bố mẹ, Amy muốn ăn bánh bao “Cầu Bất Lý” và táo phớ, ở gần đây có phố người Hoa không ạ?”. Đôi vợ chồng này khiến anh có cảm giác vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức dù anh không nhớ rõ bọn họ, nhưng vẫn tin tưởng họ như vậy.

Martha và Jonathan nhìn nhau cười, “Bố mẹ nghĩ con bé muốn ăn đồ ăn Trung Quốc chính cống, con mua ở phố người Hoa nó sẽ không thích đâu.”

“Đồ ăn chính cống? Con phải đi mua ở đâu?” Clark không rõ ràng liền hỏi.

Martha nở nụ cười: “Đương nhiên là đến Trung Quốc rồi, Đúng rồi, tiện đường cũng mua giúp bố mẹ một suất nhé, sáng nay có thể không cần làm bữa sáng rồi.”

“Trung Quốc?” Clark lú lẫm, “Không phải là muốn con đi máy bay bay sang đó mua chứ?” Phụ nữ có thai đều không thể nói lý như vậy sao?

“Đương nhiên là phải bay qua, nhưng không phải là bằng máy bay.” Jonathan nhìn vẻ kinh ngạc của con trai, cảm thấy rất thú vị, khẩu vị của Amy còn không phải do nó chiều chuộng trở thành kén chọn hay sao? Ai bảo nó chiều Amy như vậy, chỉ cần Amy mở miệng, cái gì cũng có thể mang về.

“Không dùng máy bay thì bay thế nào ạ?”

“Đương nhiên là tự mình bay rồi.” Martha nhẹ nhàng thoải mái đi vào phòng ngủ, cẩn thận không đánh thức Amy, lấy trong tủ quần áo ra một bộ trang phục Siêu nhân, “Đây đây đây, chính là cái này.”

“Trang phục Siêu nhân?” Clark cũng đã xem TV, cho nên có biết đến siêu anh hùng này, “Đây là của con? Chẳng lẽ con cũng mê Siêu nhân?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi.” Martha giơ bộ đồ lên ướm ướm lên người anh, “Bởi vì con chính là Siêu nhân.”

“Hả? Làm sao có thể?”

“Nếu không con nghĩ tại sao Amy lại tức giận như vậy?” Martha đặt bộ đồ xuống, tức giận nhìn con trai, “Tuy rằng việc con đi phá hủy khối thiên thạch kia không là sai, nhưng khi con đi cũng nên nói một tiếng với Amy chứ, hại nó lo lắng suốt một ngày, rồi kết quả khi con trở lại thì không nhận ra ai hết, mẹ ngạc nhiên khi thấy con bé không tức giận mà đánh con một trận ấy. Từ sau khi Amy mang thai, tính tình của nó hoàn toàn không dễ kiềm chế.”

“Đúng vậy. Hôm qua sau khi con gặp tai nạn, cả người Amy lạnh như băng, bố thật sự lo lắng con bé liệu có nhất thời luẩn quẩn trong lòng mà làm chuyện điên rồ.” Jonathan nhớ lại sự khác thường của Amy ngày hôm qua, liền nhin không được lo lắng.

Clark nhìn vào phòng ngủ, trong lòng đủ loại cảm xúc hỗn loạn.

“Sau khi Amy mang thai sẽ rất vất vả, cho nên nếu con không đối xử tốt với con bé, mẹ cũng không chấp nhận nổi.” Không thể sinh con là nỗi tiếc nuối trong lòng Martha, đối với Amy, có thể nói là bà đem này mối tiếc hận này ký thác lên cô.

“Con biết rồi.”

“Cho nên con trai à...” Jonathan vỗ vai Clark, “Nhanh nhớ lại cách bay đi, Amy còn chờ bữa sáng của con đấy.”

“... ”

Amy bị tiếng nổ bên ngoài làm bừng tỉnh, cô mơ mơ màng màng rời giường chạy ra ngoài, liền gặp phải Clark đang từ dưới lầu đi lên.

Nhìn thấy Clark toàn thân dơ bẩn, Amy bật cười, “Mới sáng sớm, anh đã bị rơi vào đồng rác sao?”

“Cũng không khác lắm.” Clark cũng không ngờ mình lại bị bố mẹ đẩy xuống lầu, nhất thời không phòng bị, trong lòng kinh hoàng nào còn nhớ rõ là đang tập bay chứ?!

“Bố mẹ muốn thử một chút xem có thể giúp nó khôi phục lại năng lực hay không, nhưng xem ra hiệu quả không được tốt lắm.” Martha bắt đầu dĩ nhún vai.

Bởi vì tinh thần đã khôi phục lại, Amy cũng bắt đầu nói giỡn: “Có muốn con cũng nhảy thử không, nói không chừng có ích đó.”

“Không được!” Cả nhà Kent cùng đồng thanh.

Martha trách cứ nhìn cô: “Amy, suy nghĩ của con rất nguy hiểm .”

Amy bị mọi người dọa hoảng sợ, “Con chỉ định đùa chút thôi mà.”

“Đùa cũng không được.” Clark thái độ cương quyết, “Bố mẹ, chúng ta tiếp tục.” Vừa rồi ngã xuống từ lầu ba mà không bị chút xây xước nào, điều này làm cho Clark tin tưởng mình có thể quả thật là siêu nhân.

“Hai bố con cứ đi đi, Amy, chúng ta đi ăn sáng, bánh bao và táo phớ xem ra hôm nay là không được ăn rồi, chúng ta tự nấu vậy, con muốn ăn gì?” Martha kéo Amy trở về phòng.

Cả một buổi sáng Clark đều bận rộn tìm cách khôi phục khả năng bay của mình, không có thời gian ở cùng Amy, cho nên Amy đành phải tự mình tìm việc làm giết thời gian.

Tin tức trên TV đều là về mảnh thiên thạch cùng việc Siêu nhân mất tích, còn có hỗn loạn ở khắp nơi, Amy thấy mà phiền, liền tắt TV gọi điện thoại cho anh trai.

“Amy?”

“Vâng em đây, phía bên nước Anh có ổn không?”

“Tốt hơn ở Mĩ một chút, nhưng vẫn rất rối loạn, lòng người hoang mang, trật tự hỗn loạn, có điều gia tộc Richmond sẽ không xảy ra chuyện như vậy.” Gloucester vẫn lạnh lùng bình tĩnh như trước, giống như chuyện tận thế căn bản không tồn tại.

“Anh vẫn cứ ông cụ non như vậy, ngay cả lúc này cũng sẽ không hoảng loạn.” Amy nhớ tới lúc chị dâu khó sinh và khi cha mẹ qua đời, Gloucester vẫn bình tĩnh lo hậu sự cho bọn họ, “Không biết có ai có thể làm anh bối rối một chút đây?”

“Em rất muốn nhìn thấy anh bối rối?”

“Cũng không phải, chẳng qua đôi khi anh cũng nên thả lỏng một chút, trời sập xuống cũng có người ở vị trí cao hơn gánh vác, anh không cần tự ép chính mình mệt nhọc.”

“Anh không tự ép mình.” Chỉ là thói quen mà thôi, không muốn nói quá nhiều về vấn đề này, Gloucester hỏi: “Em gọi điện thoại tới đây không phải chỉ là để hỏi anh chuyện này chứ? Chẳng lẽ em muốn trở về cùng anh trải qua nốt thời gian cuối cùng? Sân bay đã dừng hoạt động rồi.”

“Cái gì mà thời gian cuối cùng, anh cũng tin chuyện này?”

“Anh không tin.” Nghe về ung dung của Amy liền biết sẽ không có việc gì, hướng chỉ trên thế giới này không phải chỉ có mình Lex Luther có thể chuẩn bị hầm tránh nạn sâu 300m, “Nhưng anh vẫn hy vọng em có thể trở về, anh phái người đi đón em nhé?”

“Không được, em còn phải chờ Clark sớm khôi phục lại, đi giải quyết mảnh thiên thạch phiền toái kia.”

“Nghe nói ngày hôm qua cậu ta có vẻ không ổn? Đáng tiếc là anh không thấy được. Hiện giờ tình huống thế nào?”

“Ngoài việc mất trí nhớ thì mọi chuyện khác đều ổn.”

“Đó không phải là phiền toái lớn nhất sao? Nếu cậu ta không nhớ ra, mảnh thiên thạch kia vẫn có thể rơi xuống bất kì lúc nào. Amy, nghe anh, em trở về đi, anh không ngại em mang theo bọn họ cùng về.”

“Anh, sự tình còn không có nghiêm trọng như vậy, chính phủ Mĩ không phải đã nói sẽ sử dụng tên lửa hạt nhân sao? Nếu khi đó Clark còn chưa khôi phục thì em sẽ trở về được không?”

“Được rồi, anh sẽ chuẩn bị tốt, em cũng đừng gọi điện thoại lâu, phóng xạ không tốt cho thai nhi.”

“Em biết rồi, em đang định nói chuyện điện thoại với anh xong thì xem băng ghi hình quay lúc kết hôn đây.” Băng ghi hình lấy về cũng chỉ mới vài ngày, mấy ngày nay lại bởi vì chuyện thiên thạch làm cho cô không có tâm trạng xem, hôm nay vừa lúc nhìn cũng tốt.

“Nhớ rõ gửi một cuốn cho anh, anh phải cất giữ kỹ thời điểm Amy xinh đẹp nhất.”

“Được rồi, em không quấy rầy anh nữa. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Gọi điện xong, Amy đặt điện thoại xuống, ra phòng khách xem băng ghi hình.

Băng ghi hình này quay ở Smallville, cảnh tượng ở đó tất nhiên là náo nhiệt hơn khi ở Anh, Amy vừa xem vừa hồi tưởng lại ngày đó, nhìn không được mà mỉm cười.

Clark bị bố mẹ buộc nhảy lầu hết lần này đến lần khác, cuối cùng vẫn không thể nhớ lại cách bay như thế nào, chỉ có thể làm được là ở lúc rơi xuống đất không bị ngã sấp xuống.

Hai vợ chồng nhà Kent thật bất đắc dĩ, thời gian đã sắp giữa trưa, vì thế bọn họ quyết định nghỉ ngơi một lúc, ăn cơm trưa xong lại tiếp tục.

Mọi người trở về đến phòng khách vừa lúc nhìn thấy Amy đang xem băng ghi hình, Clark tiến lên ôm cô từ phía sau, hôn cô một cái, sau đó đây hiểu kỳ nhìn cô dâu xinh đẹp cùng với chú rể anh tuấn trên màn hình TV.

Amy quay đầu lại nhìn anh, “Còn nhớ rõ không? Hôm đó vốn dĩ trời sẽ mưa, nếu không phải anh bay lên đảo loạn tầng mây, hôn lễ của chúng ta sợ rằng không thể tiến hành thuận lợi như vậy.”

Trên màn hình, chú rể và cô dâu đều vô cùng vui vẻ, nụ cười của bọn họ tràn đầy vui sướng và hạnh phúc, những hình ảnh tốt đẹp đó kích thích bánh răng đang bãi công trong đầu Clark bắt đầu chuyển động, những dòng ký ức từ sâu trong tâm trí tràn ra, nhảy nhót sắp xếp lại trong đầu anh.

“Khi đó em cực kỳ xinh đẹp, anh chỉ muốn giấu em đi không cho ai nhìn thấy.” Clark yêu thương hôn hai má của cô, “Anh vô cùng cảm tạ Thượng đế, vì người đã cho anh gặp được em.”

“Anh nhớ ra rồi?” Amy ngạc nhiên mừng rỡ.

“Ừ, anh thề sẽ không bao giờ quên em nữa.”

Martha và Jonathan chán nản nhìn con trai con dâu yêu thương thấm thiết, bọn họ bận rộn từ sớm như vậy mà so ra không bằng được một cuốn băng ghi hình, thật sự là quá mất mặt.

Có điều.. Nhìn Amy ôm Clark vừa khóc vừa cười, vợ chồng già cũng nhìn nhau cười, chỉ cần con trai khôi phục là tốt rồi, những chuyện khác đều không quan trọng.

56. Chương 56

Edit: Đoạt Mệnh Thiên Nữ

Beta: Rùa River

Lois từ chối lời mời của Lex Luther cùng xuống căn cứ ngầm của hắn, Kate ở trong nhà thờ xưng tội với cha xứ, Jim phát hiện hồ sơ siêu nhân rơi xuống, tính viết một bài báo, vợ của White hai ngày trước đi thăm con trai, để một mình ông ở lại Metropolis. . . Tất cả mọi người đều hy vọng trong thời khắc cuối cùng này có thể đoàn tụ cùng người nhà, nhưng không phải thời điểm nào cũng chiều lòng người.

Ngay trước khi chính phủ chuẩn bị phóng tên lửa hạt nhân, Siêu Nhân lại một lần nữa xuất hiện trước mọi người, đẩy mạnh thiên thạch tránh xa khỏi Trái Đất, kết thúc nguy cơ.

Khi mọi người còn đang reo hò Siêu Nhân, anh đã quay trở lại Metropolis, tiếp tục công việc giúp đỡ mọi người.

Metropolis khôi phục bình thường như xưa, vẫn xa hoa truy lạc, bọn tội phạm thì quay trở lại hoạt động trong bóng tối..

Thời gian này, Lois tình cờ chứng kiến một sát thủ sở trường cải trang giết chết tiến sĩ Vincent Winninger, mà không lâu sau, tên sát thủ kia phát hiện ra Lois, lo lắng bị nhận diện, hắn bắt đầu tìm cách giết cô.

Làm một đồng nghiệp và cộng sự, Clark không thể không bảo vệ cô. Lo Amy sau khi biết chuyện sẽ giận, anh còn cố ý cho cô biết, và được cô cho phép mới bắt đầu hành động.

Sự tình liên quan đến mạng người, Amy sẽ không nhỏ mọn, khi Clark nói cho cô biết chuyện này, Amy liền đồng ý.

Khi Clark bận rộn công việc bảo vệ, thì Amy cũng bắt đầu đi học.

Thời tiết dần dần ấm lên, cởi bỏ áo khoác dày, bụng Amy càng ngày càng hiện rõ, khiến các sinh viên không biết cô đã kết hôn và mang thai bắt đầu trên chốc cô béo lên (tuy rằng không có ác ý).

Amy ko để ý chuyện này, thời tiết ấm áp thật sự khiến tâm trạng cô trở nên thoải mái.

“Sao cậu không nói thật? Nếu mọi người không biết rõ tình hình thân thể cậu, thật dễ dàng xảy ra những phiền phức không cần thiết.” Giờ ăn trưa, Jenny cố ý tìm Amy, cô không quá đồng ý với cách làm của Amy.

“Nhưng sẽ bị mọi người cười chết mất.”

“Sao thế được? Trong trường thiếu gì người giống cậu, việc gì phải lo chứ?”

“Thật á? Tại sao mình không thấy nhỉ?” Amy rất bất ngờ, ôm bụng bầu đi học thì ra phổ biến như vậy sao?

“Khoa của cậu thì ít, nhưng những khoa khác thì chẳng thiếu. Còn nhớ mấy đứa con gái lần trước cùng đến nhà tớ chơi không? Trong đám đó có một đứa mang thai, nhưng nó đang định đi phá, hình như là thằng bạn trai ko muốn phụ trách.” Jenny nhún vai, thanh niên còn trẻ, suy nghĩ chưa đủ chín chắn, rất dễ xảy ra chuyện kiểu như vậy, “Mình thấy vụ này khó, bụng con bé đó đã 5 tháng, phá thai dễ gặp sự cố lắm.”

“Trời ạ, thế thì phải làm sao? Con bé đó định làm mẹ đơn thân à?” Amy không ngừng kinh ngạc, dạo trước hay xin nghỉ, nhưng lúc đi học cũng hết giờ là về, đâm ra tin tức chẳng biết gì hết.

“Có lẽ sinh xong thì sẽ đem đứa bé đi cho cũng nên. Những đứa con gái tầm tuổi bọn mình có mấy người biết cách nuôi con?” Jenny liếc mắt xem thường, cô ghét nhất những người ko có tự trọng như vậy.

“Chuyện như vậy rất nhiều sao?” Amy nghi hoặc.

“Đúng vậy, gần trường còn có một viện mẹ đơn thân đó, nếu cậu đi qua chỗ đó bảo đảm nhìn thấy rất nhiều bà mẹ đơn thân, thậm chí có những người không chỉ mang thai một lần, thật không biết mấy người đó nghĩ sao nữa, tuy rằng chưa kết hôn đã mang thai là bình thường, nhưng mấy người còn đang đi học thì lấy tiền ở đâu ra mà nuôi trẻ con chứ?” Jenny thật sự không thể hiểu được suy nghĩ của những người đó.

“Vậy những đứa trẻ đó sẽ ra sao? Đưa đến cô nhi viện hết à?”

“Không nhất định, có thể được đưa cho những cặp vợ chồng vô sinh, vẫn tốt hơn là đưa đến cô nhi viện.” Jenny nhún vai, cô không hiểu nổi họ nghĩ gì nữa, nếu nuôi không được thì cũng đừng sinh con chứ.

Amy im lặng, sau đó nhớ ra chuyện này vốn dĩ chẳng giống hoàn cảnh của cô, “Chúng ta nói cái này làm gì? Mình đã kết hôn mà, được pháp luật đồng ý hẳn hoi.”

“Cho nên cậu rốt cuộc là ngại cái gì? Nếu là đã kết hôn thì cứ nói thẳng ra, đỡ phải bị ruồi bọ vây quanh.”

Amy giận dữ: “Bọn họ là ruồi bọ, vậy mình là cái gì?”

“Ồ ờ, nhầm nhầm, là ong mật, bọn họ là ong mật, mỗi ngày vây quanh đóa hoa tươi là cậu.” Jenny lập tức sửa miệng, ai bảo hiện tại phụ nữ có thai lớn nhất, chỉ có thể nịnh nọt.

“Hừ.” Amy nghiêng đầu không để ý tới cô, bị ruồi bọ vây quanh có thể là chuyện tốt sao?

“Ày dà, không phải là nhất thời nói lỡ chút xiu, cậu tính toán làm gì, phải nói là dạo này tính khí cậu rất tệ, Clark thật đáng thương.” Jenny thở dài.

Amy vừa nghe, cũng có chút uể oải, “Mình cũng biết dạo này hay nổi cáu thất thường, nhưng mà cái này không kiểm chế được, hơn nữa...”

“Hơn nữa cả nhà đều chiều cậu khiến cho cậu càng thoải mái nổi giận hơn đúng không?” Jenny lắc đầu, cô đã nhìn thấy cảnh cả nhà chăm sóc Amy, quả thực là ngậm trong miệng sợ tan, cầm trên tay sợ vỡ, “Nhưng như vậy liệu có thể ảnh hưởng đến thai nhi không? Nghe nói khi phụ nữ có thai hay cáu giận, đứa trẻ sinh ra tính cách có xu hướng bạo lực.”

Amy vừa nghe là sẽ ảnh hưởng đến thai nhi liền lo lắng : “Sau khi tan học tớ sẽ đi khám thai, đến lúc đó hỏi một chút xem có cách nào không.”

“Cũng đúng, với cả ở trường cậu nên nói ra sớm một chút, bụng cậu sắp 4 tháng rồi, bây giờ còn chưa lộ rõ, nhưng thêm một thời gian nữa bụng to hơn mà vẫn giấu, đến lúc đó sợ rằng sẽ bị đồn đãi âm ỉ cho coi.”

Amy nghĩ lại thấy cũng đúng, cô cũng không muốn mình trở thành đề tài buôn dưa lê, “Tớ sẽ nói chuyện với Clark, đến lúc đó mời mấy người bạn học thân nhất đến ăn một bữa, coi như bù lại cho tiệc cưới vậy.”

Buổi chiều hết giờ học, Amy chào tạm biệt Jenny, đi cùng Clark đến đón cô đến bệnh viện khám thai, Amy mang thai đã 13 tuần, cần kiểm tra rất nhiều, ngoài chiều cao, cân nặng, huyết áp, độ lớn tử cung, vòng bụng, điện tâm đồ...vv..., thì còn có kiểm tra độ lớn, nghe tim thai bằng siêu âm Doppler, xét nghiệm nước tiểu, máu (kiểm tra xem liệu có mắc hội chứng Down), kiểm tra bên trong (phát hiện, phòng ngừa ung thư cổ tử cung).

Nhưng vì thời gian mang thai vẫn còn ngắn, các loại kiểm tra rõ ràng như siêu âm 4D phải đợi đến tuần thứ 18 mới có thể làm.

Những bản kiểm tra y học này Amy hoàn toàn xem không hiểu, nhưng bác sĩ nói tình hình của cô rất tốt, khiến đôi vợ chồng trẻ đều an tâm.

“Bác sĩ, dạo này tính tình tôi không được tốt lắm, có thể ảnh hưởng đến thai nhi không?” Amy hiện tại quan tâm nhất chính là vấn đề này. Cô từng là giáo viên dạy trẻ, nhưng không có nghĩa là cô nghiên cứu về phụ nữ có thai.

Bác sĩ gật đầu: “Thường xuyên tức giận quả thật sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi, cô tốt nhất nên không chế.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Vừa nghe sẽ có ảnh hưởng, hai người sắp làm cha mẹ đều căng thẳng, Amy thật cẩn thận dùng tay xoa bụng, rất sợ làm bị thương đến đứa trẻ bên trong.

“Hai người không cần quá lo lắng, tâm trạng phụ nữ có thai không ổn định là chuyện bình thường, chỉ cần anh Kent thường xuyên ở cạnh vợ, tận lực chiều ý cô ấy là được. Đương nhiên, bản thân cô Kent cũng phải chú ý, tốt nhất là có thể kiểm soát được mình.”

“Tôi đã hiểu, cảm ơn ông.”

“Không có gì, đây là công việc của tôi, đúng rồi, dạo này cô ăn uống như thế nào? Có xuất hiện hiện tượng nôn nghén không?”

Amy lắc đầu: “Ăn uống rất tốt, hơn nữa tôi cũng không nôn nghén.” Đây là điều làm cô vui vẻ nhất khi mang thai, lúc trước thường xuyên nghe người ta nói phụ nữ có thai ăn vào liền nôn khó chịu muốn chết, thật may cô không bị như vậy.

“Thật sao?” Bác sĩ hơi nghi hoặc.

“Sao vậy bác sĩ? Chẳng lẽ có gì không ổn?” Clark nhanh chóng nhìn ra sự khác thường của bác sĩ.

Amy nghe vậy, cũng nhìn bác sĩ về căng thẳng.

Biết thái độ của mình đã dọa đôi vợ chồng trẻ, bác sĩ cười trấn an, lắc đầu: “Không sao, chỉ là cô Kent bị rối loạn dinh dưỡng, phải ăn nhiều đồ ăn có lợi cho thai nhi.”

Amy không nói gì, dạo này cô bị người nhà nuôi như heo, sao lại có thể bị rối loạn dinh dưỡng? Không thấy cô sắp có đến hai cái cằm sao?

Tựa hồ nhìn ra ý tưởng của cô, bác sĩ giải thích nói: “Trong dinh dưỡng học, suy dinh dưỡng và thừa dinh dưỡng đều gọi là rối loạn dinh dưỡng, ví dụ như có người béo là do thừa mỡ, cũng có những người béo cũng là do thiếu vi-ta-min B, cô là thuộc loại thứ nhất, đương nhiên, cô chưa thể gọi là béo, chỉ là hơi đầy đặn thôi, nhưng mà sắp tới cô nên kiểm soát sức ăn uống của mình.”

“...” Amy cảm thấy miệng bác sĩ này thật độc.

Clark cũng run rẩy bả vai, nửa ngày mới mở miệng: “Cảm ơn lời khuyên của ông.”

Bác sĩ gật đầu, “Mặt khác cũng không có gì, tôi có thể kê đơn vi-ta-min cho cô, nhưng không nên uống nhiều, bình thường ăn nhiều hoa quả mới là tốt nhất.”

Ra khỏi bệnh viện, Amy vẫn cảm thấy hơi buồn bực, một mực lải nhải phải giảm béo, nhưng khi hai người về đến nhà, nhìn đến Martha làm một bàn đồ ăn phong phú, cô lập tức đã quên lời vừa thề, vui vẻ hưởng thụ đồ ăn ngon.

Chạng vạng Clark lại quay về tòa soạn, anh phải hộ tống Lois về nhà.

Vốn Amy nghĩ Clark sẽ nhanh chóng trở về, kết quả cô đợi đến khi lên giường nằm thì anh mới quay lại, còn mang về rất nhiều loại hoa quả Amy chưa từng thấy qua.

“Những thứ này là sao?” Amy tùy tay chọn một quả đã rửa sạch bỏ vào trong miệng, hương vị ngọt ngào khiến dạ dày vô cùng thoải mái.

“Hái ở rừng nhiệt đới Amazon, anh đã hái kỹ rồi, dân bản xứ nói cái này tốt cho phụ nữ có thai.”

Clark vừa mới ngăn chặn một đám người định phá rừng để khai thác khoáng sản ở rừng nhiệt đới, sau đó mất mấy tiếng nữa tìm kiếm những loại quả này sâu trong rừng.

“Ngon quá, cảm ơn anh.” Amy bị vị chua trong miệng kích thích híp mắt lại, cô vô cùng thích hương vị này, thật sự là rất ngon.

“Nếu em thích lần sau anh lại hái.” Clark hôn lên má Amy, sau đó cầm những quả còn lại cất đi, “Nhưng giờ không thể ăn nhiều, em nên lên giường đi ngủ.”

“Một quả nữa thôi.” Amy theo sau Clark năn nỉ xin thêm.

“Em đã ăn 5 quả rồi, không được ăn thêm nữa.” Clark từ chối.

“Chỉ một quả nữa thôi mà..”

“Ngoan, đi ngủ đi, sáng mai sẽ ép thành nước trái cây cho em uống.” Clark cất tất cả hoa quả vào tủ lạnh. Sau đó kéo Amy trở về phòng.

“Thêm một quả cũng không sao mà.”

“Amy, em không phải đang cần giảm béo sao?”

“...Sau này giảm cũng được, bác sĩ cũng nói em cần phải bổ sung nhiều vi-ta-min.”

“Vậy cũng không được, hôm nay em đã bổ sung quá nhiều rồi, chỉ được số lượng vừa phải thôi.”

“Anh ác lắm! Bác sĩ nói anh phải chiều em.”

“Bác sĩ cũng nói em phải kiểm soát tâm trạng mà, ngoan.”

57. Chương 57

Amy mang thai hơn bốn tháng, cái bụng phồng lên giống như quả bóng thổi căng, đồng thời, sức ăn của cô cũng càng ngày càng tốt, lượng thức ăn mỗi ngày có thể nói nhiều bằng những ba người trưởng thành, nhưng dù ăn nhiều, Émi cũng không bị béo, tất cả chất dinh dưỡng đều bị đứa bé trong bụng hấp thu. Có lẽ là dinh dưỡng tốt, tốc độ phát triển của thai nhi so với bình thường cũng nhanh hơn rất nhiều, bác sĩ thậm chí còn dự đoán, nếu cứ phát triển với tốc độ này, sẽ rất nhanh có thể tính trước ngày sinh của Amy.

Nhà Kent không để tâm lắm đến chuyện này, con lai với người ngoài hành tinh, có ai biết được người Krypton mang thai bao lâu đâu?

Tâm trạng của Amy không được tốt lắm, vì bà ngoại yêu quý của cô say rượu thất lễ trong buổi tiệc, kéo vệ sĩ khiêu vũ ngay bên cạnh đài phun nước, thành một vụ scandal cấp thế giới, khiến hoàng gia Anh quốc đều bị chú mục, chính vì lần thất lễ này, cô tức muốn phát điên.

“Nhất định phải bắt được kẻ kia báo thù cho bà ngoại!!!” Amy nhìn TV, nói.

“Gi vậy?” Lời nói bất thành linh của cô khiến Clark chẳng hiểu ra sao. Đạo này ở Metropolis, không ít con cái của những người nổi tiếng bị bắt cóc, tuy rằng cuối cùng đều chuộc được về, nhưng không ai biết vụ bắt cóc liên hoàn này thủ phạm là ai, vụ bắt cóc gần đây lại càng rắc rối hơn – bọn cướp bắt nhầm người, mẹ của đứa trẻ đến tòa soạn báo của anh cầu cứu, Clark lo lắng nếu bọn cướp phát hiện ra sẽ giết con tin, dù sao đứa trẻ bị bắt cóc chỉ là con của người nữ quản gia của một ông trùm trong ngành xây dựng.

Cũng may ông trùm kia đồng ý giúp đỡ tiền chuộc, chỉ cần xử lý thỏa đáng hẳn là không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn.

Vụ án bắt cóc liên hoàn này, là bởi vì những gia đình có con bị bắt cóc không muốn tiết lộ ra, nên bên ngoài còn chưa biết đến tin tức này, nhưng cùng lúc đó, xảy ra liên tục các vụ scandal thất thố của những nhân vật nổi tiếng khiến ánh mắt của mọi người đều bị thu hút.

“Là cái kẻ khiến bà ngoại thất thố đấy.” Amy vô cùng tức giận, nếu không phải cô không nhớ rõ thông tin về người đàn bà kia thì giờ cô đã xử lý xong ả rồi.

“Ý em là Nữ hoàng thất thố là có có người khác gây ra?”

“Đương nhiên, tử lượng của bà ngoại rất cao, hơn nữa bà sẽ không quá chén, nhất là trong trường hợp buổi tiệc tầm cỡ quốc gia thế này, chuyện thất lễ như vậy bà sẽ không làm.” Amy gật đầu khẳng định, Nữ hoàng trước nay đều gương mẫu hoàn mỹ về lễ nghi không thể nào để bản thân mình xảy ra tình trạng say rượu trước mặt mọi người.

“Vậy là chuyện gì xảy ra?”

“Là thuật thôi miên.” Amy nhớ tới trong nguyên tác Clark cũng bị thôi miên, lập tức vẻ mặt càng thêm khó coi.

“Thôi miên?” Clark nhớ tới lúc mình và Lois cùng đến nhà ông trùm xây dựng hỏi cậu bé vốn dĩ là người bị bắt cóc, cậu ta nói mấy đứa trẻ nhìn thấy một cái rương lớn khắc hình ngôi sao, mặt trăng, Nicky (đứa trẻ bị bắt cóc nhầm) liền chui vào đó, sau đó không thấy đâu nữa.

Rương khắc ngôi sao mặt trăng, không phải rất giống hòm đạo cụ của nhà ảo thuật sao?

“Kẻ bắt cóc cũng là “kẻ” mà em nói?” Amy còn chưa nói rõ ra hết, Clark đã thông minh liên hệ mọi chuyện lại với nhau.

“Đúng vậy.”

“Em có biết người đó ở đâu không?”

Amy lắc đầu: “Cái này em không rõ, hình như là ở một câu lạc bộ ảo thuật, những đứa trẻ bị nhốt trong một gian phòng dưới sân khấu.”

“Kẻ bắt cóc thì sao?”

“Là trợ lý của nhà ảo thuật, cái khác em không rõ lắm, nhưng em có “thấy” anh và Lois nói chuyện với cô ta.”

“Cô ta? Phụ nữ?” Khắc Lạp Khắc nhíu mày, anh hoàn toàn không ngờ tới điểm này, tiện đà lại nghĩ tới một việc, “Gần đây Kate qua lại với nhân vật xếp hạng giàu thứ hai thế giới, người kia mời cô ấy đến câu lạc bộ ảo thuật xem biểu diễn, cô ấy mời tất cả mọi người ở tòa soạn đến, ngay tối mai, em xem có phải chỗ đó không?”

“Kate định câu rùa vàng? Em nhớ hình như ông trùm Arthur Jons là một người rất cổ hủ thì phải.”

“Đúng vậy, cho nên Kate định ngụy trang thành vẻ bảo thủ để lừa ông ta.” Clark nhún vai, anh cũng không biết nên nói gì với quyết định của cô bạn đồng nghiệp này nữa, “Mặc kệ cái này đi, ngày mai em muốn đi cùng không? Không có bố mẹ ở đây, em ở nhà một mình anh không yên tâm.” Vợ chồng nhà Kent mới đây phải quay về Smallville lo liệu cho trang trại của gia đình, cho nên chỉ còn hai người ở lại thành phố.

“Hay lắm, em chưa từng được xem trực tiếp biểu diễn ảo thuật tận nơi, nhất định sẽ rất thú vị. Có cần chuẩn bị gì trước không ạ?”

“Em chỉ cần chuẩn bị ăn mặc cho đẹp là được, chuyện khác để anh lo.”

Ngày hôm sau, Amy mặc lễ phục váy ngắn nhạt màu in hình những bông hoa nhỏ, mặc bên ngoài áo khoác giữ ấm đơn giản thắt eo cao, kết hợp với túi đồng bộ, đi theo Clark tới câu lạc bộ ảo thuật.

Trên đường, Clark tiện đường đón luôn Lois đi cùng.

Lois mặc một bộ lễ phục trễ ngực màu đen rất đẹp, dường như Lois rất thích màu này, Amy thường thấy cô ta rất hay mặc màu đen, chẳng qua không thể không nói màu này rất hợp với cô ta.

Lois thấy Amy cũng không ngạc nhiên, cô ta nhìn cái bụng đã bị áo khoác che khuất không thấy rõ của Amy, “Dạo này không thấy cô tới tòa soạn, mang thai một lăm phải không?”

Amy sờ sờ bụng: “Tôi ổn lắm, đứa bé rất ngoan.”

“Ngoại trừ việc biến em thành một con heo nhỏ tham ăn.” Clark nhéo mũi cô, chế nhạo.

“Anh mới là heo!” Amy nhe răng.

Lois nhìn bọn họ đắm thắm mặn nồng, vẻ mặt buồn bã, dạo này cô rất ít gặp được Siêu nhân, dù có gặp mặt, đối phương cũng tận lực giữ khoảng cách, giữa bọn họ giống như bạn bè bình thường, hoàn toàn không thể tiến thêm được bước nào nữa, Lois không hiểu tại sao nữa, cô biểu hiện thiếu rõ ràng sao? Hay do cô không tốt, không thể hấp dẫn được anh?

Đôi khi Lois thật sự muốn bất chấp mọi thứ mà bày tỏ, nhưng thái độ của Siêu nhân khiến cô ta sợ, nếu như không thành công, bọn họ liệu có phải ngay cả bạn bè cũng không thể làm nữa? Nếu như anh không muốn xuất hiện trước mặt cô nữa, cô có tìm mọi cách cũng không tìm được anh, đối với anh, cô hoàn toàn không biết gì cả...

“Cô ấy sao thế?” Amy ngồi ở ghế sau, nhìn Lois qua kính chiếu hậu trên đầu xe, thấy Lois vẻ mặt bi thương, nhìn không được nhỏ giọng hỏi Clark.

Clark cũng nhìn thoáng qua Lois, trong mắt hiện lên chút bất đắc dĩ: “Anh không biết nữa.” Tình cảm của Lois đối với Siêu nhân anh biết rõ, nếu như không gặp được Amy, chắc anh sẽ động lòng với Lois, sự mạnh mẽ của Lois thu hút anh. Nhưng anh đã gặp được Amy, có thể ban đầu Amy đã biết thân phận của anh, khiến tình cảm giữa bọn họ có chút phức tạp, nhưng vì cô biết anh là Siêu nhân mà không động lòng, ngược lại, người cô yêu là một “Clark” bình thường, đây mới là nguyên nhân khiến anh càng thêm lún sâu vào đó. Anh luôn khát vọng làm một người bình thường, nhưng hiểu được mình sẽ không thể, cho nên tình cảm yêu thương giống như của người thường đó lại càng thêm quý giá.

Xe nhanh chóng dừng lại ở cửa câu lạc bộ, Amy nhìn thấy Kate đứng giữa các nhà ảo thuật, trang phục bọc kín thân mình không một kẽ hở giống như một bà giáo già ế ẩm lâu năm, vui vẻ bước ra từ đại sảnh.

“Kate, cô muốn đi đâu vậy?” Clark mở cửa xe cho Amy xuống.

Kate vui vẻ đi về phía một chiếc Phantom thân dài: “Arthur muốn đưa tôi tới gặp mẹ anh ấy!”

“Buổi tối vui vẻ, Kate.” Amy vừa bước xuống xe vừa nói.

“Buổi tối vui vẻ, Amy, đã lâu không gặp cô.” Thấy Amy đã lâu không gặp, Kate ngừng lại, vui vẻ nhìn cô: “Nghe nói cô có baby?”

Amy gật đầu, “Đúng vậy, đã bốn tháng. Cô đang muốn đi gặp bố mẹ nhà trai hả?”

“Đúng vậy, có lẽ cô sẽ nhanh chóng có thể tham dự hôn lễ của tôi đấy.” Kate rất vui vẻ, tuổi cô đã không còn nhỏ, có thể tìm được đối tượng tốt tất nhiên là muốn ổn định, nhất là sau khi trải qua “tận thế thiên thạch va chạm trái đất”, cảm giác cô độc một người chờ đợi cái chết lúc đó suýt chút nữa khiến cô nàng phát điên.

“Nghe Clark nói là Arthur Jons?” Amy hiếu kỳ nhìn vào chiếc Phantom, tiếc là trời quá tối, cô không nhìn rõ người trong xe.

“Ừ, là người không tồi.” Kate thật sự cũng thích ông ta một chút, tuy rằng người có chút cổ hủ, nhưng đối với cô rất tốt, điều kiện kinh tế lại càng không tồi (đây mới là trọng điểm).

Amy vẫy tay, chờ Kate đến gần mới thì thầm: “Tôi có một tin tức bí mật về ông ta, cô có muốn nghe không?”

Kate hiếu kỳ hỏi: “Là gì vậy?”

“Nghe nói ông Jons này tuy rằng bảo thủ, nhưng kỳ thực rất nóng bỏng, ông ta từng nói muốn cưới một cô vợ biết múa bụng đó.” Điều này thực ra là trước kia cô xem phim nên biết được.

Kate ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn chiếc xe ở phía đằng xa, quay đầu lại nhỏ giọng hỏi: “Thật á?”

“Thật. Nguồn của tin tức này rất tin cậy, không tin cô hỏi Clark mà xem.” Amy kéo kéo chồng.

Clark rất ăn ý, gật đầu.

Lúc này Kate đã có phần tin tưởng: “Nhưng mà, tôi không biết múa bụng..”

“Tôi nghĩ đó không phải điều quan trọng nhất, có thể bình thường ông ta nhìn thấy đều là những người phụ nữ bảo thủ, cho nên sở thích mới trở nên bất đồng chăng?!” Clark nhìn từ góc độ của cánh đàn ông, nói ra nhận định của mình.

“Hừ, đàn ông!!” Lois hừ một tiếng, không rõ là có ý gì.

Kate nghe Clark nói vậy, suy nghĩ đang nóng lên vì tìm được đối tượng tốt rồi cuộc trở lại bình tĩnh như thường, thậm chí trách mình trước nay luôn lẫn lộn trong giới thượng lưu, vậy mà lại quên được điều đó, cười nói với Amy: “Cảm ơn cô nhắc nhở, tôi biết nên làm thế nào rồi, giờ tôi sẽ đi bắt giữ trái tim ông ta, chúng ta nói chuyện sau nhé”.

“Được rồi, chúc cô thành công.” Amy nói lời tận đáy lòng, cô nghĩ phụ nữ cần có bến đỗ tốt mới là hạnh phúc.

Giống như bản thân cô vậy. Amy ngẩng đầu nhìn Clark cũng đang cúi đầu nhìn cô, hai người cùng mỉm cười.

58. Chương 58

Chia tay Kate, Amy kéo Clark vào câu lạc bộ ảo thuật.

Với quy mô của Metropolis, trong câu lạc bộ ảo thuật được chia ra thành nhiều khu vực, mỗi khu vực để có những màn trình diễn đặc sắc.

Khi bọn họ vào trong, vừa lúc nghe thấy có người thuyết minh kế tiếp là màn biểu diễn bài ma thuật.

“Em xem kia, là Darrin Rominger, nhà ảo thuật vĩ đại nhất trong lịch sử.” Clark chỉ vào người trên sân khấu nói.

“Trong quyển giới thiệu nói vậy sao?” Amy nhìn cuốn sách giới thiệu bị nhét vào trong tay anh từ lúc mới vào cửa, “Ông ta làm gì mà nổi tiếng đến vậy?”

“Ông ta từng làm cho tháp Eiffel biến mất.”

“Thật đúng là khó tin.” Tuy rằng Amy biết ảo thuật đều là giả, nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự hiếu kỳ của cô đối với ảo thuật, cảm giác thần bí khó lường, chỉ cần không biết bí mật bên dưới thì sẽ vĩnh viễn không nhìn ra sự thật, cảm giác này thật sự thần kỳ.

“Với tôi mà nói, ‘ảo thuật’ chính là ‘trò lừa gạt’, là giả dối.” Lois rõ ràng là không thích những thứ này, cô nàng là người theo chủ nghĩa hiện thực. “Chỉ biết dùng những thứ dụng cụ bí mật, hừ.”

Clark và Amy nhìn nhau cười, hai người đều biết ảo thuật là giả, nhưng vậy thì sao? Bản thân ảo thuật chính là một hình thức giải trí, chỉ cần người xem vui vẻ, cần gì phải nhọc công đi bóc móc bí mật sau lưng làm gì?

Đến khi bọn họ vào chỗ, màn biểu diễn trên sân khấu đã gần kết thúc, màn biểu diễn cuối cùng sắp lên sân khấu.

Nhà ảo thuật người hơi mập, buộc tóc đuôi ngựa, đeo kính mắt, dùng giọng khoa trương giới thiệu với người xem màn biểu diễn kế tiếp: “Tôi xin mời trợ lý của mình giúp đỡ, xin hoan nghênh Constance xinh đẹp..!!”

Dưới khán đài vỗ tay ầm ĩ, trong tiếng vỗ tay, một cô nàng tóc vàng mặc đồ nội y liền thân cực kỳ gợi cảm bước ra từ sau cánh gà.

“Nhân vật sau màn lên sân đây.” Amy nói nhỏ, một lời hai nghĩa vào tai Clark.

Clark nghe vậy, cẩn thận đánh giá mỹ nữ trợ lý mới xuất hiện kia, ngoại trừ cảm thấy bộ dạng không tệ lắm thì căn bản không thấy có gì đặc biệt, à, ngoài việc cô ta và nhà ảo thuật dường như không hợp nhau lắm, hề trợ lý muốn tự mình biểu diễn với người xem thì nhà ảo thuật liền che trước mặt cô ta.

Tiết mục tiếp theo bắt đầu, nhà ảo thuật mời một cặp đôi lên sân khấu, sau đó mượn từ khán giả một cái áo khoác lông chồn, cuối cùng là mỹ nữ trợ lý dắt từ sau sân khấu ra một con bò sữa.

Người và vật đều vào trong đạo cụ là một cái thùng lớn màu xanh lam có in hình trăng sao đầy kín lại, sau đó nhà ảo thuật cầm một cái cốc thò tay vào thùng lấy sữa bò uống, hô một tiếng “Go”, sân khấu đột nhiên bùng cháy pháo hoa, tiếp theo, cả cặp đôi lẫn bò sữa, áo khoác lông chồn đều toàn bộ biến mất.

Từ những tràng pháo tay của khán giả là có thể thấy màn biểu diễn vô cùng phấn khích, có điều Amy cảm thấy hơi chán, ảo thuật ở thế kỷ 21 so với thời này xem hay hơn nhiều.

Bản năng làm phóng viên của Lois khiến cô nàng rất nhanh nhìn ra điểm khả nghi trên đạo cụ: “Clark, anh không thấy cái thùng kia rất giống với miêu tả của cậu bé đó sao?”

“Đúng là rất giống.” Clark ngồi một lát đang chuẩn bị đi thăm dò phía dưới sân khấu, xem xem thực sự có căn phòng mà Amy nói hay không.

“Tôi nghĩ chúng ta có manh mối rồi.” Lois đột nhiên không muốn ngồi đây nữa, “Hai người cứ từ từ chơi, tôi đi về trước tìm tư liệu.”

“Được rồi, ngày mai gặp.” Clark chào tạm biệt, thấy cô nàng rời đi, nhỏ giọng dặn Amy: “Ở đây chờ anh, anh đi một chút sẽ trở lại.”

“Vâng.”

Clark rời đi, Amy ngồi tại chỗ vừa uống nước trái cây ăn bánh quy, vừa xem biểu diễn ảo thuật trên sân khấu.

Không bao lâu sau, Clark quay lại, trông anh có vẻ không được vui, tựa hồ như có gì đó khiến anh phải băn khoăn.

“Sao thế? Chẳng lẽ anh không tìm thấy người?”

“Tìm được rồi, nhưng đứa bé kia không được ổn cho lắm, ngây ngô vô hồn, anh hỏi gì nó cũng không nói chuyện.” Đây chính là điều khiến Clark phiền não, nếu không có nhân chứng vật chứng thì anh không thể tùy tiện bắt người.

“Hẳn là thôi miên còn chưa giải trừ, nói như vậy, cũng có thể anh giải trừ thôi miên cho đứa bé, nó cũng sẽ giống như những đứa trẻ khác không nhớ được gì.” Amy phỏng đoán tình hình, “Vậy hiện giờ nó ở đâu?”

“Anh đã mang nó về nhà, Bernie trông giúp, bây giờ nếu muốn có cách giải trừ thôi miên, thì phải nghĩ cách nào bắt được nhược điểm của Constance.”

“Muốn giải trừ thôi miên, cũng có thể tìm bác sĩ Wacker này.” Amy trở trở vào cuốn sách giới thiệu, “Ở đây nói thuật thôi miên của bác sĩ Wacker nổi nhất trong hiệp hội ảo thuật.”

“Nghe nói ở đầu bên kia đêm nay có tiết mục thôi miên, chính là bác sĩ Wacker biểu diễn, chúng ta đi xem nhé.” Clark đứng dậy, khệnh cánh tay đưa về phía Amy.

“Dĩ nhiên rồi.” Amy cười cười, khoác lên tay anh đi ra.

Khi bọn họ đến nơi biểu diễn thôi miên, bên trong đã tụ tập không ít người, không giống như sân khấu trước, ở đây bố trí giống như trong một ngôi nhà, khiến người ta cảm thấy bình ổn lại.

Khán giả hoặc đứng hoặc ngồi thành một vòng, giữa đám người, bác sĩ Wacker đang biểu diễn, có mấy người quen của bọn họ đang xem.

Chủ biên White rõ ràng là không tin vụ này, khi bác sĩ Wacker lấy đồng hồ ra thôi miên ông ta, ông ta còn cố ý cười khà khà, nghe có vẻ vừa coi thường vừa quái dị.

Nhưng khi bác sĩ Wacker bắt đầu dùng ngôn ngữ hướng dẫn ông ta nhắm mắt lại, White không phát ra âm thanh nào nữa, thuận theo nhắm mắt lại, bị thuật thôi miên mà ông ta chẳng hề tin tưởng chút nào thôi miên.

“Xem ra trong thuật thôi miên, âm thanh dẫn dắt rất quan trọng, em nghĩ anh nên thỉnh giáo vị bác sĩ này xin ông ta chỉ dẫn làm sao để tránh bị thôi miên.”

“Ừ.” Clark không hỏi tại sao, Amy nói như vậy, luôn có lý do của cô.

White bị thôi miên thành công, bác sĩ Wacker bắt đầu tìm kiếm trong khán giả một người phối hợp – người sẽ đưa ra lời ám chỉ hành động cho White.

“Tôi nghĩ tôi sẽ có một thời gian rất vui vẻ.” Jim giơ tay, vẻ mặt không có hảo ý bước qua.

“Anh có cảm thấy cậu ta cười như vậy khiến người ta rất muốn cho cậu ta một trận không?” Amy tay ngứa ngáy hỏi Clark.

“Có một chút.” Clark gật đầu, rất hiểu được.

Jim không biết phía sau khán giả có hai người đang thảo luận xem anh chàng có thiếu ăn đòn hay không, cười hì hì nói cho bác sĩ Wacker lời mình muốn ra hiệu lệnh: “Chỉ cần tôi nói “Chủ biên”, ông ta sẽ trả lời: “Đó là một ý kiến hay.””.

“..Vô sỉ..” Amy nheo mắt lại khinh bỉ.

“Anh phải ngăn cậu ta lại.” Clark rõ ràng là không thể nào mặc kệ đồng nghiệp làm ra chuyện như vậy.

Amy ngăn cản anh: “Đừng đi, lúc này qua trái lại sẽ càng khiến cậu ta muốn làm vậy. Hơn nữa tuy rằng cách này hơi vô sỉ, nhưng để cho Jim chơi mấy ngày tự cậu ta sẽ thấy chán, dù sao với tính tình của Jim sẽ không khiến ông White khó xử.”

Clark nghe vậy, ngần ngại một chút, rồi cũng đồng ý với cách nhìn nhận của cô, cho nên anh im lặng xem bác sĩ Wacker ra hiệu lệnh ám chỉ cho ông White, lại đánh thức ông ta, sau đó trong khi White còn đang cười nhạo thuật thôi miên vô dụng, mời Jim thí nghiệm một chút.

Hiệu quả vô cùng tốt, White chẳng chút ý thức được, chỉ là kỳ lạ vì sao mình lại cứ chỉ vào Jim nói: “Đó là một ý kiến hay”. – Ông ta vẫn không tin thuật thôi miên như trước.

Biểu diễn kết thúc, khán giả đều rời khỏi xem các tiết mục khác, Clark cùng Amy ngăn lại bác sĩ Wacker đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi.

“Bác sĩ Wacker, có thể nói chuyện với ông một chút được không?”

“Các bạn là..?”

“Tôi là Clark Kent, phóng viên của Nhật báo Hành tinh, đây là vợ tôi, Amy.”

Thân phận của Clark khiến bác sĩ Wacker có chút bất ngờ, “Nếu như anh muốn phỏng vấn, tôi nghĩ thời điểm này không được đúng lúc đâu.”

“Không, không phải phỏng vấn, chúng tôi đến có chuyện nhờ giúp đỡ, hiện giờ ông có thời gian không?” Clark tỏ vẻ muốn nói chuyện riêng.

Bác sĩ Wacker nhú mày, nhưng vẫn gật đầu: “Vậy hãy đến phòng nghỉ của tôi nói chuyện.” Nói rồi xoay người dẫn đường. Hai người vội vã đuổi theo.

Ngồi trong phòng nghỉ, uống một ngụm hồng trà, bác sĩ Wacker mới lên tiếng hỏi ý đồ của bọn họ.

“Chuyện là thế này, ông có nghe nói tới những vụ bắt cóc liên tiếp gần đây không?”

Bác sĩ Wacker khó hiểu: “Cái đó thì liên quan gì đến tôi?”

Clark xác định rõ không có ai đang nghe trộm, lúc này mới thấp giọng nói: “Chúng tôi đã biết nghi phạm là ai, hơn nữa đứa trẻ bị bắt cóc cũng đã được cứu thoát, nhưng đứa bé này giống như những đứa trước, đều bị thôi miên.”

Bác sĩ Wacker mở to mắt: “Các bạn nghi ngờ tôi làm? Quá sai lầm!”

Clark vội lắc đầu giải thích: “Tất nhiên là không, chúng tôi chỉ muốn nhờ ông giúp đỡ tiếp giải trừ thuật thôi miên mà thôi.”

Wacker bán tín bán nghi quan sát Clark, xác định anh nói là thật, lúc này mới hết giận, chẳng ai muốn mình bị coi như kẻ phạm tội cả.

“Tôi rất vui lòng giúp đỡ hai người, nhưng có thể giải trừ được hay không phải chờ tôi xem qua đã rồi mới có thể xác định. Được rồi, nếu như có thể, nói cho tôi biết ai là kẻ tình nghi được không?”

Clark nhìn về phía Amy, thấy cô gật đầu liền đáp: “Là cô Constance.”

“Cái gì? Là cô ta?!!!”

59. Chương 59

Biết được kẻ phạm tội là ai, bác sĩ Wacker mới đầu vô cùng kinh ngạc, nhưng sau khi ông bình tĩnh lại, cũng chỉ là nghiêm mặt thở dài: “Nếu như các bạn nói ai đáng nghi ngờ ở đây, cũng chỉ có thể là cô ta.”

“Sao lại như vậy?” Clark hiếu kỳ, lẽ nào giữa bọn họ từng có chuyện gì khúc mắc?

“Tôi nghĩ anh không biết hiệp hội ảo thuật này chỉ có một mình tôi tinh thông về thuật thôi miên đúng không?” Nói về điều này, bác sĩ Wacker vô cùng kiêu ngạo, thôi miên không thể so sánh với các môn ảo thuật khác, nó là cả một hệ thống, cần phải khắc khổ chuyên tâm nghiên cứu mới có thể có thành tựu nhất định, ít ai có thể có kiên trì đi học tập những tri thức cơ bản khô khan vô vị như thế.

Clark cũng rất bất ngờ: “Đúng vậy, tôi không biết, còn Constance thì sao?”

Bác sĩ Wacker thở dài: “Cô ta là tôi dạy, cho nên có thể tính là một nửa học trò của tôi. Cha của Constance là Iqbal, trước khi qua đời cũng là hội viên của hiệp hội ảo thuật, là bạn tốt của tôi. Quan hệ giữa chúng tôi rất tốt, Constance coi như là tôi nhìn mà lớn lên, cho nên khi cô ta nói muốn học thôi miên, tôi liền đồng ý dạy.”

“Constance rất có năng khiếu, cô ta cũng rất chăm chỉ, không bao lâu sau đã thành thạo kỹ xảo, khiến tôi rất vui mừng, tôi thật sự có ý định nhận cô ta làm học trò, nhưng sau, tôi phát hiện cô ta không phải là một học trò lý tưởng.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Clark suy đoán.

Wacker gật đầu: “Sau khi học xong thôi miên căn bản, tôi vốn định để cho cô ta tiếp tục học lên trình độ cao hơn, nhưng lúc đó Constance lại đưa ra muốn gia nhập hiệp hội, chuyện này lúc đó rất ồn ào, hiệp hội vốn có điều lệ không cho phép phụ nữ gia nhập, nhưng Constance không quan tâm, để đạt được mục đích thậm chí cô ta còn thôi miên mấy thành viên của hiệp hội.”

Amy vẫn giữ im lặng âm thầm kinh ngạc, cô không ngờ sâu trong nội dung kịch tình còn có chi tiết này.

Clark cũng rất kinh ngạc: “Vậy tại sao cô ta không thành công? Ban nãy chúng tôi có xem cô ta biểu diễn, cô ta được giới thiệu chỉ là trợ lý bình thường chứ không có tên trong danh sách.”

“Chuyện này đã xảy ra từ năm ngoài, lúc đó cô ta chỉ mới nắm được thôi miên căn bản, tôi nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường nhưng không tố giác cô ta, dù sao cô ta cũng là con gái duy nhất của bạn tôi. Sau đó tôi bí mật giải trừ thôi miên ấy thành viên kia để bọn họ khôi phục lại bình thường. Bọn họ không biết mình từng bị thôi miên, ngay cả Constance cũng chỉ tưởng rằng trình độ mình còn chưa đủ.” Wacker giải thích.

Amy đã hiểu, thảo nào Constance còn chưa ra tay với ông ta, trong nguyên tác cuối cùng bác sĩ Wacker bị Constance giết chết. Nếu như cô ta sớm biết là Wacker xen vào, chỉ sợ hiện giờ bọn họ đã không gặp được ông.

“Nhưng vẫn có người phát hiện ra bất thường đúng không?” Clark nhớ tới lúc bậc thầy ảo thuật Rominger biểu diễn có thái độ khác lạ với Constance.

Bác sĩ Wacker gật đầu: “Đúng vậy, biểu hiện của cô ta quá rõ ràng, mỗi lần chỉ cần cùng người khác lên sân khấu phối hợp cô ta luôn muốn nổi bật khiến khán giả chú ý và yêu thích, dường như cô ta cho rằng chỉ cần mọi người yêu thích là có thể vào được hiệp hội, nhưng cách này lại khiến tất cả mọi người khó chịu, tuy rằng nể mặt cha cô ta không ai nói thêm gì, nhưng hiện giờ chỉ cần biểu diễn có Constance làm trợ lý là tất cả mọi người tự động chán cô ta lại, không cho cô ta có thể gây dựng danh tiếng gì.”

“Có điều tôi không ngờ cô ta lại có thể làm ra chuyện phạm pháp như vậy.” Bác sĩ Wacker vô cùng đau đớn hay tay ôm mặt, Constance từng là học trò cưng của ông, ông không chỉ một lần ngăn cản cô ta đi sai đường, nhưng vẫn không làm gì được.

Amy và Clark nhìn nhau, không biết nên làm gì mới có thể an ủi người bác sĩ già da đen vẻ mặt tiêu tụy này.

Một lúc sau, bác sĩ Wacker mới điều chỉnh lại ổn thỏa tâm tình, ông nói: “Không nói chuyện này nữa, hai người không phải muốn tôi giúp đỡ sao? Đi thôi, bây giờ tôi có thời gian.”

Ba người rời khỏi câu lạc bộ ảo thuật, về đến nhà, Clark trước tiên đưa Amy về nhà mình, rồi mới dẫn bác sĩ Wacker lên lầu trên tìm Bernie.

Khi Amy về đến nhà, cảm thấy hơi mệt mỏi, cô tắm rửa thay quần áo khác liền lên giường ngủ luôn, ngay cả Clark về lúc nào cũng không hề biết.

Ngày hôm sau, Amy không xen vào chuyện của Clark, chỉ biết rằng đứa trẻ kia tuy đã được giải trừ thôi miên nhưng giống như những trường hợp khác, không thể nhớ nổi gì. Clark không còn cách nào khác đành đưa người trở về, mỗi ngày đều theo dõi Constance xem cô ta có lộ ra sơ hở gì.

Có điều Constance không phải loại ngu xuẩn. Khi phát hiện người mình bắt cóc biến mất, cô ta xác thực có phần hoảng loạn, nhưng nhanh chóng trấn định lại, vẫn tỏ vẻ không có gì không ổn để giấu sơ hở, khiến Clark không tìm được bất luận chứng cứ gì.

Nhưng đã phạm tội nhất định sẽ để lại sơ hở. Khi Constance yên ổn qua đi nửa tháng, không có phiền phức gì tới cửa, cô ta cho rằng đã an toàn. Vì vậy khi hiệp hội ảo thuật được mời tới các nơi biểu diễn, thói quen của cô ta lại trở dậy, giữa những khoảng thời gian trống mỗi lần biểu diễn, tìm một vài người nổi tiếng làm đối tượng thí nghiệm luyện tập thôi miên, ví dụ như khiến giáo hoàng mặc trang phục chính thức tới xem ca sĩ nổi tiếng biểu diễn.. gì đó.

Những chuyện này đều bị Clark quay phim lại trở thành vật chứng, nhưng anh không lập tức ra tay bắt cô ta, mà chờ đến khi cô ta quyết định bắt cóc đứa trẻ con của người nổi tiếng tiếp theo, mới tóm cô ta tại trận.

Vốn khi Siêu nhân đột nhiên xuất hiện, Constance còn chuẩn bị thôi miên anh, nhưng Clark được Amy nhắc nhở đã sớm nhờ bác sĩ Wacker dạy cho cách tránh ình bị thôi miên, phát hiện ra ý định của Constance, lại càng không cho cô ta có cơ hội nói gì, thẳng tay đánh ngất luôn.

Sau đó là chuyện của cảnh sát, Clark giao người cho bọn họ xong, về nhà với vợ.

Bụng Amy càng lúc càng lớn, khiến cho trọng lượng cô phải mang trên người cũng càng lúc càng nặng, hai chân hở ra một tẹo là chuột chọt, giống như củ cải bị sưng phù lên vì ngâm nước. Hơn nữa chứng đi tiểu nhiều cũng càng ngày càng nghiêm trọng, điều này khiến cô phải bỏ qua dự định hoàn thành xong học kỳ, mà xin tạm nghỉ học luôn. Cô cũng không muốn mất mặt thêm nữa, một buổi học chạy ra WC không biết bao nhiêu lần, cô không chịu nổi ánh mắt quỉ dị của mọi người nữa.

Không đi học, cũng không được mót tay làm gì, Amy mỗi ngày ngồi ở nhà, dù có Martha ở cùng nhưng vẫn cảm thấy rất buồn chán. Vì vậy cô theo Martha học may, dự định làm vài bộ trang phục cho baby sắp sinh.

Tay nghề của Martha rất tốt, xem bộ đồ siêu nhân bà làm cho Clark là đủ biết, nghe Amy nói muốn theo bà học may, vô cùng vui vẻ đồng ý.

Vì Amy hiện giờ là phụ nữ có thai, không thể mệt nhọc quá độ, cho nên Martha chỉ dạy cô cắt và may đơn giản, những môn như thêu hoa.. đều bị gác lại, dù sao hiện giờ đang ở Metropolis, cần gì đó có thể đi mua rất dễ.

Lòng nhiệt tình học tập của Amy rất tốt, nhưng thiên phú lại không như vậy, làm đi làm lại mấy tháng, quần áo làm ra mới miễn cưỡng đạt yêu cầu của Martha.

Tác phẩm của Amy là một bộ đồ cho baby, có thêu đắp giống hình mèo con, vải bông có hoa văn màu vàng nhạt, ngoài ra còn có một bộ tất tay nhỏ xíu, mũ áo có đính hai con mèo nhỏ dễ thương, bên trong có nhồi bông càng làm cho nó có hình có khối.

Amy làm quần áo theo cỡ tầm sáu tháng trở lên (nhỏ hơn nữa cô không làm nổi, chỉ có thể nhờ Martha), cũng chỉ giống như mua bên ngoài, nhưng cô làm rất chú tâm, ngay cả một sợi vải khiến bé khó chịu cũng không thể tìm ra, cẩn thận tỉ mỉ khiến Martha cảm thấy rất hài lòng. Hơn nữa Martha cảm thấy sáng kiến của Amy rất thú vị, cùng nhau chuẩn bị đồ dùng quần áo cho bé con sắp chào đời, đủ hết cho bé mặc từ lúc mới sinh cho đến khi một tuổi.

Lúc này, số nhà 344 đường Clinton cũng có biến hóa lớn.

Vì trong nhà sắp tăng thêm một thành viên, nhà Kent sau một hồi lâu bàn bạc quyết định đem căn hộ trước đây của Amy cho Bernie ở, còn căn hộ trên lầu thì thuê người đến dỡ bỏ bức tường ngăn rồi sửa sang lại, như vậy nhà của bọn họ có thể mở rộng không ít, ngoài phòng ngủ của hai vợ chồng, một phòng khách, còn có thể chuẩn bị một gian phòng trẻ em nữa.

Đương nhiên, trước khi làm những việc này thì nhà đã thuộc về bọn họ, khi Amy và Clark kết hôn, Martha và Jonathan lấy tiền dành dụm ra mua lại hai căn hộ dành làm quà cưới cho hai người, một tầng trên lầu cũng được Gloucester mua lại tặng cho em gái, cho nên bọn họ muốn sắp đặt thế nào đều được.

Nhà mới là vì đón bé cưng mà chuẩn bị, dĩ nhiên là không thể giống như lúc Clark mới dọn đến tự tay lắp đặt, mà nhà Kent mời hẳn chuyên gia đến xem, vẽ ra thiết kế tốt nhất, mới tìm đến đội thi công chuyên nghiệp, đợi đến khi nhà sửa xong phải qua hai tháng. Giữa lúc đó, bọn họ tất nhiên không thể ở lại đó, Martha và Jonathan đưa Amy về Smallville đợi nhà mới.

Khi nhà mới lắp đặt xong, Amy lại quay trở về, không được bao lâu thì đã đến ngày sinh.

Trước kia, Amy thường nghe nói sinh con rất đau đớn, khi đó, Amy dù có cảm giác sợ, nhưng không biết rốt cuộc là đến mức nào, hiện giờ đến lúc mình sinh con, mới biết được, nghe người ta nói thôi thì chưa thể hiểu được, tự mình cảm nhận mới thấy đau muốn chết!!

60. Chương 60

Amy nằm trong phòng sinh, kêu gào thảm thiết như xé gan xé ruột bao lâu, nhà Kent đợi ở ngoài cửa cũng lo lắng bấy lâu.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đón chào một sinh mạng mới, cho nên không lời nào có thể diễn tả được sự căng thẳng của bọn họ, nếu như không phải vợ chồng già nhà Kent cố hết sức kéo Clark, không thể biết được liệu anh có phá cửa phòng sinh mà xông vào ở bên cạnh người vợ đang đau đẻ hay không.

“Clark, bình tĩnh một chút, Amy rất nhanh sẽ không sao.”

“Mẹ, không phải nói là chồng có thể ở bên cạnh sản phụ lúc sinh sao? Vì sao họ không để con vào?”

“Con yêu, là Amy không cho con vào, con bé lo con không khống chế được cảm xúc đấy.” Mà siêu nhân một khi mất kiểm soát, không ai có thể biết được sẽ xảy ra chuyện gì.

“Nhưng giờ cô ấy cần con!” Clark ảo não vuốt mặt.

“Clark, yên tâm ở đây đi, con bé không muốn con vào đâu.” Jonathan vỗ vỗ vai anh.

“Để mẹ vào xem, hai bố con ở đây đợi.” Martha kéo hộ sĩ từ phòng sinh đi ra, nói với cô ấy, sau đó được cho phép đi vào.

Phòng sinh cách âm rất hiệu quả, nhưng không ngăn cản được Clark nghe thấy tiếng kêu rên đã cố kìm nén của Amy, anh không dám gỡ kính xuống nhìn tình hình bên trong, sợ mình không nhìn được mà vọt vào.

Tình huống của Amy kỳ thực không tệ, vị trí thai rất thuận tiện, sinh sản chỉ là vấn đề sớm muộn.

“Bác sĩ, Amy sao rồi?” Martha đứng bên cạnh Amy, để cô cầm tay mình, hỏi nữ bác sĩ đang đỡ đẻ cho Amy.

“Tốt.. Giữ nhịp hít thở, cô Kent, đúng, cứ như vậy.. nước ối vỡ rồi, cửa mình cũng mở.” Nữ bác sĩ vừa giúp Amy điều chỉnh trạng thái, vừa giải thích cho Martha.

Amy đầu đầy mồ hôi, cả người chặt vật, hai chân dẹt ra nằm trên giường đẻ, để phòng ngừa cô tự cắn mình bị thương, bác sĩ kê vào miệng cô thứ gì đó, cho nên lúc này cô không nói nổi gì hết, chỉ có thể gắng hết sức hít thở.

Martha không sinh con, muốn mà chẳng thể giúp gì được Amy, chỉ có thể đứng bên vừa trấn an Amy, vừa chú ý bác sĩ nói.

Nữ bác sĩ rõ ràng không chút căng thẳng, rất thành thạo kiểm tra tình hình của Amy, đồng thời sai hộ sĩ chuẩn bị.

Amy cảm thấy đau đớn như thân thể bị xé toạc, đứa bé trong bụng như muốn mau chóng sinh ra, cố gắng chui ra ngoài, từng đợt lại từng đợt đau đớn cơ hồ chôn vùi hết sạch sự tỉnh táo của cô.

“Tốt lắm, đã thấy đầu, lại rặn mạnh thêm, hít sâu.. dùng sức, tiếp tục... hít sâu...”

Bên tai là tiếng nói kiên nhẫn của bác sĩ, ý thức của Amy đã hơi mơ hồ, nhưng cô vẫn bản năng nghe theo, ngay sau đó cảm giác được một hồi đau đớn, có gì đó trượt ra khỏi cơ thể, thân thể liền nhẹ bỗng, cô ngất đi.

Martha thấy Amy ngất đi, căng thẳng: “Amy, Amy, bác sĩ, mau xem Amy sao rồi?”

Nữ bác sĩ cắt cuống rốn, vỗ vỗ mông đứa bé khiến nó oa oa khóc, lúc này mới trao đứa bé cho hộ sĩ bên cạnh, kiểm tra tình hình của Amy, xác định không có những trạng thái như băng huyết các loại, thở phào nhẹ nhõm: “Xin hãy yên tâm, cô ấy chỉ là mệt mỏi, nghỉ một chút là ổn.”

Martha nghe vậy, tâm trạng lo lắng lúc này mới yên lòng.

Bên cạnh, hộ sĩ đã tắm rửa sạch sẽ nước ối trên người bé con, dùng khăn bông mềm mại bọc lấy bé, ôm đến trước mặt Martha: “Là một bé trai khỏe mạnh, nặng 3 ký rưỡi, bà muốn ôm một chút không?”

“Cám ơn.” Martha tay run run ôm lấy đứa bé nhỏ xíu, kích động không ngừng.

Bé con trong lòng rất nhỏ, tóc tơ sơ sinh mềm mại quấn quăn dán sát da đầu, cái mặt lộ ra ngoài vừa đỏ au vừa nhẵn nhọt, giống như con khỉ không lông, khó coi chết đi được, nhưng Martha lại cảm thấy bé chính là đứa trẻ đáng yêu nhất trên thế giới, gần như thành kính khẽ hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của bé: “A..a.. Báu vật của bà..”

Lúc này, Clark rốt cuộc cũng được cho phép, cùng với Jonathan đẩy cửa bước vào, Clark vọt tới trước Amy đầu tiên, xem tình hình của cô: “Bác sĩ, vợ tôi thế nào?” Thậm chí anh còn không chú ý tới đứa bé trong lòng Martha.

“Cô ấy ổn, chỉ là mệt quá hôn mê thôi, ngủ một giấc là ổn. Giờ chúng tôi phải đưa cô ấy đến phòng bệnh, cần phải ở lại bệnh viện 3 đến 4 ngày mới có thể xuất viện, mọi người đi bổ sung thủ tục nằm viện một chút đi.”

“Để tôi đi.” Jonathan nhìn vợ ôm cháu thích đến mức không buông được tay, cùng với con trai dính chặt bên con dâu không rời, liền nhận lấy nhiệm vụ này.

“Đăng ký phòng riêng ấy.” Martha dặn.

“Được rồi.”

Nữ bác sĩ bảo hộ sĩ hỗ trợ, đẩy Amy rời khỏi phòng sinh đến phòng bệnh gần nhất, nói một đồng những điều những việc cần chú ý, để lại một y tá rời đi.

Clark lúc này mới có tâm trạng quan tâm đến con trai, anh nhìn nhóc con trong lòng Martha, trong lòng âm áp không nói nên lời: “Mẹ, để con ôm một chút.”

“Cẩn thận, đừng làm bé đau.” Martha không tình nguyện trao bé con cho anh.

Bé con trong lòng rất nhẹ, Clark hoàn toàn không cảm thấy chút trọng lượng nào, nhưng anh lại ôm cẩn thận vô cùng, đây là con trai anh, là người duy nhất cùng chung huyết mạch với anh, nhìn khuôn mặt bé nhỏ ngủ say trong lòng, Clark cảm thấy khoảng trống vẫn luôn tồn tại trong lòng giờ đã được lấp đầy.

61. Chương 61

Sinh xong Eden, ngày hôm sau, một đám đông người tới bệnh viện thăm Amy, thuận tiện xem nhóc con đáng yêu kia, Jenny âm ỉ muốn làm mẹ nuôi của Eden, sau khi bàn bạc, Amy và Clark đồng ý.

Đại diện của tòa soạn báo là người quen cũ, Lois, Jim và Kate.

Lois và Jim đến xem hai mẹ con một lát, trò chuyện hỏi han vài câu rồi đi luôn, còn Kate thì ở lại.

Từ lần trước Amy nhắc nhở Kate, biết được người đàn ông kim cương độc thân kia cực kỳ thích nóng bỏng quyến rũ, Kate và đối phương phát triển rất thuận lợi, vì vậy Kate rất cảm tạ Amy, biết tin cô sinh con, liền chạy tới xem, còn mang đến một đồng lớn thuốc bổ và quần áo, đồ dùng, đồ chơi cho trẻ em..

“Thật vui vì cô tới thăm tôi, ở bệnh viện thật sự chán khủng khiếp, bọn họ không cho tôi xuống giường, tôi sắp buồn bực muốn chết rồi.” Amy ôm Eden bé nhỏ, cười cười than thở.

“Nếu cô thấy buồn bực quá, có thời gian tôi sẽ tới đây chơi nữa. Đây là Eden sao? Trông đáng yêu quá, tôi có thể bế một chút được không?” Kate hiếu kỳ nhìn nhóc con trong lòng Amy, vì muốn tiến tới một cuộc đời mới, khó có dịp cô nàng không xịt nước hoa, trang phục công sở cũng đơn giản già dặn mà không mất đi khêu gợi – từ sau khi xác định quan hệ với Jon, cô nàng thường trang điểm không quá táo bạo, nhưng lại càng thêm hấp dẫn, kiểu quyến rũ cấm dục luôn luôn khiến kẻ khác khó có thể cưỡng lại.

“Tất nhiên rồi.” Amy trao Eden cho Kate, vừa chỉ cho cô nàng nên bế thế nào để nhóc con kia không khó chịu.

Bé con nhỏ xíu luôn có thể khiến trái tim trở nên mềm mại, Kate nhìn nhóc con trong lòng, cảm thán: “Không biết baby tương lai của tôi có đáng yêu thế này không nữa.”

“Nhất định sẽ như vậy rồi.” Trong mắt mỗi người mẹ, đứa con của mình luôn luôn là tuyệt vời nhất. “Cô và ông Jon sắp kết hôn sao?”

Kate trả lại bé con cho cô, trên ngón tay bàn tay trái là nhẫn kim cương sáng lóng lánh. “Anh ấy cầu hôn tôi, mẹ anh ấy muốn chúng tôi nhanh chóng kết hôn, dù sao tuổi của cả hai đều không còn nhỏ nữa.”

Amy nhớ Clark từng nói qua, Kate và ông ta bằng tuổi, cô hiểu rõ, gật đầu: “Tôi đây chúc mừng cô trước. Hai người đã định thời gian chưa? Tới lúc đó nhất định phải mời chúng tôi đấy.”

“Tất nhiên rồi, sao có thể thiếu các bạn được chứ?!”

Hai người nhìn nhau cười.

“Đúng rồi, ban này Lois sao vậy? Xem sắc mặt cô ấy không được tốt lắm.” Đối với “tình địch” này, Amy luôn không nhịn được chú ý một chút.

“Không có gì, chỉ là thất tình mà thôi.” Kate nhún vai, hai người xem như đối thủ cạnh tranh lành mạnh, hôm nay xem cô ta như vậy cũng cảm thấy không được vui cho lắm.

“Thất tình?”

“Không phải là Siêu nhân sao? Cô không biết chứ, ngày hôm qua ở khu phố trung tâm, có một ngân hàng bị cướp, Siêu nhân thật sự hiếm có khi nào đến chậm như vậy – bình thường xảy ra chuyện kiểu này Siêu nhân luôn là người đầu tiên có mặt mà – may mắn không có thương vong, sau đó có phóng viên hỏi sao lần này lại đến chậm, anh ấy nói là vợ không được khỏe.”

“Vợ không được khỏe?”

“Đúng vậy, lần đầu tiên mọi người nghe rằng anh ấy đã kết hôn, Lois vừa xem tin liền biến sắc mặt, có lẽ hiện giờ ở Metropolis này, không biết bao nhiêu người vì chuyện này mà tan nát cõi lòng.” Kate thở dài, ngay cả cô nàng khi nghe đến tin này cũng có phần không dám tin. “Không biết vợ anh ta như thế nào, liệu có phải cũng là nữ siêu nhân không nhỉ?”

“Ha ha, cũng có thể.” Amy cười gượng.

“Nhất định như vậy rồi, nếu không thì sao có thể kết hôn với Siêu nhân? Anh ta lợi hại như vậy, người thường ai mà chịu nổi chứ.” Kate khẳng định.

Amy nghĩ tốt nhất không nên hỏi rõ “lợi hại” này là có ý gì thì hơn.

Kate ở lại một lúc rồi đi, cô nàng còn có hẹn.

Cho nên khi Clark từ tòa soạn trở về, chỉ thấy Amy một mình ngồi trên giường chơi với bé con trong lòng.

Clark hôn lên má Amy, “Sao chỉ có một mình em? Bố mẹ đâu?”

“Mẹ nói cơm nước ở bệnh viện không tốt, về nhà nấu cơm, tối nay bố mẹ sẽ cùng đến. Mà ban này mấy người ở tòa soạn vừa đến thăm em.”

“Anh biết rồi.” Clark vốn là định đi cùng đồng nghiệp, nhưng công việc ngày hôm qua anh xin nghỉ để ở lại bệnh viện cùng Amy, hôm nay chỉ có thể cố gắng làm bù lại, nếu không chủ biên sẽ không cho anh nghỉ phép nữa. “Sáng nay thế nào? Eden có quấy không?”

“Con rất ngoan, ăn xong là ngủ.” Amy tự mình cho con bú, như vậy tốt hơn cho trẻ, cô nhìn Clark, lại nghĩ tới chuyện Kate nói ban nãy: “Kate nói cho em một chuyện rất thú vị nhé, cô ấy nói Lois thất tình.”

Clark xấu hổ đẩy kính mắt. “Ừ, anh cũng nghe nói.”

Amy trách cứ nhìn anh, hơi lo lắng: “Sao chuyện “Siêu nhân” kết hôn mà anh cũng lỡ miệng nói ra? Nếu có kẻ nào tới gây chuyện phiền toái thì sao?” Cô thì không sao, nhưng hiện giờ có thêm một cục cưng, phải càng thêm cẩn thận.

Clark ôm Amy, ngắm bé con ngủ say trong lòng cô: “Anh nhất thời lỡ miệng, sau này nhất định sẽ không thế nữa.”

Amy bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể bỏ qua, ai bảo “Siêu nhân” sẽ không nói dối chứ! – Anh ấy chỉ biết giấu diếm.

“Anh biết anh trai em đang làm gì không? Anh ấy nói hôm nay sẽ tới, nhưng em vẫn chưa thấy mặt mũi đâu cả.”

“Sáng nay có tin nói Bruce cũng tới Metropolis, có lẽ là đi gặp anh ta.”

“Quan hệ giữa bọn họ rất tốt, lần đầu tiên thấy anh em lưu ý tới một người đến thế.” Thực khiến cô nhin không được mà nghĩ lung tung liệu trong này có “nội tình” gì không.

Clark cười nghiêng ngả: “Còn anh thì lại biết bọn họ dạo này đang làm gì đấy. Tối hôm qua anh trai em nói cho anh biết bọn họ chuẩn bị ra tay với Lex Luther, có lẽ chỉ trong mấy ngày này thôi, mọi người sẽ đọc thấy tin tức hấn bị bắt.”

“Ồ, đã nắm đủ hết bằng chứng rồi sao? Đừng có làm kiểu đẩy hấn ta vào đó một thời gian rồi lại đi ra.”

“Nhất định sẽ khiến hấn mãi mãi ở luôn lại đó.” Trong mắt Clark hiện lên một tia sáng lạnh, kẻ đầu sỏ gây ra sự hỗn loạn của Metropolis, không có hấn ta, thành phố này sẽ yên ổn hơn rất nhiều.

Hành động của Gloucester và Bruce rất nhanh chóng, giữa trưa Amy mới biết bọn họ đang làm gì, buổi tối, đầu đề các tờ báo đã tràn ngập tin tức Lex Luther bị bắt.

Trần đầy trang báo là cuộc đời sự tích của hắn, từ lúc đầu dùng thủ đoạn bỉ ổi chiếm được tập đoàn Luther, sau đó lại âm thầm gây ra rất nhiều chuyện độc ác xấu xa, từng câu từng chữ rõ ràng tỉ mỉ, khiến người ta cảm thấy tin tưởng vào tính chân thực của bài báo.

Tội danh khiến Luther bị bắt lại càng phong phú hơn – ba mươi điều, trong đó không ít là nhắm vào Siêu nhân – mà đây chỉ là những việc bên ngoài điều tra đến mà thôi.

Một điều đúng đắn mà Gloucester và Bruce làm rất triệt để là, bọn họ lấy danh nghĩa Lex Luther tham ô công quỹ, yêu cầu ngân hàng đóng băng tài sản của hắn, kể cả những tài khoản nặc danh không muốn cho ai biết.

Việc này đã khiến Lex Luther gần như biến thành một kẻ nghèo túng, ông trời phù hộ hắn vẫn còn có tiền mời luật sư.

“Bọn họ làm cách nào vậy nhỉ?” Khiến một kẻ giàu xếp hạng thứ ba thế giới thành nghèo mạt rệp, Amy cảm thấy thật khó tin.

“Tuy rằng tập đoàn Luther là của Lex Luther, nhưng không có nghĩa toàn bộ tài sản của tập đoàn là của hắn, vốn dĩ hắn là cổ đông lớn nhất của tập đoàn kiêm CEO, cũng không ai dám quản hắn dùng tiền công quỹ làm chuyện riêng, nhưng hiện giờ có Gloucester và Bruce ở đây.. Lần này hắn thật sự xong đời.”

Lex Luther sở dĩ vẫn có thể chạy thoát khỏi lưới pháp luật, chỗ dựa lớn nhất chính là tài sản của hắn, cùng với hình tượng tốt đẹp mà hắn dùng thời gian lâu dài xây dựng, hiện giờ, Gloucester và Bruce liên thủ đoạt mất tập đoàn, đóng băng tài khoản của hắn, những bài báo kia lại kể lại hết sức chi tiết khiến hình tượng của hắn trong mắt người dân hoàn toàn tan vỡ, từ con cưng của giới trở thành con chuột xó đường, lần này rốt cuộc đã hai bàn tay trắng, hắn rất khó tránh thoát khỏi lưới pháp luật.

Amy nhin không được thở dài thay cho người đàn ông đã có thể đứng vững trên đỉnh cao bề ngỗ nhìn tất cả này, nếu như hắn không phải xem mình quá cao, cho rằng Siêu nhân chiếm đoạt ánh hào quang của mình mà muốn tiêu diệt anh, thì nhất định đã không có kết cục như vậy.

Càng trèo cao thì ngã lại càng đau, Amy biết hắn đã không có cơ hội đứng dậy, với tính cách anh trai, tuyệt đối sẽ không để hắn có cơ hội ra khỏi nhà tù.

Có điều nghĩ như vậy, thì thật sự theo như trong nguyên tác, hắn vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, bày ra vô số bẫy rập đối phó siêu nhân, kỳ thực là vì Siêu nhân tự mình tạo thành phải không? Không phải chỉ cần thu thập đủ chứng cứ phạm tội rồi đem giao hết cho cảnh sát, thì còn có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Chỉ riêng điểm này, Siêu nhân đã không thể so sánh với Batman, cùng là siêu anh hùng, đặc tội Siêu nhân cùng lắm thì bị cảnh cáo một phen, mà đặc tội Người Dơi, thì cứ chờ mà vào ngồi nhà lao đếm lịch.

“Gloucester và Bruce thật sự lợi hại, sau chuyện này Metropolis sẽ yên ổn hơn rất nhiều.” Clark nhin không được cảm thán.

“Clark, anh có lúc nào nghĩ đến sẽ thu thập chứng cứ không? Dù sao đây cũng là điểm mạnh của anh mà?” Amy nhin không được hỏi ra vấn đề khiến cô thắc mắc hồi lâu, Clark là phóng viên cơ mà, chút bản lĩnh ấy sao lại không có?

“...” Đúng vậy, sao anh không nghĩ tới nhỉ?

Amy thở dài. “Aizz, thế này anh không phải sẽ lại bận sao? Ông White có lẽ sẽ không cho anh xin nghỉ đâu.” Clark là phóng viên xã hội, hơn nữa lại rất xuất sắc, bài báo về Lex Luther bị bắt tiếp theo nhất định sẽ bị phân cho anh và Lois phụ trách.

“Đừng lo, tuy ban này phải đến tòa soạn, nhưng buổi tối anh sẽ đến đây với em.”

Amy liếc nhìn anh, cúi đầu tiếp tục đọc báo: “Buổi tối không cần tuần tra sao?” Siêu nhân có thời gian nào rảnh rỗi chứ, cứ hễ ai kêu cứu là sẽ phải đến, thật sự đáng ghét muốn chết.

“Ack..” Clark cười gượng sờ mắt kính, chuyện thế này anh không thể đảm bảo, “Không thì bảo mẹ đến?” Anh biết Amy không thích bệnh viện, kỳ thực anh cũng không thích, chỗ này ban đêm luôn có cảm giác âm trầm quỷ dị.

Amy ngẩng đầu nhìn anh, lắc đầu: “Thôi đừng, tuổi của mẹ cũng không nhỏ, em không muốn khiến mẹ mệt mỏi, nếu không anh đi nói với bác sĩ cho em xuất viện đi? Anh xem Eden giờ rất tốt, em cũng không sao, về nhà nghỉ ngơi cũng vậy thôi đúng không?”

Clark suy nghĩ một chút, đúng là như Amy nói, có lẽ để cô ở nhà nghỉ ngơi sẽ thoải mái hơn, cũng không cần bố mẹ mỗi ngày chạy đi chạy lại. “Để anh hỏi mẹ xem đã.”

Amy trong chớp mắt nở nụ cười: “Được rồi, anh đi nhanh đi, mẹ đang ở phòng trẻ sơ sinh xem Eden đấy.”

Cuối cùng cô đã có thể rời khỏi cái nơi lắm chuyện quỷ quái này rồi!!!

62. Chương 62

Lex Luther rơi đài, cùng với đó là Metropolis được đổi biển hiệu, chỉ trong vài ngày liền xảy ra biến động cực lớn, nhân hiệu Luther đã từng không nơi nào không có mặt, chỉ trong một đêm đã mất tăm mất tích, thay vào đó là hai chữ cái tiếng Anh: “RW”.

Tập đoàn Luther đổi tên thành RW, tiến hành cải tổ, chiếc bánh gato cực lớn này được chia cắt ra sao, dân chúng bình thường không hay biết, cũng không muốn biết, bọn họ hứng thú hơn với vụ xét xử Lex Luther ra sao.

Có câu phương hoàng trụ lông không bằng gà, Lex Luther chính là loại này, khi hắn đã trở thành hai bàn tay trắng, những đồng bọn từng hợp tác cũng trở mặt, tất cả mọi người đều nhanh chóng lau sạch quan hệ với hắn, không ai nghĩ tới giúp đỡ hắn một lần.

Vì vậy, con cưng của giới, người mà tổng thống cũng từng phải kiêng kỵ ba phần, nay rơi vào địa ngục, trong thời gian ngắn nhất bị phán xét tù chung thân, tước bỏ quyền lợi chính trị vĩnh viễn cùng với tịch thu toàn bộ tài sản – Đừng trông mong vào nhà tư bản đồng cảm bệnh vực với kẻ yếu, bọn họ luôn luôn sẽ bằng mọi cách vơ vét lợi ích mình mà thôi.

Không còn kẻ gây ra nhiều tội ác, luôn đối đầu với Siêu nhân, thành phố sẽ thực sự bình yên? Cũng không hẳn, lòng người khó đoán, có thể vì danh lợi hoặc vì điều gì đó, luôn luôn sẽ có những kẻ bí quá hóa liều, cho nên Clark vẫn bận rộn như trước, có điều anh luôn cố hết sức tự mình chăm sóc vợ con, về điểm này Amy cảm thấy rất hài lòng.

Eden bé nhỏ nay đã được hai tuần, cặp mắt mở to khiến người ta ngây dại, đã hơi có cảm giác được độ sáng tối, con người cũng có thể điều chỉnh thị lực theo dõi đối tượng di chuyển chậm trong vòng 15cm trở lại, khiến cho thị giác hai bên đều cân đối hài hòa.

Trong khoảng thời gian này, gương mặt bé nhỏ nhăn nhúm của nhóc con cũng dần dần trở nên nẩy nở, làn da mềm mại non nớt, các đường nét trên mặt cũng trở nên rõ nét, đôi mắt to tròn màu đen, chỉ lúc nào vui vẻ mới hơi pha thêm chút màu lam, cái mũi cao thẳng giống bố, cái miệng nhỏ nhắn, trên đôi má căng tròn là hai cái lúm đồng tiền thật sâu cực kỳ giống Amy. Bé là sự kết hợp của bố mẹ, là một thiên sứ bé nhỏ đáng yêu vô cùng.

Đây cũng là điều khiến Amy cảm thấy lo lắng, nếu như Eden bé nhỏ cũng giống như phần lớn người phương Tây, khi còn bé xinh đẹp, lớn lên lại chẳng còn gì thì làm sao bây giờ?

Cô nói suy nghĩ này cho Clark nghe.

“Ha ha, Amy, em phải tự tin chứ, con giống chúng ta, nhất định sẽ không như em nói đâu.”

Clark tự tin thoải mái nói với Amy, vì vậy cô lại vui vẻ đi chăm sóc bé con.

“Con lớn thật nhanh.” Clark nhắm bên cạnh Amy, nghiêng người ngắm nhìn Amy cho Eden bú, hình ảnh đầy tình mẫu tử khiến anh xúc động muốn rơi lệ.

Tuy rằng sống ở phương Tây, nhưng Amy vẫn ở cữ như phong tục của phương Đông, cũng may khoa học hiện đại đã chứng minh sản phụ ở cữ không gội đầu tắm rửa là không khoa học (quá trình sản phụ sinh nở tiết ra một lượng mồ hôi lớn, sau khi sinh mồ hôi càng tiết ra nhiều, nếu làm theo tục cũ không tắm gội, không chỉ mất vệ sinh, còn có thể khiến nhiễm khuẩn, da nhiễm trùng). Cô cũng không tự rước tội, tuy rằng không thể tắm bồn, nhưng lau người cũng có thể, nếu không Amy sẽ không đồng ý để Clark ở cùng phòng.

Phụ nữ mà bản, có đẹp nữa cũng mất hết sức hút của mình.

“Trẻ con vốn dĩ qua một ngày là thay hình đổi dạng mà.” Amy vỗ về lưng cho Eden vừa ăn no xong, khiến bé ợ một cái.

Ăn no, nhóc con phun phun bọt sữa, cái miệng nho nhỏ ngáp một cái, mặt buồn ngủ chớp chớp đôi mắt nhỏ, tựa hồ có ý định ngủ tiếp, Amy cũng không định để bé ngủ ngay, hiện giờ trời còn sớm, nếu để bé ngủ đầy giấc, đến tối không ngủ được lại ồn ào quấy bộn họ, đây chính là kinh nghiệm xương máu của hai vợ chồng trẻ sau mấy ngày đứa nhóc này khóc triền miên suốt cả đêm.

Nhớ tới mấy ngày trước khổn khổ muốn chết cũng được ngủ, Amy nhịn không được nheo cái má phúng phính của con trai một cái, đương nhiên cô cũng không dám mạnh tay, nếu như chọc nó khóc, chỉ có mình chịu tội.

“Tiểu quỷ phiền toái.” Cô nói thầm, “Chả khác nào bố nó cả.”

Clark bắt đắc dĩ: “Sao lại nói đến anh thế?”

Amy liếc mắt nhìn anh một cái, lẩm bẩm: “Có nói sai sao? Anh không phải là máy chế tạo ra phiền toái này à?”

“...” Thực sự là nằm cũng trúng đạn, đối mặt với cô vợ trẻ thỉnh thoảng trở nên ngang ngược, Clark chỉ có thể đầu hàng.

“Ầy.. Đạo này xung quanh đây thật là không ổn chút nào.” Martha vừa mở cửa vừa than thở với Jonathan đi phía sau.

“Sẽ nhanh chóng bắt được chúng thôi. Cảnh sát trưởng không phải nói đã phái nhiều người đi tuần tra sao.”

“Tôi chẳng tin, nghe bà Gree nói, gia đình sống ở tầng trên nhà họ chả còn đồ gì quý giá cả, đây đã là vụ trộm thứ bảy trong tháng này rồi.” Martha thả đồ trong tay xuống, tức giận nói.

Amy nghe thấy tiếng, đi ra khỏi phòng, “Có chuyện gì vậy mẹ?”

“Ồ, Amy à? Eden đâu? Bố mẹ không ở nhà bé có quấy không?” Martha vừa nhìn Amy liền nghĩ tới đứa cháu trai đáng yêu nghịch ngợm của mình.

“Không mẹ ạ, cháu nó đang ngủ trưa, bố mẹ, hai người vừa nói gì vậy? Quanh đây có chuyện gì ạ?”

“Ồ, đúng thế, xung quanh đây rất bất ổn, tháng này nhiều gia đình đã bị trộm, cửa phòng bị cạy tung, trong phòng lộn xộn, thứ gì đáng giá đều bị mất hết, mấy ông cảnh sát chỉ biết nói nhảm mà chả được tích sự gì, để cho bọn họ đi bắt trộm cướp vặt như vậy cũng không xong.”

“Trộm cướp? Có ai bị thương không ạ?”

“Không có, cho nên mọi người cũng chỉ than phiền mà không phải sợ hãi.” Martha nói, “Chúng ta cũng phải cẩn thận, ai biết được lúc nào thì có kẻ trộm mò tới chứ.”

“Đúng vậy, nhưng con nghĩ chắc kẻ trộm không dám đến thăm nhà có người ở đâu.”

“Nhưng cũng phải cẩn thận bọn chúng ban đêm cạy cửa, phải nhớ đóng cửa cho thật kỹ vào.” Martha vẫn dặn dò.

Amy về lại phòng, từ trên giá sách lấy xuống một cái hộp, mở ra.

Trong hộp, một quả cầu thủy tinh trông như một hành tinh nằm đó, Amy cầm miếng vải nhung bên dưới, tỉ mỉ chà lau.

“Kẻ trộm.. Đêm giông tố.. Clark nên trưởng thành rồi...” Trong nội dung mà Amy nhớ, Clark trong một đêm giông tố phát hiện bí mật của quả cầu thủy tinh này – là di vật mà bố mẹ để của Clark để lại cho anh, bên trong có sáu đoạn hình chiếu, sáu đoạn hình chiếu này sẽ xuất hiện ở đêm mà Clark trưởng thành, nói cho anh thân thể của mình.

Trong nguyên tác, sau khi Clark thấy được đoạn hình chiếu thứ nhất, nhà trọ của anh bị trộm, mà quả cầu thủy tinh này chính là một trong những thứ bị mất, khi Clark sốt ruột tìm kiếm nó, thằng bé ăn trộm đã đem bán nó cho thuộc hạ của Lex Luther, tuy rằng cuối cùng Siêu nhân cũng tìm được nó về, nhưng khi đó Lex Luther đã biết rõ lai lịch của Siêu nhân, cũng biết làm sao giết chết được anh – dùng đá Krypton, cho nên sau đó mới có chuyện hắn tìm kiếm đá Krypton, suýt chút nữa thì giết chết Siêu nhân.

Nhưng hiện giờ Lex Luther đã bị bắt, không còn ai muốn giết Siêu nhân, Amy cũng thoải mái không cần lo lắng, nhưng điều này không có nghĩa là cô sẽ không phiền não.

Nếu như Clark hai mươi tám tuổi mới là trưởng thành, vậy sinh mệnh của anh sẽ là bao lâu? Amy không biết, cũng hiểu được nhất định sẽ lâu hơn rất nhiều so với con người. Như vậy cô có thể cùng anh đi hết con đường này sao?

“Oa oa oa...” Tiếng trẻ con khóc nỉ non đột nhiên vang lên trong phòng ngủ yên tĩnh, khiến Amy đang ngăn người bừng tỉnh.

Luống cuống, Amy cất quả cầu thủy tinh, chạy tới bên giường, ôm lấy Eden bé nhỏ đã tỉnh ngủ ra khỏi nôi, nhẹ nhẹ vỗ vỗ lưng bé, giọng dỗ dành: “Aa.. aa.. Bé ngoan.. không khóc không khóc..”

Bé con cảm giác được cái ôm quen thuộc, nhanh chóng ngừng khóc, cười a a.

Amy thấy bé không khóc, thở phào nhẹ nhõm, lại xem nụ cười của bé đáng yêu đến nỗi cũng muốn cười theo.

Tay rời xuống dưới tã lót, quả nhiên là tề dầm. “Đến đây nào cục cưng bé nhỏ, chúng ta thay tã nào... Xem luôn bà Martha của con có mua được gì vui hay không nữa nhé..”

“A..pi..pi..”

“Ha ha.. Con cũng đồng ý à? Vậy đi thôi nào.”

Cho dù sau này cô không còn nữa, không phải là còn nhóc con này sao? Anh ấy nhất định sẽ không cô đơn.

63. Chương 63

Tia chớp màu bạc xẹt qua phía chân trời, theo sát sau là tiếng sấm rung chuyển bầu trời, cơn mưa to đột ngột ào tới ập xuống Metropolis.

Amy ôm Eden bé nhỏ cố gắng dỗ dành, bất đắc dĩ bên ngoài tiếng ồn quá lớn, nhóc con kia bị dọa làm cách nào cũng không chịu ngừng khóc.

“Làm sao bây giờ? Cơn mưa chết tiệt này khi nào thì dừng đây?!!” Amy bất đắc dĩ nhìn sang Clark bên cạnh, hy vọng anh nghĩ ra cách nào đó.

Clark ngẫm nghĩ, lấy trong tủ quần áo ra bông bịt tai của Amy dùng vào mùa đông đeo vào tai con trai. Có lẽ vì tiếng ồn nhỏ đi, cũng có lẽ vì sự dỗ dành của bố mẹ, bé con dần dần không lớn tiếng quấy khóc nữa, con mắt ngập nước khóc đỏ ửng, cái miệng nhỏ nhắn nhếch nhếch, trông đáng thương vô cùng.

“Không sao đâu không sao đâu, con ngoan đừng khóc nữa nhé..” Clark cầm khăn bông dành riêng cho trẻ em thấm nước mắt trên mặt bé, uhm.. có lẽ là cả nước mũi nữa.

“Xem ra đêm nay chúng ta đừng mong được ngủ.” Amy nhét con trai vào tay Clark, bắt đắ dĩ đuổi thất lưng, Eden còn nhỏ, lại rất quẩn người lớn, lúc này bị giồng tổ làm bưng tỉnh, từ sau nửa đêm có lẽ Metropolis sẽ không được yên tĩnh, cho nên cần có người chăm sóc bé.

“Anh trông là được rồi, em mệt mỗi cứ ngủ tiếp đi.” Clark nhìn thân hình Amy sau khi sinh dần dần phục hồi lại các đường cong như cũ, hai mắt lấp lóe sáng, nhin không được nuốt nước miếng, liều mạng nhắc mình nhớ hiện giờ con trai đang khó chịu, mình phải chăm sóc con không được xằng bậy.

Chờ ngày mai để mẹ đem Eden về chỗ bà ở mấy ngày.

“Vây em nghỉ một chút, nếu anh mệt thì gọi em dậy nhé.” Amy bò lên giường, lo lắng dặn, “Nếu Eden đói thì phải gọi em, đừng cho con uống sữa bột.” Sữa bột Tam Lộc ở thế kỷ 21 thực sự khiến cô sợ hãi, kiên quyết không cho con trai uống sữa bột trẻ em, dân buôn bán từ xưa đến nay chỉ quan tâm đến lợi nhuận, ai biết được thời đại khoa học kỹ thuật còn chưa quá phát triển này sữa bột sẽ có vấn đề gì không chứ.

“Được rồi, sẽ không để con uống cái đó, em cứ yên tâm ngủ đi.” Clark mỉm cười đáp lại, sự cẩn thận tỉ mỉ của vợ đối với bé con khiến lòng anh tràn ngập vui sướng.

Lo lắng làm ồn Amy, Clark ôm bé con, mang theo nôi sang phòng trẻ bên cạnh, chỗ này từ sau khi lắp đặt xong, vẫn chưa nghênh đón cậu chủ nhỏ, nhưng mỗi ngày Amy đều lau dọn, bên trong đẹp đẽ tinh tươm.

Ngồi trên chiếc giường nhỏ có in hình vẽ bầu trời, Clark nhẹ nhàng đong đưa cánh tay, khiến Eden càng thêm thoải mái, thỉnh thoảng anh lại nhìn phía bên kia cánh cửa, xem Amy liệu có bị quấy nhiễu hay không.

Cứ ngồi như thế một lúc lâu, con trai rốt cuộc được dỗ ngủ, Clark thả bé lại trong nôi, lo lắng bé tỉnh giấc, với thể chất Siêu nhân của mình, Clark không để ý đến một đêm không ngủ, cứ tiếp tục đong đưa nôi không ngừng nghỉ.

Bên ngoài mưa vẫn rơi như trút, tiếng sấm nhỏ dần, Clark nhìn về phía chiếc đồng hồ đã cũ treo trên tường, kim đồng hồ chỉ số bốn, trời rất nhanh sẽ sáng.

Clark nhìn sang phòng ngủ, lúc này động tĩnh ở giá sách thu hút ánh nhìn của anh.

Vì nữ chủ nhân đang nghỉ ngơi, cho nên phòng ngủ chỉ mở một ngọn đèn ngủ nhỏ ở đầu giường, ánh đèn ngủ mờ mờ không thể mang đến nhiều ánh sáng, nhưng vậy cũng đã đủ.

Clark thấy trên góc giá sách có gì đó đang sáng lên, lấp lóe lấp lóe, càng ngày càng sáng.

Anh nhìn lại Eden bé nhỏ đang ngủ trong nôi, xác định chắc chắn là bé đang ngủ say, liền đứng dậy rời khỏi phòng trẻ đi vào phòng ngủ, bước tới trước giá sách.

Ánh sáng phát ra kẻ hở của chiếc hộp chuyên để đồ quan trọng của anh, trên nắp hộp còn có ổ khóa, anh với tay lên tầng cao nhất của giá sách lấy chìa khóa, mở nắp hộp.

Trong hộp, báu vật của anh – một quả cầu thủy tinh hình tinh cầu giống như một chiếc bóng đèn có cảm điện, sáng chói mắt. Trong chớp mắt, những vân nổi mờ ảo hình lục địa biến thành màu đỏ, dường như sắp tan chảy.

Một cảm giác khó hiểu thúc đẩy Clark đưa tay chạm vào, độ nóng khiến anh cảm thấy tay dường như bị bỏng.

Quả cầu thủy tinh trong khoảnh khắc Clark chạm vào đột nhiên xảy ra biến hóa, một tia sáng từ quả cầu bắn về phía Clark, anh phản xạ lui về sau một bước.

Tia sáng kia không gây ra điều gì nguy hiểm, mà chiếu thành hình ảnh của một người.

Một người đàn ông trung niên mặc trang phục màu trắng, trên bộ đồ có dấu chữ “S” của Siêu nhân.

Mà vẻ bề ngoài của người đàn ông này càng khiến Clark kinh ngạc, nếu như mấy chục năm sau nhìn lại mình, có lẽ giống như thế này.

Quả cầu thủy tinh đến từ Krypton, dấu chữ “S” và vẻ bề ngoài giống nhau, đáp án thực rõ ràng.

Người đàn ông bí ẩn sau khi xuất hiện, liền bắt đầu nói ra câu chuyện của mình, bằng tiếng Anh.

Clark thấy lạ tại sao ông ta lại biết tiếng Anh, nhưng lúc này anh không có thời gian suy nghĩ chuyện đó.

“Tên của ta là Jor-El, con là con trai của ta, Kal-El, vật thể con đang giữ lúc này phù hợp với bước sóng của con, sẽ truyền đạt lại thông tin cho con.”

“Khi con nghe những lời nhắn này, chứng tỏ con đã vượt qua hành trình dài trong vũ trụ và đã trưởng thành, giờ hẳn là lúc để con biết được những gì cần biết. Ta sẽ chỉ xuất hiện năm lần, con hãy chú ý đến ánh sáng, nghe và nhớ lấy.”

Hình người trong không trung chậm rãi nhỏ đi, biến mất trong quả cầu, thay thế vào đó là những hình ảnh không ngừng biến đổi trong quả cầu, nhưng thanh âm kia còn tiếp tục: “Tuy rằng thời gian ngắn ngủi, nhưng chúng ta vẫn không ngừng tìm kiếm, trong biển vũ trụ vô cùng chắc chắn tồn tại cả hy vọng và hiểm nguy, trong vô số những tinh cầu nhất định sẽ có một nơi thích hợp, hy vọng và tuyệt vọng cùng đồng thời dần vật chúng ta.. Lara không ngừng nghỉ ở cạnh bên giúp đỡ ta, cùng đối mặt với tai họa sắp đến gần.. Có lẫn nhau chính là sự an ủi duy nhất đối với chúng ta lúc này.”

Câu chuyện vẫn còn tiếp tục, nhưng Clark hầu như không nghe thấy gì, anh mê muội nhìn hình ảnh trong quả cầu, trong không gian thuần màu trắng bày các loại máy móc cũng màu trắng, người cha ruột của anh đứng trước một cỗ máy móc loay hoay làm gì đó, một người phụ nữ đẹp tóc vàng bước tới bên cạnh ông, hai người nhìn nhau cười, sắc mặt thân mật và ấm áp.

Chỉ cần liếc mắt, Clark liền nhận ra đó chính là mẹ anh, người mẹ anh chưa bao giờ gặp.

Giữa lúc đó, đột nhiên hình ảnh trong quả cầu rung lên, là động đất, mọi thứ đều rung động, mẹ anh sợ hãi trốn trong lòng cha anh, được ông che chở.

Quả cầu thủy tinh sáng ngời, tất cả những hình ảnh đều biến mất, ánh sáng cũng dần mờ xuống, tất ngấm như chưa hề tồn tại.

Clark lo lắng cầm lấy quả cầu, muốn xem những hình ảnh tiếp theo, nhưng quả cầu không có chút phản ứng nào.

“Đó là bố mẹ anh?”

Từ phía sau bỗng vang lên một giọng nói pha chút ngái ngủ, Clark quay đầu lại, ừ một tiếng, cầm quả cầu bước tới bên cạnh cô.

“Bọn họ và anh rất giống nhau.” Amy giơ tay ôm Clark, lúc này trông anh có chút yếu ớt – tuy rằng tính từ này chưa bao giờ dùng để nói về anh.

Clark vui mừng vào trong lòng Amy: “Anh chưa từng có ký ức về bọn họ.. Anh cứ nghĩ là anh bị vứt bỏ..”

“Đó chỉ là suy đoán của anh, em có thể cảm nhận được, bọn họ rất yêu anh, yêu hơn tất cả.” Vì con mà bỏ qua cơ hội sống bình, không phải ai cũng có nghị lực như vậy.

Chỉ có tình yêu thuần khiết nhất mới có thể làm được.

“Vậy tại sao bọn họ lại vứt bỏ anh?” Giọng Clark tràn ngập bất an và hoài nghi, rõ ràng việc này đối với anh có sức đả kích vô cùng.

Amy vuốt ve mái tóc đen của anh, giống như trấn an một đứa trẻ, bất đắc dĩ khiến anh nhận rõ sự thật: “Anh không nghe lời ông ấy nói sao?”

“Nói cái gì?” Clark ngẩng đầu nhìn cô, ban nãy nhìn cha mẹ của mình, căn bản anh không chú ý nghe được gì hết.

“Ông ấy nói: “Cùng đối mặt với tai họa đang đến gần.””

“Tai họa sắp đến gần?”

“Tất cả đều rung chuyển, đó là động đất, mẹ anh tuy có vẻ rất sợ hãi, nhưng không ngạc nhiên, rõ ràng tai họa mà bọn họ nói đến không chỉ có thể, như vậy điều gì có thể khiến những người có lẽ cũng có siêu năng lực như anh phải sợ hãi?”

Đồng tử Clark co lại: “Em muốn nói...”

“Nếu như chỉ là vứt bỏ bình thường, cần gì phải khổ tâm vất vả như vậy? Em không tin Krypton không có nơi để chứa một đứa trẻ. Cho nên chúng ta có thể bỏ qua giả thuyết vứt bỏ này. Mà cha anh cũng đã nói rằng du hành trong vũ trụ rất nguy hiểm, vậy bọn họ đã biết rõ nguy hiểm còn muốn đưa một đứa trẻ như anh đến tận nơi này, anh nghĩ là vì nguyên nhân nào?” Amy nói ra những gì mình biết theo một cách khác cho Clark nghe.

“Một tai họa có thể khiến hành tinh Krypton biến mất...” Clark hồn bay phách lạc chậm chậm nói.

Amy ôm lấy đầu anh, để anh tựa vào vai mình: “Đó cũng chỉ là suy đoán, dù có là thật sự thì anh cũng đừng đau khổ, bọn họ trao cơ hội sống cho anh, anh phải sống cả cho phần bọn họ nữa.”

Có gì đó ẩm ướt rớt xuống vai cô, Amy cảm giác được Clark đang run rẩy, anh đang im lặng khóc, cô không nói gì nữa, chỉ ôm chặt anh, đợi anh bình tĩnh lại.

Ánh mắt cô dừng lại trên quả cầu trong tay Clark, Amy tự đáy lòng kính nể sự lựa chọn của cha mẹ anh, lại cảm thấy điều này thật hiển nhiên, cha mẹ luôn dành những gì tốt nhất cho con cái, giống như bố mẹ cô, dù có là kiếp trước hay kiếp này, bọn họ đều dành cho cô sự yêu thương lớn nhất.

Cô hy vọng Clark sẽ không đau khổ, cũng hy vọng Clark hiểu được tình yêu của bọn họ, giữ lại cảm giác yêu thương này ở đáy lòng, sau đó bất cứ khó khăn đau khổ gì cũng có thể vượt qua, trở thành người mạnh mẽ nhất.

Cho nên bây giờ hãy cứ khóc đi, chờ khi bình minh đến, anh nhất định sẽ càng thêm hạnh phúc, Siêu nhân của em...

64. Chương 64: Kết Thúc

Một quả cầu thủy tinh nho nhỏ khiến cho sự bình tĩnh trong gia đình nhà Kent bị phá vỡ. Clark mất đi sự bình tĩnh trước đây, trời vừa sáng anh liền đánh thức bố mẹ, hy vọng có thể biết được chút gì đó từ bọn họ.

“Con nói đây là của bố mẹ ruột con để lại cho con?” Martha có chút cảm giác phức tạp, bà lo lắng, nếu Clark tìm được bố mẹ ruột của mình, bọn họ liệu có phải sẽ mất đi đứa con này hay không?

“Nói cho bố nghe rõ ràng về quả cầu thủy tinh này xem?!” Jonathan cũng lo lắng tương tự.

“Nó được đặt trong phi thuyền vũ trụ đã đưa con đến trái đất, khi con và Lois đột nhập vào cục 39 cơ quan của chính phủ, con bí mật giấu nó đi.” Clark thực phiền muộn, anh nhận lấy cà phê từ tay Martha, ngồi xuống bên bàn ăn, “Lúc ấy con cũng không biết là nó lại có điều gì kỳ lạ, cho đến đêm qua.”

Amy vỗ vỗ lên mu bàn tay anh, lặng lẽ an ủi.

Clark mỉm cười nhìn cô, cõi lòng đang nóng như lửa bình ổn trở lại.

Martha nhấp một ngụm cà phê, “Con lấy được nó đã mấy tháng, tại sao đến giờ những sự việc kia mới xuất hiện?”

“Con không biết, mẹ, Jor-El nói rằng, ông ấy sẽ phối hợp với bước sóng của con, có lẽ con và nó không nên tách ra lâu như vậy? Hoặc là nó cần một chút thời gian để khởi động lại?” Clark cũng không rõ nguyên nhân, chỉ có thể đoán. Từ đêm về sáng anh vẫn loay hoay với quả cầu, nhưng nó không có chút phản ứng nào.

“... Con có chút ký ức nào về bọn họ không?”

Jonathan không nói rõ bọn họ là ai, nhưng mọi người đều hiểu được ý ông.

Clark lắc đầu, vẻ mặt lại trở nên kích động: “Không, con hoàn toàn không biết tại sao con lại được đặt ở cửa nhà bố mẹ, cũng có rất nhiều chuyện không được rõ ràng. Krypton là nơi như thế nào? Cha mẹ ruột của con là ai? Ở nơi đó có phải ai cũng có siêu năng lực giống con không? Con sẽ tiếp tục già đi không? Con.. sẽ chết không?” Rất nhiều chuyện không rõ ràng đều tụ tập trong đầu, muốn khống chế không suy nghĩ nữa cũng khó mà làm được, anh dù sao cũng không phải người Trái đất.

“Hiện giờ con rốt cuộc có thể biết.”

Một đứa trẻ ngoài hành tinh bị vứt bỏ, đây là điều Clark định nghĩa về mình.

Clark nói xong, mọi người đều im ắng, vấn đề anh hỏi cũng là điều mọi người muốn biết, nhưng không ai có thể trả lời, cho dù là Amy, cô cũng không biết sinh mệnh của Clark dài đến đâu, dù sao nguyên tác tác giả còn chưa vẽ kết thúc truyện (nguyên tác là truyện tranh của hãng DC Comics), mà cho dù có vẽ thì cô cũng không biết đến, trước đây Amy chỉ từng xem phim truyền hình về Siêu nhân, thậm chí phim hoạt hình cũng không xem, huống chi là truyện tranh nguyên tác.

Buổi nói chuyện dừng ở đây, ai cũng không bàn luận gì nữa, những ngày sau đó, mọi người vẫn sinh hoạt bình tĩnh như trước, đời hình ảnh trong quả cầu xuất hiện một lần nữa.

Ngày hôm đó, Clark đi làm, Martha và Jonathan cũng ra ngoài, chỉ còn Amy ở nhà một mình trông bé con.

Eden bé nhỏ là một đứa trẻ vô cùng hiếu động, hơn nữa cực kỳ quấy mẹ, chỉ cần Amy rời khỏi tầm nhìn của nó sẽ gào khóc không ngừng, cũng may là ngoài cổ họng khỏe, nhóc con cũng không biểu hiện ra siêu năng lực giống như bố của bé.

Ban đầu Amy còn hơi lo lắng, nhưng nghe Martha nói Clark từ sáu tuổi mới bắt đầu dần trở nên không giống người thường, cũng thôi không lo lắng nữa, ngược lại cảm thấy may mắn con trai hiện giờ không có siêu năng lực gì, nếu không thì phiền phức to, ai có thể trông đợi vào một đứa trẻ nhỏ có thể khống chế được sức lực của chính nó chứ?

Vừa cho bé con bú xong, lại dỗ cho bé ngủ, Amy mới có thời gian lấy sách vở của mình ra xem, tuy rằng cô hiện giờ không thể quay về trường học tiếp – con trai không chịu rời khỏi mẹ nó, chính cô cũng luyến tiếc – nhưng thỉnh thoảng tự học một chút giết thời gian cũng có thể chăm sóc cho người nhà, dinh dưỡng học là một môn học rất có ích.

Ở trong phòng đọc sách một hồi, Amy đột nhiên nghe thấy ngoài cửa chính có tiếng động, thanh âm rất nhỏ, không chăm chú nghe kỹ sẽ không thể cảm nhận được.

Trong lúc Amy đang nghi hoặc khó giải thích, định ra mở cửa xem xét thì, ngoài đó đột nhiên truyền đến vài tiếng động, giống như có người va đập, sau đó, cửa chính vang lên tiếng gõ.

Amy mở cửa, Bernie sắc mặt không được tốt lắm đứng ngoài đó, trong tay còn giữ một thằng bé choai choai quần áo cũ rách, thằng bé thoát nhìn rất hoảng sợ, muốn đào tẩu nhưng giấy không nổi cánh tay Bernie.

“Chuyện gì xảy ra? Nó là ai vậy?”

“Thưa bà, tôi phát hiện nó đang cạy cửa, bà và cậu chủ nhỏ không sao chứ ạ?” Bernie trả lời, từ khi Amy lấy chồng, anh ta đổi giọng gọi là bà.

Cạy cửa? Amy gật đầu: “Tôi không sao, anh định xử lý nó thế nào?”

“Tôi sẽ đưa nó đến cục cảnh sát.” Bernie nói.

Thằng bé vừa nghe nói sẽ đem nó đến cục cảnh sát, càng ra sức giãy dụa: “Buông ra! Thưa bà xin thương xót. Xin hãy thả tôi đi, tôi sẽ không tái phạm!”

“Đạo này xung quanh đây có rất nhiều vụ trộm, đều là cậu làm sao?” Amy hỏi, cô thực sự không tin một thằng bé mới mười lăm mười sáu tuổi có được bản lĩnh như vậy.

Thằng bé không nói, nhìn vẻ cứng ngắc của nó, Amy xem rõ ràng là cam chịu.

Amy tỉ mỉ quan sát thằng bé, thân hình vô cùng gầy gò, quần áo mặc trên người cũ rách, mặt mày xanh xao, rõ ràng là cuộc sống không được tốt lắm, có điều đôi đồng tử màu nâu vẫn chuyển động liên tục, hẳn là rất lanh lợi. Amy đoán, thằng bé này hẳn là tên trộm quả cầu thủy tinh trong nguyên tác, nhớ trong nguyên tác nó còn có một đứa em trai, hai đứa trẻ bị bố mẹ bỏ rơi, thành trẻ mồ côi, sống lang thang nương tựa lẫn nhau, tuy rằng cuộc sống tồi tàn, nhưng thằng bé cũng là một anh trai tốt, Clark còn vì thương cảm cho chúng mà để cho thằng bé vào tòa soạn báo làm chân chạy việc vặt.

Suy nghĩ một chút, Amy nói với Bernie: “Giờ đừng đem nó đến đồn cảnh sát vội, thằng bé này cũng chưa làm được gì, đợi Clark về nói tiếp.”

“Vâng.”

Buổi tối, Clark và vợ chồng già nhà Kent trở về, nghe xong việc này đều cảm thấy hết hồn, nếu như không có Bernie, liệu Amy có gặp phải nguy hiểm?

“Mọi người nghĩ nhiều quá đấy, con thấy thằng bé kia tưởng không có ai mới đến, hẳn là nó không có can đảm làm ai bị thương cả.” Amy hơi buồn cười, xem bộ dạng thằng bé kia, nếu như Bernie không bắt, có lẽ khi Amy mở cửa ra nó cũng sẽ chạy trốn ngay lập tức.

“Để anh đi xem.” Clark đứng dậy.

“Bố đi cùng con.” Jonathan đuổi theo con trai.

Hai bố con đi cả nửa buổi tối, Amy không biết bọn họ làm gì, Clark sau khi trở về chỉ nói, ngày mai sẽ đưa thằng bé đến tòa soạn báo.

“Đây là lần thứ hai ta xuất hiện trong năm lần, con có thể sẽ thắc mắc tại sao ta nói bằng ngôn ngữ Địa cầu, mà không phải tiếng Krypton của chúng ta...”

Lại một buổi đêm về sáng, quả cầu thủy tinh lóe sáng, khi Clark đưa tay chạm vào, hình ảnh lại xuất hiện.

“Phi thuyền thăm dò không người lái của Krypton đã thành công khai phá hết thấy những hệ hành tinh mà chúng ta biết đến. Máy ngàn thế kỷ tới nay, chúng ta thu được những tư liệu mà phi thuyền thăm dò đưa tin về, chỉ cần có đủ thời gian, ta tin rằng sẽ chế tạo được phi thuyền vũ trụ chở người, nhưng chúng ta có thời gian sao?”

Hình ảnh vẫn là phòng thí nghiệm như trước, nhân vật cũng là hai người Jorr-El và Lara-El. Thỉnh thoảng động đất lại quấy nhiễu công việc của bọn họ. Lúc này, Lara dừng lại, bước tới trung tâm, chỗ đó, ngoài một phi thuyền vũ trụ nhỏ, còn có một đứa trẻ nhỏ xíu đang nằm trong một khoang giữ trẻ, cực kỳ đáng yêu, khiến Lara nở một nụ cười.

Clark nhìn chăm chú, anh biết đứa bé kia chính là mình.

“Krypton từ xưa có một câu ngạn ngữ – “Lộ trình hiểm trở, mỗi bước thận trọng”. Chính xác và thận trọng là khẩu hiệu của chúng ta, chúng ta còn một đường rất dài phải đi.”

Hình ảnh lại biến mất, cùng với cả âm thanh. Clark phục hồi lại tinh thần, chau mày, tuy rằng hình ảnh cuối anh không hiểu cho lắm, nhưng anh biết, ngay lúc đó Krypton đang trong thời khắc nguy hiểm.

Khi Clark nói điều này cho bố mẹ nghe, hai người yêu cầu muốn được xem cùng anh.

Vì vậy, mấy buổi tối sau đó, cùng một thời gian, cả nhà Kent ngồi xung quanh quả cầu thủy tinh, xem chuyện cũ của Krypton, chuyện cũ của cha mẹ ruột Clark.

Họ nhìn thấy bố mẹ Clark ngay lúc Krypton sắp nổ tung, đưa đứa bé vào trong phi thuyền, phóng tới Địa cầu.

“... Khi con xem đến đoạn này, ta đã thử tượng tượng xem giờ con đang ở nơi nào, lớn lên ra sao, có cô độc một mình không? Con sẽ trở thành người như thế nào? Những điều này ta và Lara không có cách nào biết được, nhưng chỉ cần con còn sống, như vậy đã đủ, chúng ta cũng thỏa mãn.. Chúng ta sẽ đưa con đến Địa cầu, một quốc gia gọi là nước Mỹ, một nơi gọi là bang Kansas, hãy nhớ kỹ chúng ta, đừng đau buồn vì quá khứ của chúng ta, đây đều là số phận...”

Hình ảnh cuối cùng, phi thuyền vũ trụ nhỏ bay khỏi Krypton, hành tinh xinh đẹp trong không gian giống như quả cầu thủy tinh, phát ra ánh sáng đỏ, sau đó nổ tung.

“Con.. không phải bị cha mẹ vứt bỏ, mà là được cứu.” Trong lòng Clark vô cùng phức tạp.

“Vì sao bọn họ không tự cứu lấy mình?” Martha đau lòng nhìn quả cầu thủy tinh đã không còn ánh sáng.

“Con không biết, có lẽ một ngày nào đó sẽ biết.” Clark cũng không biết câu trả lời.

“Nếu có cơ hội, bọn họ sẽ không để lại anh một mình.” Amy ngẩng ngó quả cầu, “Bọn họ rất yêu anh, Clark.”

“Anh biết.”

Cho nên, mỗi ngày anh đều sẽ sống thật tốt, khiến sinh mệnh tràn đầy vui sướng và hạnh phúc, cùng với người thân của mình.

Cho nên cha mẹ thân yêu của con, cha mẹ không cần lo lắng cho con, hiện giờ con đang rất tốt.

Clark nhìn bố mẹ và vợ con quanh mình, mỉm cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-sieu-nhan-cua-toi>